

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
V kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 6. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 19, 20 i 21 grudnia 2001 r.

Porządek obrad

6. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 19, 20 i 21 grudnia 2001 r

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.
4. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.
5. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół.
6. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.
10. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.
11. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.
12. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
13. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
14. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej.

15. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych.
16. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej.
17. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw.
18. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw.
19. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe.
20. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw.
21. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.*
22. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych.
23. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw.*
24. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne.
25. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni.
26. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie.

Oświadczenia senatorów są składane na końcu posiedzenia,
po wyczerpaniu porządku obrad

Obecni senatorowie: *według załączonej do protokołu listy obecności.*

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu	– sekretarz stanu Adam Jamróz – podsekretarz stanu Adam Giersz – podsekretarz stanu Tadeusz Sławecki
Ministerstwo Finansów	– podsekretarz stanu Halina Wasilewska-Trenkner
Ministerstwo Gospodarki	– podsekretarz stanu Marek Kossowski
Ministerstwo Infrastruktury	– podsekretarz stanu Marek Szymoński
Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej	– minister Jerzy Hausner – sekretarz stanu Jolanta Banach
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	– sekretarz stanu Józef Pilarczyk
Ministerstwo Sprawiedliwości	– podsekretarz stanu Marek Staszak
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	– minister Krzysztof Janik
Ministerstwo Środowiska	– podsekretarz stanu Krzysztof Szamałek
Ministerstwo Zdrowia	– podsekretarz stanu Jan Kopczyk

* Zgodnie z art. 123 ust. 1 Konstytucji RP Rada Ministrów określiła projekt ustawy jako pilny.

(Początek posiedzenia o godzinie 11 minut 03)

(Posiedzeniu przewodniczą marszałek Longin Pastusiak oraz wicemarszałkowie Ryszard Jarzembowski, Jolanta Danielak i Kazimierz Kutz)

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę panie senator i panów senatorów o zajmowanie miejsc. *(Rozmowy na sali)* Proszę o zajmowanie miejsc i przerwanie rozmów.

Otwieram szóste posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Na sekretarzy posiedzenia wyznaczam pana senatora Janusza Bargieła oraz panią senator Krystynę Doktorowicz. Listę mówców będzie prowadzić pani senator Doktorowicz.

Bardzo proszę państwa senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym, bo inaczej nasze obrady mogą się okazać nieprawomocne... Proszę bardzo.

Wysoki Senacie, pragnę poinformować, że przybyli do nas dzisiaj harcerze, którzy zgodnie z jedenastoletnią już tradycją pragną nam przekazać Betlejemskie Światło Pokoju.

Witam ich bardzo serdecznie nie tylko jako marszałek Senatu, ale również jako były harcerz 33. Drużyny Harcerskiej w Łodzi. *(Oklaski)*

Chcę powiedzieć, że dla nas to Betlejemskie Światło Pokoju jest rzeczywiście symbolem pokoju, miłości. Jest również sygnałem dla nas wszystkich, zwłaszcza dla ludzi polityki, że żyjemy dziś w świecie pełnym konfliktów. Pomimo zakończenia zimnej wojny świat nie jest stabilny, jest pełen zagrożeń. Wprawdzie znikły zagrożenia związane z konfrontacją między Wschodem i Zachodem, ale pojawiły się nowe, inne problemy, o czym wszyscy wiemy, bo obserwujemy to, co się dzieje na świecie. I choć to światelko zostało zainicjowane właśnie w Betlejem, to jednak jest to region, który może najbardziej potrzebuje dziś pokoju, ponieważ właśnie tam istnieją bardzo poważne napięcia.

Jeszcze raz bardzo serdecznie witam harcerzy.

Bardzo proszę o zabranie głosu zastępcę naczelnika Związku Harcerstwa Polskiego, panią harcmistrz Teresę Hernik.

Pani Harcmistrz, bardzo proszę. Zapraszam tutaj do mównicy.

(Harcerze śpiewają kolędę) (Wszyscy wstają)

Zastępca Naczelnika Związku Harcerstwa Polskiego Teresa Hernik:

Szanowni Państwo! Panie Marszałku! Szanowne Panie! Szanowni Panowie!

Jak już zostało powiedziane, tradycją stało się przekazywanie harcerzom przez skautów Światła Pokoju z Betlejem.

Tegoroczne zawołanie naszego Światła to: „Wy jesteście światłem świata”. Myślę, że w tych słowach zawiera się bardzo wiele treści. Słowa te są skierowane do nas, do młodego pokolenia zuchów, harcerzy, do instruktorów i do wszystkich, którym przynosimy to Światło. Jest ono wielką wartością, wartością, w której mieści się prawda, sprawiedliwość, ciepło i to wszystko, co nam, ludziom, jest ogromnie potrzebne.

Pozwólcie państwo, że w imieniu naczelnika, zarządu i całego związku złożę państwu serdeczne życzenia. Dużo zdrowia, dużo roztropności w podejmowaniu decyzji, dużo cierpliwości przy rozwiązywaniu problemów, które niesie ze sobą życie. I życzę również, aby dom, rodzina były zawsze z wami i wspierały was w waszych działaniach. Liczymy na to, że wiele problemów uda się rozwiązać w tej kadencji – a my wiemy, że jest ich bardzo wiele. I proszę, aby mając w pamięci ten Ogień z Betlejem, który tutaj przynosimy, mieć również na względzie sprawy dotyczące wychowania młodych ludzi, bo bez tego będzie naprawdę trudniej. Proszę przyjąć najserdeczniejsze życzenia.

Chcemyłożyć na ręce pana marszałka lampion ze Światłem. Dziękuję pięknie. *(Oklaski)*

(Harcerze wręczają Betlejemskie Światło Pokoju)

Marszałek Longin Pastusiak:

Pani Harcmistrz, jeszcze tylko słówko. Chciałbym w imieniu pań senator i panów senatorów serdecznie podziękować za ten symbol po-

(marszałek L. Pastusiak)

koju, miłości, sprawiedliwości i dobroci. Dziękuję też za te piękne słowa, która pani skierowała pod naszym adresem. Niechaj to Światło i te słowa o symbolu, o którym pani mówiła, będą również drogowskazem w naszej działalności dla nas, senatorów Rzeczypospolitej Polskiej. Dziękuję bardzo. (Oklaski)

(Harcerze śpiewają kolędę) (Oklaski)

Powracamy, proszę państwa, do naszych obrad.

Wobec niewniesienia zastrzeżeń do protokołu czwartego posiedzenia Senatu stwierdzam, że protokół tego posiedzenia został przyjęty.

Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad szóstego posiedzenia Senatu obejmuje aż dwadzieścia sześć punktów.

Wobec tak długiej listy punktów, a także wobec doręczenia państwu dokładnego spisu wszystkich dwudziestu sześciu punktów porządku obrad pozwolicie państwo, że nie będę odczytywał całej listy. Zaoszczędzimy w ten sposób troszkę czasu, który poświęcimy dzisiaj na bardziej konstruktywną działalność.

Przypominam jedynie, że ustawy, które mają być omawiane w punktach dwudziestym pierwszym i dwudziestym trzecim, zostały wniesione przez Radę Ministrów w trybie art. 123 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jako projekty pilne. W tym przypadku, zgodnie z art. 123 ust. 3 konstytucji, termin rozpatrzenia przez Senat tych ustaw wynosi czternaście dni. Punkt dwudziesty pierwszy naszego porządku obrad dotyczy stanowiska Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, a także ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich. Punkt dwudziesty trzeci z kolei dotyczy stanowiska Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam ponadto, że zgodnie z art. 71 ust. 2 Regulaminu Senatu do postępowania w sprawie ustaw pilnych nie mają zastosowania art. 16 ust. 3 pkt 1 i 2 oraz terminy określone w art. 32 ust. 2 i art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

W tej sytuacji proponuję rozpatrzenie punktów: drugiego, trzeciego, czwartego, piątego, szóstego, siódmego, ósmego, dziewiątego, dziesiątego, jedenastego, dwunastego, trzynastego, czternastego, piętnastego, szesnastego, siedemnastego, osiemnastego, dziewiętnastego, dwudziestego,

dwudziestego pierwszego, dwudziestego drugiego, dwudziestego trzeciego i dwudziestego czwartego projektu porządku obrad, pomimo że druki te zostały dostarczone w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 naszego regulaminu.

Jeżeli nie usłyszę sprzeciwu, uznam, że Wysoka Izba przyjęła przedstawioną propozycję.

Jest sprzeciw, tak?

Senator Zbigniew Romaszewski:

Zgłaszam sprzeciw.

(Senator Mieczysław Janowski: Panie Marszałku...)

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy pan senator Romaszewski i pan senator Janowski chcieliby zabrać głos, czy też jest to tylko głos sprzeciwu?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Nie, nie chcę.)

Wobec tego przystąpimy do głosowania...

(Senator Mieczysław Janowski: Można prosić o głos w sprawie porządku obrad? Chciałbym uzasadnić...)

Słucham? Aha, chciałby pan uzasadnić wniosek, tak?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Mieczysław Janowski:

Chcę panu marszałkowi i Wysokiej Izbie zaproponować wykreślenie punktu drugiego z rozpatrywanego przez Wysoką Izbę zestawu dwudziestu sześciu punktów, dlatego że w projekcie, który otrzymaliśmy na ostatnim posiedzeniu, była przy tym punkcie uwaga, że ustawa ta będzie rozpatrywana przez Senat tylko pod warunkiem jej uchwalenia przez Sejm. Wymienione są tu dni: 13, 14 i 17 grudnia, a ustawa była uchwalona 18 grudnia, a więc, jeśli zestawić to z art. 34 ust. 2 regulaminu, nie otrzymaliśmy druków w odpowiednim terminie. A jest to ważna ustawa, to bardzo istotne punkty. Zostało to jednak wniesione w miniony piątek i trudno było zapoznać się z tymi szczegółowymi rozwiązaniami. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Panie Senatorze, ta sytuacja powstała w wyniku pewnego opóźnienia w pracy Sejmu. Kiedy konstruowaliśmy ten porządek dzienny, nie przewidywaliśmy, że w Sejmie powstanie taka sytuacja. Możemy oczywiście przesunąć ten punkt porządku obrad na dalszy plan. Może i w tej sprawie będzie jakaś propozycja.

Bardzo proszę, pan senator Piwoński.

Senator Zbyszko Piwoński:

Zgłaszając sprzeciw wobec wniosku pana senatora Janowskiego, chciałem jednocześnie poinformować, że za chwilę zwrócę się do pana marszałka w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej z prośbą, aby przesunąć właśnie ten punkt drugi na...

Marszałek Longin Pastusiak:

Ale to jest inna sprawa.

(*Senator Zbyszko Piwoński:* Rozumiem, tylko po prostu...)

Nie w tym miejscu, Panie Senatorze.

Senator Zbyszko Piwoński:

Ale w tym miejscu zgłaszam sprzeciw wobec ostatniego wniosku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan senator Żenkiewicz.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Marszałku, odnosząc się do porządku obrad, chciałbym w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu wnieść wniosek, aby punkty: dwunasty, trzynasty i czternasty rozpatrywać łącznie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Przepraszam, ale tym zajmujemy się w dalszej części tej naszej dyskusji nad porządkiem obrad, już po przyjęciu jego projektu.

Rozumiem, że jest sprzeciw, mimo że wymienione przeze mnie druki zostały dostarczone w późniejszym terminie niż określony w art. 34 ust. 2 naszego regulaminu. W tej sytuacji zarządzam teraz głosowanie.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Jeszcze nie wszyscy nacisnęli przycisk obecności...

(*Senator Jolanta Danielak:* Panie Marszałku, można?)

W jakim trybie, Pani Senator?

Senator Jolanta Danielak:

W sprawie formalnej. Bardzo proszę o sprecyzowanie wniosku, nad którym będziemy głosować.

Marszałek Longin Pastusiak:

Wniosek jest następujący. Proponuję rozpatrzenie punktów od drugiego do dwudziestego czwartego porządku obrad, pomimo że druki te zostały dostarczone nam w terminie późniejszym,

aniżeli przewiduje to art. 34 ust. 2. A przypomnę, że ten artykuł określa, iż senatorowie powinni otrzymać druki sejmowe co najmniej na trzy dni przed posiedzeniem. Tak więc taki jest wniosek. Był sprzeciw wobec takiego wniosku, więc...

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Marszałku, w sprawie formalnej, tylko w sprawie formalnej. Zgłosiłem wniosek o skreślenie punktu i prosiłbym, żeby pan marszałek zechciał...

Marszałek Longin Pastusiak:

Panie Senatorze, sprawa ułożenia porządku będzie przedmiotem naszej dyskusji za chwilę. Najpierw musimy przyjąć przede wszystkim generalną procedurę, w jakim trybie będziemy rozpatrywali punkty od drugiego do dwudziestego czwartego.

(*Senator Edmund Wittbrodt:* Panie Marszałku, można?)

Pan senator Wittbrodt, bardzo proszę.

Senator Edmund Wittbrodt:

Panie Marszałku, był wniosek formalny o skreślenie punktu drugiego z porządku obrad...

(*Senator Mieczysław Janowski:* I był sprzeciw.)

...i był sprzeciw. Nad tym wnioskiem powinniśmy głosować. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dobrze.

Wobec tego przystępujemy do głosowania nad wnioskiem pana senatora Janowskiego o skreślenie punktu drugiego z porządku obrad szóstego posiedzenia Senatu.

Czy dobrze zrozumiałem, Panie Senatorze, pański wniosek?

(*Senator Mieczysław Janowski:* Tak.)

Wobec tego poddaję pod głosowanie wniosek pana senatora Janowskiego o skreślenie punktu drugiego z porządku obrad.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem wniosku, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników.

Na 84 obecnych senatorów 14 głosowało za, 69 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 1**)

Stwierdzam, że wniosek został odrzucony.

Dziękuję.

Przystępujemy wobec tego... Czy był sprzeciw wobec tej procedury, którą zapowiedziałem? Nie było.

(marszałek L. Pastusiak)

Wobec tego przyjmuję, że rozpatrzmy punkty porządku obrad od drugiego do dwudziestego czwartego, mimo że druki...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Przepraszam...)

Był sprzeciw? Aha, był. Ale przecież o to pytałem i nikt się nie zgłaszał. Przepraszam, Panowie Senatorowie, ale reagujcie na moje słowa szybciej, to nie będziemy mieli takich zakłóceń.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ja się zgłaszałem od razu. Nie wiem dlaczego, tak się stało. Może uzasadnię ten sprzeciw.)

Dobrze. Wobec tego, poddaję pod głosowanie...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Może ja bym uzasadnił, bo to nie było uzasadniane.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Otóż ja uważam, że możliwe jest rozpatrywanie punktów porządku obrad mimo niedostarczenia do nich druków, jeżeli jest taka potrzeba. Ale może to dotyczyć jednej lub dwóch ustaw. W tej chwili mamy dwadzieścia sześć ustaw. Obejmują one nowelizację stu sześciu ustaw i, w moim przekonaniu, taki tryb procedowania, który nie pozwala nam nawet zorientować się, o czym są te ustawy, uwłacza po prostu godności Senatu. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś chciałby w tej sprawie zabrać głos? Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Dorota Kempka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Senator i Panowie Senatorowie, ja zgłaszam wniosek przeciwny do wniosku pana senatora Romaszewskiego.

Myślę, że druki zawierające ustawy otrzymaliśmy na tyle wcześniej, chociaż było to spóźnione...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Wczoraj.)

... że mogły być przedmiotem rozpatrywania przez poszczególne komisje. Komisje przygotowały swoje stanowiska i druki zawierające te stanowiska zostały włożone do naszych skrytek. Dlatego składam wniosek przeciwny do wniosku zgłoszonego przez senatora Romaszewskiego.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Przystępujemy wobec tego do głosowania.

Jeszcze raz formułuję wniosek, żeby sytuacja była jasna.

Proponuję rozpatrzenie punktów: od drugiego do dwudziestego czwartego, projektu porządku obrad, pomimo że druki zostały dostarczone w terminie późniejszym niż przewiduje art. 34 ust. 2 naszego regulaminu.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności. Jeszcze nie wszyscy nacisnęli.

Proszę nacisnąć przycisk obecności.

(Senator Krystyna Doktorowicz: Głosujemy nad wnioskiem pana marszałka?)

Głosujemy nad moim wnioskiem, bo został zgłoszony wniosek przeciwny. A ten swój wniosek sformułowałem już trzykrotnie, proszę państwa. Trzykrotnie! Ile razy można powtarzać ten sam wniosek. Mogę go jeszcze raz odczytać, jeżeli...

(Senator Grażyna Staniszevska: Dobrze. Bardzo prosimy o odczytanie.)

Proponuję, proszę państwa, rozpatrzenie punktów: od drugiego do dwudziestego czwartego, projektu porządku obrad, pomimo że druki te zostały dostarczone w terminie późniejszym, aniżeli przewiduje to art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu, który mówi o tym, mogę to wyjaśnić państwu senatorom, że druki powinny być dostarczone na trzy dni przed rozpatrzeniem ich przez Senat, chyba że Senat zadecyduje inaczej.

Czyli jesteście władni zadecydować inaczej. I moja propozycja polega na tym, abyśmy zgodzili się, że jest nadzwyczajna sytuacja, ponieważ ustawy te muszą wejść w życie z dniem 1 stycznia 2003 r. W związku z tym, biorąc pod uwagę nadzwyczajną sytuację, proponuję rozpatrzenie tych ustaw w takim innym trybie – za zgodą Senatu oczywiście.

Pan senator Chronowski, bardzo proszę.

Senator Andrzej Chronowski:

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, jak rozumiem, ten wniosek został nam już przedstawiony w projekcie porządku obrad. A więc teraz te wnioski, które się pojawiły na początku obrad, powinny być przegłosowane w pierwszej kolejności.

Wniosek pana senatora Romaszewskiego zmierza do tego, aby skreślić te wszystkie punkty. W związku z tym w pierwszej kolejności, a właściwie jako pierwszy i w tym momencie zarazem ostatni, powinien zostać przegłosowany wniosek pana senatora Romaszewskiego po to, abyśmy mogli rozstrzygnąć, czy Wysoka Izba jest za skreśleniem tych punktów z porządku obrad. To natomiast, co pan marszałek proponuje, jest już za-

(senator A. Chronowski)

proponowane w druku porządku obrad i tego nie trzeba przegłosowywać.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy przyjęcie tego mojego wniosku nie będzie równoznaczne z odrzuceniem wniosku pana senatora Romaszewskiego?

(Senator Andrzej Chronowski: Nie.)

Czy ktoś z państwa senatorów...

Pan senator Cieślak, bardzo proszę.

Senator Jerzy Cieślak:

Odpowiadam na teraz postawione przez pana marszałka pytanie w trybie sprostowania.

Otóż wniosek pana senatora Romaszewskiego jest niewątpliwie wnioskiem najdalej idącym i rzeczywiście przegłosowany powinien być w pierwszej kolejności.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy ktoś jeszcze z państwa senatorów w tej sprawie? Nie.

Dobrze. Proszę bardzo, wyrażam zgodę na to, żeby przegłosować wniosek pana senatora Romaszewskiego.

Panie Senatorze, bardzo proszę, żeby pan sformułował jeszcze raz ten wniosek.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Wniosek mój dotyczy tego, ażeby punkty porządku obrad, do których druki nie zostały dostarczone w terminie, zostały skreślone z tego porządku, ponieważ jest ich o wiele za dużo jak na tę sytuację: aż od drugiego do dwudziestego czwartego.

Marszałek Longin Pastusiak:

Jak rozumiem, propozycja, którą ja przeczytałem, jest w pewnym sensie wnioskiem przeciwnym. Chciałbym tylko przypomnieć panu senatorowi, że przed chwilą zaaprobowaliśmy punkt drugi porządku obrad, więc pański wniosek może dotyczyć punktów od trzeciego do dwudziestego czwartego. Z wyłączeniem punktu drugiego, zgoda?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Zgoda.)

Dobrze.

Wobec tego przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa, pań senator i panów senatorów, jest za przyjęciem wniosku pana senatora

Romaszewskiego, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciw temu wnioskowi, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie przycisku „przeciw”.

Kto się wstrzymał, proszę o naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się” i podniesienie ręki.

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 14 głosowało za, 70 – przeciw, nikt się nie wstrzymał od głosu, wszyscy głosowali. **(Głosowanie nr 2)**

Stwierdzam, że wniosek pana senatora Romaszewskiego został odrzucony.

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionego porządku obrad?

Pan senator Piwoński.

Senator Zbyszko Piwoński:

Ja zgłosiłem sprzeciw wobec wniosku pana senatora Janowskiego.

Kontynuując ten wątek, dodam, że podzielałem pogląd, iż wymieniony w punkcie drugim dokument jest bardzo obszerny, że otrzymaliśmy go faktycznie późno. Zakończyliśmy pracę w komisji w dniu wczorajszym i wczoraj na posiedzeniu zapadła decyzja, że wystąpimy z wnioskiem o zmianę kolejności rozpatrywania tego punktu, pozostawiając jeszcze jeden dzień tym z państwa, którzy do tej pory nie byli w stanie się z nim zapoznać.

W związku z tym w moim wniosku formalnym chodzi o rozpatrywanie punktu drugiego jako punktu siedemnastego. Wtedy ten punkt będziemy omawiali jutro i zostanie wystarczająco dużo czasu, no nie wiem, czy wystarczająco, ale w każdym razie więcej niż gdybyśmy to uczynili dzisiaj, czasu na to, żeby się bliżej zapoznać z całym dokumentem.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy jest zgoda na tę propozycję? Nie widzę głosów sprzeciwu.

Wobec tego wniosek pana senatora Piwońskiego uważam za przyjęty.

Pan senator Żenkiewicz.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Marszałku, Wysoki Senacie, w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu wnoszę o łączne rozpatrywanie punktów: dwunastego, trzynastego i czternastego. Jest to zmiana trzech ustaw, ale praktycznie dotycząca tego samego zagadnienia. W taki zresztą sposób procedowana była na posiedzeniu komisji. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Grażyna Staniszevska:

Panie Marszałku, wnoszę, żeby punkty od drugiego do dwudziestego czwartego od razu poddać pod głosowanie, bez pozorowania dyskusji.

(*Marszałek Longin Pastusiak: A jakie uzasadnienie, Pani Senator?*)

Nie mieliśmy szans na przeczytanie trzydziestu dziewięciu nowelizacji, wobec tego de facto ta debata jest fikcją. Nie traćmy więc czasu.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pani Senator, komisje pracowały, dyskutowały, niektóre nawet wnosili poprawki. Te projekty ustaw były przedmiotem dyskusji w komisjach, a więc we właściwych organach Senatu. Nie bardzo rozumiem, dlaczego – jeżeli któryś z senatorów nie wykonał pracy domowej, nie przeczytał ustawy – wszyscy pozostali senatorowie, którzy wywiązali się ze swoich obowiązków, mają ponosić karę.

Pan senator Kulak.

(*Senator Grażyna Staniszevska: Podtrzymuję wniosek.*)

Senator Zbigniew Kulak:

Składam wniosek przeciwny. Może to Światło Betlejemskie troszeczkę oświeci panią senator.

(*Oklaski*)

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan senator Cieślak.

Senator Jerzy Cieślak:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Chcę prosić panią senator Staniszevską o podanie podstawy regulaminowej wniosku, który zgłosiła. Procedury Senatu są określone w regulaminie, prosiłbym więc o podanie podstawy prawnej z Regulaminu Senatu, na której pani senator opiera swój wniosek.

Marszałek Longin Pastusiak:

Bardzo proszę, pani senator Kempka.

Senator Dorota Kempka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Senator i Panowie Senatorowie, zgłaszam oficjalnie wniosek przeciwny do wniosku postawionego przez panią senator Staniszevską.

(*Rozmowy na sali*)

Pani senator jest doświadczonym parlamentarzystą i dobrze wie, jakie zwyczaje panowały również za czasów, kiedy koalicją rządzącą były AWS i Unia Wolności. Niejednokrotnie dostawaliśmy ustawy w ostatniej chwili. Stanowisko, które zgłosiła pani senator, świadczy po prostu o tym, że nie ma szacunku do tej Izby, bo senatorowie otrzymali druki wcześniej, przygotowali się do debaty, komisje przedstawiły swoje stanowisko. I nikt, kto dba o autorytet tej Izby, nie ma prawa postawić takiego wniosku. Dziękuję bardzo.

(*Oklaski*)

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pani senator Serocka.

Senator Ewa Serocka:

Przykro mi bardzo, ale chyba wszyscy senatorowie otrzymali druki dotyczące tych trzech punktów. Druk nr 82 do punktu drugiego otrzymałam 23 listopada, może parę dni później, ale w każdym razie w listopadzie. Druk nr 65, do następnego punktu, w tym samym terminie. Druki nr 68 i 68A otrzymaliśmy w listopadzie. Dzisiaj mamy 18 grudnia, każdy miał więc czas, żeby się przygotować. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Proszę państwa, nie czarujmy się. Wczoraj i przedwczoraj moi ludzie czekali bez przerwy, żeby odebrać druki ustaw. Dziesięć odebrałem przedwczoraj, a dziesięć wczoraj po południu. Tych ustaw po prostu nie było, nie mówiąc już o drukach komisji. Wobec tego z czym się miałem zapoznać i na podstawie czego rozpatrywać? Przypuszczam bardzo, ale myślę, że tworzenie takich porządków obrad godzi w powagę Senatu.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan senator Smoktunowicz.

Senator Robert Smoktunowicz:

Chciałbym nawiązać, Panie Marszałku, do wypowiedzi pani senator. Jestem niedoświadczonym senatorem, jest to moja pierwsza kadencja, nie chcę odpowiadać za zwyczaje poprzedniej kadencji, bo nie zasiadałem tu wówczas. Chciałbym jednak, żeby moje prawa były szanowane.

(senator R. Smoktunowicz)

Jeżeli art. 34 pkt 2 wskazuje nam pewną regułę, to rozumiem, że od tej reguły są wyjątki, wyjątkowe sytuacje, które pozwalają na głosowanie nad takimi punktami w razie niedotrzymania terminu. Z tego, co widzę, jeżeli chodzi o praktykę tej Izby, regułą jest to, co jest wyjątkiem. W tej sytuacji poddajmy pod głosowanie i dodajmy do porządku obrad tego posiedzenia zmianę regulaminu. Niech regułą będzie to, iż nawet druki przekazane kilka godzin przed posiedzeniem mogą być poddane pod głosowanie. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Pan senator Adamski.

Senator Jerzy Adamski:

Panie Marszałku, jako przewodniczący Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich zapraszam wszystkich senatorów do przestudiowania regulaminu, który zatwierdziliśmy. Art. 34 powinien być przeczytany cały.

Pan, Panie Senatorze, jako prawnik, powinien czytać całe ustawy i wszyscy państwo powinniście je tak czytać.

Może jednak nie wszyscy czytają je do końca, więc zacytuję art. 34 pkt 2: „Projekt porządku obrad Senatu ustala Marszałek Senatu, przy czym do porządku obrad mogą być wniesione jedynie sprawy znane senatorom z druków rozdanych nie później niż na 3 dni przed posiedzeniem. W wyjątkowych przypadkach może nastąpić, za zgodą Senatu, skrócenie tego terminu”. O takim terminie pan marszałek mówił.

Jest wyjątkowa sytuacja i nie wracamy już do tego, Panie Senatorze, bo gdyby pan zajrzał do stenogramów z posiedzeń Senatu poprzedniej kadencji, to by pan dowiedział się, iż wiele spraw wprowadzano z godziny na godzinę. My nie wprowadzamy tego z godziny na godzinę i proszę nie mówić, że nie robimy tego zgodnie z regulaminem. Dziękuję, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Chciałbym zwrócić się do pani senator Staniszewskiej z pytaniem o to, jak mam rozumieć pani wniosek. Czy chodzi o to, aby głosowania nad całym tym pakietem ustaw odbywały się bez dyskusji, czy aby głosować łącznie nad wszystkimi punktami porządku dziennego?

Senator Grażyna Staniszevska:

Z dyskusją, potem przegłosować łącznie, en bloc.

(Marszałek Longin Pastusiak: Bez dyskusji?)

Z dyskusją, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Jeżeli tak, to ja nie widzę podstaw regulaminowych do poddania pani wniosku...

(Senator Grażyna Staniszevska: Panie Marszałku, wyraźnie mówię: z dyskusją.)

Z dyskusją?

Proszę państwa, muszę powiedzieć, że jest to dosyć kuriozalny wniosek. Jako doświadczony parlamentarzysta wiem, że kiedy mamy do czynienia z ustawami o bardzo różnym charakterze, każda z tych ustaw ma swoją specyfikę, dotyczy różnych aspektów życia społeczno-gospodarczego i społecznego, wobec tego każda ustawa...

(Rozmowy na sali)

Proszę o ciszę.

...wymaga indywidualnego głosowania, jeżeli chcemy zachować powagę tej Izby. Wniosku pani senator nie mogę interpretować inaczej niż jako naruszenie powagi Izby i powagi dyskusji, i w ogóle powagi ustaw, nad którymi mamy dyskutować.

Pan senator Plewa.

Senator Sergiusz Plewa:

Panie Marszałku, wydaje mi się, że, po pierwsze, nie powinniśmy już prowadzić dyskusji nad porządkiem obrad, ponieważ został on przyjęty. Po drugie, nie możemy naruszać Regulaminu Senatu, ponieważ nad każdym punktem powinna być przeprowadzona dyskusja i nad każdym punktem powinno być oddzielne głosowanie. Jeżeli coś wykracza poza regulamin, to nawet pan marszałek nie powinien, moim zdaniem, poddawać tego pod głosowanie. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Markowski.

Senator Jerzy Markowski:

Panie Marszałku, wnoszę o dokonanie zmiany w porządku obrad posiedzenia Senatu. Dotyczy to punktu dziesiątego. Nie będę cytował tej ustawy, ponieważ ma ona kilkunastowerszowy tytuł.

Mój wniosek sprowadza się do tego, ażeby ze względu na szereg wątpliwości, które zgłoszono na posiedzeniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, umożliwić wszystkim państwu dłuższą analizę zgłoszonych wniosków i przenieść ten punkt z miejsca dziesiątego do punktu dziewiętnastego porządku obrad. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję Panu Senatorowi.

Czy jest zgoda na takie przesunięcie? Nie widzę sprzeciwu, dziękuję bardzo.

(marszałek L. Pastusiak)

Wobec tego przystępujemy do zatwierdzenia porządku obrad.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności. Jeszcze nie wszyscy nacisnęli. Dziękuję.

Kto jest za przyjęciem porządku obrad wraz z proponowanymi i przyjętymi zmianami, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie przycisku „przeciw”.

Kto się wstrzymał, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie przycisku „wstrzymuję się”.

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 86 obecnych senatorów 72 głosowało za, 11 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 3**)

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad szóstego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

Informuję państwa senatorów, że głosowania w sprawie rozpatrywanych ustaw zostaną przeprowadzone dzisiaj po południu, jutro rano, w piątek rano i pod koniec posiedzenia, więc proszę zachować dużą czujność, tak żeby być obecnym na głosowaniach.

Przypominam ponadto, że zgodnie z art. 49 ust. 1 Regulaminu Senatu marszałek na końcu posiedzenia po wyczerpaniu porządku obrad udziela głosu senatorom dla wygłoszenia oświadczeń senatorskich. Przedmiotem oświadczenia mogą być sprawy związane z wykonywaniem mandatu, przy czym nie może ono dotyczyć spraw, które są przedmiotem porządku obrad bieżącego posiedzenia Senatu. Nad oświadczeniem senatorskim nie przeprowadza się dyskusji. Oświadczenie nie powinno trwać dłużej niż pięć minut.

Wysoka Izbo, w tej sytuacji **przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.

Przypominam, że ta ustawa, która będzie dzisiaj przedmiotem naszych obrad, została uchwalona przez Sejm na siódmym posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2001 r. Marszałek Senatu w tym samym dniu, dniu 7 grudnia 2001 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Tekst tej ustawy zawarty jest w druku nr 26, który państwo senatorowie posiadacie, a sprawozdanie komisji w druku nr 26A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, panią senator Olę Krzyżanowską, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie tej ustawy.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Olga Krzyżanowska:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Przypadł mi w udziale zaszczyt przedstawienia sprawozdania Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia dotyczącego ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, zawartego w druku senackim nr 26A.

Pozwolę sobie w skrócie przypomnieć tok prac legislacyjnych nad tą ustawą. Ustawa o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów została wniesiona jako projekt poselski w Sejmie poprzedniej kadencji w lipcu 1999 r. Po dwóch latach prac w komisjach sejmowych, a następnie w Senacie, ustawa została uchwalona w dniu 7 czerwca 2001 r. W dniu 21 listopada bieżącego roku, czyli roku 2001, rząd Rzeczypospolitej Polskiej wniósł do łaski marszałkowskiej projekt nowelizacji ustawy, w którym proponował zmianę daty wejścia tej ustawy w życie, czyli zmianę daty 1 stycznia 2002 r. na datę 1 stycznia 2004 r., a więc przesunięcie tego terminu o dwa lata. Sejm w dniu 7 grudnia 2001 r. uchwalił ustawę, przesuwając termin o dalsze dwa lata: z 2004 r. na 2006 r.

Chciałabym w celu poinformowania powiedzieć, że ta nowelizacja przesuwaa tylko datę wejścia w życie ustawy, nie zajmując się samą treścią ustawy, która, jak pokazały długie prace, a teraz dyskusja w komisji sejmowej, budzi zastrzeżenia, ale która nie była przedmiotem prac komisji senackiej.

W dniu 7 grudnia bieżącego roku Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej rozpatrzyła projekt nowelizacji zawarty w druku nr 26A. W posiedzeniu komisji uczestniczyli przedstawiciele rządu Rzeczypospolitej Polskiej, przedstawiciel Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, a także przedstawiciele Polskiego Towarzystwa Psychologicznego oraz instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk i akademii medycznej.

Przedstawiciele rządu na posiedzeniu komisji podtrzymali stanowisko zawarte w projekcie nowelizacji ustawy. Argumentowali, że rząd jest przeciwny korporacyjnemu reglamentowaniu coraz to nowych grup zawodowych. Podkreślili, że zgodnie z art. 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej „w drodze ustawy można tworzyć samorządy zawodowe, reprezentujące osoby wykonujące zawody zaufania publicznego i sprawujące pieczę nad należytyim wykonywaniem tych zawodów w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony”. Ale, zdaniem rządu, nie ma jednoznacznego rozstrzygnięcia, które z zawodów można uznać za zawody publicznego zaufania. Nie ma ustawowego ustalenia tych zawodów. I to był jeden z głównych argumentów, który podnosili przedstawiciele rządu na posiedzeniu komisji.

(senator O. Krzyżanowska)

A więc nie jest ściśle określone, czy zawód psychologa jest zawodem zaufania publicznego, czy nie jest. Nie oznacza to, broń Boże, dezawuowania tego zawodu. Chodzi tylko o to, że nie jest to uregulowane w ustawie.

W związku z tym w czasie posiedzenia komisji rząd proponował – a jest to zgodne z pierwszym rządowym przedłożeniem skierowanym do Sejmu – przesunięcie wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów o dwa lata, czyli jak już mówiłam, na 1 stycznia 2004 r. Rząd wyrażał jednocześnie opinię, że uda mu się w tym czasie uregulować te kwestie w ustawie.

W czasie swojego posiedzenia komisja wysłuchiwała również przedstawicieli Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, a także, jak mówiłam, instytutów naukowych Polskiej Akademii Nauk i akademii medycznej. Przedstawili oni argumentację, że usługi psychologiczne, świadczone obecnie bardzo często i to w różnych dziedzinach życia, przecież nie tylko medycznych czy lekarskich, przy braku ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów świadczone będą bez żadnych możliwości wyciągnięcia konsekwencji i kontroli świadczących je osób, ich przygotowania zawodowego i ich rzetelności. Że wystarczy obecnie zarejestrowanie działalności gospodarczej, bez żadnego dyplomu, bez żadnego sprawdzania, bez żadnych kontroli uprawnień, żeby świadczyć te usługi, co ze społecznego punktu widzenia może być niebezpieczne. Zwrócili też uwagę na to, że przy braku tej ustawy nadal nie będzie żadnej możliwości doskonalenia zawodowego i prowadzenia specjalizacji psychologów.

W trakcie swoich prac komisja zapoznała się też z licznymi pismami i petycjami kierowanymi zarówno do komisji sejmowej, jak i do komisji senackiej przez psychologów, przez środowiska naukowe tego zawodu. Właściwie przedstawione w nich było takie samo stanowisko, jakie prezentowali przedstawiciele tych zawodów na posiedzeniu komisji, tyle że może bardziej szczegółowe czy też odnoszące się do jeszcze innych problemów.

Biorąc to wszystko pod uwagę, senacka Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia uznała, że przesunięty aż o cztery lata termin wejścia w życie ustawy jest zbyt odległy. W czasie dyskusji w komisji senatorowie wyrazili opinię, że jest wiele zawodów zaufania publicznego, których taki właśnie status nie jest uregulowany w ustawie, a mimo to mają one swoje ustawy i swoje samorządy. No, można wymienić kilkanaście takich zawodów, wystarczy powiedzieć o zawodzie lekarza, pielęgniarki, adwokata, które mają swoje ustawy i mają swoje samorządy. Część senatorów wyra-

żała opinię, że nie ma powodu, żeby zawód psychologa traktować ostrzej czy inaczej.

Komisja uznała też za słuszny argument, że przesunięcie o cztery lata daty wejścia w życie ustawy uniemożliwia nadzór nad wykonywaniem tego zawodu i nad specjalizacją konieczną w tym zawodzie. Komisja wzięła też pod uwagę to, że jeżeli nie przesuniemy tego terminu, jeżeli nie przyjmujemy nowelizacji i obecnie obowiązujący termin będzie aktualny, to ustawa wejdzie w życie już prawie za dwa tygodnie. Komisja uznała, że jest to termin zbyt bliski, i po przedstawieniu wszystkich argumentów podjęła decyzję, którą przedstawia Wysokiemu Senatowi, żeby moment wejścia w życie tej ustawy przesunąć o dwa lata, czyli do roku 2003.

Taki projekt uchwały pozwałam sobie w imieniu komisji przedstawić Senatowi.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czy pani senator mogłaby odpowiedzieć, czy chodzi o koniec 2002 r.

Senator Olga Krzyżanowska:

Nie, wszędzie chodzi o 1 stycznia. Może przeczytam uchwałę, chociaż to tylko projekt i to Wysoka Izba, jak rozumiem, podejmie decyzję: „Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę: w art. 1 wyrazy «1 stycznia 2006 r.» zastępuje się wyrazami «1 stycznia 2003 r.»”.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę o pozostanie przez chwilę przy mównicy.

Chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zadać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytanie pani senator sprawozdawcy.

Proszę bardzo, pan senator.

Senator Jan Szafraniec:

Proszę mi wybaczyć dociekliwość, ale jestem psychologiem z zawodu. Pani senator była uprzejma powiedzieć, że komisja wysłuchiwała opinii Polskiego Towarzystwa Psychologicznego oraz opinii przedstawicieli między innymi akademii medycznej. Rozumiem, że Polskie Towarzystwo Psychologiczne było po prostu przeciwne zmianie ustawy o zawodzie psychologa, nad którą w tej chwili dyskutujemy.

(Senator Olga Krzyżanowska: Czy mogę odpowiedzieć?)

Marszałek Longin Pastusiak:

Proszę bardzo.

Senator Olga Krzyżanowska:

Panie Senatorze, opinia Polskiego Towarzystwa Psychologicznego przedstawiona została nie tylko w dyskusji podczas obrad komisji, ale także w piśmie skierowanym do niej. Myślę, że większość senatorów miała możliwość z nią się zapoznać. Towarzystwo jest rzeczywiście przeciwne nowelizacji i wysunęło wiele argumentów. Ja po prostu opowiedziałam, co się działo na posiedzeniu komisji, i przedstawiłam zdanie komisji, które przeważało. Tak jak powiedziałam, projekt uchwały został przyjęty właściwie jednogłośnie.

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję bardzo.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos, zadając pytanie pani senator? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Chciałbym przypomnieć, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym. Do reprezentowania rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Witam serdecznie w naszym gronie pana ministra Jerzego Hausnera.

Chciałbym zapytać pana ministra, czy chciałby zabrać głos, ewentualnie przedstawić stanowisko rządu w sprawie tej ustawy. Jeżeli tak, to bardzo proszę, zapraszam na trybunę.

Minister Pracy i Polityki Społecznej Jerzy Hausner:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Inicjatywa rządowa formalnie zmierza do przesunięcia daty wejścia tej ustawy w życie. Faktycznie jednak chodzi o zyskanie czasu na przygotowanie dobrego rozwiązania prawnego w miejsce niedobrego.

W przekonaniu rządu, dostęp do wykonywania zawodu psychologa powinien być uregulowany prawnie, ale rozwiązanie przyjęte przez parlament poprzedniej kadencji wzbudza poważne wątpliwości.

Po pierwsze, a stwierdza to ponownie w swojej opinii Urząd Komitetu Integracji Europejskiej, jest ono niezgodne z dyrektywami unijnymi, z prawem europejskim.

Po drugie, jest to uregulowanie wadliwe w świetle krajowego systemu prawnego. Między innymi uznaje ono naczelny organ administracji rządowej za organ właściwy do sprawowania nadzoru nad wykonywaniem zawodu psychologa, wpro-

wadza obowiązek rocznego stażu podyplomowego po ukończeniu studiów i uzyskaniu dyplomu ukończenia uczelni, nie precyzuje zaś pojęcia „usługa psychologiczna”.

Po trzecie, zasadnicze wątpliwości budzi podstawa prawna ustanawiania kolejnych korporacji zawodowych. Przypomnę, że mamy czternaście tego rodzaju uregulowań prawnych, czyli czternaście ustanowionych korporacji zawodowych, przy czym za zawód zaufania publicznego został uznany zawód architekta i urbanisty. Po przyjęciu ustawy dotyczącej zawodu psychologa w różnych miejscach powstaje kilkanaście innych projektów. Rząd uznał, że w związku z tym trzeba uregulować przepisy tak, aby w polskim systemie prawnym było określone pojęcie „zawód zaufania publicznego”, a także, jakie cechy tego zawodu powinny usprawiedliwiać tworzenie samorządu zawodowego. Tutaj mamy bowiem dwa problemy prawne: prawo wykonywania zawodu i samorząd zawodowy.

W sprawie tego projektu ustawy, przyjętego przez poprzedni parlament, stanowisko rządu było negatywne i systematycznie negatywna była opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. Mimo to ustawę uchwalono. Uchwalono złe prawo. Dlatego teraz lepiej zatrzymać się i poważnie zastanowić nad sprawą nadrzędną, czyli sposobem uregulowania kwestii wykonywania zawodów zaufania publicznego, a następnie, wspólnie ze środowiskiem psychologów, wypracować dobry projekt ustawy i niezwłocznie przedłożyć go parlamentowi.

Rząd proponował przesunięcie daty wejścia w życie tej ustawy, ale, podkreślam, jest to kwestia formalna. Chodziło o czas, o datę 1 stycznia 2004 r. W naszym przekonaniu, propozycja rządu była najlepsza. Jeżeli jednak Senat uchwali, że będzie to 1 stycznia 2003 r., to będziemy musieli załatwić tę sprawę w rok. Jeżeli zaś będzie to data 1 stycznia 2006 r., to i tak będziemy starali się załatwić sprawę w ciągu roku, ale będziemy mieli margines bezpieczeństwa, margines swobody.

Jednocześnie chcę podkreślić, że w tej sprawie stanowisko środowiska psychologów wcale nie jest jednoznaczne. To prawda, że towarzystwa psychologiczne jednoznacznie opowiadały się za tym. Nie tak dawno miałem okazję uczestniczyć w spotkaniu z udziałem pani przewodniczącej takiego towarzystwa, a także trzech wybitnych profesorów: Czapińskiego, Strelaua i Reykowskiego. Wspólnie uznaliśmy, że niewątpliwie ustawa ta ma wady, że trzeba poszukiwać lepszego rozwiązania prawnego i że będziemy wspólnie pracować nad tym, by rozwiązanie to było lepsze. Jednocześnie rząd powinien mieć szansę przedłożenia parlamentowi projektu dotyczącego w ogóle kwestii korporacji zawodowych i zawodów zaufania publicznego.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Poproszę o pozostanie jeszcze chwileczkę, ponieważ teraz, zgodnie z naszym regulaminem, jest czas na zadawanie z miejsca trwających nie dłużej niż minutę pytań panu ministrowi. A więc bardzo proszę o pozostanie.

Pani senator Simonides, a później pan senator Chronowski.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, intryguje mnie kwestia dotycząca tego, co jest, a co nie jest zawodem zaufania publicznego. Czy zawody senatora i posła, którzy jak w konfesjonale przyjmują ludzi z ich sprawami niemogącymi wyjść poza biuro, to są zawody zaufania publicznego? Czy zawód wróżki, która się ogłasza, do której przychodzą ludzie i płacą, też jest takim zawodem? A więc dlaczego zawód psychologa nie może nim być? Przecież słyszymy, że kiedy ma miejsce wypadek autokarowy, to rodzicom i dzieciom należy zapewnić opiekę psychologiczną i wniknąć w ich stresy. Dziękuję.

Minister Pracy i Polityki Społecznej Jerzy Hausner:

Pani Senator, ja nie potrafię odpowiedzieć na pani pytanie, które zawody są zawodami zaufania publicznego, a które nie powinny być za takie uznane, polskie prawo nie daje bowiem tej odpowiedzi. Mam tylko wątpliwości dotyczące tego, że na tej liście umieszczone są tak różne zawody, nie tylko prawnicze i lekarskie. Na przykład zawodem zaufania publicznego jest zawód lekarza weterynarii.

(Senator Dorota Simonides: I architekta.)

Tak, i urbanisty. W związku z tym można powiedzieć, że każdy zawód może być uznany za zawód zaufania publicznego. A jeżeli tak może być, to muszę wrócić do tekstu konstytucji i przypomnieć, że art. 17 trzeba czytać łącznie z art. 65, który mówi o wolności wykonywania zawodu. Jednocześnie chcę podkreślić, że sprawa ma dwa wątki. Wątek pierwszy to kwestia uregulowania prawa wykonywania zawodu, a wątek drugi to kwestia tworzenia samorządów zawodowych. I jest tu pytanie: czy w przypadku zawodu, którego część wykonawców prowadzi praktykę prywatną, ale znaczna część pracuje w systemie państwowym czy publicznym, zasadne jest tworzenie korporacji zawodowej? W tym momencie naprawdę nie jest istotne, co myślę ja, jako minister pracy i polityki społecznej, choć w moim głębokim przekonaniu powinno być dopuszczone prawo wyko-

nywania zawodu psychologa, a korporacja zawodowa jest zbędna. Ważne jednak jest to, że w polskim prawie nie ma uregulowania tej kwestii, a ponieważ problem narasta, to warto się nad tym zastanowić i wprowadzić takie uregulowanie. Warto, tym bardziej że – mówiłem o tym w Sejmie – istnieją nie tylko wątpliwości prawne, ale także bardzo istotne społeczne obserwacje wskazujące na to, że bardzo wiele korporacji zawodowych tworzonych po to, by utrzymywać wysokie standardy jakościowe i etyczne, by służyć interesowi publicznemu, w istocie rzeczy działa tak, iż powstaje wrażenie, że służą one przede wszystkim osobom, które ten zawód już wykonują. Korporacje te ograniczają prawo dostępu do zawodu, a to już jest powód, dla którego minister pracy musi się zastanowić, dlaczego młodzi ludzie kończący wyższą uczelnię, uzyskujący certyfikat, mają mieć ograniczone prawo wykonywania zawodu. Bo w takiej sytuacji w wielu zawodach będziemy mieli znaczne bezrobocie. I to był jeden z powodów mojego zainteresowania się tą kwestią. Przekonałem więc rząd, by wystąpić w tej chwili z taką inicjatywą.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Chronowski, później pan senator Biela, następnie senator Szafraniec.

Senator Andrzej Chronowski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze!

Mam pytanie z zakresu wiążącego się z omawianą ustawą. Mianowicie 1 stycznia 2002 r. wchodzi prawo o ruchu drogowym, według którego wojewoda ma obowiązek wydania zezwoleń na przeprowadzenie badań psychologicznych kierowców i kandydatów na kierowców. Kandydat czy przedsiębiorca musi uzyskać świadectwa wystawione przez regionalną izbę psychologów. Instytucje, które w tej chwili wydają takie zezwolenia, mają obowiązek uzyskać także z regionalnej izby psychologów takie świadectwo do końca 2002 r. W tej sytuacji, przy odłożeniu wejścia w życie tej ustawy, powstałaby pewnego rodzaju pustka prawna, gdyż na dobrą sprawę wojewoda nie będzie miał możliwości wydania takiego zezwolenia i uzyskania takiego zezwolenia. W związku z tym wydaje mi się, iż w tej sprawie będzie musiała być zaproponowana poprawka, chyba że pan minister wykaże, że jest inaczej.

Minister Pracy i Polityki Społecznej Jerzy Hausner:

Panie Senatorze, nie potrafię bez przygotowania na to odpowiedzieć. Oczywiście natychmiast sprawdzę, do jakiego stopnia – przypuszczam, że

(minister J. Hausner)

w pełni – zasadna jest pana uwaga. Jeżeli miałyby być tak, jak pan to zechciał przedstawić, to jest oczywiste, że rząd będzie musiał wystąpić w tej sprawie z pilną inicjatywą legislacyjną.

(Senator Andrzej Chronowski: Jeśli można, Panie Marszałku. To ja spróbuję złożyć poprawkę, Panie Ministrze, aby do posiedzenia komisji mógł pan, przez swoje służby, to sprawdzić.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Pan senator Biela.

Senator Adam Biela:

Panie Ministrze, najpierw chciałbym się dowiedzieć, jaka to reprezentacja psychologów złożyła panu ministrowi wizytę i była przeciwko tej ustawie. Rozumiem, że mogły to być jakieś indywidualne osoby, ale byłbym zdziwiony, gdyby to była oficjalna reprezentacja któregoś z istniejących związków zawodowych bądź stowarzyszeń psychologów. Ponieważ pracowałem nad tą ustawą i miałem kontakt ze wszystkimi stowarzyszeniami psychologicznymi, wiem, że miały one w tej sprawie zintegrowany pogląd. A więc jestem bardzo zdziwiony taką sytuacją, jest ona dla mnie zupełnie niezrozumiała.

Drugie pytanie: dlaczego akurat ustawa o zawodzie psychologa ma być pretekstem do ogólnego regulowania spraw definicyjno-koncepcyjnych związanych z zawodami zaufania publicznego? Nie bardzo rozumiem, dlaczego nikt nie ma zastrzeżeń i nikt nie wtrąca się na przykład do wykonywania zawodu przez architekta, który ma swoją korporację, ale wszyscy chcą się uważać za psychologów, niezależnie od tego, czy skończyli odpowiednie studia i czy mogą rościć sobie do tego prawo, czy też nie. Jest to po prostu dla mnie kuriozalne. Czemu upatrzono sobie akurat ten zawód, w którym wykonywanie niektórych czynności, do jakich uprawnieni są tylko psychologowie – na przykład badania testami o wysokim standardzie metodologicznym – przez osoby niepowołane może przynieść duże, trudne do określenia szkody, i to w dalekosiężnej perspektywie. Dziękuję bardzo.

Minister Pracy i Polityki Społecznej Jerzy Hausner:

Po pierwsze, Panie Senatorze, pan nie tylko był współautorem tej ustawy, ale pan faktycznie był jej autorem i jedną z osób, które tę ustawę forsowały wbrew stanowisku rządu – chociaż należał pan do koalicji, która ten rząd formowała – a także

wbrew stanowisku Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej. Od członków komisji sejmowej słyszałem opinie, że było to w niezwykle ostry sposób forsowane w ostatnim okresie pracy Sejmu ubiegłej kadencji.

Po drugie, sprzeciwy wobec tego uregulowania – i wtedy, i teraz – zgłaszały na moje ręce osoby, które wykonują zawody pokrewne. Jednocześnie skierowały do mnie swoje opinie osoby o znaczącym autorytecie w tym środowisku. Jedną z tych osób był pan profesor Czapiński, który powiedział mi, że wcale nie jest tak, iż całe środowisko psychologów, osoby cieszące się dużym akademickim autorytetem, popierają to rozwiązanie. Wspominałem też o tym, że spotkałem się z trzema osobami, co do autorytetu których nie można mieć najmniejszych wątpliwości – byli to pan profesor Strelau, pan profesor Czapiński i pan profesor Reykowski. Upewniając się, że oboje nie będą przeciwni uregulowaniu kwestii wykonywania zawodu psychologa, uznali oni, że to, co w tej chwili zostało zaproponowane, jest najlepszym wyjściem z sytuacji, która powstała w wyniku tego właśnie forsownego, nieliczącego się z konsekwencjami lobbingu.

Dlaczego doszło do tego akurat przy okazji zawodu psychologa? Dlatego, że ja jestem ministrem teraz, w tym, a nie w innym momencie. Gdybym był ministrem wcześniej, z pewnością reagowałbym już wtedy. Wcześniej nie mogłem reagować jako minister, a sprawy zaszły za daleko, zdecydowanie za daleko. Dotyczy to zresztą nie tylko kwestii prawnej, ale także funkcjonowania wielu korporacji zawodowych. I nie chodzi tu tylko o moje poglądy, bo to są powszechnie przekazywane opinie dotyczące bardzo różnych korporacji zawodowych, w tym także korporacji lekarzy czy niektórych korporacji prawników. Negatywnie także jest oceniana cena tych usług, które w wyniku powstawania korporacji zawodowych stają się mniej dostępne i coraz bardziej kosztowne. W związku z tym jest wiele powodów, żeby tę sprawę uregulować. Ponadto nie byłem w stanie wykonać tej ustawy. Ustawa, której pan jest autorem, czyniła mnie de facto szefem korporacji psychologów. To ja miałem być przewodniczącym komisji ekspertów oceniającej, kogo z psychologów dopuszczać, a kogo nie dopuszczać do zawodu. Jednocześnie wyłonienie tej komisji okazało się niemożliwe, pan premier Komołowski nie poradził sobie z wyłonieniem takiej reprezentacji. Ja otrzymałem w spadku ten problem i stwierdziłem, że nie jestem w stanie wykonać tej ustawy. Doszedłem do wniosku, że jeżeli nie jestem w stanie tego wykonać i mam takie wątpliwości, to lepiej jest przedstawić inicjatywę, która pozwoli to uregulować w sposób uporządkowany, rozsądny i – jeszcze raz chcę podkreślić – w porozumieniu ze środowiskiem psychologów.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję bardzo.

Jeszcze pan senator Biela? Rozumiem, że ad vocem wypowiedzi pana ministra?

Senator Adam Biela:

Tak, ad vocem.

Panie Ministrze, żaden poseł nie jest autorem ustawy. Pan dopiero zaczyna swoją pracę jako minister, dobrze więc by było, żeby pan przyjął to do wiadomości. Autorem każdej ustawy jest polski parlament, nie żaden indywidualny poseł. Prosiłbym o zwrócenie uwagi na tę subtelność.

(Senator Jan Szafraniec: Czekam na udzielenie głosu przez pana marszałka.)

Marszałek Longin Pastusiak:

Tak, pan senator Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Mam trzy pytania.

Panie Ministrze, chyba nie bez przyczyny omawiamy ustawę o zawodzie psychologa w pakiecie ustaw o budżecie. Czy tak naprawdę motywem zmiany ustawy nie jest po prostu skutek finansowy, jaki ta ustawa może przynieść? Jeśli przyniosłaby ona skutek, to w jakim wymiarze?

Po drugie, zupełnie nie przekonuje mnie uzasadnienie rządowe dotyczące zmiany tej ustawy, w którym mówi się, że w ustawie brakuje jednoznacznego sprecyzowania problematyki dostępu do zawodu psychologów innych niż po psychologii jako kierunku studiów – dla przykładu wymienia się tutaj takie kierunki jak pedagogika specjalna, resocjalizacja. A przecież tak naprawdę w ustawie mówi się, że prawo wykonywania zawodu psychologa ma po prostu absolwent wyższej uczelni, który otrzymał dyplom magistra psychologii. I tutaj naprawdę nie ma potrzeby dyskusji, zastanawiania się nad tym, w ogóle dopuszczania do zawodu psychologa osób po innych specjalnościach, bo – tak jak mówił pan senator Biela – to w przypadku tego zawodu jest po prostu stworzona możliwość diagnostyki, opinii psychologicznych, opiniowania i dawania orzeczeń w sprawach sądowych, prowadzenia psychoterapii itd., itd.

I jest jeszcze trzecia sprawa. Otóż leży przede mną pismo pani sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej skierowane do pani Barbary Błońskiej, przewodniczącej Komisji Zdrowia w Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej. W tym piśmie jest informacja, którą teraz dokładnie zacytuję: „przedmiotowy projekt ustawy nie zawiera uregulowań sprzecznych z zasadą swobody przepływu osób i usług, a także w zakresie wykonywania

działalności gospodarczej, jeżeli chodzi o ustalenie formy wykonywania zawodu psychologa, i tym samym jest zgodny z prawem Unii Europejskiej”. Ja czegoś tutaj nie rozumiem – albo jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, tak jak to jest powiedziane w piśmie pani profesor Danuty Hübner, albo nie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Panie Ministrze, bardzo proszę.

Minister Pracy i Polityki Społecznej Jerzy Hausner:

Po pierwsze, chciałbym odpowiedzieć na pytanie dotyczące skutków finansowych tej ustawy. Otóż bezpośrednie skutki finansowe to mniej więcej 350 tysięcy zł. Ale jest tu sprawa dodatkowa, która byłaby istotna, gdyby ta ustawa weszła w życie. Jest to kwestia staży dla psychologów. Jeżeli staż jest obowiązkowy, to z pewnością – należałoby to rozumieć w ten sposób – na państwie ciąży obowiązek jego finansowania. Ja co prawda podczas rozmów z przedstawicielami tego zawodu, z przedstawicielami Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, usłyszałem, że jest co do tego inna interpretacja, mianowicie że w tej sprawie nie byłoby żadnych skutków finansowych, żadnych wydatków. Ale gdyby je uwzględnić, to w tym momencie w budżecie na rok 2002 musimy mieć dodatkowo jakieś 6 milionów zł, aby można było staże sfinansować.

Chcę podkreślić, że brałem to pod uwagę, ale nie było to zasadniczym argumentem. To był argument potrzebny tylko do tego, by móc włączyć tę ustawę do pakietu ustaw o budżecie. A tak naprawdę przez cały czas chodzi o to samo – o to, żeby ustawa w obecnym kształcie, ustawa zła i niewykonalna, nie weszła w życie.

Po drugie, podczas rozmów na ten temat w Sejmie, podczas rozmów z przedstawicielami tego zawodu i podczas obecnych rozmów spotykam się z kierowaną do mnie argumentacją, która jest w sumie przekonaniem mnie do spraw, do których jestem przekonany. Jeżeli ktoś sądzi, że ja nie dostrzegam problemu nieuczciwych praktyk w przypadku wykonywania tego zawodu, problemu zagrożeń, które są z tym związane, to oczywiście się myli. Ja podzielam tę argumentację i podkreślam między innymi – i robię to przecież publicznie – iż uważam, że kwestia prawa do wykonywania zawodu powinna być uregulowana. Ale to nie zmienia moich zastrzeżeń co do tej ustawy. Rząd zaproponował zawieszenie jej stosowania na okres co najmniej dwóch lat, by stworzyć szansę na dobre uregulowanie. I w tym sensie tę argumentację dzielimy wspólnie, Panie Senatorze. Rozumiem więc, że to oznacza, iż jeżeli stworzymy

(minister J. Hausner)

taką możliwość, to wspólnie będziemy pracować nad tym, żeby to uregulowanie było uregulowaniem dobrym z punktu widzenia prawa i korzystnym społecznie.

Opinia UKIE, na którą się pan powołuje, w odniesieniu do tego projektu ustawy, który według rządu powinien zostać zawieszony, brzmi tak: zaproponowane poprawki nie usuwają niezgodności niektórych postanowień ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, będącej przedmiotem nowelizacji. W tej opinii jest między innymi też takie stwierdzenie: kolejne zastrzeżenia budzi regulacja art. 18 nowelizowanej ustawy, w świetle którego psycholog może wykonywać prywatną praktykę psychologiczną jako indywidualną działalność gospodarczą albo w formie spółki partnerskiej, po uzyskaniu zezwolenia właściwego wojewody. Dowodzi się następnie: konieczna wydaje się zatem rezygnacja z powyższego wymogu w stosunku do osób świadczących usługi, naraża się je bowiem na podwójne obciążenie formalne polegające na konieczności uzyskania zezwolenia wojewody w przypadku, gdy stosowne zezwolenie posiada się już w państwie pochodzenia. Dalej, w innym punkcie tej opinii, stwierdza się: również wątpliwości wzbudza przepis art. 51 nowelizowanej ustawy o zawodzie psychologa, który w sposób sprzeczny z regulacją art. 12 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską formułuje wymogi domicyliu jako kryterium uzyskania prawa do współtworzenia regionalnej izby psychologów.

Ta opinia wydana na okoliczność projektu nowelizacyjnego przy okazji przypominała zarzuty, które były formułowane przez UKIE wówczas, gdy ten zły projekt uchwalano. Tu się nic nie zmieniło. Jednocześnie ta opinia, odnosząc się do projektu nowelizacji, tylko przypominała tamte zastrzeżenia. A więc na podstawie tej opinii mam prawo stwierdzić, że rozwiązanie, które miałyby wejść w życie 1 stycznia, byłoby niezgodne z prawem europejskim.

(Senator Jan Szafraniec: Po prostu mamy dwie różne opinie. Dziękuję.)

Faktem jest, Panie Senatorze, że do tej zasadniczej opinii dodano pewien aneks. Dlaczego dodano pewien aneks? Ja to wyjaśnię. Mianowicie rząd proponował datę 1 stycznia 2004 r., Sejm zmienił tę datę na 1 stycznia 2006 r. UKIE uznał, że rok 2006 to data późniejsza od daty wejścia Polski do Unii Europejskiej. Ale ja poprosiłem, żeby UKIE podał, jaka jest formalna podstawa dla daty 2004. I jest tak, że w polskim prawie data 2004 nie jest zapisana. W związku z tym każde rozwiązanie, które mówi, że ta kwestia powinna być uregulowana przed wejściem do Unii Europejskiej, jest w tym punkcie zgodne z prawem europejskim. Ja prosiłem o uzupełnienie, bo tam było niezbyt ja-

sne sformułowanie, ale ono nie dotyczyło tego projektu ustawy, który jest nowelizowany, lecz nowelizacji.

Marszałek Longin Pastusiak:

To wszystko, Panie Ministrze?

Dziękuję bardzo i proszę o pozostanie z nami na sali, bo teraz przechodzimy do dyskusji.

Chciałbym tylko przypomnieć państwu senatorom o wymogach regulaminowych, o tym, że wypowiedź w dyskusji nie powinna trwać dłużej niż dziesięć minut, że listę mówców prowadzi pani senator Doktorowicz, a jeżeli chodzi o składane wnioski legislacyjne, o tym, że podpisane wnioski powinny być składane do marszałka Senatu przed zamknięciem dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam też, że komisja rozpatrywać będzie tylko te wnioski, które zostały zgłoszone na piśmie do zamknięcia dyskusji do marszałka.

W tej chwili zgłoszonych do dyskusji jest czterech senatorów.

Jako pierwszemu udzielam głosu panu senatorowi Adamowi Bieli.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Adam Biela:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym najpierw powiedzieć, że popieram wnioski komisji zgłoszone w sprawie tej ustawy. Jest bardzo pożądane, by – jeśli są jakieś zastrzeżenia, nawet gdyby konieczne było tu przedłużenie o rok wejścia ustawy w życie – można było takie wnioski złożyć.

Ze zdziwieniem dowiedziałem się, że te same osoby, które uczestniczyły w posiedzeniach komisji – a praca w tej komisji jest dosyć systematyczna – potem zgłaszały panu ministrowi jakieś zastrzeżenia. Były to dokładnie te osoby, które pan minister wymienił. Ale to być może jest jakieś nieporozumienie, które łatwo będzie wyjaśnić. A tu przede wszystkim chodzi o dobro sprawy, jakim jest kształt ustawy.

Proszę państwa, ustawy o wykonywaniu zawodu psychologa istnieją w krajach europejskich, w krajach Unii Europejskiej, w Stanach Zjednoczonych, w Kanadzie. Wszędzie tam zawód psychologa jest otoczony opieką prawną i prawo jego wykonywania jest związane z typem ukończonych studiów, który daje uprawnienia. Chcielibyśmy, żeby nasze regulacje były podobne. Zupełnie czym innym są istniejące w tych krajach korporacje psychologów, którym daje się swobodę w zakresie rozstrzygania co do kompetencji merytorycznych i metodologicznych, jak również co do wykroczeń dyscyplinarnych związanych ze sprzeniewierzeniem się zasadom wykonywania zawodu psychologa.

(senator A. Biela)

Ja rozumiem, że chodzi między innymi o kwestie finansowe, które nie są najważniejsze. A zastrzeżenia zgłaszane przez osoby wykonujące zawody pokrewne, takie jak socjolog czy pedagog, którym nie daje się uprawnień do wykonywania zawodu psychologa, pozostawiam bez komentarza. Niech każdy zawód stara się o uregulowanie własnych kwestii zawodowych, gdyż każdy kierunek studiów, który uprawnia do wykonywania zawodu, jest związany z określoną metodologią tego zawodu. Jeśli ktoś jest psychologiem, a jednocześnie lekarzem – tak jak pan senator Szafraniec – ma prawo wykonywania i jednego, i drugiego zawodu. To jest po prostu oczywiste. A jeśli ktoś jest tylko lekarzem, a chciałby sobie uzurpować prawo do wykonywania zawodu psychologa, to, moim zdaniem, jest to jakieś karygodne nieporozumienie. To tyle.

Bardzo gorąco popieram tę poprawkę.

Panie Ministrze, nie było żadnej psychologicznej presji. Psychologowie w Polsce są bardzo dobrze zorganizowani i powinni mieć dobrą ustawę. Jeśli więc rząd będzie w stanie pomóc przez rok, to będziemy za to tylko dziękować. I to niezależnie od tego, jaka opcja polityczna sprawuje władzę, bo dla tej ustawy jest to drugorzędna sprawa. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę pana senatora Marka Balickiego o zabranie głosu.

Senator Marek Balicki:

Pani Marszałku! Wysoka Izbo!

Chcę powiedzieć, że trudno się nie zgodzić ze stanowiskiem rządu prezentowanym w czasie prac komisji i dzisiaj przez ministra Hausnera. O ile bowiem ustawa regulująca zasady wykonywania zawodu jest potrzebna, o tyle ustawa, którą dzisiaj nowelizujemy, nie nadaje się do wdrożenia w życie, gdyż jest po prostu wadliwa. Wprowadzenie w życie wadliwej ustawy nie byłoby skuteczne, jeśli chodzi o realizację tych celów, które wszyscy zakładamy,

Wróć do przykładu, który podał pan minister. Art. 18 mówi o tym, że wojewoda wydaje zezwolenie na prywatną praktykę psychologiczną. Nie jest to praktykowane w przypadku żadnego zawodu, nawet zawodów zaufania publicznego. One mają swoje samorządy, które to robią. Na pewno wojewoda nie wydaje zezwolenia na wykonywanie zawodu, do którego ktoś, kto ma zarejestrowaną działalność gospodarczą, posiada uprawnienie. Takiego przepisu nie spotkamy w żadnej ustawie. Obróciłby się on przeciwko psychologom. Skoro

zaproponowano samorząd zawodowy, to nie po to, żeby te funkcje spełniał wojewoda, czyli administracja rządowa. Tak było kiedyś w przypadku tych zawodów, które miały komisje kontroli zawodowej.

Inna sprawa – nie chciałbym podawać więcej przykładów, ale ten obszar znam dość dobrze od wielu lat – dotyczy zapisu, że wykonywanie zawodu psychologa polega między innymi na wykonywaniu psychoterapii. To znaczy, że psychoterapia byłaby zarezerwowana tylko dla psychologów. Muszę powiedzieć, że to daleko odbiega od praktyki...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Hipnotyzerzy też mają swoje prawa.)

Nie rozumiem.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Hipnotyzerzy też mają swoje prawa.)

Jest hipnoza i są hipnotyzerzy, ale to... Cha, cha.

Psychoterapię prowadzą również przedstawiciele innych zawodów. Niezdefiniowanie tego, co to jest psychoterapia, i zarezerwowanie jej tylko dla wąskiej grupy zawodowej może spowodować poważne problemy.

Myszę, że z pewnością ta ustawa wymaga nowelizacji, ale nie jest przygotowana do wejścia w życie 1 stycznia. Trzeba się też zgodzić z tym, że brakuje jednoznacznego rozstrzygnięcia, jakie zawody są zawodami zaufania publicznego, co w przyszłości spowoduje problemy w stanowieniu prawa, bo są kolejne inicjatywy zmierzające do tego, żeby tworzyć samorządy.

A w odniesieniu do tego, co powiedział pan minister, jeśli chodzi o publiczne postrzeganie tych korporacji, które już istnieją, że one są nie najlepsze, muszę powiedzieć, iż wiele instytucji życia publicznego czy wykonujących zadania publiczne ma dzisiaj nie najlepsze postrzeganie. To w równym stopniu dotyczy samorządów i innych obszarów życia. Samo to, że coś funkcjonuje źle czy nie najlepiej, nie może być argumentem za tym, żeby to likwidować i na przykład przekazywać zadania administracji rządowej. To nie dawałoby lepszej gwarancji. Dobra regulacja dotycząca wykonywania zawodu psychologa jest jednak potrzebna.

Tyle mówimy o wejściu do Unii Europejskiej, o związanych z tym przepisach, o stanowieniu prawa. Chciałbym przypomnieć, że Polska jest członkiem Rady Europy. W 1996 r. Komitet Ministrów Rady Europy przyjął Konwencję o Ochronie Praw Człowieka i Godności Istoty Ludzkiej wobec Zastosowań Biologii i Medycyny, w skrócie nazywaną konwencją o prawach człowieka i biomedycynie, a jeszcze krócej: konwencją bioetyczną. W czerwcu 1999 r. Polska podpisała tę konwencję, ale do tej pory nie jest ona ratyfikowana, chociaż stanowiska kolejnych rządów były zgodne. Przynotuję tylko fragment stanowiska rządu

(senator M. Balicki)

z 1997 r., wyrażonego przez ministra sprawiedliwości profesora Kubickiego – w naszym przekonaniu obok reformy mechanizmu kontrolnego europejskiej konwencji praw człowieka ta konwencja stanowi jeden z najważniejszych dokumentów prawa międzynarodowego wypracowanych w ramach Rady Europy, co skłaniałoby, żeby jak najszybciej tę konwencję ratyfikować. Ale dlaczego o tym mówię? Z chwilą jej ratyfikacji Polska będzie zobowiązana do przestrzegania art. 4 konwencji, który mówi o standardach zawodowych. Wyniknie konieczność uregulowania prawnego takiego obszaru, jaki mieści się w ustawie o wykonywaniu zawodu psychologa, spraw zawodów pokrewnych, jak również kwestii psychoterapii itd.

W związku z tym chciałbym powiedzieć, że zaproponowany przez komisję okres jednego roku jest krótki, jest mobilizujący, a jednocześnie bezpieczny, bo w wypadku ratyfikacji konwencji nie będziemy musieli nadganiać, żeby wypełnić zobowiązania płynące z art. 4.

Kończąc, chciałbym poprzeć stanowisko komisji. Jak rozumiem, rząd nie jest przeciwny rocznemu okresowi. Z pewnością konieczna jest głęboka nowelizacja tej ustawy, z pewnością potrzebne jest zastosowanie się nad pokrewnymi zawodami. Chodzi o to, żeby te osoby mogły dobrze wykonywać to, co w tej chwili wykonują. Certyfikat psychoterapeuty, nadawany przez Polskie Towarzystwo Psychiatryczne, od wielu lat jest przyznawany nie tylko psychologom i psychiatrom. O tym trzeba pamiętać, bo to są często wybitni specjaliści, niekiedy pracujący w poważnych instytucjach.

Tak więc konieczna jest nowelizacja. Myślę, że taka może być rola Senatu – zwracam się tu do pana marszałka. Może warto byłoby zorganizować w Senacie konferencję na temat tego artykułu konstytucji. Jest to niezwykle ważny artykuł i na pewno wypełnienie go treścią powinno być poprzedzone przemyśleniami. Rozstrzygnięcie, jakie zawody są zawodami zaufania publicznego, jak się wydaje, jest sprawą niezwykle ważną. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę pana senatora Romaszewskiego o zabranie głosu.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wydaje się, że przedstawione problemy, dotyczące ustawy o wykonywaniu zawodu psychologa, generalnie nie są aż tak bardzo kontrower-

syjne, jak to się wydawało na początku. Można to chyba podsumować w następujący sposób.

Otóż nie ulega wątpliwości, że powinny istnieć zawody szczególnej odpowiedzialności, szczególnego zaufania publicznego, objęte korporacyjną reglamentacją. Mamy z tym do czynienia w przypadku zawodu pielęgniarki i zawodu lekarza. Wydaje się, że powinno tak być również w przypadku zawodu psychologa. Myślę, że niesłuszne jest wyłączanie tego zawodu z owej grupy, bo wiąże się z nim bardzo duża odpowiedzialność. Nierzetelne i nieprofesjonalne wykonywanie tego zawodu może bowiem spowodować straszliwą destrukcję w psychice człowieka. Nawiasem mówiąc, niedawno mieliśmy do czynienia z sytuacją, w której doglądany przez psychologa uczestnik reality show powędrował do zakładu psychiatrycznego. Tak to się skończyło. Wydaje się więc, że jest to kwestia bardzo istotna.

Wydaje się również, że wraz z rozwojem społeczeństwa konsumpcyjnego, wraz z rosnącym naporem pieniędzy we wszystkich właściwie profesjach, zawód psychologa znalazł się pod ogromną presją jakichś parapsychologów, jakichś demonologów stosowanych. Mamy z tym do czynienia, to się czuje. Bardzo często zawód rzetelnego psychologa zostaje zastąpiony jakimiś praktykami szamańskimi. Dlatego myślę, że powinniśmy się temu przeciwstawić. W końcu jest już XXI wiek, w którym nie ma chyba miejsca na szamanstwo, nawet dobrze płatne. Takie są moje refleksje.

Muszę również powiedzieć, już tak na marginesie, że jeżeli chodzi o zawody zaufania publicznego, to – według mnie – jednym z nich powinien być również zawód dziennikarza, który odgrywa gigantyczną rolę w kształtowaniu świadomości społecznej. Ale to już jest sprawa, że tak powiem, wybiegająca w przyszłość. W każdym razie myślę, że wybranie zawodów szczególnej odpowiedzialności i objęcie ich odrębnymi ustawami jest niezwykle ważne.

Jeżeli chodzi o ustawę dotyczącą wykonywania zawodu psychologa, wygląda na to, że może ona zawierać pewne braki, przede wszystkim zaś jedną podstawową wadę. Mianowicie z dniem 1 stycznia 2002 r. ta ustawa nie może wejść w życie, bo po prostu nie ma armat, to znaczy nie został powołany samorząd, więc nie ma obecnie takiej możliwości. Wydaje się jednak, że ze względu na to, o czym mówiłem, prace nad tą ustawą powinny zostać rzeczywiście zintensyfikowane. Dlatego zdecydowanie popieram stanowisko przedłożone przez komisję. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę pana senatora Chronowskiego o zabranie głosu.

Senator Andrzej Chronowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W związku z tym, że zapowiedziałem poprawkę, chciałbym ją krótko uargumentować, zresztą część tej argumentacji została już przedstawiona w pytaniu do pana ministra. Mianowicie faktem jest, że 1 stycznia 2002 r. wchodzi w życie nowelizacja ustawy – Prawo o ruchu drogowym, która nakłada na wojewodę obowiązek wydawania zezwoleń na przeprowadzenie badań psychologicznych kandydatów na kierowców i kierowców. Jednym z podstawowych warunków otrzymania takiego zezwolenia jest przedłożenie przez przedsiębiorcę świadectwa wydanego przez regionalną izbę psychologów. Z kolei jednostki, które obecnie wydają takie zezwolenia, zgodnie z tą ustawą mają obowiązek do końca 2002 r. uzyskać takie świadectwa. Ponieważ przesuwamy termin wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, powstaje luka prawna, bo na dobrą sprawę nie miałyby kto wydawać takich zezwoleń. Dlatego, Panie Marszałku, pozwalam sobie złożyć poprawkę, w której proponuję zmianę tytułu ustawy.

Dokładałem też poprawkę, która pozwoli w okresie przejściowym wydawać zezwolenia przez jednostki, które robią to obecnie. Można powiedzieć, że pod względem formalnym wykracza to poza materię ustawy, czego Senat właściwie nie powinien czynić, ale były już takie przypadki, kiedy w związku z jakąś ewidentną luką prawną Senat przyjmował jakąś poprawkę, a Sejm ją akceptował.

Tak więc pozwalam sobie złożyć te poprawki na ręce pana marszałka. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos.

Pan senator Balicki. Bardzo proszę.

Senator Marek Balicki:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym przedstawić dwie uwagi. Pierwsza z nich dotyczy części wypowiedzi senatora Romaszewskiego. Rozumiem, że zgadzamy się co do istoty sprawy, ale ja nie odważyłbym się powiedzieć, że jakkolwiek ustawą będziemy w stanie uregulować życie społeczne w taki sposób, by jeden człowiek nie udawał się do drugiego człowieka w celu realizacji jakichś własnych potrzeb emocjonalnych czy innych, co pan senator był łaskaw nazwać szamaństwem. W żadnym kraju nie uregulowano tego za pomocą ustaw i nie da się tego zabronić, a w Stanach Zjednoczonych, o któ-

rych mówił pan senator Biela, nastąpił wręcz rozkwit tego typu porad, co zresztą znajduje odbicie na przykład w filmach, które możemy oglądać.

Widziałbym zatem taki cel regulowania zasad wykonywania zawodu psychologa, żeby pacjent, czyli człowiek, który udaje się do psychologa, wiedział, że ten psycholog wykonuje swój zawód zgodnie z ustawą, że jest licencjonowany, ma prawo wykonywania zawodu i stoi za nim jakaś organizacja, bo daje to jakieś gwarancje. Pan senator Romaszewski wie, jako znany obrońca praw człowieka, że każdy człowiek ma prawo zgłosić się również do kogoś, kto nie ma odpowiedniej licencji. Żaden parlament nie będzie w stanie tego zabronić, chyba że chodzi o czynności, które powinny być szczególnie chronione. Ponieważ w wielu ustawach przewiduje się – poruszył tę sprawę mój przedmówca – że psycholog wydaje jakieś zaświadczenia, orzeczenia itd., oczywiście jest tu potrzebna ścisła regulacja.

Przejdę teraz do drugiej kwestii, czyli do samej poprawki. Niestety, obawiam się, że wymaga to inicjatywy legislacyjnej. Ta ustawa zawiera bowiem szereg innych błędów, które uwidoczniły się w czasie wczorajszej dyskusji w Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, związanych na przykład z używaniem nietrafnych terminów lub powoływaniem się na instytucje, które nie istnieją. Obawiam się więc, że lepszym rozwiązaniem byłaby szybka inicjatywa legislacyjna, nie zaś rozszerzanie zakresu ustawy, którą dzisiaj nowelizujemy. Sądzę, że tak chyba będzie bezpieczniej. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos? Nie widzę chętnych.

Stwierdzam, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję Wysoką Izbę, że w toku dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Andrzej Chronowski.

W tej sytuacji, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Chciałbym zapytać pana ministra, czy chciałby ewentualnie ustosunkować się do poprawek pana senatora Chronowskiego. Nie? Dziękuję bardzo.

Wobec tego informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów zostanie przeprowadzone dzisiaj po południu.

Zanim przystąpimy do punktu drugiego porządku obrad, bardzo proszę pana marszałka Jarzembowskiego o przejęcie przewodnictwa obrad.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo panu marszałkowi.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy.

Przypominam, że ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia i tego samego dnia została przekazana do Senatu. Marszałek Senatu, zgodnie z procedurą, skierował ją do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 40, a sprawozdania komisji w drukach nr 40A i 40B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, panią senator Ewę Serocką, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Proszę bardzo.

Senator Ewa Serocka:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Z upoważnienia pani przewodniczącej Komisji Ustawodawstwa i Praworządności przypadł mi szczególnie zaszczyt złożenia sprawozdania z posiedzenia komisji, które odbyło się 18 grudnia 2001 r. w celu rozpatrzenia ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy, uchwalonej przez Sejm 17 grudnia 2001 r.

Projektowana zmiana dotyczy przywrócenia wymiaru urlopu macierzyńskiego oraz urlopu na prawach urlopu macierzyńskiego do stanu sprzed nowelizacji, to jest sprzed 1 stycznia 2000 r. Powodowałoby to, że urlop macierzyński miałby wymiar szesnastu, osiemnastu i dwudziestu sześciu tygodni w zależności od tego, czy jest to ciąża pierwsza, kolejna czy mnoga.

Na posiedzeniu komisji kontrowersje wzbudziły uregulowania ustawowe związane z wymiarem urlopu macierzyńskiego oraz projektowanymi uprawnieniami przyznawanymi pracownikowi – ojcu wychowującemu dziecko, związanymi z przebywaniem na urlopie macierzyńskim, łącznie z wypłatą zasiłku macierzyńskiego. Były też pytania dotyczące planowanych oszczędności w uzasadnieniu do ustawy w związku z przywróceniem wymiaru urlopu macierzyńskiego sprzed nowelizacji.

W sposób bezsporny można stwierdzić, że w 2002 r. oszczędności nie będzie, ponieważ – według ustawy – osoby, które będą przebywały na urlopie macierzyńskim w dniu jej wejścia w życie, oraz te kobiety, które będą w tym czasie w ciąży,

będą korzystały z urlopów w obecnym wymiarze, czyli w wymiarze, który obowiązuje od 1 stycznia 2000 r. Mając to na uwadze, rząd nie może obecnie zaplanować oszczędności na rok 2002, które zakładał w uzasadnieniu zawartym w druku sejmowym nr 65.

Poważne wątpliwości senatorów budziło uregulowanie ustawowe dające możliwość podziału urlopu macierzyńskiego między kobietę a mężczyznę. Wątpliwości te zostały jednak rozwiane po dokonanej przez Komisję Ustawodawstwa i Praworządności zmianie redakcji art. 180 § 6 ustawy. Zmiana ta zawarta jest w poprawce drugiej.

Poprawka pierwsza jest poprawką redakcyjną, uściślającą regulację prawną, zaś poprawka druga rozwiewa zgłaszane przez senatorów wątpliwości.

W toku prac wniesiono również poprawkę trzecią, do art. 183 § 1 ustawy, polegającą na wydłużeniu do dwunastu miesięcy wieku dziecka przysposobionego, z uwagi na które z tego urlopu może skorzystać osoba przysposabiająca. Komisja wysłuchała szeregu uwag na ten temat, również uwag mężczyzny, który przysposobił dziecko, i po długiej debacie zmieniła zapis, określając wiek dziecka na dwanaście miesięcy. Komisja uznała, że procedura legislacyjna związana z przysposobieniem dziecka jest obecnie w Polsce dość długa, co powoduje, że rodzice często nie mogą skorzystać z tych uprawnień w okresie, który zakładała ustawa przedstawiona przez Wysoki Sejm.

W poprawce czwartej wprowadzono również drobną, ale istotną zmianę redakcyjną, dotyczącą art. 189¹ § 3.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności czterema głosami za i dwoma przeciw rekomenduje przyjęcie przedstawionego nam przez Sejm projektu ustawy wraz z czterema poprawkami. Dziękuję bardzo za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo pani senator.

Bardzo proszę panią senator Alicję Stradomską, aby zechciała przedstawić sprawozdanie w imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Senator Alicja Stradomska:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Na posiedzeniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia została wnikliwie rozpatrzona ustawa o zmianie ustawy – Kodeks pracy, uchwalona przez Sejm 17 grudnia 2001 r.

Komisja postanowiła wnieść trzy poprawki, które są przedstawione w druku nr 40B. Z uwagi

(senator A. Stradomska)

na to, iż poprawki przyjęte przez Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia pokrywają się z przedstawionymi już i omówionymi poprawkami przyjętymi przez Komisję Ustawodawstwa i Praworządności, nie będę przedłużać tego wystąpienia i poproszę o przyjęcie poprawek.

Komisja zajmowała się szczególnie poprawką dotyczącą art. 183, wydłużającą wiek dziecka do dwunastu miesięcy. Jest to bardzo ważne dla rodziców przysposabiających dzieci, nad tym najczęściej dyskutowano. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo pani senator.

Przypominam, że zgodnie ze stosownymi procedurami przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zadawać krótkie, trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby takie pytanie zadać?

Pan senator Romaszewski, bardzo proszę.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Chciałbym zrozumieć, jak to ostatecznie będzie z tym skróceniem urlopu macierzyńskiego. Czy kobiety, które aktualnie są w ciąży, będą korzystały z wydłużonego urlopu macierzyńskiego? Innymi słowy, czy ustawa wejdzie w życie dopiero za dziewięć miesięcy?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo. Do kogo pan senator to pytanie adresuje?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Do obu sprawozdawczyń.)

Widzę, że pani senator Serocka przygotowuje się do odpowiedzi.

Proszę bardzo, Pani Senator.

Senator Ewa Serocka:

Mówiłam o oszczędnościach, których praktycznie nie będzie, bo ustawa wejdzie w życie tak do końca dopiero za dziewięć miesięcy. Nie będzie dotyczyć kobiet, które obecnie są w ciąży lub są w ciąży teraz. Czyli kobiety muszą się spieszyć.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania? Nie.

Dziękuję paniom sprawozdawczyniom.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa to projekt rządowy. Rząd w tej sprawie reprezentuje minister pracy i polityki społecznej, pan profesor Jerzy Hausner.

Czy pan minister chciałby zabrać głos?

Bardzo proszę.

**Minister Pracy
i Polityki Społecznej
Jerzy Hausner:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W związku z tym, że w jednym bloku będą przedstawiane ustawy o budżecie przygotowane przez ministra pracy i polityki społecznej, proszę pozwolić mi dać pewne ogólne uzasadnienie przedstawienia tych projektów przez rząd. Tym samym nie będę już każdorazowo przedstawiał stanowiska rządu do poszczególnych ustaw, bo to, co chcę przedstawić, jest uzasadnieniem ogólniejszym.

Chciałbym zacząć od pokazania sytuacji, w jakiej znajduje się minister pracy i polityki społecznej, związanej ze stanem finansów publicznych.

Oceniam, że w systemie pomocy społecznej na wypłatę zasiłków obligatoryjnych i fakultatywnych brakuje w tym roku około 700 milionów zł, w tym około 30 milionów zł na wypłatę zasiłków obligatoryjnych. Wypłacane są niezwykle małe zasiłki fakultatywne, co wywołuje bardzo poważne protesty społeczne. Często osoby otrzymujące zasiłek okresowy, czyli zasiłek interwencyjny, który powinien pomóc w nadzwyczajnej sytuacji, dostają kwoty w wysokości 12–15 zł.

Stwierdzam, że na działalność placówek opiekuńczo-wychowawczych brakuje w tym roku około 90 milionów zł – w tym środków na wypełnianie podstawowych funkcji przez te placówki, na zakup energii elektrycznej...

Funduszowi Pracy brakuje ogólnie 1 miliarda 600 milionów zł, co powoduje, że we wszystkich powiatowych urzędach pracy świadczenia są wypłacane nieterminowo, że powstają z tego tytułu poważne perturbacje, poważne zadłużenia. Zbankrutował Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a więc fundusz, który miał pomagać w sytuacji likwidacji lub upadku przedsiębiorstwa, kiedy pracodawca nie może wywiązać się ze swoich zobowiązań wobec pracowników. Praktycznie na bieżąco są w tej chwili wypłacane obligatoryjne świadczenia tego funduszu w niewielkich kwotach.

To jest zasadniczy powód, dla którego w tym obszarze, obszarze rynku pracy i polityki społecznej, rząd zdecydował się na przedstawienie całego pakietu ustaw mających na celu przede wszystkim doprowadzenie do tego, aby to co przyznane, to co obiecanie, to co oczekiwane, zostało faktycznie wypłacone. Żeby nie doszło do powstania kolejnego zadłużenia, żeby nie było kolejnych proce-

(minister J. Hausner)

sów sądowych, kolejnych odsetek. Żeby nie powstała sytuacja, która podważa zaufanie obywateli do państwa, podważa autorytet państwa, ma bardzo negatywne skutki dla ładu społecznego w kraju.

Jeżeli rząd, przedstawiając te ustawy, spotyka się ze stwierdzeniami, że odbiera świadczenia, to muszę zadać następujące pytania. Czy można odebrać coś, czego faktycznie nie dano lub dać nie sposób? Czy można ciąć coś, czego faktycznie nie ma? Podstawową funkcją tych rozwiązań jest to, byśmy dostosowali system świadczeń i system działań w obszarze pracy i polityki społecznej do możliwości finansowych państwa, a tym samym sprawili, że te świadczenia będą faktycznie wypłacane, a te działania będą faktycznie podjęte.

Jednocześnie te sześć ustaw to pierwszy krok w kierunku racjonalizowania rozwiązań, usuwania wielu luk, a także pierwszy krok w kierunku innego rozumienia działań w obszarze rynku pracy.

Wysoki Senat pozwoli, że wspomnę o jednym z rozwiązań, które wywołuje znaczącą krytykę społeczną, poważne zastrzeżenia. To jest kwestia zasiłków i świadczeń przedemerytalnych. Szczególnie związki zawodowe tę kwestię bardzo mocno podnoszą.

Zasiłki i świadczenia przedemerytalne wprowadzono w 1997 r., a dzisiaj otrzymuje je blisko czterysta tysięcy osób. 1/3 tej grupy stanowią osoby poniżej pięćdziesiątego roku życia. Tak więc, gdy istnieje wciąż – system ten obowiązuje do 2006 r. – możliwość przejścia na wcześniejszą emeryturę, przy czym przeciętny wiek przechodzenia na emeryturę jest znacznie niższy niż tak zwany wiek konstytucyjny, bo wynosi w Polsce pięćdziesiąt siedem lat: pięćdziesiąt pięć w przypadku kobiet, a pięćdziesiąt dziewięć w przypadku mężczyzn – wprowadziliśmy jeszcze dodatkowe świadczenia przed możliwością przejścia na tę emeryturę.

Rezultat jest taki, że masowo – wzrasta to lawinowo, bo o sto tysięcy rocznie i będzie nadal wzrastało – stosujemy instrument dezaktywizacji zawodowej, czyli otworzyliśmy ścieżkę wyprowadzania ludzi z rynku pracy. Dzisiaj jest tak, że więcej wydajemy na świadczenia i zasiłki przedemerytalne niż na zasiłki dla bezrobotnych, ponieważ zasiłki i świadczenia przedemerytalne są po prostu wyższe. A jednocześnie dotychczas wolno było łączyć uzyskanie zasiłku i świadczenia przedemerytalnego z uzyskiwaniem dodatkowych dochodów z pracy do wysokości minimalnego wynagrodzenia. Prędzej czy później pracodawcy zorientowaliby się – to zjawisko już moim zdaniem występuje – że opłaca się zwolnić pracownika po porozumieniu z nim, skłonić go, aby przeszedł on na

świadczenie i nadal pracował. Pracownik uzyskiwałby w istocie rzeczy ten sam poziom dochodu, a jednocześnie składka ubezpieczenia społecznego nie byłaby płaconą przez pracodawcę i pracownika, co oznaczałoby bardzo poważne trudności w systemie finansów publicznych.

Pojawia się zatem pytanie: czy to rozwiązanie jest pomocne z punktu widzenia sytuacji na rynku pracy? Otóż, rozbudowując to świadczenie, pozbawiamy się możliwości aktywnego przeciwdziałania bezrobociu, dlatego że środki na świadczenia i zasiłki przedemerytalne wypierają w systemie urzędów pracy nie tylko środki na aktywne promowanie zatrudnienia, ale wręcz możliwość zajmowania się tym – pojawia się bowiem czterysta tysięcy kolejnych osób, którymi muszą zajmować się urzędy pracy.

Kim w ogóle zajmują się urzędy pracy w Polsce? Urzędy pracy przede wszystkim zajmują się osobami, które poszukują zasiłku, a nie pracy. Urzędy pracy już dawno przestały być urzędami pośrednictwa pracy, a stały się alternatywnym drugim rodzajem ośrodków pomocy społecznej, stały się kolejną administracją świadczącą pomoc i służącą dezaktywizacji zawodowej. I właśnie to prowadzi do zapaści Funduszu Pracy, do tego, że urzędy pracy w istocie rzeczy nie promują zatrudnienia. Im więcej jest zasiłków i świadczeń przedemerytalnych, tym mniej środków na aktywne zwalczanie bezrobocia, a im wyższe bezrobocie, tym dochody budżetu mniejsze, a wydatki większe. Mniejsze wydatki to mniejsze środki na Fundusz Pracy, które i tak coraz w większym stopniu ukierunkowujemy na zasiłki i świadczenia, czyli na instrumenty dezaktywizacji.

W istocie rzeczy, uruchamiając ten instrument i wiele pokrewnych instrumentów, doprowadzamy do wyprowadzania z rynku pracy coraz bardziej licznych grup i to w okresie zapaści finansów publicznych. Jeżeli dalej prowadzona byłaby taka polityka, to w istocie godziłibyśmy się z tym, że może już być tylko gorzej, a lepiej już być nie może. Jeżeli bowiem wydatki socjalne wypierają środki na rozwój, to z czasem potrzeby socjalne stają się coraz większe, a możliwości ich zaspokojenia coraz mniejsze.

I to jest powód, dla którego zdecydowałem się na przedłożenie tych rozwiązań rządowi. Chcę bowiem być ministrem promującym zatrudnienie, a nie ministrem jedynie kojącym ból, kiedy jest coraz gorzej.

Dylemat, wobec którego staje rząd i wobec którego staje parlament w wyniku przedłożeń rządowych, jest następujący. Co lepsze – obiecać i nie dać albo dać tylko niektórym, stworzyć fikcyjny budżet, stworzyć iluzję obowiązku państwa wobec obywateli, czy uczciwie stwierdzić, że tylko na tyle nas stać, bo obecnie taka jest sytuacja gospodarcza i finansowa? Czy też, przyjmując te bolesne ograniczenia, bo one są bolesne, powiedzieć:

(minister J. Hausner)

wszystkie zobowiązania państwa będą na bieżąco regulowane, będzie mniej tych świadczeń, mniej tych zobowiązań, ale one będą pewniejsze.

Podejmując te działania, zyskujemy jednocześnie szansę poprawy sytuacji w przyszłości, i to nie za kilka lat, ale już w 2003 r., nawet gdyby to miała być niewielka poprawa. Chodzi o to, żeby odwrócić ten trend, odwrócić tendencję spadku aktywności gospodarczej, dezaktywizacji zawodowej, trend spirali zapaści finansów publicznych. Jeżeli tego nie zrobimy, jeżeli cofniemy się i pozostawimy rzeczy takimi, jakimi były dotąd, to zapewne zyskamy trochę ulgi, tak jak zyskuje się trochę ulgi, zażywając środek przeciwbólowy. Nie należy jednak ulegać złudzeniu, że obronimy w ten sposób najuboższych i najsłabszych. Przeciwnie, w istocie pozbawimy ich wszelkich szans, gdyż załamanie finansów publicznych – a wobec takiego zagrożenia, katastrofy finansów publicznych, staje rząd – najmocniej uderzy przede wszystkim w najsłabszych i najuboższych.

To, co rząd proponuje w tych ustawach, nie jest po prostu łataniem dziury, nie jest zarazem kuglarstwem ekonomicznym, nie jest twórczą rachunkowością. Jest odważnym i trudnym, ale także bolesnym krokiem w stronę naprawy, podejmowanym w taki sposób, aby wszędzie tam, gdzie możemy, rzeczywiście chronić grupy najsłabsze ekonomicznie. Wszystkie świadczenia oferowane najuboższym są waloryzowane. Zakres świadczeń niewątpliwie ograniczamy, ale tam, gdzie dotyczy to osób najuboższych, świadczenia te są waloryzowane na obecnym poziomie.

Chciałbym także poinformować Wysoki Senat, że w toku prac legislacyjnych, które przebiegały w bardzo szybkim tempie ze względu na konieczność wejścia tych rozwiązań, jako rozwiązań obojętnych, przed 1 stycznia 2002 r., w większości przypadków, na ile to było możliwe, staraliśmy się respektować, a nie tylko poznawać, opinię partnerów społecznych. W toku prac w Sejmie i w Senacie do tych ustaw wnoszono wiele poprawek, które rząd zaakceptował, nawet jeżeli pociągały za sobą dodatkowe skutki fiskalne, chcąc rzeczywiście poszukiwać rozwiązań najlepszych, choć w pewnych ramach finansowych.

Jeżeli więc w odniesieniu do tej ustawy pada stwierdzenie, że oszczędności nie będzie, to nie do końca jest ono prawdziwe. Cóż ono oznacza? Oznacza ono, że rząd rzeczywiście uznał, iż zarówno ze względów społecznych, jak i ze względów prawnych także kobiety powinny mieć swoje prawa nabyte. Jeżeli kobieta jest w ciąży, to miała prawo oczekiwać dłuższego urlopu macierzyńskiego i to prawo się jej pozostawia. Kobieta będzie miała wybór. Ale jeżeli jest taki wybór, to nie-

koniecznie oznacza on, że wszystkie kobiety zdecydują się na dłuższy wymiar urlopu macierzyńskiego, dlatego że sytuacje rodzinne i zawodowe mogą być różne. W związku z tym jakieś oszczędności będą już w roku 2002. Chcę wyraźnie podkreślić, że zmiana, którą wprowadził Sejm i którą rząd zaaprobował, ma na celu, jak wiele innych zmian, nie tylko szukanie lepszego rozwiązania prawnego, ale również szukanie wszędzie tam, gdzie to możliwe, takiego rozwiązania, które byłoby mniej dotkliwie społecznie. Dziękuję bardzo za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Czy ktoś z państwa chciałby zwrócić się, w trybie regulaminowym, z pytaniem do pana ministra? Nie ma zgłoszeń. Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o obowiązku zapisywania się do dyskusji – w tej chwili taki zamiar zgłosiły cztery osoby – a także o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do prezydium obrad. Wnioski te powinny być złożone przed zamknięciem dyskusji, tylko takie wnioski będą bowiem rozpatrywane.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Jerzego Cieślaka.

Senator Jerzy Cieślak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Poprosiłem o głos, żeby usunąć błąd legislacyjny, który pozostał po zakończeniu intensywnych przecież prac Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia nad ustawą o zmianie ustawy – Kodeks pracy.

Chcę zgłosić poprawkę następującej treści: w art. 1 w zmianie siódmej, dotyczącej art. 180¹, w § 1 w zdaniu pierwszym na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „nie krócej jednak niż przez okres 7 dni od dnia zgonu dziecka”. Poprawka ta zmierza do zagwarantowania pracownicy, której dziecko umiera przed osiągnięciem ósmego tygodnia życia, prawa do korzystania z urlopu macierzyńskiego przez okres siedmiu dni od dnia zgonu dziecka. Art. 180¹ § 1 w wersji przyjętej przez Sejm nie stwarza takiej możliwości, ponieważ urlop macierzyński w przypadku zgonu dziecka przed upływem ósmego tygodnia życia określono w sztywnym wymiarze ośmiu tygodni przypadających po dacie porodu. W sensie praktycznym oznacza to na przykład, że zależnie od daty zgonu dziecka kobieta następnego dnia po tym dramatycznym wydarzeniu w swojej rodzinie będzie musiała pójść do

(senator J. Cieślak)

pracy. Ta poprawka likwiduje takie sytuacje w zapisie ustawowym. Bardzo proszę Wysoki Senat o jej przyjęcie. Dziękuję, Panie Marszałku.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze. Proszę o złożenie tej poprawki w formie pisemnej.

Proszę teraz o zabranie głosu pana senatora Jana Szafranca. Następną mówczynią będzie pani senator Anna Kurska.

Proszę bardzo, pan senator Jan Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Uchwalona przez Sejm ustawa o zmianie ustawy – Kodeks pracy, skracająca urlop macierzyński, budzi powszechną dezaprobatę, która jest argumentowana nie tyle emocjonalnymi czy demagogicznymi, co racjonalnymi przesłankami.

Tak naprawdę, urlop macierzyński ze względu na interes dziecka, a nie na interes pracownicy, winien wynosić trzydzieści sześć miesięcy, czyli trzy lata. Te trzy lata to okres tworzenia się w kontakcie z matką, zwłaszcza poprzez karmienie piersią, właściwych związków emocjonalnych, społecznych postaw, intelektualnego rozwoju. Nawet w kręgu psychologów ukuto na ten związek matki z dzieckiem termin *dual union*, jednia osobowa, w której dziecko zatracą się w matce, a matka zatracą się w dziecku.

Przeprowadzone badania psychologiczne dowiodły, że brak kontaktu z matką albo kontakt ograniczony w pierwszych trzech latach życia dziecka może powodować, i zazwyczaj powoduje, zaburzenia osobowościowe, często trudne do usunięcia w późniejszym procesie dydaktyczno-wychowawczym. Miał tego świadomość Konfucjusz, kiedy zapytany przez Tsai Wo, dlaczego w Chinach obowiązuje trzyletnia żałoba po śmierci rodziców, odpowiedział: ponieważ dziecko przez pierwsze trzy lata życia nie schodzi z rąk rodziców, jest z nimi.

Eksperymenty przeprowadzone na małpkach odizolowanych od matek we wczesnym okresie życia niezbicie dowiodły obecności psychologicznych mankamentów w ich późniejszym zachowaniu społecznym.

Pytanie o powód przywiązania dziecka do rodzica rozstrzygnął słynny eksperyment Harlowa. To nie zaspokojenie potrzeby pokarmowej, ale zaspokojenie potrzeby bezpieczeństwa, miłości, afiliacji decyduje o prawidłowym rozwoju psychospołecznym dziecka, a poczucie bezpieczeństwa

może dać matka, *ma donna*, moja pani, która niestety już nam znikła czy powoli znika z pola widzenia, nie pojawia się nawet na płótnach współczesnych artystów, wydawać by się mogło, że była snem, a w diskutowanej przez nas ustawie – jakież to jest symptomatyczne – jawi się nam jako pracownica.

Apeluję do Wysokiej Izby, społecznie nazywanej Izbą rozsądku i refleksji, o zachowanie status quo w uregulowaniach prawnych dotyczących urlopów macierzyńskich. Jeśli teraz odmówimy małym dzieciom należytej im opieki macierzyńskiej, to one kiedyś, kiedy dorosną, odmówią nam należytej opieki synowskiej. Jeśli teraz umieścimy je w żłobkach, to one, gdy dorosną, umieszczą nas w domach spokojnej starości. Czy warto ponosić takie ryzyko kosztem 300 milionów zł, co stanowi 0,25% deficytu budżetowego?

Składałam na ręce pana marszałka wnioszek o odrzucenie tej ustawy. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Pan senator Jerzy Cieślak w jakim trybie?

(Senator Jerzy Cieślak: W trybie polemiki, Panie Marszałku.)

Proszę.

Senator Jerzy Cieślak:

Dziękuję.

Wysoki Senacie, gdybyśmy przychyłili się do wniosku pana senatora Szafranca, żeby utrzymać taki wymiar urlopu macierzyńskiego, jaki jest w dotychczasowych zapisach ustawowych, to Senat dałby niewątpliwie dowód, że jest Izbą refleksji, ale równocześnie dałby dowód, że nie jest Izbą rozsądku. Wynika to z argumentacji i informacji, jakie przekazał nam minister pracy i polityki społecznej. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze. Senat jako Izba może wykazywać rozsądek, ale senator jako pojedyncza osoba nie zawsze musi.

Proszę bardzo o zabranie głosu panią senator Annę Kurską. Przygotowuje się pan senator Zbigniew Romaszewski.

Senator Anna Kurska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałam zwrócić uwagę na inne aspekty tej ustawy, której wprowadzeniu jestem przeciwna.

(senator A. Kurska)

Uważam mianowicie, że chybi ona celu, ponieważ została wprowadzona ze względów oszczędnościowych, a jak się okazuje, ta oszczędność ma wynieść zaledwie 300 milionów zł, co jest rzeczywiście niewspółmierne do oddźwięku w społeczeństwie na wprowadzenie tego rodzaju restrikcji.

Niewątpliwie wprowadzenie urlopu dwudziestostosześcioletniego było wielkim osiągnięciem i przywilejem. W sytuacji, kiedy tyle się mówi o zdrowiu dzieci, o niemowlętach, które powinny mieć opiekę matki itd., o bezpieczeństwie, o zdrowiu i jego poprawie, jest w tym jakaś sprzeczność.

Ponadto wydaje mi się, że dzielenie tego urlopu pomiędzy matkę i ojca jest o tyle niecelowe, że małżeństwo jest w stanie samo sobie te sprawy unormować. Tymczasem w § 6 mówi się obligatoryjnie, że pracownica zgłasza, jest obowiązana zgłosić. Jest to chyba nieporozumienie, bo jeżeli małżeństwo ma na przykład prywatny biznes i kobieta lepiej się czuje w pracy, to może się ułożyć z mężem, że ona wróci wcześniej, a on się będzie opiekował. Wydaje mi się, że takie kazuistyczne prawo nie zawsze jest dobre.

I wreszcie kwestia art. 183, dotyczącego pracownicy, która przyjęła dziecko na wychowanie i wystąpiła do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania adopcyjnego. Jest to o tyle nieprecyzyjne, że nie wiadomo, od kiedy liczy się ten okres sześciu miesięcy, czy od chwili wystąpienia do sądu, czy od chwili, kiedy sąd wyda prawomocne orzeczenie. Nawet nasza poprawka, wydłużająca ten okres z sześciu miesięcy do dwunastu miesięcy, nie załatwia sprawy, bo w sądach sprawy ciągną się bardzo długo – postępowanie międzyinstancyjne, druga instancja – i ten rok może również okazać się zbyt krótkim okresem.

Skladam zatem wniosek o odrzucenie tej ustawy, poparty przez senatorów: Romaszewskiego, Janowskiego, Religę i Chronowskiego.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo pani senator.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Zbigniewa Romaszewskiego.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pan minister rzucił tę ustawę na szersze tło ustaw okołobudżetowych, argumentując zmiany wprowadzane w tych ustawach sytuacją budżetową. To niewątpliwie słuszne. Jak mawiał

Władysław Gomułka, z pustego i Salomon nie naleje. Ale czuję tu ciągle pewien niedosyt, to poszerzone tło było jednak nadal bardzo wąskie. Myśmy do tej pory – a myślę, że tak będzie do końca dzisiejszych obrad – omawiali, w jaki sposób zabrać pieniądze ludziom ubogim. Muszę powiedzieć, że to mnie troszeczkę niepokoi i że jesteśmy w dużo trudniejszej sytuacji. Ja oczekiwałem, że może spróbujemy zaproponować społeczeństwu inne rozwiązania transformacyjne niż obowiązujące dotychczas. Dzisiaj poszliśmy dokładnie w tym samym kierunku.

Proszę państwa, to jest niezwykle przykre. Ja pamiętam zeszłe posiedzenie, kiedy wszyscy poparliśmy – i słusznie, i tak należało – ograniczenie uposażeń na kierowniczych stanowiskach. Pani minister Trenkner stwierdziła wtedy, że oszczędności uzyskane z tego tytułu wyniosą 2 miliony zł. Jeżeli to skonfrontujemy z faktem, że prezes banku o nie najlepszej kondycji zarabia 900 tysięcy zł miesięcznie, to wydaje się, że mamy do czynienia z jakimś szaleństwem. Może należałoby się w ogóle zastanowić, co w tym kraju nie funkcjonuje. Bo jeżeli my tego nie będziemy zauważać, to kontestacja Samoobrony będzie zyskiwała coraz większe powodzenie społeczne. To jest moja pierwsza uwaga.

Bardzo żałuję, że nie mieliśmy okazji odbyć debaty na temat, gdzie i jakie pieniądze można wygospodarować, i że robimy to w sposób absolutnie cząstkowy.

Druga kwestia, które mnie zaniepokoiła, również ma charakter ogólny. W art. 2 ust. 3 ustawy jest powiedziane: „Pracownica będąca w ciąży w dniu wejścia w życie ustawy może wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o udzielenie jej urlopu macierzyńskiego w wymiarze określonym w ust. 1. Pracodawca jest obowiązany uwzględnić wniosek pracownicy”. To oczywiście ratuje tę ustawę przed niekonstytucyjnością, ale ten przepis, zresztą w duchu ustawy nowelizowanej, która w zasadzie narusza jedną z podstawowych zasad kodeksu pracy, wprowadza również do kodeksu pracy fakultatywność. Możesz wystąpić o urlop macierzyński w wymiarze dwudziestu sześciu tygodni, możesz. Proszę państwa, kodeks pracy powstał po to, żeby nie było „możesz”, tylko „masz”. Inaczej za chwilę okaże się, że możesz pracować czterdzieści godzin, ale możesz pracować i czterdzieści osiem godzin. Możesz korzystać z urlopu miesięcznego, ale możesz korzystać i z urlopu dwutygodniowego. To przecież przez cały XX wiek trwała walka o uprawnienia pracownicze. A my w tej chwili decydujemy się zastępować kodeks pracy właściwie umową cywilnoprawną. No, muszę powiedzieć, że jak na wiek walki o prawa pracownicze, wynik jest, powiedziałbym, bardzo pesymistyczny. I na to chciałem zwrócić państwa uwagę. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji?

Bardzo proszę, pan senator Zygmunt Cybulski.

Senator Zygmunt Cybulski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Dzisiejsza dyskusja przypomina mi dyskusję w Międzynarodowej Organizacji Pracy sprzed kilku lat. My, Polacy, którzy tam wtedy byliśmy i rozważaliśmy problem matki i rodziny, zastanawialiśmy się, dlaczego w ogóle poruszamy problem nie dwunastu tygodni, a chociażby ośmiu tygodni. Dwa miesiące, trzy miesiące, żeby kobieta miała tę styczność, o której tak pięknie mówił pan senator Szafraniec. To jest coś wspaniałego, to jest piękne. Pan wie o tym, jako psycholog, doskonale. Ale powinien pan też, jako polityk, wiedzieć doskonale, że tych miesięcy kontaktu bezpośredniego, które w ustawie proponujemy, jest w porównaniu z innymi nieźle cywilizowanymi krajami bardzo dużo.

Przy tej sposobności chciałem powiedzieć, że oddanie do żłobka wcale nie jest charakterystyczne dla niektórych naszych sąsiadów, jak ja to nazywam, za Odrą: dla nich są na pewno charakterystyczne domy pogodnej starości. To jest niezależne, Panie Senatorze, to jest problem dbałości o ten drugi wiek, mocno oddalony od tego, o którym dzisiaj mówimy. I ja byłbym daleki od łączenia tych problemów. A połowa, jeżeli nie większość, tych ludzi, którzy siedzą w tej dużej Izbie, gdzie średnia wieku jest znacznie niższa niż nasza, to właśnie dzieci, które wychowywały się w żłobkach, w przedszkolach, podczas gdy matki spokojnie szły do pracy i zapewniały im coś więcej niż jałmużna z wyciągniętą ręką – 15 zł, jak to dzisiaj tutaj mówił pan minister. Zapewniały im wraz z ojcem przynajmniej tyle, że oboje mogli wychować dwójkę, trójkę i czwórkę dzieci.

Dzisiaj jesteśmy w kryzysie, i to w poważnym kryzysie państwa. Mamy wybór: albo skrócimy okres opieki, tego koniecznego kontaktu matki z dzieckiem, albo za pół roku proponujemy zbieranie obierków w celu utrzymania ludzi i dzieci przy jakimś tam może życiu. Jesteśmy dzisiaj na takim właśnie etapie rozwoju państwa. I chciałbym, żebyśmy sobie wszyscy z tego zdawali sprawę.

A co do problemu tych olbrzymich dochodów, Panie Senatorze Romaszewski, to też jestem tego zdania. Tylko czy pan senator proponuje upaństwowienie banków prywatnych? Ja bym się je bał upaństwowić. Jak zatem wpłynąć? Obciążyć podatkami większymi? Przecież wiemy, co się

mówiło i co się mówi na temat podatków – ma być podatek liniowy i to najwyższy na poziomie 20%. Jakiż wpływ może mieć państwo, które ma zapewnić biedocie wdowi grosz, na 900 tysięcy zł dochodu prezesa banku prywatnego? Żadnego. Jak to rozwiązać, Panie Senatorze?

(*Senator Zbigniew Romaszewski:* Dostał od państwa zasiłek w wysokości 4 miliardów, żeby bank założyć.)

A więc sprawa jest dzisiaj dla mnie osobiście oczywista. Ratujmy się, czym możemy. Dlatego uważam, że należy przyjąć proponowaną przez Sejm ustawę. I należy mieć tylko nadzieję, że przyjmujemy tę ustawę na krótki okres i znów będziemy mogli za dwa lata pochwalić się przed MOP: proszę bardzo, u nas takie długie są okresy opieki nad dzieckiem. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze. Ten spór o rację rozstrzygnie oczywiście demokracja, czyli głosowanie.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Ewę Serocką.

Senator Ewa Serocka:

Wszystkie te uwagi, Wysoki Senacie, Wysoka Izbo, zgłoszone dzisiaj przez panów senatorów z tej strony sali, którzy właśnie wyszli, wszyscy poza panem senatorem Szafrancem, były podnoszone na posiedzeniu Komisji Ustawodawczej i Praworządności.

My nie mówimy przecież o skróceniu, mówimy o powrocie do poprzedniego wymiaru urlopu macierzyńskiego. To wydłużenie nie odwróciło katastrofy demograficznej, wręcz odwrotnie, wiemy dobrze, że rodzi się o wiele mniej dzieci niż na przykład w latach siedemdziesiątych. Ja wtedy również rodziłam, podobnie jak zapewne sporo pań, które tutaj siedzą. Mieliśmy wtedy ogromny wyż demograficzny, a to dlatego, że mieliśmy nadzieję. A kobieta ma instynkt samozachowawczy, który doskonale reguluje sprawę urodzeń. Kiedy wie, że nie może zapewnić swojej powiększonej rodzinie bytu, nie może zapewnić jej odzieży, żywności o odpowiedniej strukturze, nie może zapewnić dziecku czy dzieciom możliwości dojazdu, dotarcia do szkoły, nie może zapewnić pieniędzy na książki, to ten instynkt samozachowawczy zaczyna działać. W tym momencie rozsądna kobieta rozstrzyga: urodzę dziecko czy nie urodzę. Nie powinni w tym wypadku decydować mężczyźni, decydować powinny kobiety.

Ja spotykam się z dużymi gremiami kobiecymi, ponieważ w wielu z nich przez ostatnie lata pracowałam społecznie. Spotykam się z tymi osobami,

(senator E. Serocka)

które są bardzo pokrzywdzone, jak na przykład pielęgniarki, których byłam negocjatorem w sporach zbiorowych. I spotykam się również z tak zwanymi biznesmenkami, kobietami, które przejęły ciężar utrzymania rodziny w tej chwili. Bo w małych i w średnich przedsiębiorstwach w większości zarządzają kobiety, które osiągnęły sukces. Są to często małe przedsiębiorstwa, ale one tam właśnie decydują. I one prosiły o to, żeby móc, po pierwsze, urodzić dziecko, a po drugie, móc rozłożyć potem ciężar wychowania, angażować do tego męża. Dlatego to uregulowanie spotkało się z aplauzem kobiet, które wiedzą dobrze, jaką odpowiedzialność ponoszą za rodzinę.

Druga sprawa, o której chciałam przypomnieć. Każda kobieta ma przecież prawo przejść potem na urlop wychowawczy. Nie chcę mówić zbyt dużo o urlopie wychowawczym, ale jest to bardzo istotna sprawa. Kiedy skończy się urlop macierzyński, można przejść na urlop wychowawczy, pobierać zasiłek wychowawczy przez dwadzieścia cztery miesiące na pierwsze dziecko, trzydzieści sześć na drugie dziecko i siedemdziesiąt dwa miesiące na dziecko niepełnosprawne. Oczywiście można, co nie oznacza, że trzeba.

Jeżeli wydłuża się urlopy macierzyńskie, a w budżecie nie ma na to pieniędzy, zaś dochód matki nie utrzymuje się na tym niskim poziomie wymaganym w kryterium uprawniającym do zasiłku wychowawczego, wtedy oznacza to, że rodzina i matka mają rzeczywisty dylemat. Po urlopie macierzyńskim ona musi wrócić do pracy, bo jej dochód nieznacznie przekracza kryterium dochodowe uprawniające do zasiłku wychowawczego, ona sobie nie może pozwolić na zupełną utratę źródła dochodu. Wtedy ma poważny problem, ma poważny dylemat. W tym momencie kobieta musi podjąć decyzję: urodzić czy nie urodzić. I uszanujemy tę decyzję. Starajmy się podnieść na wyższy poziom gospodarkę, starajmy się ułatwić życie małym i średnim przedsiębiorcom, a wtedy kobiety będą rodzić dzieci. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo pani senator Ewie Serockiej.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Stwierdzam zatem, że lista mówców została wyczerpana.

Informuję, że wnioski o charakterze legislacyjnym w formie pisemnej złożyli senatorowie: Jerzy Cieślak, Jan Szafraniec, Anna Kurska wraz z innymi senatorami i senator Zbigniew Romaszewski.

Zgodnie z art. 52 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Czy przedstawiciele rządu chcieliby zabrać głos w sprawie przedstawionych wniosków legislacyjnych?

Bardzo proszę, pan minister, profesor Jerzy Hausner.

Minister Pracy i Polityki Społecznej Jerzy Hausner:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Zaraz odniosę się do wniosków legislacyjnych i wniosków komisji, a także do wniosku przedłożonego przez pana senatora Cieślaka, ale ponieważ padły tutaj istotne argumenty, chciałbym najpierw w imieniu rządu krótko je skomentować, odnieść się do nich.

Otóż wszystkim ustawom, ale tej szczególnie, towarzyszy bardzo wysoka temperatura dyskusji, dyskusji momentami przekształcającej się w historię, skoro jeden z polityków, bardzo znanych w szczególności z tego, że jest czy chciałby być strażnikiem prawa, zaczął zachowywać się jak egzorcysta, oświadczając, że rząd został chyba opętany przez diabła, jeżeli zdecydował się na taki projekt ustawy. Mamy zatem do czynienia z ewidentnym działaniem na rzecz zbijania kapitału politycznego, z manipulowaniem opinią publiczną i przeinaczaniem.

I chyba tylko ta wysoka temperatura dyskusji pozwala mi uznać, iż pan senator Szafraniec po prostu pominął ten fakt, o którym tutaj mówiono, że kobiety mają prawo do urlopu wychowawczego, że jednocześnie poprawiliśmy w tej ustawie próg dochodowy, od którego można uzyskać zasiłek związany z urlopem wychowawczym, że te rzeczy, które pan senator w tak piękny, przekonujący sposób wywiódł, są respektowane przez polski system prawny już od 1981 r.

Pani senator Kurska pyta, czy tylko względ fiskalny stoi za tą ustawą. Względ fiskalny w tym przypadku jest oczywiście niezwykle ważny, ale nie tylko on. Chciałbym podkreślić, że ta ustawa przecież stwarza możliwość wykorzystania urlopu macierzyńskiego także przez ojca, a więc daje rodzinie swobodę wyboru. Nie ma w tej ustawie obligatoryjności i jeśli ktoś twierdzi inaczej, to mówi po prostu nieprawdę – jest swoboda wyboru. Mamy tu jeden z nielicznych w naszym prawie kroków, który stwarza równy status kobiet i mężczyzn, a jednocześnie pozwala na jasną interpretację prawa, gdy chodzi o to, od którego momentu liczy się okres adopcyjny – od faktu wzięcia dziecka w adopcję i wystąpienia z wnioskiem do sądu.

Pan senator Romaszewski niepokoi się kontestacją społeczną i odnosi to do jednego z klubów parlamentarnych, jednego z ugrupowań reprezentowanych w parlamencie. Mnie osobiście ta atmosfera kontestacji i agresji też bardzo niepo-

(minister J. Hausner)

koi, ale jednocześnie sędzę, Panie Senatorze, i mam nadzieję, że zgodzi się pan z moim stwierdzeniem, że ta agresja rozszerza się w Polsce również i dlatego, że rozszerza się wiara w proste i łatwe rozwiązania. Nie powinien więc pan, człowiek mający tak duże doświadczenie polityczne, stwarzać swoimi wypowiedziami choćby wrażenia, że istnieje proste i łatwe rozwiązanie problemów, że wystarczy, iż w jakiś sposób tym kilkudziesięciu prezesom wielkich spółek giełdowych zabierzemy wynagrodzenia i od razu wszystkie problemy społeczne rozwiążemy. Nie ma takich prostych rozwiązań prawnych i nie ma takich prostych rozwiązań fiskalnych.

Jeżeli chodzi o zgłoszone przez komisje senackie propozycje legislacyjne, także jeżeli chodzi o propozycję, którą zgłosił pan senator Cieślak, rząd przyjmuje te poprawki, uważając, że one poprawiają ustawę, i nie wyraża wobec nich zastrzeżeń. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Ponieważ w czasie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, proszę Komisję Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy zostanie przeprowadzone jeszcze dziś wieczorem wraz z innymi głosowaniami.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia. Tego samego dnia została przekazana do Senatu i w tym samym dniu marszałek Senatu skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie, które jest zawarte w druku nr 38A. Druk nr 38 zawiera z kolei tekst ustawy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia pana senatora Jerzego Cieślaka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Cieślak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia mam zaszczyt poinformować państwa senatorów, że w dniu 18 grudnia bieżącego roku komisja rozpatrzyła uchwaloną przez Sejm w dniu 17 grudnia ustawę o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Na wstępie chcę poprosić państwa senatorów o usunięcie z druku nr 38 dwóch błędów literowych, które Biuro Legislacyjne określiło jako błędy techniczne niewymagające poprawek Senatu. Komisja podzieliła tę opinię, uważając, że błędy literowe są rzeczywiście błędami technicznymi, ale dla czystości legislacyjnej powinniśmy usunąć je z tego druku.

W art. 1 w zmianie drugiej do art. 4a mamy w lit. a w drugim tiret wyraz „oświadczenie”, a powinien to być wyraz „oświadczenia”. Z tego fragmentu tekstu, który mamy w druku nr 38, to nie wynika, ale gdyby państwo zechcieli sięgnąć po materiał porównawczy, sprawa stanie się jasna. Dotyczy to ustawy o funduszu alimentacyjnym, a zdanie powinno brzmieć: „dochód ustala się na podstawie oświadczenia”, a więc w liczbie pojedynczej i prawidłowej formie językowej.

I drugi błąd. W art. 3 zmianie czwartej, czyli w art. 30 pkt 2 wyraz „stwierdzonych” powinien być zastąpiony wyrazem „stwierdzonym”. A więc znowu jest to ewidentny błąd literowy. Chodzi tu o ustawę o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Ponieważ to zdanie jest tutaj rozpisane, nie ma potrzeby czytać go w całości. Po zmianie liter „ch” na literę „m” wszystko będzie jasne.

Wysoki Senacie! Ustawa była projektem rządowym, do którego posłowie wprowadzili kilka istotnych zmian, łagodzących jej skutki w odniesieniu do osób uprawnionych do świadczeń. W okresie głębokiego kryzysu finansów państwa parlament zmuszony jest podejmować trudne, ale konieczne decyzje ograniczające wydatki budżetowe. Mając świadomość takiej konieczności, na posiedzeniu komisji jej członkowie koncentrowali uwagę na konkretnych postanowieniach ustawy, nie tracąc czasu na jałowe polemiki o charakterze politycznym.

W dotychczas obowiązujących przepisach uprawniających do korzystania ze świadczeń podstawą do ich wypłacania były tak zwane progi dochodowe, określone w procentach przeciętnego wynagrodzenia brutto. Zamiast progów procentowych Sejm wprowadził progi kwotowe, które wynoszą 50% przeciętnego wynagrodzenia netto. To jest bardzo istotna zmiana. Przez dochód netto ro-

(senator J. Cieślak)

zumieć należy dochód pomniejszony o podatek dochodowy, składki odprowadzane do ZUS oraz wpływy ze świadczeń alimentacyjnych przeliczony na jedną osobę w rodzinie. Progi te będą obowiązywać od 1 czerwca 2002 r. do 31 maja 2003 r. Wyklucza to możliwość postawienia zarzutu, że ustawa narusza prawa nabyte lub że jest to przypadek działania prawa wstecz.

Przy ustalaniu uprawnień do zasiłków rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych uwzględniono tak zwane minimum socjalne, czyli dochód w wysokości 548 zł netto przypadający na jednego członka rodziny w czteroosobowej rodzinie pracowniczej. Dla osób samotnie wychowujących dzieci oraz osób wychowujących dzieci uprawnione do zasiłku pielęgnacyjnego i świadczeń z funduszu alimentacyjnego to minimum socjalne jest wyższe i wynosi 612 zł netto. W ten sposób przebudowano system zabezpieczenia społecznego i ujednolicono zasady ustalania progu dochodowego uprawniającego do tych zasiłków.

Zmieniono również sposób dokumentowania wysokości dochodów. Osoby ubiegające się o zasiłki rodzinne, wychowawcze i świadczenia z funduszu alimentacyjnego zamiast oświadczeń o dochodach składać będą teraz odpowiednie zaświadczenia. Uprawnienia do zasiłku pielęgnacyjnego ustalane będą nie na podstawie zaświadczenia od lekarza, tylko na podstawie orzeczenia o niepełnosprawności wydanego przez zespół orzekający o stopniu niepełnosprawności uprawniony do wydawania takich orzeczeń. Zasiłki pielęgnacyjne nie będą przysługiwały osobom przebywającym w zakładach karnych, jak to miało miejsce dotychczas.

Ustawa nowelizująca znosi zasiłek porodowy, wprowadza zaś jednorazowy zasiłek macierzyński z pomocy społecznej w wysokości 195 zł. Zasiłek chorobowy za okres pobytu w szpitalu zmniejszono z 80% do 70%, ale w odniesieniu do kobiet w ciąży, osób, które uległy wypadkowi przy pracy i pacjentów leczonych ponad czterdzieści dni zwiększono go do 100%.

Nie do końca jest prawdą, że nowe regulacje ustawowe tylko zmniejszają świadczenia. Na przykład w przypadku zasiłków wychowawczych próg dochodowy uprawniający do ich pobierania podwyższono o 3,5%, zwiększając tym samym liczbę osób uprawnionych.

Panie Senator i Panowie Senatorowie! W imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia proszę o przyjęcie omawianej ustawy bez poprawek. Za takim wnioskiem głosowało 6 członków komisji, nikt nie był przeciw, 2 członków komisji wstrzymało się od głosu. Wniosek komisji przedstawiony jest w druku nr 38A. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Bardzo proszę chwileczkę pozostać.

Czy są pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję.

(Senator Jerzy Cieślak: Dziękuję uprzejmie.)

Przypominam, że ustawa ta jest również przedłożeniem rządowym i że, podobnie jak w przypadku tego pakietu, do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Jest na sali pani minister, sekretarz stanu Jolanta Banach.

Czy pani minister chciałaby zabrać głos?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Nie, Panie Marszałku.)

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z senatorów chciałby zadać pytanie przedstawicielowi rządu? Również nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję, którą przyjdzie mi także zamknąć, ponieważ nikt się do niej nie zapisał.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zabrać głos? Nie widzę chętnych.

Zgodnie z formułą proceduralną informuję, że lista mówców została wyczerpana – zanim jeszcze powstała.

W związku z tym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Nikt nie zgłosił wniosków o charakterze legislacyjnym.

Jest wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zostanie przeprowadzone dzisiaj wraz z głosowaniami nad pakietem innych ustaw.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przypominam, że ustawa ta została uchwalona 17 grudnia. W tym samym dniu została przekazana do Senatu i tego samego dnia marszałek Senatu skierował ją do Komisji Polityki Społecznej

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

i Zdrowia, która przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Sprawozdanie zawarte jest w druku nr 39A, a tekst ustawy zawarty jest w druku nr 39.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia panią senator Wiesławę Sadowską o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Wiesława Sadowska:

Szanowny Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Przypadł mi w udziale obowiązek przedstawienia przebiegu pracy Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia nad ustawą o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ustawy te dotyczą materii delikatnej, bo bytu wielu polskich rodzin. Dlatego też dyskusji nad proponowanymi przez rząd i uchwalonymi przez Sejm zmianami towarzyszyły mieszane uczucia członków komisji senackiej: z jednej strony zrozumienie ze względu na depresję w budżecie państwa, z drugiej zaś świadomość dolegliwości związanych z uszczupleniem niektórych form pomocy ze strony państwa osobom ubogim.

Podstawowa systemowa zmiana dotyczy zasad wypłacania świadczeń obligatoryjnych, z których wypłatą wojewodowie zalegają już, łącznie ze świadczeniami fakultatywnymi, na kwotę 700 milionów zł, o czym wspominał pan minister. Wypłaty te w dużym stopniu są obecnie kredytowane przez samorządy. W poprawkach, w tej zmienionej ustawie obniża się kryterium dochodowe uprawniające do pobierania zasiłku stałego, a więc tego, który otrzymuje osoba sprawująca opiekę nad dzieckiem lub dorosłym niepełnosprawnym. Zaznaczyć tu należy, że nowelizacja chroni prawa nabyte. System pobierania zasiłku ma być uszczelniony przez wprowadzenie nowych zasad orzekania o stopniu niepełnosprawności dzieci. Mówił o tym pan senator Cieślak, więc nie będę powtarzać. Przewidywane oszczędności z tytułu tej zmiany wyniosą 97 milionów zł.

Oszczędności rzędu 77 milionów zł ma dać budżetowi zmiana zasad wypłacania zasiłku gwarantowanego okresowego. Obecnie samotni, bezrobotni matka lub ojciec otrzymują taki zasiłek na dzieci do lat szesnastu, a zmiana polega na tym,

że ustawodawca obniża ten wiek do lat siedmiu. Nie przeszła proponowana przez komisję sejmową – dyskutowana także na posiedzeniu komisji senackiej – poprawka, aby wiek ten podnieść do lat dziesięciu.

Nie budziły zaś zastrzeżeń propozycje włączenia do ustawy o pomocy społecznej świadczeń dla kobiet w ciąży. Wprowadza się dwa rodzaje zasiłku macierzyńskiego: jednorazowy stały i okresowy, o czym również z tej trybuny już była mowa.

Kolejną zmianą jest ograniczenie składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz ograniczenie wysokości renty socjalnej.

Generalnie: porządkując ustawę o pomocy społecznej tak, by środki były kierowane tam, gdzie są najbardziej potrzebne, przyjęto zasadę nadrzędności świadczeń z ubezpieczenia społecznego nad świadczeniami z pomocy społecznej, traktując świadczenia z pomocy społecznej jako uzupełniające.

Zmiany w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej niepełnosprawnych mają charakter porządkujący i wyprzedzają planowaną decentralizację pieniędzy z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, a więc i samego urzędu centralnego.

Komisja, przyjmując bez poprawek proponowaną zmianę ustaw – 6 senatorów było za, a 3 wstrzymało się od głosu – uznała, że tego typu normy prawne, a była to sugestia pani senator Krzyżanowskiej, podzielana również przez innych senatorów, winny być pisane bardziej przystępnym, powiedziałabym, ludzkim, mniej kostycznym językiem. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa senatorów chce zabrać głos i zadać pytanie pani senator sprawozdawcy? Nie ma pytań.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecną na posiedzeniu panią minister, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Pani Marszałek! Państwo Senatorowie! Pani senator sprawozdawca...)

Bardzo prosimy, Pani Minister, do mównicy.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Pracy
i Polityki Społecznej
Jolanta Banach:**

Pani Marszałek! Panie i Panowie!

Pani senator sprawozdawca znakomicie oddała stanowisko rządu oraz stanowisko rządu wobec poprawek wniesionych przez Sejm. Rząd identyfikuje się z tymi poprawkami, które zostały w toku prac legislacyjnych zaproponowane przez Sejm. Ja chcę tylko przekazać państwu, być może przed świętami odrobinę pocieszającą, informację o tym, że zmiana ustawy o pomocy społecznej i zmiana ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych to zmiany, które chyba w najmniej dolegliwy sposób dotyczą świadczeniobiorców świadczeń z tych dwóch systemów.

Zmiana ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych właściwie nie czyni żadnego ograniczenia w zakresie liczby świadczeniobiorców, wymiaru świadczeń, ich wysokości. Są to zmiany porządkujące, które nawet umożliwiają powiatom elastyczniejsze realizowanie dotychczasowych zadań z zakresu rehabilitacji, bo po prostu zmienia się sposób przekazywania środków, zmienia się algorytm, który dzielił pieniądze na poszczególne zadania, na pewien rodzaj limitu tak, aby starostowie w trakcie roku budżetowego mogli w zależności od występujących potrzeb przesunąć środki pomiędzy wydatkami na rehabilitację.

Ustawa o pomocy społecznej, ograniczająca krąg świadczeniobiorców świadczeń obligatoryjnych, ale w niewielkim stopniu, pozwoli na przyjęcie realnego i trochę bardziej optymistycznego budżetu.

Przed chwilą w Sejmie Komisja Polityki Społecznej i Rodziny przyjęła ów projekt budżetu. On oznacza wzrost środków w stosunku do ustawy budżetowej na rok 2001 o 3,1%, w stosunku do wykonania budżetu zaś – o 4,9%, a więc powyżej planowanej inflacji. I to jest ta nadzieja na lepszy budżet w pomocy społecznej, czyli na powolne odbijanie się od dna, które osiągnęliśmy za sprawą niedoboru środków od 1999 r. na sumę 700 milionów zł. A więc jakby na pocieszenie, usprawiedliwiając te niewielkie zmiany w ustawie o pomocy społecznej, które ograniczą w nieznacznym stopniu krąg świadczeniobiorców świadczeń obligatoryjnych, mogę powiedzieć, że dzięki nim będzie można poprawić budżet pomocy społecznej na 2002 r. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Minister, ale bardzo proszę o pozostanie na miejscu.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytanie do pani minister Jolanty Banach. Nie ma osób zgłaszających się.

Dziękuję, Pani Minister.

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.*)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam też, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Na listę mówców wpisał się pan senator Gerard Czaja.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Gerard Czaja:

Pani Marszałek! Pani Minister! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Rozważany w tej chwili projekt zmian w obowiązujących ustawach, a dotyczący między innymi ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, związany jest, moim zdaniem, z sytuacją finansów publicznych, która wymaga konsolidacji środków budżetowych oraz łączących się z tym działań oszczędnościowych. Oznacza to również skoordynowanie poszczególnych systemów lub zastąpienie ich inną formą wsparcia lub inną formą organizacyjną, o czym przed chwilą mówił tutaj, z tej trybuny pan minister Hausner. Tak postrzegane działania dotyczą nowelizacji przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych, jak również zmian w zakresie realizacji zadań Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Godny podkreślenia jest fakt, iż zmiany te dotyczą przekazywania środków PFRON do powiatów, co w znacznym stopniu wzbogaci samodzielność dysponowania przekazanymi środkami oraz możliwość samodzielnego określania priorytetów, jeśli chodzi o zadania na rzecz osób niepełnosprawnych. Takie uregulowanie ustawowe pozwoli na racjonalizację wydatków i jednocześnie wykorzystanie środków zgodnie z potrzebami niepełnosprawnych zamieszkałych w danym powiecie.

Co więc oznaczają te zmiany? Otóż nic innego, jak tylko porządkowanie i precyzowanie

(senator G. Czaja)

istniejącego stanu prawnego. W zmianach tych pisze się jednoznacznie o tym, co jest zadaniem powiatu w zakresie wspierania osób niepełnosprawnych. Pragnę przy tym zwrócić uwagę, że zmaleje znaczenie oddziałów Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, które są zlokalizowane we wszystkich województwach. Sądzę jednak, że to nic złego, bo tam również trzeba ograniczać administrację. Chciałbym państwa poinformować, że obecnie w skali kraju około ośmiuset osób jest zatrudnionych nie tylko w tym funduszu, ale również w placówkach terenowych. Nie wiem, czy to dużo, czy mało, ale wiem na pewno, że jeśli istnieje możliwość realnego wykonywania przez jednostki samorządu terytorialnego zadań, do których zostały one ustawowo powołane, to nie ma powodu, aby nie przekazywać im tych finansów i zadań, ograniczając przy tym rolę pośrednika między Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych a powiatem.

Trudno przesądzać dzisiaj o tym, czy te oddziały są potrzebne, czy nie. Zaznaczam tylko, że jeśli powiat został do tego ustawowo zobowiązany, to trzeba sprecyzować, w jaki sposób przekazuje mu się środki. Propozycje zawarte w omawianym dokumencie polegają na przekazaniu powiatowi środków według algorytmu ogólnego, tak żeby sam powiat mógł decydować o tym, na co najbardziej potrzebne są te środki i jak je wykorzystać. Obecnie postępuje się tak, że zarząd Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych ustala środki między innymi na tworzenie warsztatów terapii zajęciowej czy na turnusy rehabilitacyjne. W ten sposób za pośrednictwem centrali zarząd i oddziały terenowe pokazują starostom czy powiatom, jak mają realizować swoje zadania ustawowe.

Myślę, że zmiany zawarte w proponowanych ustawach racjonalizują decentralizację środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, zbliżają niepełnosprawnych do powiatu i umożliwiają powiatowi elastyczne dysponowanie tymi środkami. Jest to więc działanie na korzyść osób niepełnosprawnych. Dlatego też popieram w całości rozwiązania zaproponowane przez komisję w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych.

Przy okazji chciałbym również wyrazić nadzieję, że w najbliższym czasie, niezależnie od spraw związanych z rehabilitacją społeczną, powinniśmy dokonać przeglądu przepisów tej ustawy regulujących rozwiązania dotyczące rehabilitacji zawodowej. Trzeba bowiem tworzyć takie warunki prawne i organizacyjne – przede wszystkim

stabilne – aby osoba niepełnosprawna bez przeszkód funkcjonowała na rynku pracy.

Marzy mi się – chcę to wyraźnie podkreślić – że poprzez takie działania uda się kiedyś zrealizować bardzo piękną ideę profesora Wiktora Dygi, który powiedział, że inwalida nie może być pozbawiony dobrodziejstwa pracy ze względu na swoje kalectwo. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze. Nie zgłasza pan żadnych wniosków legislacyjnych?

Chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos w dyskusji. Nie ma takich zgłoszeń.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamynam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zostanie przeprowadzone pod koniec dzisiejszego dnia, ewentualnie jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowników w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana w tym samym dniu. Marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 37, a sprawozdanie komisji w druku nr 37A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senator Alicję Stradomską o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Alicja Stradomska:

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Pragnę przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia dotyczące uchwalonej przez Sejm 17 grudnia bieżącego roku ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół. Tekst zawarty jest w druku senackim nr 37A.

Komisja przedyskutowała projekt ustawy i zapoznała się z opinią przedstawicieli rządu oraz Sejmu. Jest to cały pakiet ustaw ośrodkowych regulujących kwestie świadczeń, które po wprowadzeniu zmian mają szansę na realizację.

Zmiany w ustawie o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dotyczą przekazywania środków przez Agencję Rynku Rolnego na Fundusz Pracy przez okres niezbędny na finansowanie wypłat świadczeń przedemerytalnych. W tej ustawie mówi się bezterminowo o okresie niezbędnym na finansowanie wypłat przedemerytalnych, podczas gdy według poprzedniej ustawy środki te miały być przekazywane w wysokości 15% przez dziesięć lat.

W ustawie o ochronie roszczeń pracowniczych chodzi o uporządkowanie działania Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Słyszeliśmy od ministra, że ten fundusz prawie zbankrutował, dlatego jest pilna potrzeba uporządkowania jego działań. Nowelizacja ma na celu naprawienie finansów, zmianę dysponenta i uporządkowanie spraw pracowniczych, które są bardzo ważne dla pracowników zakładów pracy.

W ustawie o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu wprowadza się zmniejszenie wysokości świadczenia przedemerytalnego z 90% do 80% kwoty emerytury określonej w celu ustalenia świadczenia przedemerytalnego. Świadczenie to musi jednak wynosić nie mniej niż 120% i nie więcej niż 200% zasiłku. Ze względów finansowych konieczne jest obniżenie wysokości tego świadczenia, ale jednocześnie ustala się granicę minimalnego i maksymalnego świadczenia przedemerytalnego na poziomie 120% i 200% zasiłku, który wynosi 476 zł 70 gr.

Pozostałe zmiany mają na celu ochronę absolwentów zamieszkałych w rejonach uznanych za zagrożone szczególnie wysokim bezrobociem, a także chronią byłych pracowników pegeerów i przyznają świadczenia pracownikom, którzy pracują w szczególnych warunkach.

Jest to bardzo istotny pakiet ustaw ze względu na wagę poruszanych w nim zagadnień. Dlatego w imieniu komisji proszę o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator. Bardzo proszę o pozostanie na miejscu.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję, Pani Senator.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecną na sali panią minister Jolantę Banach, czy zechce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach*: Tak jest, Pani Marszałek.)

Bardzo proszę, Pani Minister.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Pani Marszałek! Państwo Senatorowie!

Występuję gwoli wyjaśnienia jednej sprawy, która żyje już swoim biegiem w mediach, a niewątpliwie jest kwestią dotyczącą jednego z najbardziej palących problemów społecznych związanych z taką, a nie inną sytuacją na rynku pracy.

Projekt przedstawiony przez Sejm, a podzielany w stanowisku rządowym, zakłada zmianę zasad przyznawania, w miejsce zasiłku i świadczenia przedemerytalnego, jednego świadczenia przedemerytalnego. Są trzy kryteria dotyczące osób ubiegających się o świadczenie przedemerytalne. Dwóch kryteriów nie zmieniamy, jedno tak. Otóż to jedno kryterium uprawniające do świadczenia przedemerytalnego w chwili obecnej łączy wiek uprawnionego ze stażem emerytalnym nie mniejszym niż dwadzieścia lat dla kobiety i dwadzieścia pięć lat dla mężczyzny. My zmieniamy to jedno jedyne kryterium. Pozostawiamy łączenie wymogów wieku ze stażem pracy, ale dokonujemy zmiany tego wieku i zmiany stażu pracy. Ustalamy wiek pięćdziesięciu lat dla kobiety, a pięćdziesięciu pięciu dla mężczyzny, oraz trzydziestu

(sekretarz stanu J. Banach)

lat stażu emerytalnego dla kobiety i trzydziestu pięciu lat tego stażu dla mężczyzny.

Dlaczego o tym mówię? Dlatego, że liczne media podały, iż jednym z kryteriów uprawniających do świadczenia przedemerytalnego będzie staż emerytalny wynoszący w przypadku kobiety trzydzieści lat, a mężczyzny – trzydzieści pięć lat, oraz wiek dla kobiety wynoszący pięćdziesiąt pięć lat, a sześćdziesiąt dla mężczyzny. Jest to błędna informacja, informacja, która wywołała wiele protestów, telefonów do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, do państwa biur, biur poselskich i senatorskich. Dlatego pozwolę sobie jeszcze raz sprostować tę nieprawdziwą informację. Kobieta – pięćdziesiąt lat, mężczyzna – pięćdziesiąt pięć lat, kobieta – trzydzieści lat stażu emerytalnego, mężczyzna – co najmniej trzydzieści pięć lat stażu emerytalnego. Chcemy bowiem chronić te osoby, wobec których istnieje prawdopodobieństwo, że mają rzeczywiście najmniejsze szanse na powtórna aktywizację na rynku pracy. A zdaniem Sejmu – i to zdanie podziela rząd – są to takie osoby, kobiety powyżej pięćdziesiątego roku życia, mężczyźni powyżej pięćdziesiątego piątego, z dużym stażem emerytalnym. Chciałam sprostować tę jedną jedyną informację, bo dotyczy ona sprawy niezwykle ważnej społecznie, a niestety zdeformowanej przez przekaz dziennikarski. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Minister, ale bardzo proszę o pozostanie jeszcze przy mikrofonie.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytanie do obecnej pani minister w sprawie omawianej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Jan Szafraniec:

Pani Minister, w tych ustawach o kołobudżetowych, które w tej chwili, że tak powiem, rozpatrujemy, rząd posługuje się tym samym uzasadnieniem – że tutaj chodzi rzeczywiście o konsolidację środków budżetowych, które są związane z działaniami oszczędnościowymi. Drugi motyw, którym posługuje się rząd, jest taki, że chodzi tutaj o lepsze adresowanie świadczeń do osób najuboższych. Nie do końca rozumiem to określenie, to lepsze adresowanie świadczeń do osób najuboższych. Przecież właściwie wszystkie te ustawy, mimo wszystko, w jakimś sensie są ustawami, dzięki którym budżet państwa ratuje się kosztem tych najuboższych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Minister.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Ja jednak pozwolę sobie nie zgodzić się z panem senatorem. Przede wszystkim zasiłki przedemerytalne niekoniecznie trafiały do osób o najniższych dochodach. Trafiały do osób znajdujących się w szczególnej sytuacji losowej, to prawda, ponieważ utraciły pracę. Ale przypominam, że dotychczasowa ustawa nie regulowała zasady, iż ważna jest przyczyna rozwiązania stosunku pracy, aby można było otrzymać zasiłek przedemerytalny. A więc można było też z własnej woli rozwiązać stosunek pracy, żeby otrzymać zasiłek przedemerytalny. Zasiłek ten adresowany był do osób w szczególnej sytuacji losowej, ale niezależnie od ich dochodu, a więc niekoniecznie najbiedniejszych. Przecież świadczenie przedemerytalne też było niezależne od dochodu. Średnie takie świadczenie, Panie Senatorze, wynosiło wedle stanu na jesień 2001 r. 1100 zł. Ustawodawca przewidział ponadto możliwość dorabiania.

Dalej, świadczenia rodzinne. Nie wszystkie świadczenia rodzinne czy o charakterze rodzinnym przysługiwały ze względu na niski dochód rodziny uprawnionej. Podam tu przykład. Zasiłki wychowawcze przysługiwały rodzinie, w której dochód nie przekraczał kwoty 25% średniego wynagrodzenia brutto. Netto wynosiło to w ubiegłym roku 375 zł na osobę. A więc proszę pomyśleć, jak biedna musiała być rodzina, żeby skorzystać z zasiłku wychowawczego. Ale już zasiłki rodzinne przysługiwały rodzinie, w której dochód na jedną osobę nie przekraczał kwoty 50% średniego wynagrodzenia, czyli kwoty 961 zł brutto. Za rok ubiegły, za rok 2000, w przypadku roku 2001 będzie to oczywiście więcej. Możemy sobie odpowiedzieć na pytanie, czy dochód na poziomie 961 zł brutto w Polsce to dochód definiujący rodzinę jako ubogą. A więc czy w biednym państwie, jakim teraz jest Polska, stosunkowo biednym, czy w takim kraju, przy tak ogromnym deficycie środków, właściwe jest adresowanie tego świadczenia do rodzin, których dochód na przykład kształtuje się na poziomie około 961 zł brutto na osobę? A może te środki trzeba będzie skierować do rodzin o mniejszych dochodach? Niniejszą nowelizacją właśnie to czynimy. Z kolei świadczenia z funduszu alimentacyjnego przysługiwały osobom, których dochód nie przekraczał kwoty 60% średniego wynagrodzenia brutto, czyli za ubiegły rok kwoty przekraczającej 1200 zł. Można zadać sobie pyta-

(sekretarz stanu J. Banach)

nie, czy w Polsce dochody na tym poziomie są dochodami rodzin biednych.

Moim zdaniem, w sytuacji tak dużych niedoborów budżetu państwa lepsze adresowanie oznacza kierowanie świadczeń do osób o dochodach uznanych za dochody niskie, wedle definicji przyjętej w polskiej tradycji i w polskiej nauce. A tą definicją w polskiej nauce i w polskiej tradycji jest minimum socjalne, obliczane kiedyś, od 1981 r., przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. Mało tego, uważamy, że ograniczenie liczby zasiłkobiorców zasiłku rodzinnego – a liczba wypłacanych zasiłków rodzinnych to sześć milionów sześćset osiemdziesiąt tysięcy – pozwoli na jego urealnienie. Przy liczbie zasiłków sięgającej około siedmiu milionów podniesienie wysokości zasiłku o złotówkę to w obecnej sytuacji finansów publicznych państwa koszt ogromny, którego poniesienie jest prawie nierealne. Jeśli zaś ograniczyć się do osób najbiedniejszych, osiągających dochody poniżej minimum socjalnego, to budżetowi państwa łatwiej będzie w przyszłości sfinansować podwyżkę zasiłków rodzinnych, a to jest nieuniknione, bo dzisiaj wysokość zasiłku rodzinnego nie rozwiązuje żadnego problemu społecznego, tak jest niska. Przypominam, że na pierwsze dziecko wynosi 41 zł. Myślę więc, Panie Senatorze, że w skrócie wytłumaczyłam filozofię konsolidacji i kierowania zasiłku do osób o najniższych dochodach. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję pani minister.
Czy są dalsze zapytania?
Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Pani Minister, chcę się tylko upewnić. Likwidowany jest zasiłek przedemerytalny, zostaje świadczenie przedemerytalne, które obecnie wynosi 90% należnej emerytury. Z dniem 1 stycznia 2002 r. ulega obniżeniu do 80%. Czy osoby, które w tej chwili mają 90%, będą w dalszym ciągu miały te kwoty? Dziękuję.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Chcę upewnić panią senator co do tego. Proszę spojrzeć do przepisów przejściowych. Wszystkie zasady obowiązujące przy już uzyskanych świadczeniach i zasiłkach przedemerytalnych będą odpowiednio stosowane w 2002 r., czyli nie ma mowy o odbieraniu praw nabytych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są dalsze zapytania? Nie ma.

Dziękuję pani minister.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że komisja rozpatrywać będzie tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Nie ma zgłoszeń do dyskusji.

Teraz wpisuje się pan senator Zychowicz.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Zbigniew Zychowicz:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Wnoszone przez rząd poprawki do ustaw o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz innych ustaw wprowadzają pewne istotne novum, jeśli chodzi o bardzo upośledzoną społecznie kategorię osób, jaką są pracownicy byłych państwowych gospodarstw rolnych.

Los, za sprawą kolejnych ekip rządzących w Polsce od 1992 r., z tą grupą społeczną obszedł się bardzo okrutnie. Przypomnę, że górnicy, hutnicy, pracownicy innych branż w wyniku restrukturyzacji tychże branż otrzymywali różnego rodzaju świadczenia, zabezpieczano im byt społeczny. Ta grupa społeczna bodajże jako jedyna w Polsce znalazła się w dramatycznym położeniu. Została tak skrajnie spauperyzowana, że nie ma takiej drugiej. Dzisiaj były pracownik PGR jest synonimem wszelkich nieszczęść, jakie sobie można wyobrazić. Do tego dochodzi jeszcze patologia społeczna. Ta grupa społeczna generuje dzisiaj w Polsce wszystkie skrajnie negatywne zjawiska społeczne, z jakimi mamy do czynienia na wsi. Pora więc pochylić się nad tymi ludźmi, tak by im przywrócić godność, tak by im przywrócić minimum środków potrzebnych do egzystencji.

Chcąc nieco ulepszyć tę ustawę, w imieniu własnym oraz senatorów Pietrzaka i Pieniążka proponuję do niej poprawki. Dzięki tym poprawkom grupy osób uprawnionych do świadczeń z Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa nie ograniczano by do osób mieszkających w powiatach zagrożonych strukturalnym bezrobociem, ale poszerzono by ją o osoby znajdujące się w ta-

(senator Z. Zychowicz)

kim położeniu, spełniające te kryteria, o których mowa w ustawie.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Otrzymałem mnóstwo listów od wójtów, burmistrzów gmin, którzy ten problem podnosili. Oto bowiem często mamy do czynienia z taką sytuacją, że w gminie z potwornym bezrobociem gros osób bez pracy stanowią byli pracownicy pegeerów, jednakże gmina znajduje się na terenie powiatu, którego nie zaliczamy do dotkniętych strukturalnym bezrobociem. W takim przypadku mnóstwo ludzi, którzy taki zasiłek czy takie świadczenie mogliby otrzymać, nie otrzyma ich, bo gmina nie znajduje się w powiecie dotkniętym strukturalnym bezrobociem.

Proponujemy również skreślić datę 7 listopada jako cezurę nabywania tych świadczeń przez te osoby.

Poprawki przekazuję na ręce pani marszałek. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie ma zgłoszeń.

Informuję, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli panowie senatorowie: Wiesław Pietrzak, Jerzy Pieniążek, Zbigniew Zychowicz, są to te same wnioski legislacyjne.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu...

(Senator Jan Szafraniec: Pani Marszałek, można? Ja w kwestii formalnej.)

Bardzo proszę, pan senator Jan Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Czy w ramach higieny psychicznej można byłoby wprowadzić w tej Izbie zwyczaj piętnastominutowej przerwy w celu zrelaksowania się? Dobrze byłoby być tu i słuchać tych ciekawych wystąpień, a zmęczenie nie pozwala na wnikliwą uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dobrze, proponuję, żeby zrobić przerwę po siódmym punkcie.

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję bardzo.)

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

W związku z tym, że pan senator w trakcie dyskusji zgłosił wnioski o charakterze legislacyjnym, chciałabym zapytać panią minister, czy zechce się ustosunkować do przedstawionych wniosków.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Szanowni Państwo!

Ci byli pracownicy państwowych gospodarstw rolnych, którzy nie zamieszkują terenów zagrożonych strukturalnym bezrobociem, mogą nabywać uprawnienia do świadczeń przedemerytalnych i dotychczas mogli nabywać prawa do zasiłków przedemerytalnych na ogólnych zasadach. W tej zmianie proponujemy odstępstwo od ogólnych zasad, czyli dla pewnej grupy zawodowej proponujemy kryteria preferencyjne, mniejszy wymagany staż uprawniający do świadczenia przedemerytalnego – dwadzieścia lat dla kobiet, dwadzieścia pięć lat dla mężczyzn, w tym dziesięć lat pracy w państwowym gospodarstwie rolnym. To są zasady będące wyjątkiem w całej nowelizacji, to są zasady preferencyjne, a dla preferencji zawsze trzeba znaleźć właściwe uzasadnienie, bo jeśli się nie znajduje, to oznacza to, że bez zasadnej przyczyny inaczej traktuje się różne grupy zawodowe.

Takie szczególne preferencje dla tej grupy osób – mówimy o byłych pracownikach państwowych gospodarstw rolnych – są spowodowane tym, iż dotyczą grupy zawodowej, która zamieszkuje właśnie rejony zagrożone od wielu lat nie tylko strukturalnym bezrobociem, ale degradacją cywilizacyjną. Jeśli rozszerzymy działanie tych preferencyjnych zasad na rejony w całej Polsce, nie tylko zagrożone strukturalnym bezrobociem, to będzie to oznaczało, że pracownik byłego państwowego gospodarstwa rolnego mieszkający blisko Warszawy będzie miał prawo do świadczenia przedemerytalnego na szczególnych zasadach, a były pracownik innej grupy zawodowej będzie musiał korzystać z zasad ogólnych, choć obaj mieszkają w rejonie porównywalnym pod względem szans na rynku pracy, dojazdu, mobilności itd. Zdaniem rządu, taka sytuacja nie byłaby właściwa. To po pierwsze.

Po drugie, Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa ma ograniczone możliwości finansowania świadczeń przedemerytalnych, ponieważ źródłem przeznaczanego na ten cel dochodu jest sprzedaż ziemi i gospodarowanie gruntami. Agencja szacuje swoje możliwości na około 200 milionów zł. Te środki pozwolą na sfinansowanie wydatków dla grupy byłych pracowników pegeerów traktowanych na preferencyjnych zasadach. Jeśli rozszerzymy działanie owych preferencyjnych kryteriów na obszar całej Polski, to nie jesteśmy w stanie oszacować, czy Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa będzie w stanie sfinansować owe świadczenia. Najprawdopodobniej nie będzie w stanie ich sfinansować.

(sekretarz stanu J. Banach)

I po trzecie, nie ma takich sytuacji, Panie Senatorze, że w powiecie niezagrożonym strukturalnym bezrobociem może być nim zagrożona jedna z gmin. Na pewno strukturalnym bezrobociem jest zagrożony cały powiat złożony z gmin zagrożonych strukturalnym bezrobociem. Bo gdyby było tak, jak pan mówi, to jakie są powody wprowadzania preferencyjnych zasad w stosunku do jednej z gmin, jeśli cały powiat nie jest zagrożony strukturalnym bezrobociem, a więc w stosunkowo niedużej odległości można znaleźć pracę, bo sąsiednia gmina nie jest zagrożona strukturalnym bezrobociem?

Rząd nie może również poprzeć skreślenia 7 listopada jako daty uprawniającej do wnoszenia o świadczenie przedemerytalne na preferencyjnych warunkach. Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Minister.

W trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, a więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję jednocześnie, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół zostanie przeprowadzone najprawdopodobniej jutro w godzinach rannych.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2001 r., do Senatu została przekazana tego samego dnia. Marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy jest zawarty w druku nr 30, a sprawozdanie komisji w druku nr 30A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Jerzego Cieślaka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jerzy Cieślak:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Po raz drugi na tym posiedzeniu Senatu mam zaszczyt poinformować Wysoki Senat o decyzjach podjętych przez Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia na posiedzeniu w dniu 18 grudnia bieżącego roku. Sprawozdanie dotyczy ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Ustawa była projektem rządowym, który przewidywał zamrożenie dodatków do emerytur i rent, po pierwsze, kombatanom i ofiarom represji wojennych i okresu powojennego, po drugie, żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach, i po trzecie, osobom deportowanym do pracy przymusowej w III Rzeszy i w Związku Radzieckim. Dodatki mają być zamrożone w 2002 r. na poziomie obowiązującym w dniu 31 grudnia 2001 r.

Na mocy poprawek przyjętych przez Sejm przez okres jednego roku nie będą waloryzowane również ryczałty energetyczne przysługujące kombatanom, żołnierzom górnikom i członkom rodzin, którzy mają prawo do renty rodzinnej po tych osobach. Jest to decyzja o tyle korzystniejsza dla osób pobierających te ryczałty – mam tu na myśli decyzję Sejmu – że w przedłożeniu rządowym ryczałty te miały być zamrożone bezterminowo. Ostatecznie w 2002 r. dodatek kombatancki i ryczałt energetyczny wypłacane będą odpowiednio w wysokości 135 zł 96 gr oraz 88 zł 23 gr. Dodatek dla żołnierzy górników w wysokości od 6 zł 82 gr do 135 zł 36 gr, zależnie od liczby przepracowanych miesięcy, a ryczałt energetyczny 88 zł 23 gr. Dodatki dla osób deportowanych do pracy

(senator J. Cieślak)

w III Rzeszy lub w ZSRR będą wypłacane w tej samej wysokości co żołnierzom górnikom.

W imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia proszę Wysoki Senat o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Wniosek w tej sprawie, przedstawiony w druku nr 30A, poparło 6 członków komisji, przy 1 głosie sprzeciwu i 1 wstrzymującym się. Dziękuję, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze. Bardzo proszę o pozostanie jeszcze przy mównicy.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów zwraca się z takim zapytaniem? Nie ma pytań.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Jerzy Cieślak: Dziękuję uprzejmie.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym i do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecną tu panią minister, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie omawianej ustawy.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Jeżeli będzie taka potrzeba.)

Ja się zwracam do pani minister z zapytaniem, czy pani minister ma taką potrzebę i jest gotowa przedstawić stanowisko rządu. Może być z miejsca, żeby nie wywoływać pani...

Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Pani Marszałek, chciałabym państwu złożyć jedną tylko deklarację dotyczącą bardzo niedobrej decyzji zamrożenia ryczałtu kombatanckiego oraz innych świadczeń dodatkowych. Nie ulega wątpliwości, że decyzja ta jest spowodowana złą sytuacją finansów państwa, na skutek czego, aby w ogóle wypłacić dodatki kombatanckie i ryczałt energetyczny, trzeba będzie zrezygnować z ich waloryzacji w 2002 r. Chcę oświadczyć, że nie są to jedyne dochody kombatanatów. Ich nazwa wskazuje, iż mają one charakter dodatków do emerytur i rent. Chciałabym zadeklarować, że w 2003 r. Urząd do Spraw Kombatanatów i Osób Represjonowanych przedstawi nowy sposób

przyznawania przeróżnych uprawnień kombatanantom, sposób, który być może będzie przewidywał konwersję uprawnień i ulg na ryczałt pieniężny. Dzisiaj podmioty realizujące przeróżne rodzaje ulg i uprawnień nie zawsze rzetelnie rozliczają się z budżetem państwa i nie zawsze rzetelnie weryfikują uprawnienia do korzystania z nich, a rzeczywiście uprawnieni kombataneci nie zawsze korzystają z tych ulg i uprawnień. Zatem decyzja o zamrożeniu wynika nie tylko z braku środków, chodzi również o to, aby przez rok dać sobie szansę na zamianę ulg i uprawnień na pieniężne świadczenie dla kombatanatów, co umożliwi zmianę wysokości świadczenia i da możliwość wyboru wydatkowania tych pieniędzy przez sam zainteresowany podmiot, czyli przez kombatancę lub osobę represjonowaną. To tyle, Pani Marszałek. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Minister.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca krótkie zapytania do pani minister.

Bardzo proszę, pan senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Jedno proste pytanie. Jak duże oszczędności są przewidywane z tego tytułu?

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Minister.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Panie Senatorze, oszczędności płynące z zamrożenia waloryzacji są szacowane łącznie ze skutkami wynikającymi z przełożenia realizacji ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny do 2004 r. Razem te skutki finansowe są szacowane na kwotę około 108 milionów zł.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są dalsze pytania? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję, Pani Minister.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim

(wicemarszałek J. Danielak)

kim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam też, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Na listę mówców wpisała się pani senator Olga Krzyżanowska.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Olga Krzyżanowska:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Chciałabym poruszyć sprawę ustawy o kombatanach, naszego stosunku do tej ustawy, a właściwie kilku ustaw kombatanckich, bo ustawa kombatancka odnosi się nie tylko do żołnierzy formacji zbrojnej, ale także do osób prześladowanych w poprzednim reżimie politycznym w Polsce za to, że walczyły o wolną Polskę, co w czasie uchwalania i nowelizacji budziło wielkie emocje polityczne. Wiele osób w społeczeństwie polskim uważa, że nie należy wracać do przeszłości, wielu z nas jednak uważa – ja do nich należę – że z przeszłości trzeba wyciągać wnioski, a przede wszystkim trzeba oddać cześć ludziom, którzy poświęcili w tych dramatycznych czasach wojny, i niestety po wojnie też, swoje życie i wolność, abyśmy mogli żyć w wolnym kraju. Rozumiem, że dzisiejszy projekt nowelizacji ustawy o kombatanach nie wynika wcale z chęci rządu czy kogoś z nas, by odebrać coś tym ludziom. Używam słowa „odebrać”, chociaż ustawa mówi tylko o zamrożeniu progów, czyli nikłych, malutkich świadczeń, które państwo jest im w stanie dać. Wydaje mi się, że społeczne skutki przyjęcia bez poprawek ustawy zaproponowanej przez rząd, a potem przyjętej przez Sejm, będą znacznie gorsze i znacznie poważniejsze niż warte są potrzebne budżetowi państwa, z tym się zgadzam, pieniądze, które na skutek tego uzyskamy. Naprawdę dotyczy to ludzi starych, często samotnych, dla których 150 czy 50 zł jest czasem sumą dramatyczną. Dotyczy też ludzi, którzy przez długie lata nie mieli często żadnej pracy albo pracy dobrze płatnej, ludzi mających niskie emerytury. Nie chcę już wspominać o tych, którzy długie lata spędzili w więzieniach. Nie chcę, żeby przy dyskusji o tej ustawie podnoszono jakieś sprawy polityczne. Chcę po prostu powiedzieć, że tym ludziom należy się nie tylko cześć i honor, ale jakaś drobna pomoc w ich codziennych trudnościach.

W związku z tym stawiam wniosek o odrzucenie projektu ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofia-

rami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym, przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Dziękuję państwu bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie ma zgłoszeń.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Ponieważ w trakcie dyskusji wniosków o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyła pani senator Olga Krzyżanowska, bardzo proszę panią minister o ustosunkowanie się do złożonego wniosku.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Jedno wyjaśnienie, Szanowni Państwo. Ta decyzja kosztuje rząd w sensie moralnym tyle samo, co decyzja dotycząca skrócenia urlopów macierzyńskich, obniżenia kryterium uprawniającego do zasiłków z pomocy społecznej, obniżenia kryterium wieku dziecka przy gwarantowanym zasiłku okresowym, obniżenia kryterium przy zasiłkach rodzinnych. Tyle samo w sensie moralnym, ale w sensie czystości sumienia chyba trochę mniej. Dlaczego? Ponieważ na przykład obniżenie kryterium uprawniającego do stałego zasiłku, przysługującego w sytuacji, kiedy rodzice opiekują się dzieckiem niepełnosprawnym, dotyczy osób, które mogą nie mieć żadnych innych źródeł utrzymania oprócz tego zasiłku. Zamrożenie świadczeń kombatanckich dotyka rzeczywiście grupy szczególnej z racji moralnych i z racji wieku, ale nie jest to grupa, dla której dodatek kombatancki z ryczałtem kombatanckim są jedynymi dochodami. To są dodatki do emerytur i rent. Przypominam, dodatek kombatancki wynosi 135 zł, ryczałt energetyczny – 88 zł. Oprócz ryczałtu energetycznego w wysokości 88 zł i dodatku kombatanckiego w wysokości 135 zł kombatancka ma uprawnienia do ulg przejazdowych, do zwolnienia z abonamentu radiowo-telewizyjnego, do zwolnienia z opłat paru licznikowych rozmów telefonicznych, ma ulgi na OC i AC. To nie są żadne dobrodziejstwa, ale w porównaniu do innych

(sekretarz stanu J. Banach)

grup społecznych, których dotyczą ograniczenia budżetowe, w sensie materialnym jest to grupa, którą rząd oszczędza, bo o czym tak naprawdę mówimy? Nie o odbieraniu żadnego rodzaju świadczenia, tylko o ich niewaloryzowaniu. Dodatek kombatancki jest rewaloryzowany przez rok na zasadach przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach i rośnie w taki sam sposób jak emerytury i renty. Na 2002 r. przewidziany jest średnioroczny wzrost o nie więcej niż 10 zł. I tu mamy do czynienia z takim klasycznym ograniczaniem wydatków, które w wymiarze jednostkowym nie spowoduje dotkliwej konsekwencji materialnej, ale w wymiarze ogólnym dla budżetu państwa – owszem. Tylko takie chciałam złożyć wyjaśnienie. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Minister.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamynam dyskusję.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopaniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich zostanie przeprowadzone prawdopodobnie jutro w godzinach rannych.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu 14 grudnia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana tego samego dnia. Tego samego dnia marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 31, a sprawozdanie komisji w druku nr 31A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia panią senator Olę Krzyżanowską o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Olga Krzyżanowska:

Pani Marszałek! Wysoki Sejmie! Bardzo przepraszam – Wysoki Senacie. To długoletnie przyzwyczajenie. Może w takim razie – Wysoka Izbo!

Przypadł mi ponownie w udziale zaszczyt przedstawienia stanowiska Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia dotyczącego ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny. Nowelizowana ustawa uchwalona 20 lipca 2001 r. w wyniku wniesienia projektu poselskiego miała wejść w życie 1 stycznia 2002 r.

W myśl przepisów nowelizowanej ustawy świadczenie przysługiwać będzie osobom, które doznały naruszenia sprawności organizmu powodującego całkowitą i trwałą niezdolność do pracy oraz samodzielnej egzystencji wskutek działań wojennych w latach 1939–1947, nie wchodząc w skład formacji wojskowych zmilitaryzowanych służb państwowych i ruchu oporu – czyli dotyczy to osób cywilnych, jak w tytule ustawy, a także na skutek eksplozji niewybuchów pozostałych z okresu wojny 1939–1945 na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W tym przypadku ustawa przewiduje dodatkowy warunek, którego spełnienie jest konieczne do otrzymania świadczenia. Mianowicie zdarzenie naruszające sprawność organizmu musiało mieć miejsce nie później niż do 15 listopada 1956 r., a całkowita i trwałą niezdolność do pracy oraz samodzielnej egzystencji została stwierdzona w ciągu pięciu lat od dnia zdarzenia. Wysokość świadczenia ustawa określa na poziomie 50% kwoty najniższej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Ustawa nowelizująca, uchwalona przez Sejm 14 grudnia 2001 r., na podstawie przedłożenia rządowego związanego z projektem budżetu państwa na rok 2002, przewiduje wydłużenie okresu *vacatio legis* tak, aby ustawa o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny weszła w życie dopiero 1 stycznia 2004 r.

Senacka Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia na posiedzeniu 18 grudnia bieżącego roku postanowiła jednogłośnie przyjąć zaproponowaną przez Sejm nowelizację ustawy, to jest przesunąć termin wejścia w życie ustawy z 31 grudnia 2001 r. na 1 stycznia 2004 r. Komisja uznała, że treść proponowanej ustawy nie pozwala określić

(senator O. Krzyżanowska)

nawet w przybliżeniu kosztów, jakie poniesie budżet państwa na jej realizację.

Komisja wyraża opinię, że słuszna jest intencja ustawy mówiąca o pomocy państwa dla osób, które zostały ofiarami ostatniej, tragicznej dla życia i zdrowia wielu Polaków wojny. Jednak w chwili obecnej, biorąc pod uwagę wspomnianą już niemożność obliczenia faktycznych kosztów wprowadzenia jej w życie i trudną sytuację finansową państwa, komisja wnosi o przyjęcie bez poprawek projektu ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator. Bardzo proszę o pozostanie jeszcze przy mównicy.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania adresowane do pani senator sprawozdawcy.

Bardzo proszę, czy ktoś z państwa senatorów zechce zadać takowe pytanie?

Bardzo proszę, pan senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Ja tak na marginesie tej ustawy. Chciałem po prostu sobie uświadomić, jak to wygląda. Bo tu się pojawia sprawa żołnierzy saperów, którzy w latach 1945–1947 rozminowywali, a których, jak rozumiem, nie obejmuje ustawa kombatancka, a ofiarami cywilnymi nie są. Czy tak rzeczywiście wygląda ta sytuacja?

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Olga Krzyżanowska:

Panie Senatorze, ustawa, o której dzisiaj mówimy, rzeczywiście tych przypadków nie ujmuje. Według mojego rozeznania, bo to nie było tematem prac komisji – przepraszam za takie powiedziałyby kolokwialne stwierdzenie – saperowi, który uległ wypadkowi w czasie służby wojskowej, przysługuje świadczenie z tytułu wypadku w czasie służby wojskowej, a nie z tytułu kombatanctwa i nie jako cywilnej ofierze wojny. Tak jak mówię, komisja na ten temat nie dyskutowała, to jest moja osobista w tej chwili opinia na ten temat.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zadać pytanie? Nie ma chętnych.

Dziękuję, Pani Senator.

(Senator Olga Krzyżanowska: Dziękuję bardzo.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister pracy i polityki społecznej.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałyby zapytać obecną na posiedzeniu panią minister, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Dziękuję, Pani Marszałek. Pani senator wyczerpała znakomicie temat.)

Pani minister rezygnuje. Dziękuję bardzo.

Niemniej jednak zwrócę się do Wysokiej Izby i zapytam, czy ktoś z państwa senatorów chce zadać pani minister pytanie w związku z omawianą ustawą. Nie ma pytań.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców i obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam też, że komisja będzie rozpatrywała tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Nie mamy zgłoszeń do dyskusji.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny zostanie przeprowadzone najprawdopodobniej w godzinach rannych w dniu jutrzejszym.

Bardzo proszę panią senator sekretarz o odczytanie komunikatów.

Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz:

Pani Marszałek! Szanowni Państwo Senatorowie! Podam komunikaty.

Posiedzenie wspólne Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności w sprawie wniosków zgłoszonych do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w sali nr 217.

Po zakończeniu posiedzenia wspólnego Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia rozpatrzy wniosek do ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.

Posiedzenie Komisji Emigracji i Polaków za Granicą odbędzie się po ogłoszeniu długiej przerwy około godziny 15.30 w sali nr 182. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję pani senator sekretarz.
Ogłaszam godzinną przerwę.

*(Przerwa w obradach od godziny 15 minut 01
do godziny 16 minut 01)*

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Wznawiamy obrady.

Bardzo proszę senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. W tym dniu została przekazana do Senatu i tegoż samego dnia marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 51, a sprawozdanie komisji w druku nr 51A i 51B.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Władysława Mańkuta o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Władysław Mańkut:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie! Panie i Panowie!

Rozpatrywana w dniu dzisiejszym przez Wysoki Senat ustawa o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz zmianie niektórych ustaw ma między innymi na celu zamrożenie na poziomie 2001 r. wynagrodzeń pracowników państwowej sfery budżetowej oraz niektórych jednostek i podmiotów gospodarczych sektora finansów publicznych. Nade wszystko chodzi o kontynuację prac, jakie Wysoki Senat był uprzejmy rozpocząć przy podejmowaniu uchwały w sprawie zamrożenia wynagrodzeń pracowników szczebla centralnego, czyli tak zwanej erki.

Przedłożona pod obrady Senatu Rzeczypospolitej ustawa o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw nie ogranicza możliwości zmian czy też wzrostu wynagrodzeń indywidualnych, lecz precyzuje, zgodnie z art. 3 pkt 2 i 3, pojęcie środ-

ków na wynagrodzenia i zgodnie z pkt 2 tego artykułu daje możliwość wzrostu, przy zmniejszonym zatrudnieniu, wynagrodzeń w państwowych jednostkach budżetowych oraz jednostkach zaliczanych do sektora finansów publicznych. Przedłożona Wysokiemu Senatowi ustawa reguluje równocześnie zasady kształtowania wynagrodzeń w państwowych i samorządowych osobach prawnych utworzonych na podstawie odrębnych ustaw w celu wykonywania zadań publicznych.

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie! Przedłożona ustawa została rozpatrzona 18 grudnia bieżącego roku na posiedzeniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych i uzyskała jej poparcie.

W związku z tym wnoszę o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Janusza Bielawskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Janusz Bielawski:

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia poświęcone zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Mój przedmówca przedstawił w sposób wyczerpujący zasady, na których opiera się nowelizacja tej ustawy. Ja pragnę tylko dodać, że jest to projekt rządowy, który ma za zadanie ograniczenie wydatków na wynagrodzenia w sferze budżetowej. Myślę, że byłoby niekonsekwencją powtarzanie tego, co powiedział mój poprzednik.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy państwo senatorowie zgłaszają chęć zadania pytań? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecnego na sali przedstawi-

(wicemarszałek J. Danielak)

ciela rządu, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Przykro mi bardzo, ale nie ma jeszcze pani minister. Rozumiem, że dojeżdża do parlamentu. Znalazłam się w kłopotcie, bo nie wiem, czy na tym etapie ogłosić krótką przerwę w celu doczekania wizyty pani minister.

Ogłaszam pięciominutową przerwę, poczekamy na panią minister.

Przepraszam, jest już pani minister. Jeżeli państwo nie opuścili jeszcze sali obrad, to damy tylko pani minister szansę złapania oddechu i zwrócimy się do niej z pytaniem, czy zechce zabrać głos w sprawie przedstawianej ustawy.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner: Pani Marszałek, Panie Senator i Panowie Senatorowie, znam program dzisiejszych obrad, więc byłoby nieludzkie, gdybym zabierała głos tylko po to, żeby zabierać państwu czas. Jeśli są pytania, to oczywiście jestem gotowa odpowiedzieć.)

Dziękuję, Pani Minister.

Czy państwo senatorowie wyrażają chęć zadania pytań pani minister?

Bardzo proszę, pan senator Jerzy Cieślak.

Senator Jerzy Cieślak:

Dziękuję uprzejmie, Pani Marszałek.

Pani Minister, wczoraj, w godzinach wieczornych, podczas posiedzenia Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia zadałem pani pytanie, czy na mocy omawianej ustawy w 2002 r. podwyżki płac w publicznych zakładach opieki zdrowotnej będą wykluczone, czy też możliwe. Po dłuższej dyskusji pani minister stwierdziła, że w sensie formalno-prawnym nie może udzielić jednoznacznej odpowiedzi w tej sprawie. Umówiliśmy się, że dzisiaj, na posiedzeniu plenarnym Senatu, taką jednoznaczną odpowiedź będziemy mogli usłyszeć. Wobec tego ponawiam pytanie skierowane do pani podczas wczorajszego posiedzenia Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner:

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Zdanie prawników – bo ich opinii miałam zasięgnąć – jest takie, że zapis ustawy nie ogranicza samodzielnych zakładów opieki zdrowotnej. Jednakże, gdyby ktoś chciał mieć stuprocentową i abso-

lutną pewność, to należałoby w art. 3 ust. 1 pkt 9 dodać wyłączenie, i wtedy już byłaby absolutna pewność na cały 2002 r., bo tylko w 2002 r. obowiązuje artykuł mówiący o wyłączeniu szkół wyższych, a przed słowami „oraz państwowych szkół wyższych” dodać jeszcze słowa „samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej”. To jest pełna odpowiedź, Panie Senatorze. Jak mówiłam wczoraj, albo zawierzmy intencji ustawodawcy oraz zapisom, które zostały tu stworzone, i wyjaśnieniom, które były i są w protokołach posiedzeń, albo będziemy jeszcze cyzelowali kształt tej ustawy, ryzykując tym, że nie będzie ona gotowa na czas. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Ewa Serocka:

Pani Minister, samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej od dnia 22 grudnia 1999 r. weszły w system ustawy o samodzielnym kształtowaniu przyrostów wynagrodzeń. Przedtem ich nie dotyczyła. W zasadzie po tym przejściu, po usamodzielnieniu publicznych zakładów opieki zdrowotnej nastąpiła luka prawna, która nie dawała możliwości samodzielnego kształtowania wynagrodzeń. Obowiązywały stare przepisy dotyczące wynagrodzeń w budżetówce. Od 1 stycznia 1999 r., kiedy zakłady te przeszły, zgodnie z reformą służby zdrowia, na samodzielną, nie było odpowiedniego uregulowania. Uregulowanie z 22 grudnia 1999 r. weszło w życie, o ile pamiętam, 1 stycznia 2001 r., a 22 grudnia 2000 r. weszła tak zwana ustawa 203, ale była ona szersza, czyli jakby rozszerzała możliwości samodzielnego kształtowania tych spraw. Jak się to ma do zapisów w nowej ustawie o kształtowaniu wynagrodzeń w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator. Nie chciałam przerywać pani tego zapytania, ale pamiętajmy, że pytania mają być krótkie, nieprzekraczające minuty.

Bardzo proszę, Pani Minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Reforma ustawy o finansach publicznych w lipcu 2001 r. uznała samodzielne zakłady opieki zdrowotnej za zakłady zaliczane do sektora finan-

(podsekretarz stanu H. Wasilewska-Trenkner)

sów publicznych, co znalazło wyraz w zapisach art. 5 tej ustawy. Są one wymienione w odrębnej grupie. Efekt jest taki, że są to swoistego rodzaju przedsiębiorstwa prowadzące, zgodnie z ustawą o zakładach opieki zdrowotnej, własną gospodarkę finansową, jednak podlegające nadzorowi i pewnym regułom racjonalności wydatków, takim jak w sektorze finansów publicznych. To pierwsza odpowiedź.

Druga odpowiedź dotyczy tego, jak wygląda kształtowanie wynagrodzeń. Zgodnie z tym, co przewidziano w projekcie ustawy, o której mówimy, nie ma zakazu swobodnego kształtowania wynagrodzeń w zakładzie opieki zdrowotnej, pod warunkiem że ma on stosowne środki finansowe na ten cel. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy są dalsze pytania do pani minister? Nie ma. Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą. Przypominam, że połączone komisje będą rozpatrywać tylko wnioski złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji do marszałka Senatu.

Do dyskusji zapisało się dwóch panów senatorów.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Jerzego Cieślaka.

Senator Jerzy Cieślak:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Wczoraj w czasie posiedzenia Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia powstały wątpliwości, nad którymi długo dyskutowano, przede wszystkim w aspekcie formalnoprawnym, czy obecna ustawa o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz zmianie niektórych ustaw nie uniemożliwi w roku 2002 podwyżek płac w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej. Problem jest o tyle istotny, a nawet, powiedziałbym mocniej, dramatyczny, że przecież w znacznej liczbie zakładów opieki zdrowotnej na terenie kraju nie zrealizowano ustawowego obowiązku podwyższenia płacy pracownikom służby zdrowia o kwotę 203 zł. Blokowanie tych podwyżek w roku 2002 jest nie do przyjęcia również ze społecznego punk-

tu widzenia i po protestach różnych grup zawodowych środowiska pracowników służby zdrowia.

Pani minister Wasilewska-Trenkner była uprzejma zadeklarować, że w dniu dzisiejszym, po konsultacjach z prawnikami, udzieli jednoznacznej odpowiedzi w tej sprawie. Wywiązała się ze swoich obowiązków. Usłyszeliśmy, że bez wprowadzenia odpowiedniej poprawki do ustawy nie ma gwarancji, czy nie będzie ona uniemożliwiała wprowadzenia podwyżek płac w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej na terenie całego kraju w roku 2002.

To jest powód i uzasadnienie, dla którego zgłaszam poprawkę. Proponuję, aby w art. 3 ust. 1 pkt 9 po wyrazach „prawa handlowego” dodano wyrazy „i samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej”.

Uprzejmie proszę wysoki Senat o przyjęcie tej poprawki. Składam ją na ręce pani marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Marka Balickiego.

Senator Marek Balicki:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Chciałbym poprzeć stanowisko zgłoszone przez pana senatora Cieślaka, dlatego nie będę powtarzał wszystkich argumentów już przytoczonych przez mojego przedmówcę. Wprowadzenie tej poprawki jest naprawdę ważne. Gdybyśmy jej nie wprowadzili, a w samodzielnym zakładzie opieki zdrowotnej byłyby wygospodarowane środki na kontynuację czy przeprowadzenie podwyżki, lecz jednocześnie interpretacja dzisiejszej nowelizacji zakazywałaby tego, to dyrektor czy kierownik takiego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej mógłby być pociągnięty do odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ponieważ art. 138 ustawy o finansach publicznych mówi, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest przekroczenie zakresu upoważnienia do dokonywania wydatków ze środków publicznych. Środki samodzielnych zakładów opieki zdrowotnej są, zgodnie z obecnym prawem, środkami publicznymi, dlatego ta ostrożność wydaje się zasadna. Społeczne argumenty przemawiają za tym, żeby nie zakazywać samodzielnym zakładom opieki zdrowotnej przeprowadzania podwyżek, jeśli dysponują wystarczającymi środkami, ponieważ to nie wiąże się z jakimikolwiek kosztami budżetu, bowiem nie budżet pokrywa koszty działania tych jednostek, tylko one same zarabiają pieniądze. Średnie wynagrodzenie w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej w stosunku do sfery

(senator M. Balicki)

budżetowej jest o dwadzieścia kilka procent niższe, więc tym bardziej, gdyby były wygospodarowane środki, niecelowe byłoby wstawianie przepisu zakazującego wyrównywania wynagrodzeń. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji?

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Ewa Serocka:

Szanowni Państwo! Wysoka Izbo!

Chciałabym również poprzeć wniosek pana senatora Cieślaka, ponieważ wprowadzenie ustawy wkładającej w jeden worek samodzielne jednostki publiczne, które stały się w związku z wprowadzeniem reformy służby zdrowia, jak z samej nazwy wynika, samodzielne, powoduje, że nie mogłyby one skorzystać z zapisu obowiązującej od 1 stycznia 2001 r. ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu wynagrodzeń.

Z tego powodu mój wniosek popiera rozwiązanie, żeby te samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej mogły rzeczywiście kształtować w ramach wypracowanych środków podwyżki dla swoich pracowników. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze zgłoszenia do dyskusji? Nie widzę chętnych.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Jednocześnie informuję, że w trakcie dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożył pan senator Jerzy Cieślak.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Z uwagi na fakt, że w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw zostanie przeprowadzone w dniu jutrzejszym w godzinach rannych.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.

Przypominam, że ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r., w tym samym dniu wpłynęła do Senatu i jeszcze w tym samym dniu marszałek Senatu zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu skierował ją do Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 52, a sprawozdanie komisji w druku nr 52A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury senatora Mieczysława Mietłę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Mieczysław Mietła:

Pani Marszałek! Państwo Senatorowie!

Mam przyjemność zaprezentować państwu efekty pracy Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury dotyczącej ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.

Przechodząc do sprawy, chcę powiedzieć, że komisja przedkłada osiem poprawek.

Poprawka pierwsza w zasadzie ustala tylko jednokową terminologię ustawy.

Poprawka druga ogranicza ujęte przez Sejm zbyt szeroko wyłączenie spod przepisów nowelizowanej ustawy osób, na rzecz których wykupiono od przewoźnika legitymacje lub bilety uprawniające do ulgowych przejazdów. W myśl poprawki, przepisów ustawy nie będzie się stosować jedynie do osób odbywających podróż z wykorzystaniem takich legitymacji lub biletów.

Poprawka trzecia ogranicza ujęte przez Sejm zbyt szeroko wyłączenie spod nowelizowanej ustawy pracowników firm przewozowych, emerytów i rencistów tych firm oraz najbliższych członków ich rodzin. W myśl poprawki, przepisów ustawy nie będzie się stosować jedynie do osób odbywających podróż z wykorzystaniem ulg lub zniżek taryfowych przyznanych przez przewoźnika. Chodzi tu zarówno o ulgi i zniżki przyznane pracownikom firmy przewozowej, jak i o ulgi i zniżki o charakterze komercyjnym, które przyznane zostały innym klientom.

Poprawka czwarta uzupełnia katalog ulg, których nie może przyznawać przewoźnik, o ulgę 49%. Ma to na celu uszczelnienie systemu ulg i przeciwdziałanie nadużyciom.

(senator M. Mietła)

Poprawka piąta koryguje błędne odesłania w ustawie.

Poprawka szósta eliminuje błąd polegający na przyjęciu stwierdzenia, iż ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora obowiązywała już od 1 stycznia 1993 r.

Poprawka ósma poprawia nowelizację ustawy o szkolnictwie wyższym zawartą w art. 3. Przyjęty przez Sejm sposób nowelizacji spowodowałby dodanie przepisu o treści identycznej jak przepis poprzedzający.

Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury przyjęła omówione poprawki jednogłośnie. Wobec tego proponujemy przyjęcie ustawy z tymi poprawkami.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze. Proszę o pozostanie jeszcze przy mównicy.

Przypominam państwu senatorom, że zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

(Senator Jan Szafraniec: Czy można, Pani Marszałek?)

Bardzo proszę, pan senator Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Jestem w tej chwili w trakcie lektury opinii dotyczącej zgodności ustawy zmieniającej ustawę z prawem Unii Europejskiej. Jest taki zapis, według którego Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdza możliwość zachowania zniżkowych biletów kolejowych dla rodzin wielodzietnych. Jak to wygląda w tej zmianie ustawy, którą w tej chwili interpretujemy?

Senator Mieczysław Mietła:

Myślę, że najlepiej na to pytanie odpowie przedstawiciel ministerstwa. Była na ten temat dyskusja, ale wolałbym, żeby na to pytanie odpowiedział przedstawiciel ministerstwa, który jest doskonale do tego przygotowany.

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję bardzo. Wobec tego to pytanie zadaję panu ministrowi.)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są kolejne pytania adresowane do senatora sprawozdawcy? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Mieczysław Mietła: Dziękuję bardzo.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister infrastruktury.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Na sali obecny jest pan minister Marek Szymonski.

Bardzo proszę, Panie Ministrze, o podejście do mównicy.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Marek Szymonski:

Pani Marszałek! Państwo Senatorowie!

Ponieważ projekt tej ustawy jest w zasadzie projektem rządowym, w związku z tym poprawki, jak rozumiem, wracają do komisji w celu rozpatrzenia. Jeśli zaś chodzi o nasze stanowisko, to w pełni przychylamy się do wszelkich proponowanych tutaj zapisów.

W odniesieniu do pytania, które zostało postawione, chcę powiedzieć, że stwierdzono, iż projekt tej ustawy jest w pełni zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Ministrze. Bardzo bym prosiła, aby był pan uprzejmy odnieść się do zapytania skierowanego przez senatora Szafraniec.

Może byłby pan uprzejmy, Panie Senatorze, powtórzyć pytanie.

Senator Jan Szafraniec:

Rozpocząłem właśnie przeglądanie tego dokumentu, w którym pani sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej mówi, że Europejski Trybunał Sprawiedliwości dopuszcza możliwość stosowania zniżkowych biletów kolejowych dla rodzin wielodzietnych.

Czy tego typu inicjatywa jest brana pod uwagę przy okazji ustawy, którą się w tej chwili zajmujemy?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Marek Szymonski: Czy można jeszcze raz prosić o powtórzenie?)

W związku z tym, że materiały dostaliśmy na tak krótko przed posiedzeniem, może ja panu ministrowi...

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Pan senator już drugi raz przedstawił to zapytanie.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Marek Szymoński:**

No tak. A więc ta ustawa nie dotyczy tego problemu.

(*Senator Jan Szafraniec: Dziękuję bardzo.*)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję. Czy pan senator jest usatysfakcjonowany odpowiedzią?

(*Senator Jan Szafraniec: Tak, dziękuję bardzo.*)

Bardzo proszę pan senator Kulak.

Senator Zbigniew Kulak:

Dziękuję.

Panie Ministrze, byłem wczoraj na posiedzeniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, ale odpowiedzi ścisłej nie otrzymałem i w związku z tym chciałbym ponowić pytanie w tej chwili.

Czy potrafi pan rozpisac na kwoty przewidywane oszczędności, które będą wynikać z tej ustawy? Ale nie przez podanie kwoty sumarycznej, lecz kwot rozpisanych na kategorie tak, aby wszystkie z tych ulg były wyszczególnione: ile oszczędzamy na studentach, ile oszczędzamy na innych obciążonych ulgach, ile oszczędzamy na przejazdach osób niepełnosprawnych, ile oszczędzamy czy też ile planuje się oszczędzić na opiekunach osób niepełnosprawnych itd., itd.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Marek Szymoński:**

Nie, nie potrafię podać tych danych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję. Jak sądzę, pan senator nie może być usatysfakcjonowany taką odpowiedzią, dlatego o to nie pytam.

Czy są dalsze pytania? Nie ma pytań.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Marek Szymoński: Dziękuję.*)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówień senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców i przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że komisja rozpatrywać będzie tylko te wnioski, które wpłynęły do marszałka Senatu przed zamknięciem dyskusji.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senatora Zbigniewa Kulaka.

Senator Zbigniew Kulak:

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Z rozmysłem zadałem przed chwilą to pytanie, bo spodziewałem się, że być może jeszcze punkt widzenia ministerstwa od wczoraj do dzisiaj uległ w tej sprawie zmianie albo uściśleniu. A jeśli nie uległ, to wobec tego po kolei.

Proszę państwa, mam oczywiście świadomość, że ustawy, które otrzymaliśmy dzisiaj i które rozpatrujemy, są ustawami poszukującymi oszczędności, są ustawami uszczelniającymi różne, lepiej lub gorzej kontrolowane wpływy publicznych pieniędzy. Co do tego nie mam wątpliwości.

Mimo że nie jestem członkiem Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, brałem wczoraj udział w jej posiedzeniu i odniosłem wrażenie, że moje argumenty – za chwilę je przedstawię ponownie – spotkały się ze zrozumieniem tej komisji. Chodzi mi mianowicie o grupę osób, którym chcemy odebrać czy w pewnym stopniu ograniczyć, bo może nie całkiem odebrać, lecz zmniejszyć, ulgi, z jakich dotychczas te osoby mogły korzystać. Chodzi o dzieci niepełnosprawne.

W Polsce jest około stu czterdziestu tysięcy dzieci niepełnosprawnych. Najwięcej jest dzieci niedorozwiniętych i upośledzonych umysłowo – około dziewięćdziesięciu tysięcy. Dzieci upośledzone ruchowo to grupa około dziesięciu tysięcy i niewiele mniej stanowią dzieci niedowidzące i niedosłyszące.

Problem ich dostępu do edukacji jest wyjątkowo trudny i nie znajduje od lat satysfakcjonującego rozwiązania. Najczęściej niepełnosprawność dzieci i młodzieży ma podłoże umysłowe. A wskaźnik uczestnictwa w procesie edukacji odniesiony do niepełnosprawnych w wieku szkolnym wynosił w roku szkolnym 1996/1997, bo takie tylko dane udało mi się zgromadzić, zaledwie 46%. Do przedszkoli uczęszczało w tym okresie zaledwie 5% niepełnosprawnych dzieci.

Kilka procent dzieci niepełnosprawnych w wieku od sześciu do siedemnastu lat uczęszczało do klas integracyjnych, które pojawiły się w Polsce dopiero w latach 1994–1995. Do takich klas najchętniej przyjmowane są dzieci niepełnosprawne fizycznie, tymczasem wśród dzieci najczęściej występuje niepełnosprawność intelektualna. Tym dzieciom wskazuje się tylko szkoły specjalne. Aż 71% uczniów tych szkół specjalnych jest upośledzonych w stopniu lekkim, co stanowi argument za możliwością włączenia ich do systemu powszechnej oświaty.

Tylko 15% młodzieży niepełnosprawnej w wieku od piętnastu do dziewiętnastu lat ukończyło

(senator Z. Kulak)

w roku szkolnym 1996/1997 jakąkolwiek szkołę ponadpodstawową. Była to najczęściej szkoła zawodowa. Niestety, 27%, a więc prawie 1/3 młodzieży niepełnosprawnej, nie uczy się w ogóle.

Z dostępnych danych statystycznych wynika, że dzieci niepełnosprawnych rodzi się w różnych społeczeństwach, w różnych populacjach do około 3%. I teraz, proszę państwa, trafiamy na sytuację, w której nasze bardzo dobre, szlachetne przesłanie o równości szans zaczyna być problematyczne, dlatego że dzieci kalekie mają trudniejsze życie niż dzieci zdrowe. Dlatego, że dzieci zdrowe mają do swojej osiedlowej szkoły dwieście metrów, pięćset metrów, dzieci wiejskie, zdrowe, mają do swojej wiejskiej szkoły może kilometr, może dwa, może trzy, ale ciągle jest to ich najbliższa szkoła, najbliższe miejsca zamieszkania. Tymczasem dzieci kalekie, dzieci upośledzone umysłowo są rozrzucone na o wiele większym terenie i z tego większego terenu muszą dopiero dotrzeć do placówki edukacyjnej dobranej pod kątem ich upośledzenia, ich defektu, dlatego że trudno sobie wyobrazić, żeby dzieci głuche chodziły do szkoły dla niewidomych. Musi być stworzona osobna placówka dla niewidomych, osobna dla dzieci głuchoniemych, osobna dla upośledzonych umysłowo.

I żeby oni do tej szkoły chodzili, żeby ta uczęszczałność, jak tu przed chwilą mówiłem, była możliwie jak największa, powinniśmy im tworzyć, zapewniać równość szans. Tymczasem ograniczając te ulgi, możemy spowodować, że ów procent uczęszczałności, który podałem, te 46%, może się jeszcze obniżyć.

I dlatego, absolutnie nie zamierzając obalać idei tej ustawy, która jest, ja to rozumiem, ustawą oszczędnościową, jestem gotów zaakceptować zaproponowane w tej ustawie ulgi dla opiekunów tych dzieci, te 78%. Ale dla samych tych dzieci, które będą na zajęcia dojeżdżać, dojeżdżają na nie i oby dalej dojeżdżały, proponowałbym jednak pozostawienie przejazdów bezpłatnych.

I dlatego chciałem złożyć odpowiednią poprawkę, ustępując, jak mówię, na rzecz tego toku myślenia, pozostawiając to, że opiekunowie będą 22% kosztów ponosić.

Drugą poprawką, którą także chciałem proponować, a która usunie, jak mi się wydaje, pewną nielogiczność wynikłą najprawdopodobniej z pośpiechu przy pisaniu tej ustawy, dotyczy z kolei ulg dla osób niewidomych i dla opiekunów osób niewidomych.

Jeżeli tę ustawę przyjmiemy w takiej wersji, jaką otrzymaliśmy, to dojdzie do pewnego paradoksu. Mianowicie opiekunowie osób niewidomych będą mogli podróżować bezpłatnie w pociągach osobowych, pośpiesznych i ekspresowych, a sami niewidomi, czyli te osoby, którymi

mają się oni opiekować, w pociągach ekspresowych będą musieli płacić 100% za bilet. Stąd moja druga poprawka usuwająca ewidentną, wydaje się, nielogiczność. Proszę bardzo, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że wnioski o charakterze legislacyjnym złożył również pan senator Marian Noga.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamynam dyskusję.

W trakcie dyskusji zgłoszono wnioski o charakterze legislacyjnym, tym samym zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Skarbu Państwa i Infrastruktury o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw zostanie przeprowadzone w dniu jutrzejszym w godzinach rannych.

Przystępujemy do łącznego rozpatrzenia punktu dziesiątego, jedenastego i dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela; stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela; stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywane ustawy zostały uchwalone przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. Tego samego dnia zostały przekazane do Senatu. Marszałek Senatu tegoż dnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował je do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu.

(Rozmowy na sali)

Czy mogłabym prosić stronę rządową o wyciszenie tych dyskusji?

Komisja po rozpatrzeniu ustaw przygotowała swoje sprawozdanie w tych sprawach.

Przypominam ponadto, że teksty ustaw zawarte są w drukach nr 41, 42 oraz 43, zaś sprawozdania komisji w drukach nr 41A, 42A, 43A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, panią senator Irenę Kurzępę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanych ustaw.

Senator Irena Kurzępa:

Pani Marszałek! Państwo Senatorowie! Szanowni Goście!

Mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie stanowisko Komisji Nauki, Edukacji i Sportu w spra-

(senator I. Kurzępa)

wie uchwalonej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 grudnia bieżącego roku ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu rozpatrzyła w dniu 18 grudnia bieżącego roku omawianą ustawę. Materiał w tej sprawie mają państwo senatorowie w drukach nr 41, 42 i 43. Omawiana ustawa dotyczy gwarantowanych środków na wynagrodzenia nauczycieli, przesunięcia o rok podwyżki wynagrodzeń dla nauczycieli, a także przesunięcia o trzy miesiące terminu końcowego na rozpatrywanie przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu wniosków w sprawie nauczycieli ubiegających się o awans zawodowy.

Ustawa ta jest ustawą obojętną i jest podyktowana koniecznością uregulowania finansów publicznych, których naprawa na obecnym etapie musi oznaczać radykalne obniżanie wydatków budżetu państwa. Zmiana ta ściśle nawiązuje do globalnych regulacji w tym względzie, znajdujących odzwierciedlenie w przedstawionym projekcie budżetu państwa na rok 2002, i stanowi fragment niezbędnych, przejściowych rozwiązań zawieszających nowe regulacje ustawowe do czasu odzyskania stabilnej kondycji finansów publicznych.

Ustawa dotyczy odroczenia wdrażania trzeciego, i ostatniego, etapu reformy wynagrodzeń nauczycieli do dnia 1 stycznia 2003 r. przez utrzymanie w roku 2002 stosownych wskaźników i odpowiednio przeciętnych gwarantowanych przez państwo wynagrodzeń nauczycieli na poszczególnych stopniach awansu zawodowego na poziomie tych z roku 2001.

Dyskusji toczącej się w Komisji Nauki, Edukacji i Sportu towarzyszyło poczucie ogromnej odpowiedzialności za budżet państwa. Senatorowie będący członkami komisji mają świadomość, że uposażenia nauczycieli nie należą do wysokich, zdają sobie także sprawę z niepopularności uchwalonej przez Sejm ustawy. Ale są też przekonani o konieczności przywrócenia normalności, co wymaga wyrzeczeń od wielu grup zawodowych. Na podkreślenie zasługuje fakt, że budżet państwa przewiduje środki na podwyżki wynagrodzeń nauczycieli, które będą związane z uzyskaniem kolejnego stopnia awansu zawodowego.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu, którą mam zaszczyt reprezentować, wnosi o przyjęcie omawianej ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Senator.

Jak rozumiem, to stanowisko komisji odnosi się do wszystkich trzech ustaw.

(Senator Irena Kurzępa: Tak, do wszystkich trzech ustaw zawartych w drukach nr 41, 42 i 43.)

Dziękuję, Pani Senator.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji chciałabym zapytać państwa senatorów, czy ktoś chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania kierowane do senator sprawozdawcy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Pan senator Litwiniec.

Senator Bogusław Litwiniec:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Moje pytanie jest krótkie. Interesuje mnie, ile wyniesie zysk z tego ruchu na rzecz zdyscyplinowania budżetu? Czyli po prostu: o jakie kwoty, jakiego rzędu wielkości, tu chodzi? Dziękuję.

(Głos z sali: 1 miliard 950...)

(Głos z sali: Prawie 2 miliardy.)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Irena Kurzępa:

Panie Senatorze, to był projekt rządowy, a inicjatywa należała do Ministerstwa Finansów. Jeśli jednak moja wiedza jest wystarczająco pełna, to oszczędności poczynione na szkołach wyniosą – tak słyszałam – 650 milionów zł.

(Głosy z sali: Nie, nieprawda!)

Nieprawda?

(Głosy z sali: Prawie 2 miliardy!)

2 miliardy? W takim razie pani minister na pewno na to pytanie odpowie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Za chwilę pani minister będzie miała taką możliwość. Pan senator będzie więc uprzejmy poczekać do wystąpienia pani minister.

Czy są jeszcze zapytania kierowane do pani senator sprawozdawcy? Nie ma.

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

(Senator Irena Kurzępa: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywane ustawy były rządowymi projektami ustaw. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecną tu panią minister, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Jest z nami pani minister Wasilewska-Trenkner.

Bardzo proszę, Pani Minister.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Halina Wasilewska-Trenkner:**

Pani Marszałek! Państwo Senatorowie!

Nie tyle chciałabym zabrać głos i uzasadniać wprowadzenie ustawy – bo to zrobiła wspaniale pani senator sprawozdawca, mówiąc o całym dylemacie związanym z tym problemem – ale chciałabym odpowiedzieć na pytanie o koszty. Otóż szacujemy, że gdyby wprowadzenie trzeciego etapu podwyżki płac nauczycieli miało miejsce od 1 stycznia 2002 r., czyli tak jak powinno to przebiegać według dotychczas obowiązującej ustawy, to ten koszt wyniósłby 1 miliard 956 milionów zł.

(*Wicemarszałek Jolanta Danielak:* Przepraszam bardzo, Pani Minister, ale jest tu jakieś sprzężenie dźwięków...)

Przepraszam, ale ja nie mam ze sobą komórki.

(*Wicemarszałek Jolanta Danielak:* Bardzo proszę państwa senatorów o zwrócenie uwagi, czy są wyłączone mikrofony.)

Przepraszam raz jeszcze, może gdy stanę trochę dalej, będzie lepiej.

Łączny koszt wprowadzenia trzeciego etapu podwyżki wynikającej z Karty Nauczyciela dla wszystkich nauczycieli – to znaczy i dla nauczycieli zatrudnionych w jednostkach samorządu terytorialnego, i dla nauczycieli zatrudnionych w sferze administracji państwowej, bo taka grupa nauczycieli też istnieje, są bowiem szkoły prowadzone przez jednostki państwowe – wynosi 1 miliard 956 milionów zł w przeliczeniu na cały przyszły rok. Koszt wyliczony odpowiednio do skróconego terminu wypłaty jest oczywiście mniejszy – szacujemy, że od 1 września 2002 r. ten koszt wyniósłby około 650 milionów zł. To pierwsza grupa kosztów.

Jeśli chodzi o ustawę o szkolnictwie wyższym, to koszt wprowadzania drugiego etapu podwyżki, poczynwszy od września przyszłego roku, wyniesie 270 milionów zł.

Tak wyglądają konsekwencje finansowe obu tych najważniejszych ustaw, o których była przed chwilą mowa. Pytał o to pan senator, więc czułam się zobowiązana odpowiedzieć, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Pani Minister.

Czy są jeszcze pytania do pani minister? Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Gerard Czaja:

W druku sejmowym nr 73 w art. 2 była propozycja, aby nauczyciele i wychowawcy innych placówek pedagogicznych, zatrudnieni w dniu wejścia w życie ustawy w publicznych placówkach

opiekuńczo-wychowawczych oraz w ośrodkach adopcyjno-opiekuńczych działających na podstawie ustawy o pomocy społecznej, zachowali do dnia rozwiązania stosunku pracy dotychczasowe uprawnienia wynikające z ustawy – Karta Nauczyciela. Obecnie nie ma tego rozwiązania. Stąd też moje pytanie: czy przypadkiem nie naruszamy tu praw nabytych? Jest to dość liczna grupa osób. Mam na myśli zwłaszcza panie wychowawczynie z domów dziecka, bo właśnie one się z tym do mnie zwróciły. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Minister.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Halina Wasilewska-Trenkner:**

Panie Senatorze, Pani Marszałek, w przedłożeniu rządowym znalazła się propozycja, aby dotychczasowe przywileje wynikające z Karty Nauczyciela obowiązywały również w placówkach opiekuńczo-wychowawczych, tak jak ma to miejsce obecnie. Z kolei nowo zatrudniani pracownicy tych ośrodków po wejściu w życie ustawy mieli być zatrudniani na podstawie zapisów kodeksu pracy. W trakcie prac sejmowych rozwiązania te nie zyskały jednak aprobaty posłów.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Bardzo proszę, pan senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek, jeżeli pani pozwoli, zadałbym raczej pytania panu ministrowi Sławeckiemu.

Co prawda na wczorajszym posiedzeniu komisji pytałem o rozporządzenie w sprawie standardów zatrudnienia, ale chciałabym, żeby pan minister powiedział również na dzisiejszym posiedzeniu Senatu, kiedy te standardy ukażą się w rozporządzeniu.

Druga sprawa wiąże się...

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, bardzo przepraszam, ale jesteśmy w trakcie zadawania pytań pani minister finansów. Kiedy skończą się te pytania, pozwoli mi pani minister wrócić na miejsce i będziemy kierować pytania do innych obecnych tu osób.

(*Senator Edmund Wittbrodt:* Ale to pytanie dotyczy również finansów.)

Bardzo proszę, Panie Senatorze, o drugie pytanie, bo przerwałam panu.

(*Senator Edmund Wittbrodt:* W takim razie zadam oba pytania później.)

(wicemarszałek J. Danielak)

Czy są jeszcze pytania do pani minister finansów? Nie ma.

Dziękuję, Pani Minister.

Panie Ministrze, czy byłby pan uprzejmy ustosunkować się do pytania pana senatora Wittbrodta?

(Senator Edmund Wittbrodt: Jeżeli pani marszałek pozwoli, dokończę drugie pytanie.)

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Edmund Wittbrodt:

Pierwsze pytanie dotyczyło standardów zatrudnienia.

Drugie pytanie jest następujące. Jak pan, jako minister, ocenia w ogóle perspektywy funkcjonowania Karty Nauczyciela?

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Czy będą również inne pytania do pana ministra?

Jeżeli nie, to bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Tadeusz Ślawecki:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Panie i Panowie!

Rzeczywiście, na wczorajszym posiedzeniu senackiej Komisji Nauki, Edukacji i Sportu odpowiadałem na pytanie pana senatora Wittbrodta dotyczące wprowadzenia tak zwanych standardów zatrudnienia.

Otóż ministerstwo ma świadomość konieczności wydania rozporządzenia o wprowadzeniu tychże standardów, ale ma również świadomość – myślę, że podobnie jak większość z państwa – skali trudności i skali problemu. Na posiedzeniu sejmowej Komisji Nauki, Edukacji i Młodzieży przedłożyliśmy projekt rozporządzenia, który w zasadzie nie odbiega od projektu sporządzonego pod kierownictwem pana ministra Wittbrodta. Niemniej jednak strona samorządowa – mam przyjemność współprzewodniczyć zespołowi Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego – apelowała wraz z posłami z komisji sejmowej, aby nie czynić tego pochopnie. Ministerstwo jest gotowe do wydania tego rozporządzenia, ale biorąc pod uwagę złożoność sytuacji budżetowej, o której dzisiaj dyskutujemy, związanej z brakiem środków finansowych, wprowadzenie tego rozporządzenia spowodowałoby nieobliczalne i nieprzewidywalne obecnie skutki. Resort nie uchylił się jednak od tego, w związku z czym po uchwaleniu tegorocznego budżetu przystąpi do intensywnych konsultacji, aby następnie wydać to rozporządzenie.

nych konsultacji, aby następnie wydać to rozporządzenie.

Kwestia ta została również poruszona w zmianach zawartych w druku nr 41. Zmiana zaproponowana przez rząd wprowadza konieczność uzyskania opinii strony samorządowej na temat rozporządzenia dotyczącego standardów zatrudnienia nauczycieli. Jest to rozwiązanie niezbędne, bo z dotychczasowego brzmienia ustawy wynikała konieczność uzgadniania rozporządzenia – mieliśmy taki obowiązek – co mogło powodować nawet wstrzymanie wydania rozporządzenia. Ponadto treść tego przepisu, nakazującego uzgodnienie rozporządzeń wykonawczych do ustawy – Karta Nauczyciela ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, nie ma uzasadnienia formalnoprawnego. Jest to więc jeszcze jeden argument za tym, aby zgodnie z prośbą rządu Wysoka Izba pozytywnie ustosunkowała się do przedłożenia zawartego w druku nr 41.

Jeśli chodzi o drugie pytanie pana senatora, dotyczące przyszłości Karty Nauczyciela, to rozumiem podtekst tego pytania. Resort edukacji, jak każdy resort, chciałby oczywiście, aby ta ustawa była w pełni realizowana. Chcielibyśmy, aby mógł być wprowadzony trzeci etap podwyżek, ale dzisiejsza debata w Sejmie i wystąpienie ministra finansów, a także dzisiejsze wystąpienie pani minister Wasilewskiej-Trenkner nie pozostawiają co do tego złudzeń – po prostu nas na to nie stać. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie ma.

Otwieram łączną dyskusję nad rozpatrywanymi ustawami.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad danymi ustawami.

Przypominam, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Na liście mówców jest dwóch senatorów.

Bardzo proszę pana senatora Wittbrodta o zabranie głosu.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie! Szanowni Państwo Ministrowie!

(senator E. Wittbrodt)

Myślę, że chyba wszyscy, którzy znajdujemy się na tej sali, mamy świadomość, że to nie jest dobrze, iż długo oczekiwana podwyżka wynagrodzeń nauczycieli ulega zawieszeniu. Wiemy, jakie są skutki niskich wynagrodzeń. Są one odczuwane do dzisiaj, mimo że dwa etapy podwyżek związanych z Kartą Nauczyciela zostały zrealizowane. Mamy świadomość, że to wszystko ma wpływ na jakość edukacji i na negatywną selekcję, jeżeli chodzi o dobór kadry. Mamy jednak też świadomość, jakie są dzisiaj możliwości, na co stać budżet. Jak pani senator sprawozdawca mówiła, komisja osiągnęła pełne porozumienie i nie prosiła o żadne poprawki.

Chciałbym jednakże zwrócić uwagę na dwie rzeczy, które przy okazji są zawarte w ustawie. Moim zdaniem, są to rozwiązania, które nie mają charakteru okołobudżetowego. Proponuje się przedłużenie okresu, w którym rozpatrywane będą wnioski w szczególnych sytuacjach. Są to wnioski o awans niektórych nauczycieli.

Proponuje się też, o czym wspomniał pan minister, zmianę dotyczącą charakteru współpracy rządu z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Dotychczas minister musiał porozumieć się z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, a w tej chwili wystarczyłoby opiniowanie. Muszę powiedzieć, że po części zgadzam się z panami ministrami, bo nie jest to łatwe, bo bardzo trudno się porozumieć. Pytanie jest jednak takie: czy w szczególnych przypadkach takie porozumienie nie powinno faktycznie mieć miejsca?

Jeżeli chodzi o zmiany, które obecnie funkcjonują i powodują, że placówki oświatowe są prowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego, i jeśli chodzi o to, co jest widoczne w państwach OECD, w państwach Unii Europejskiej, gdzie obowiązuje model partnerski, to wydaje się, że zmiana proponowana w tej chwili – kiedy w Polsce też mówimy, że chcemy budować państwo obywatelskie, czyli takie, w którym wiele decyzji podejmowanych jest na niższym szczeblu, na poziomie samorządu – stanowi swego rodzaju zamach na samorządność, bo zmierza w kierunku scentralizowanego podejmowania decyzji.

Według mnie, na tym etapie zmiana taka jest niepotrzebna, zwłaszcza że nie ma charakteru okołobudżetowego. Ona wymaga szerszej dyskusji, również z samorządami i z komisją samorządu terytorialnego, która – moim zdaniem – powinna te rzeczy opiniować. Dlatego będę wnosił, żeby ta zmiana nie była rozpatrywana przy okazji dyskusji nad budżetem. Chodzi o to, żeby można było się głębiej nad tym zastanowić w późniejszym terminie i żeby można było to osobno przedyskutować. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Bardzo proszę senatora Gierka o zabranie głosu.

Senator Adam Gierek:

Pani Marszałek! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Dyskutujemy o bardzo niepopularnych i dla szerokiej rzeszy nauczycieli, okołoślesetpięćdziesięciotysięcznej, niewątpliwie bardzo bolesnych sprawach, które przyjmują formę ustaw i przesuwają wcześniej zaplanowane podwyżki dla tej grupy zawodowej o jeden rok. Ale, jak już dzisiaj ktoś powiedział, z pustego nawet Salomon nie naleje. To znaczy, kasa jest pusta. Nauczyciele strajkują, co wiemy z prasy, a związki zawodowe wyrażają swoje obawy, czy aby na pewno ta kasa jest całkiem pusta. Jak wiemy, ustawy, które uchwalimy, będą następnie wprowadzane w życie na mocy rozporządzeń rządowych. Sądzę, że w tym obszarze istnieje dużo możliwości rozbudzenia może nie optymizmu, ale nadziei wśród nauczycieli.

Po pierwsze, nauczyciele powinni możliwie szybko usłyszeć, że rząd likwiduje Centralną Komisję Egzaminacyjną oraz osiem komisji okręgowych, ponieważ poprzednio ustaliliśmy, że jednak matury'2002 nie będzie. Jak się okazuje, daje to rocznie 25 milionów zł. A więc jeśli się uwzględni inflację, to w 2005 r. niewątpliwie będzie ponad 80 milionów zł. A nowe matury, te szczątkowe, które będzie zdawać średnio 2% uczniów, spokojnie mogą prowadzić kuratoria.

Po drugie – z tym też zwracam się do przedstawicieli rządu – można ograniczyć liczebność komisji kwalifikacyjnych awansu zawodowego nauczycieli, na przykład poprzez wyeliminowanie z tych komisji tak zwanych ekspertów. Jest to wielotysięczna grupa ludzi, którzy czekają na jakieś ekwiwalenty za swoją pracę. To również da duże oszczędności, a jednocześnie uprości drogę awansu. Należy uprościć tę drogę tak, by wreszcie nauczyciele zajęli się pracą, a nie zbieraniem, w cudzysłowie, dowodów swojej aktywności.

I wreszcie po trzecie, sądzą, że projektowane rozporządzenie dotyczące tak zwanych standardów zatrudnienia nauczycieli należy tak poprawić, by nie zwiększać liczebności klas, lecz ją zmniejszać. Wpłynie to na poprawę efektywności nauczania i jego jakość, zmniejszy zagrożenie likwidacją małych, wiejskich i małomiasteczkowych szkół, a także zagrożenie redukcją kadry. W tej chwili to zagrożenie również bardzo pogarsza nastroje społeczne w grupie nauczycieli. Jest czas, by wycofać się z projektu rozporządzenia, o którym była mowa. To znaczy, jest już taki projekt. Moim zdaniem, nowe standardy powinny dotyczyć roczników niżu demograficznego.

(senator A. Gierek)

Mając nadzieję na przyjazne dla edukacji dalsze rozporządzenia rządowe i uwzględniając fakt wielkich braków budżetowych, będę głosował za przyjęciem bez poprawek trzech referowanych wcześniej ustaw dotyczących Karty Nauczyciela. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Bardzo proszę panią senator Simonides o zabranie głosu.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Nie muszę przypominać, że wszyscy, tak jak tu siedzimy, kiedy byliśmy młodzi, śpiewaliśmy „Myśmy przyszłością narodu...”. To piękna pieśń. W tej chwili wydaje mi się, że tę „przyszłość narodu” chcemy – bo w sumie na niej się to odbija – w jakiś sposób skrzywdzić. Nauczyciele naprawdę są tą grupą społeczną, która od 1945 r. jest stale wabiona obietnicami, podczas gdy właśnie ta grupa kształci nam „przyszłość narodu”.

Stanisław Lem w książce, która bodajże miała tytuł „Rozważania pesymistyczne futurologa”, przekazał jedną bardzo istotną myśl – a historia nauki dowiodła jej prawdziwości – że jeżeli jedno pokolenie da zbyt mało pieniędzy na edukację, to następne pokolenie będzie musiało tę edukację importować. Po prostu nie będziemy mieli własnych nauczycieli, własnej nauki, własnego dorobku. Historia nauki pokazała jeszcze jedną rzecz, bardzo istotną, że nauczyciel, który formuje, wychowuje, kształci, który jest tym, kto naprawdę ma narodowi dać tę przyszłość, stanowi o substancji, na której opiera się cały naród. Jeżeli w tej dziedzinie będziemy stale oszczędzać, to nauczyciele wyjdą na ulice. Muszę powiedzieć, że zadałam sobie pytanie, co ten rząd robi – nie chciałam być w jego roli. Strzelać nie zechce, bo nie może, wobec tego, co robi? A nauczyciele naprawdę są mamieni obietnicami.

Myślę, że jeżeli zniszczymy tę podstawę naszej narodowości, naszej suwerenności – bo ciągle myślę o tym „myśmy przyszłością narodu” – to naprawdę będziemy długo, bardzo długo, nie tylko ten rok czy dwa lata, odpracowywać to, nad czym teraz przy ustawach oświatowych dyskutujemy. Uważam, że na tym w tej chwili oszczędzać nie powinniśmy. Pokazuje to debata nad edukacją, nauczycielami, wychowaniem, sportem, a także nasze narzekanie, że młodzież jest naprawdę w fatalnym stanie zdrowotnym. Nie jestem ministrem finansów, z czego się cieszę, uwa-

żam jednak, że należałoby znaleźć jakieś środki, żeby właśnie tej grupie społecznej nie odbierać tego, co jej obiecaliśmy. Dziękuję. (Oklaski)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, ponownie pan senator Wittbrodt. Przypominam, dodatkowe pięć minut.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Szanowni Państwo!

Chciałbym się odnieść do wystąpienia pana senatora Gierka. Nie wiem, dlaczego jest mowa o sześciuset iluś tysiącach nauczycieli, jeśli w Polsce jest czterysta czterdzieści tysięcy nauczycieli. Jest to istotna różnica.

Chciałbym przestrzec przed zbyt pochopnym podejmowaniem decyzji typu zlikwidowanie komisji egzaminacyjnych – obojętnie, czy chodzi o centralną komisję, czy o okręgowe komisje egzaminacyjne. Bowiem wtedy, kiedy naprawdę chcemy budować nowoczesny standard, nie ma innej możliwości, by to zrobić, jak tylko poprzez sprawdzanie zewnętrzne. Jeżeli teraz zlikwidowałoby się komisje, to za rok, za dwa lata nie będzie szans, żeby je odtworzyć. Tym bardziej że wiemy, iż te komisje są w tej chwili potrzebne do przeprowadzania egzaminów po gimnazjach i sprawdzianów po szkołach podstawowych.

Chciałbym również przestrzec: jeżeli chcemy obniżyć jakość, to trzeba zrezygnować z ekspertów, bo mają oni oceniać, czy są spełnione pewne wymagania jakości, czy też nie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie ma zgłoszeń.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam łączną dyskusję.

Ponieważ w trakcie debaty zgłoszono wnioski legislacyjne, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Nauki, Edukacji i Sportu o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie sprawozdań w tych sprawach.

Informuję, że głosowania: w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela; w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela; w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zostaną przeprowadzone w dniu jutrzejszym w godzinach rannych.

(wicemarszałek J. Danielak)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. i tego dnia została skierowana do Senatu. Marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 45, a sprawozdanie komisji w druku nr 45A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu senatora Mariana Żenkiewicza o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Marian Żenkiewicz:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu przedstawić sprawozdanie tejże komisji o uchwalonej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawie o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Komisja nasza w dniu wczorajszym rozpatrzyła omawianą ustawę i w wyniku głosowania rekomenduje Wysokiemu Senatowi przyjęcie jej bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania kierowane do senatora sprawozdawcy.

Bardzo proszę, kto z państwa senatorów chciałby zadać pytanie senatorowi? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję, Panie Senatorze.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać obecną panią minister, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner: Pani Marszałek, ze

względem na czas, jaki państwo poświęcają tym sprawom, a także ze względu na ich pilność, powiem tak: z chęcią odpowiem na pytania, natomiast nie chciałabym zabierać czasu.)

Dziękuję, Pani Minister.

Zgodnie z art. 44 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce skierować pytanie do pani minister. Nie ma zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam też, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Na listę mówców wpisał się pan senator Wittbrodt. Kolejnym mówcą będzie pan Marian Żenkiewicz.

Bardzo serdecznie proszę.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Chciałbym zaproponować, żeby Wysoka Izba rozpatrzyła jedną poprawkę, która byłaby rozwiązaniem kompromisowym. W czym rzecz? Otóż jeżeli chodzi o poziom wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym, to po zrealizowaniu dwóch etapów podwyżek wynagrodzeń w oświacie okazało się, że w szkolnictwie wyższym nauczyciele akademicki, asystenci, adiunkci, otrzymują wynagrodzenie znacznie niższe niż nauczyciele mianowani. To spowodowało, że tak usilnie dążyliśmy do tego, żeby dokonać zmiany tych wynagrodzeń. Mamy świadomość, że sytuacja finansowa w budżecie państwa nie jest najlepsza, ale pewne priorytety powinny być zachowane.

Podobna dyskusja miała miejsce, kiedy rozmawialiśmy na posiedzeniu Rady Ministrów o budżecie na rok 2002. Proponowaliśmy wtedy, w pełni akceptując inne ograniczenia, żeby jednak spróbować podwyższyć wynagrodzenia nauczycieli akademickich – bez względu na to, jaka jest sytuacja, chociaż mając świadomość, jaka jest – ale nie łączyć tego z przypadkiem osób niebędących nauczycielami. Zresztą taka była pierwotna propozycja rządowa, taki był projekt ustawy dotyczącej zmian w szkolnictwie wyższym, który rząd wcześniej proponował, że nauczyciele akademicki mają własną ścieżkę wynagrodzeniową, która będzie realizowana. Nie wprowadzono jednak podziału na pracowników technicz-

(senator E. Wittbrodt)

nych, inżynieryjno-technicznych, laboratoryjnych, więc nie bardzo było wiadomo, dlaczego wynagrodzenia pozostałych pracowników szkół wyższych mają wzrastać na innych zasadach niż w pozostałej sferze budżetowej. Odłączyliśmy więc tę część.

Moja propozycja jest taka – chciałbym, żeby przeanalizowała ją Komisja Nauki, Edukacji i Sportu – żeby oddzielić nauczycieli od nienauczycieli i w przypadku nauczycieli akademickich zrealizować tę część podwyżek, która była przewidziana na rok 2002, a o rok przesunąć podwyżki dla nienauczycieli. Z mojego rozeznania wynika, że środki potrzebne na ten cel to trochę więcej niż połowa tej sumy, o której mówiła pan minister Wasilewska-Trenkner. Składałam taki wniosek na piśmie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Bardzo proszę senatora Żenkiewicza o zabranie głosu.

Senator Marian Żenkiewicz:

Pani Marszałek! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Wszystkie dzisiejsze ustawy – te dotychczas omawiane oraz ta, która będzie omawiana w punkcie następnym – mają jedną wspólną cechę: zmniejszają nakłady i wydatki z budżetu państwa w określonych dziedzinach. Jako nauczyciel akademicki z niezwykle ciężkim sercem podniosę rękę za przyjęciem tej ustawy bez poprawek, wbrew propozycji pana senatora Wittbrodta. Podniosę rękę, mając świadomość, jak ciężką decyzję podejmuje rząd, jak ciężką decyzję podejmuje siedzący tutaj sekretarz stanu, były rektor wyższej uczelni, pan minister Jamróz, jak ciężką decyzję podejmuje minister Belka.

Proszę państwa, nasz rząd doskonale zdaje sobie sprawę z tego, że te decyzje, które jutro rano lub jeszcze dzisiaj będą podjęte w głosowaniu przez Wysoką Izbę, nie przysporzą mu entuzjastów. Na pewno więcej będzie ludzi niezadowolonych, którzy będą go krytykować. Rząd czyni to, mając pełną świadomość, że inny wariant, czyli zgoda na wydatki przekraczające deficyt 40 miliardów zł, jest zgubny dla Polski. To droga, która prowadzi do destabilizacji systemu ekonomicznego i może grozić załamaniem gospodarczym. Dlatego musimy zrozumieć i poprzeć te trudne decyzje.

Jednocześnie musimy jednak zadać sobie pytanie, dlaczego tak się stało. Odpowiedź jest prosta: to poprzedni rząd – nie wiem, z jakich wzglę-

dów, może z powodów propagandowych, a może z powodu braku kompetencji – doprowadził do takiej sytuacji. Mówię dzisiaj w sposób w pełni odpowiedzialny: proszę państwa, w pierwszej wersji budżetu pana ministra Bauca z sierpnia tego roku dochody budżetu państwa wynosiły 139 miliardów 200 milionów zł, a wydatki 227 miliardów 400 milionów. Pan minister Bauc zbilansował, chyba po raz pierwszy, radosną twórczość poprzedniego rządu i wykazał, jak wielka jest przepaść między możliwościami pozyskania środków a zobowiązaniami, które spadły na ten rząd wskutek nieprzemyślanych decyzji, między innymi podejmowanych przez parlament, ale – żeby sprawa była jasna i czytelna – w większości na wniosek poprzedniego rządu.

Co mamy dzisiaj? Po upływie ośmiu miesięcy obecny budżet to prawie 144 miliardy zł po stronie dochodów – diagnoza pana Bauca została więc utrzymana, bo różnica wynosi tylko 4 miliardy zł, to jest 2,5%, czyli wielkość w granicach błędu – oraz 183 miliardy zł, a nie 227, po stronie wydatków. Stąd wynika konieczność podjęcia tak drastycznych decyzji. Mocno wierzę, że Wysoka Izba podejmie je łącznie z kolegami z opozycji, którzy w tej chwili – tak myślę – uświadamiają sobie błędy popełnione przez ich rząd w ubiegłej kadencji.

Na zakończenie chciałbym zwrócić się do pani senator Simonides. W pełni zgadzam się z tym, co pani powiedziała, także śpiewałem piosenkę „myśmy przyszłością narodu, pierś nasza pełna jest sił”. Mam jednak do pani senator żal, że mówi to pani dzisiaj, że nie mówiła pani tego w tej kadencji, kiedy działał pani rząd, kiedy mogła pani wpływać na decyzje, które być może skutkowałyby zupełnie innym kształtem budżetu.

(Senator Dorota Simonides: Od 1945 r.)

Prawdą jednak jest, że płace nauczycieli były zawsze niedoszacowane.

Szanowni Państwo! Myślę, że ci, którzy w jutrzejszych głosowaniach podniosą rękę za tą ustawą i za wszystkimi innymi ustawami, które są dzisiaj wprowadzane, muszą przedstawić rządowi pewne żądanie, postawić ultimatum, że decyzje dotyczące trzech ustaw nauczycielskich referowanych przez panią senator Kurzępę oraz nauczycieli akademickich i pracowników szkół wyższych będą zrealizowane w przyszłym roku z żelazną konsekwencją. Jeśli rząd nie dotrzyma słowa, to za rok będę pierwszym, który mu je przypomni i będzie się starał doprowadzić do realizacji tej obietnicy. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy są jeszcze zgłoszenia do dyskusji?

Bardzo proszę, ponownie pan senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Chciałbym wystąpić w trybie sprostowania, ponieważ w budżecie przedstawionym przez poprzedni rząd były inne kwoty niż te, o których mówił pan przewodniczący Żenkiewicz. W tamtym budżecie również była mowa o 40 miliardach zł deficytu. Pan senator mówił o pewnej fazie dyskusji nad budżetem, nie był to jednak budżet złożony do parlamentu.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 52...

(Senator Marian Żenkiewicz: Czy można, Pani Marszałek?)

W jakim trybie?

(Senator Marian Żenkiewicz: Repliki.)

Bardzo proszę, pan senator Żenkiewicz.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Senatorze, powiedziałem, że była to pierwsza wersja budżetu przedstawiona przez ministra Bauca, pierwsza prognoza, za którą zapłacił on swoim stanowiskiem, ponieważ powiedział prawdę. Gdybyśmy dzisiaj chcieli zrealizować wszystkie zobowiązania, jakie podjął pański rząd, to osiągnęlibyśmy tę kwotę 230 miliardów zł, która jest absolutnie nierealna ze względu na powstający wówczas deficyt budżetowy. Prawdą jest natomiast to, o czym pan mówił, że późniejsza wersja budżetu pańskiego rządu zawierała 40 miliardów zł deficytu. W momencie sprawowania władzy byliście jednak panowie większymi optymistami, gdyż zakładaliście, że dochody budżetu będą wynosiły 195 miliardów zł. W praktyce – stwierdzam to ze smutkiem – ta wartość została zredukowana.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Rozumiem, że teraz pan senator Jamróz.

(Senator Adam Jamróz: Tak.)

W tej chwili jesteśmy w trakcie wystąpień senatorów.

Jeżeli jest to wystąpienie w ramach dyskusji, to bardzo proszę zabrać głos z mównicy, a jeśli to ma być stanowisko ministra...

(Senator Adam Jamróz: Tak jest.)

O, to bardzo proszę jeszcze poczekać z wystąpieniem. Dlatego pytałam, czy chciałby pan zabrać głos w roli senatora w ramach dyskusji, czy w roli ministra.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana. Wnioski o charakterze legislacyjnym złożył na piśmie pan senator Wittbrodt.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Panie Ministrze, bardzo proszę o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty treści.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie
Edukacji Narodowej i Sportu
Adam Jamróz:**

Dziękuję, Pani Marszałek, i przepraszam za to drobne zamieszanie. Mam nadzieję, że po pewnym czasie te dwie role, które pełnię, zostaną bardziej precyzyjnie rozdzielone.

Przewodniczący Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, pan senator Marian Żenkiewicz, właściwie wszystko powiedział na ten temat. Ponieważ pan senator Wittbrodt zgłosił poprawkę, chciałbym, aby państwo senatorowie zostali po prostu lepiej wprowadzeni w jej problematykę i związane z nią konsekwencje. Przede wszystkim skupię się na tej sprawie.

Po pierwsze, gdyby od 1 września 2002 r. łącznie dla szkół wyższych wprowadzić drugi etap podwyżki, spowodowałoby to konsekwencje w postaci 270 milionów zł.

Po drugie, gdyby zaproponować – a sądzę, że państwa senatorów będzie to interesować – by podwyżką od 1 września objąć tylko nauczycieli, nie byłaby to, Panie Ministrze, połowa tej kwoty, ale 214 milionów zł. Takie są dokładne wyliczenia.

Dalej, jeśli chodzi o skutki przechodzące podwyżki, która w tym roku jest realizowana, w postaci 163 milionów 864 tysięcy zł, to trzeba by było pomnożyć je przez dwa, bo to jest osiem miesięcy w przyszłym roku, to jest 339 milionów 206 tysięcy zł. Zwróćmy uwagę na jeszcze jedną rzecz. A mianowicie, te podwyżki z budżetu państwa finansowane są w 96,1%. Co to znaczy? Że szkoły wyższe muszą resztę pokryć z innych funduszy, na przykład ze środków pozabudżetowych, a tu, szczerze mówiąc, jest coraz ciężiej. Ta tak zwana reszta, tych parę procent, w ciągu lat się kumuluje, co oczywiście pogarsza tę sytuację.

Koncentrując się na tej podwyżce – jesteśmy zdecydowanie przeciw. Nie tylko dlatego, że reprezentujemy stanowisko rządu. Może powołam się na swoje doświadczenie. To bardzo zły pomysł, aby różnicować środowisko akademickie. Ono stanowi pewną społeczność, pewną całość. Oczywiście odpowiadają temu terminy prawne z ustawy, ze statutów. Mielibyśmy, podejrzewam, dodatkowy powód niezadowolenia wśród tejże społeczności. To nie jest dobry sposób na rozwiązanie tych problemów.

I żeby Wysokiego Senatu nie zanudzać, chciałbym powiedzieć jeszcze tylko o jednej kwestii, która jest niesłychanie ważna. Sam nie miałem świadomości, że nastąpił tak potężny wzrost liczby studentów i że tak bardzo się zmienił

(sekretarz stanu A. Jamróz)

wskaźnik scholaryzacji. Proszę pozwolić mi na przytoczenie tylko dwóch liczb. W roku 1990 wskaźnik scholaryzacji studentów z grupy wiekowej od dziewiętnastu do dwudziestu czterech lat wynosił 13,1%, z tego w uczelniach dotowanych – 12,8%. Otóż w roku 2002 będzie to 44,9%, z tego w uczelniach dotowanych – 33,4%. Jeżeli od dobrych paru lat słyszy się utyskiwania, zresztą bardzo słuszne, że tych pieniędzy jest coraz mniej, to musimy sobie zdać sprawę, że to jest konsekwencja tego trendu, skądinąd bardzo pomyślnego dla Polski. Tak nagle się go nie odwróci. Pan senator z pewnością wie, że nie jest to złośliwe, ale bardzo mnie zaniepokoił taki zwrot, który pojawił się w wypowiedzi pana senatora. Mianowicie, że państwo mieliście już w tym czasie świadomość istnienia tych trudności. Wierzę, że tak było. Dodałbym do tego jeszcze jedno: chyba jednak nie do końca mieliście, bo nie wierzę, żebyście państwo w odniesieniu do tej ustawy podjęli taką decyzję. Świadomość, jak mocno pogarsza się sytuacja budżetowa, właściwie istniała. Miałem okazję to obserwować z pozycji członka Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów. W październiku i listopadzie, niemal z dnia na dzień, te prognozy były coraz bardziej pesymistyczne.

Na koniec powiem o jeszcze jednej kwestii i to nie będzie tylko odniesienie do wypowiedzi pana senatora Wittbrodta. Tak, jestem głęboko przekonany, że w tych warunkach, mimo wszystko, obecny rząd stosuje ten priorytet. Oczywiście głęboko poniżej oczekiwań. Ale cóż to jest priorytet? On musi być odniesiony do aktualnych warunków. Czy rzeczywiście tak jest? Podam jeden przykład. Otóż przewiduje się w wartościach nominalnych, że w roku 2002 nastąpi wzrost nakładów na szkolnictwo wyższe – 102%. Jeśli przeliczyć to na wartości realne, jest to dokładnie 2,39% poniżej. Poprzez uwzględnienie wskaźnika inflacji następuje oczywiście spadek realnych nakładów, ale to jest wszystko, na co ten budżet stać, czyli ten priorytet może być realizowany tylko w takiej okrojonej postaci. Rzecz jasna podtrzymujemy to stanowisko rządu.

Dziękuję, że pan przewodniczący mnie wyręczył. Z jak bardzo ciężkim sercem to robię, już nie muszę wyjaśniać. Dziękuję serdecznie. Pani Marszałek, dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Z przykrością informuję państwa senatorów, że na tym etapie nie przewidujemy już pytań adresowanych do ministra.

Jednocześnie zwracam się do pana ministra z taką nadzieją, przekonaniem, że ten wskaźnik scholaryzacji będzie rósł, mimo że naprawdę jest

nam trudno i ciężko. Myślę, że wszyscy sobie nawzajem tego bardzo mocno życzymy. I oby się to spełniło.

Z uwagi na fakt, że w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Nauki, Edukacji i Sportu o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone jutro rano.

Bardzo proszę o dokonanie zmiany w prowadzeniu obrad. Bardzo proszę pana marszałka Kutza o zajęcie miejsca przy stole prezydialnym.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. Do Senatu została przekazana w dniu 17 grudnia 2001 r. Marszałek Senatu w dniu 17 grudnia 2001 r., zgodnie z art. 68 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 44, a sprawozdanie komisji w druku nr 44A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, pana senatora Kazimierza Drożdża, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Kazimierz Drożdż:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Państwo Ministrowie!

W imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu mam przyjemność złożyć sprawozdanie w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 17 lutego bieżącego roku ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej, druk senacki nr 44.

Nowelizacja ustawy o kulturze fizycznej zmierza do rezygnacji z zasady, w myśl której od dnia 1 września 2003 r. obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów wynosi pięć godzin lekcyjnych, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych – cztery

(senator K. Drożdż)

godziny lekcyjne w ciągu tygodnia. W jej miejsce ustawa wprowadza zapis, że od dnia 1 września 2003 r. obowiązkowy wymiar zajęć wychowania fizycznego dla uczniów klas czwartej, piątej i szóstej szkół podstawowych i uczniów gimnazjów wynosi cztery godziny lekcyjne, a dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych – trzy godziny lekcyjne w ciągu tygodnia.

Ponadto ustawa skreśla przepis stanowiący, iż od dnia 1 września 2001 r. tygodniowy wymiar godzin lekcyjnych obowiązkowych zajęć wychowania fizycznego dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów, a także dla uczniów klas pierwszych i drugich dotychczasowych szkół ponadpodstawowych oraz uczniów szkół ponadgimnazjalnych wynosi co najmniej cztery godziny.

Zgodnie z uzasadnieniem do projektu ustawy wniesionego do Sejmu przez Radę Ministrów dotychczasowa regulacja nie uwzględnia konieczności zapewnienia dostatecznego dostępu do obiektów sportowych w szkołach oraz realiów finansowych państwa, a nowelizacja pozwoli na częściowe obniżenie wydatków budżetu państwa w 2002 r.

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Zwracam się do państwa senatorów o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, druk senacki nr 44A.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

(Senator Dorota Simonides: Mam pytanie, można?)

Tak, oczywiście.

Zgodnie z art. 34 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Pani senator pragnie zgłosić pytanie? Proszę bardzo.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Senatorze, wiadomo wszystkim, którzy mają w domu wnuki w wieku gimnazjalnym i ponadgimnazjalnym, że siedzą one niesłuchanie wiele godzin w Internecie, przy komputerze. Czy właśnie tej grupie uczniów szkół ponadpodstawowych, czyli gimnazjów i innych szkół, nie należy się dodatkowa godzina sportu?

Senator Kazimierz Drożdż:

Obecny na dzisiejszym posiedzeniu plenarnym Senatu pan minister Giersz proponuje pewne roz-

wiązania, które polegają na wykorzystaniu środków totalizatora, i na pewno, gdy będzie zabierał głos, udzieli odpowiedzi pani profesor.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś chciałby jeszcze zabrać głos i zadać pytanie? Nie widzę chętnych. Dziękuję.

(Senator Kazimierz Drożdż: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałbym zapytać obecnych na posiedzeniu przedstawicieli rządu, czy chcą zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Pan minister? Nie.

Pani minister Wasilewska? Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie! Szanowni Państwo!

Faktycznie, godziny WF są to jedyne godziny z programów szkolnych, których liczba jest określona aż ustawowo. Żaden inny przedmiot nie doczekał się takiego uznania jak wychowanie fizyczne.

Zmiany, jakie są proponowane, w pewien sposób biorą pod uwagę rozwój psychomotoryczny dzieci. A po to, żeby można im było stworzyć coś, co jest atrakcyjne inaczej niż Internet i komputery, w odpisie środków specjalnych z Totalizatora Sportowego mamy około 275 milionów zł na rok 2002. Suma ta może być przeznaczona na działania związane ze stworzeniem lepszych warunków uprawiania sportu, gier ruchowych i zajęć. Już obecnie środki z Totalizatora Sportowego są spożytkowywane przez gminy na to, aby współfinansować rozwój bazy sportowej.

Jednakże przez wiele lat rozwój tej bazy powszechnie dostępnej uczniom był tak nędzny, że teraz nie ma jak w sposób godziwy i atrakcyjny dla młodzieży, a jednocześnie bezpieczny, realizować większości zajęć z wychowania fizycznego w znakomitej większości polskich szkół. Stąd budowa urządzeń sportowych, hal sportowych jest zadaniem, które komitet, teraz już wspólnie z ministrem edukacji i sportu, realizuje, właśnie spożytkowując środki totalizatora.

W latach 2000 i 2001 w budowie było około stu osiemdziesięciu dwóch urządzeń sportowych tego typu. Środki były mniejsze prawie o 100 milionów zł – rzędu 180 milionów zł. Teraz będzie to dyspozycja 275 milionów zł. Jest zatem nadzieja, że ta baza będzie się rozwijała na tyle szybko, aby

(podsekretarz stanu H. Wasilewska-Trenkner)

zapobiec dalszym problemom zdrowotnym młodzieży, a właściwie ludzi starszych, bo w młodym wieku to jeszcze nie jest widoczne, natomiast jest widoczne nieco później. To jest jedyna zasadna droga, jak się wydaje, aby można było młodzież bardziej aktywnie przyciągnąć do sportu. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 34 ust. 6 Regulaminu Senatu chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa chce zadać pytanie pani minister, które nie może przekroczyć minuty.

Bardzo proszę.

Senator Jan Szafraniec:

Pani Minister, lektura uzasadnienia do zmiany ustawy o kulturze fizycznej pokazuje, że ma ono, jak się wydaje, niesamowicie miłą charakter, zwłaszcza jeśli chodzi o argument dotyczący dostępu do obiektów sportowych. Czy pani sądzi, że rzeczywiście ten argument ma jakąś moc stwórczą? Czy rzeczywiście trzeba mieć dostęp do obiektu sportowego, żeby móc realizować program, w którym jest o godzinę więcej, natomiast przy zmniejszeniu liczby godzin o godzinę ten problem zostanie rozwiązany?

Senator Władysław Mańkut:

Utożsamiając się w pełni z wypowiedzią pani senator Simonides, chciałbym zapytać panią minister, czy w trakcie prac nad przygotowaniem propozycji zmniejszenia liczby zajęć, lekcji wychowania fizycznego rozpatrywana była ewentualnie w resorcie finansów bądź resorcie edukacji i sportu możliwość zmniejszenia liczby zajęć z innych przedmiotów, niekoniecznie obowiązkowych, które być może mogłyby być zajęciami fakultatywnymi?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner: Jeśli można, Panie Marszałku...)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner:

Jeśli chodzi o pierwsze z pytań... Nie, oczywiście, że jedna godzina WF mniej w małej szkole praktycznie, Panie Senatorze, nie przyczyni się do

poprawy warunków nauczania. Musimy jednak myśleć nie tylko o szkołach najmniejszych, ale również o szkołach dużych, w których są obiekty sportowe. W szkole, w której uczy się dwa tysiące dzieci, ułożenie normalnych zajęć tak, aby wszystkie one mogły skorzystać z urządzeń sportowych – nawet posiadanych przez tę szkołę – w wymiarze czterech godzin tygodniowo jest bardzo trudnym zadaniem, proszę mi wierzyć. W większych miastach, w większych ośrodkach miejskich, dodatkowym wsparciem dla urządzeń sportowych w szkołach są baseny. W mniejszych ośrodkach po prostu pewne instalacje czy urządzenia nie są dostępne albo są dostępne tylko w niewielu takich miastach. Stąd propozycja, o której piszemy. Propozycja ta w tym ostatecznym przedłożeniu, jakie wpłynęło z Sejmu do państwa, zmienia nieco ogólny sposób myślenia o godzinach wychowania fizycznego dla wiekowo różnych grup młodzieży. Wydaje się, że jest to kierunek słuszny.

Oczywiście można mówić również i o innych sposobach przeprowadzania godzin WF. Proszę jednak zwrócić uwagę na to, że zapis ustawowy czyni takie zajęcia obowiązkowymi, natomiast zapis, który nie ma klauzuli ustawowej, pozwala nauczycielom, kierownikom szkół na organizowanie tych zajęć w sposób najlepiej dostosowany do warunków miejscowych. To się wiąże z samodzielnością szkół i stąd rozwiązania, które proponujemy, wydają się lepsze od bardzo sztywnego rozwiązania prowadzącego do tego, że dzieci mają zajęcia teoretycznie, natomiast w rzeczywistości albo siedzą w klasie, albo siedzą pod szkołą, albo ćwiczą na korytarzu. Wszystkie te trzy rozwiązania nie należą do najzdrowszych i najlepszych sposobów spędzania czasu.

Jeśli chodzi o inne programy i inne zakresy programowe zajęć, sądzę, że mój kolega z Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu lepiej odpowie na te pytania niż minister finansów. Wiem, że w tej chwili w ministerstwie edukacji – zresztą mówili o tym dzisiaj panowie ministrowie – przeprowadzane są analizy dotyczące programów nauczania i sposobów ich realizacji. Zatem być może więcej będzie zajęć fakultatywnych albo też więcej zajęć zostanie zapisanych w normach prawnych. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze zadać pytanie pani minister? Nie widzę zgłoszeń. Dziękuję.

Mamy na sali jeszcze podsekretarza stanu w ministerstwie edukacji, pana Giersza.

Czy ktoś chciałby zadać pytanie panu ministrowi? Nie widzę chętnych. Dziękuję.

W tej sytuacji otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu i o konieczności zapisywania

(wicemarszałek K. Kutz)

się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że komisja będzie rozpatrywać te wnioski, które zostały złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji do marszałka Senatu.

W związku z tym, że nie ma chętnych do zadania pytań, chciałbym jednak zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej zostanie przeprowadzone jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 14 grudnia tego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 17 grudnia, marszałek Senatu w dniu 17 grudnia, zgodnie z art. 69 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Ustawodawczej i Praworządności. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 33, a sprawozdanie komisji w druku nr 33A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senator Teresę Liszcz o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności rozpatrywała ustawę sejmową z dnia 14 grudnia 2001 r. na posiedzeniu w dniu wczorajszym i podjęła uchwałę o rekomendowaniu Wysokiej Izbie przyjęcia tej ustawy bez żadnych zmian.

Ustawa ma przede wszystkim charakter ustawy o budżetowej, większość jej najważniejszych artykułów dotyczy przesunięcia terminów podwyższania uposażeń grup pracowników wymiaru sprawiedliwości. Te najważniejsze zmiany, mające właśnie charakter o budżetowy, są zawarte w art. 1 ustawy, zmieniającym odpowiednie artykuły ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

W art. 198 następuje przesunięcie podwyżek uposażeń sędziowskich w związku z osiągnięciem kolejnej stawki awansowej o jeden rok – z 2002 r. na 2003 r. W każdym przypadku od 1 stycznia, i z dnia 1 stycznia 2003 r. na dzień 1 stycznia 2004 r.

Analogiczna zmiana, dotycząca prokuratorów, jest zawarta w art. 1. Zmiana ósma dotyczy art. 206 prawa o ustroju sądów powszechnych, następuje tu przesunięcie przewidzianych w tej ustawie podwyżek uposażeń prokuratorskich również o jeden rok.

Podobna zmiana odnosi się do art. 205, chodzi o przesunięcie o rok podwyżek uposażeń referendarzy sądowych. Ta zmiana, mająca przynieść oszczędności budżetowi państwa na rok 2002, jest spowodowana znanymi trudnościami finansów publicznych.

Niejako przy tej okazji dokonano doprecyzowania przepisu dotyczącego uposażeń sędziów w stanie spoczynku. Mianowicie do art. 200, regulującego uposażenia sędziów w stanie spoczynku, dodaje się nowy § 5 dokładnie rozstrzygający problem, który rodził pewne wątpliwości na tle dotychczasowych przepisów – mianowicie w jakim stopniu na uposażeniach sędziów w stanie spoczynku odbijają się przepisy przewidujące w stosunku do sędziów czynnych podwyżki uposażeń związane z wprowadzeniem stawek awansowych zależnych od określonego czasu sprawowania urzędu na danym stanowisku sędziowskim.

Nie chodzi tutaj o doliczanie czasu, kiedy sędzia był w stanie spoczynku, lecz o uwzględnienie okresu, kiedy sędzia pozostawał na wyższych stanowiskach, kiedy był czynny. Chodzi bowiem o sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku zanim wprowadzono zasadę uwzględniania tak zwanych stawek awansowych przy ustalaniu uposażeń sędziów.

Kolejną zmianą, która jest warta podkreślenia, jest zmiana dotycząca art. 209. Ten przepis przewiduje nowy tryb przygotowywania projektu tej części budżetu państwa, która dotyczy sądownictwa powszechnego. Przypominam, że docelowo, poczynając od budżetu na rok 2003, przewidziany jest autonomiczny budżet sądownictwa powszechnego. Przedstawiany on będzie przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma mieć tutaj głos decydujący, ale przy technicznej, wydatnej pomocy ministra sprawiedliwości. Chodzi o budżet, który ma być włączany do projektu budżetu państwa przez ministra sprawiedliwości, zachowujący autonomię na wzór dzisiejszych budżetów: Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego czy Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 209 przewidywał epizodyczny przepis dotyczący trybu uchwalania budżetu na rok 2002, który miałby polegać na tym, że budżet przygoto-

(senator T. Liszcz)

wuje i decyduje o jego kształcie nie Krajowa Rada Sądownictwa, lecz minister sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, który później przekazuje to ministrowi finansów publicznych w trybie przewidzianym w określonych przepisach. Otóż zmiana polega na tym, że znosi się to epizodyczne rozwiązanie – sankcjonując zresztą tym samym fakty dokonane – przyjmując, że w zakresie planowania, uchwalania i wykonywania budżetu sądownictwa powszechnego na rok 2002 stosuje się po prostu dotychczasowe przepisy wynikające z ustawy o finansach publicznych.

Warto zwrócić uwagę na neutralną z punktu widzenia finansów, ale potrzebną zmianę dotyczącą art. 53. Upraszcza ona tryb przekazywania akt sądowych do archiwów. Dotychczas odpowiedni przepis przewidywał przekazywanie ich tylko do Archiwum Akt Nowych bądź do Archiwum Instytutu Pamięci Narodowej, a obecnie będą one po prostu przekazywane do właściwych archiwów państwowych.

Doprecyzowanie dotyczy również przepisu, który przewiduje zwracanie kosztów przejazdu sędziego i – odpowiednio w ustawie o prokuraturze – kosztów przejazdu prokuratora z miejsca zamieszkania do siedziby sądu bądź prokuratury, jeśli za zgodą prezesa właściwego sądu czy odpowiedniego szefa prokuratury sędziego bądź prokurator zamieszkuje wyjątkowo poza miejscowością, w której jest siedziba sądu. Wskazuje się, że sposób liczenia tych kosztów, ustalanie ich wysokości ma być takie jak obowiązujące przy refundacji kosztów podróży służbowej pracowników na obszarze kraju.

To są w istocie wszystkie najważniejsze zmiany dotyczące prawa o ustroju sądów powszechnych.

Kolejna zmiana zawarta w tej ustawie dotyczy ustawy o kuratorach sądowych. Ona również polega przede wszystkim na opóźnieniu o rok wejścia w życie nowych zasad uposażania kuratorów sądowych. W stosunku do tego, co rząd projektował pierwotnie i co przedłożył Sejmowi, jest to duża zmiana. Początkowo bowiem, według zamysłu rządowego, miało nastąpić przesunięcie o rok wejścia w życie całej ustawy o kuratorach sądowych, zresztą z powodów finansowych. Wychodzono z założenia, że nie tylko podwyżki uposażeń są źródłem zwiększonych wydatków w resorcie wymiaru sprawiedliwości, chociaż to jest źródło najpoważniejsze, ale również niektóre zmiany organizacyjne, w szczególności te dotyczące lepszej obsługi zespołów kuratorskich i biura kuratora okręgowego.

Byłoby to posunięcie bardzo niekorzystne. Kuratorzy są ogromnie ważną grupą zawodową, której znaczenie wzrasta w czasach, gdy mamy prze-

pełnione więzienia i gdy wszyscy zdają sobie sprawę z konieczności rozbudowywania systemu kar niezwiązanych z pozbawieniem wolności, środków probacyjnych, w wykonywaniu których kuratorzy odgrywają podstawową rolę. Jest to grupa zawodowa niezwykle ważna dla funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, a jednocześnie bardzo niedoceniona, niedowartościowana, jeśli chodzi o wynagrodzenia. Dzisiaj stan rzeczy jest taki, że kuratorzy mają często wynagrodzenia niższe od pracowników administracji sądowej czy prokuratorskiej, których uposażenia zostały powiązane przez odpowiednie ustawy z wynagrodzeniem sędziego rejonowego i automatycznie ulegają podwyżkom.

Muszę podkreślić w tym miejscu wyjątkowo obywatelską i społeczną postawę środowiska kuratorów reprezentowanego przez stowarzyszenie kuratorów zawodowych, którzy brali udział w posiedzeniu naszej komisji. Sądziłam bowiem, że będą oni protestowali przeciwko zamiarowi opóźnienia podwyżek, tymczasem oświadczyli, że rozumiejąc sytuację budżetu państwa, z trudem i z żalem godzą się na to odroczenie, natomiast cieszą się, że nie zostało odroczone wejście w życie całej ustawy, na której im ogromnie zależało, a która między innymi ustanawia samorząd kuratorski. Jednocześnie wyrazili przekonanie, że po upływie tego roku nie będzie dalszego odroczenia i że ich obywatelska postawa zostanie przez państwo doceniona, dowartościowana, także w zakresie honorowania ich pracy.

Inna zmiana polega na tym, że w tym przejściowym okresie, czyli w ciągu najbliższego roku – ażeby nie generować kosztów dodatkowych – będzie jak gdyby prowizorycznie zapewniana obsługa biurowa zespołów kuratorskich przez wyznaczonych pracowników sądów właściwych wydziałów sądów.

W pozostałym zakresie ustawa wchodzi w życie. Dziękuję państwu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję pani.

Może jeszcze zostanie pani, Pani Senator, bo może ktoś będzie o coś pytał.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać pytania do sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa chce skorzystać z tej okazji? Bardzo proszę.

Senator Jan Szafraniec:

Czy komisja była jednomyślna, przyjmując tę uchwałę, czy też zdarzały się jakieś odmienne stanowiska?

Senator Teresa Liszcz:

Była dyskusja, zwłaszcza w sprawie kuratorów. Bardzo wszyscy ubolewamy nad tym, że uposażenia tej grupy będą przyhamowane. Ostatecznie jednak głosowanie było jednomyślne.

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję.)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś chciałby jeszcze zadać pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Pani Senator.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy.

Witam na sali podsekretarza stanu pana Marka Staszaka, przedstawiciela ministra sprawiedliwości.

Czy pan minister chciałby zabrać głos w tej sprawie?

Bardzo proszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Marek Staszak:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt w imieniu rządu poprzeć przedłożony Wysokiej Izbie projekt ustawy o zmianie trzech ustaw – o ustroju sądów powszechnych, o prokuraturze i o kuratorach sądowych.

Jednocześnie chcę serdecznie podziękować państwu senatorom, a zwłaszcza komisji i pani przewodniczącej, za bardzo szybkie, sprawne i przeprowadzone – nie ukrywam – po myśli rządu głosowanie na posiedzeniu komisji, zaś całemu Senatowi za zajęcie się tym przedłożeniem w dniu dzisiejszym. Jest bowiem rzeczą oczywistą, że te wszystkie zmiany muszą wejść w życie 1 stycznia 2002 r., aby motywom tej zmiany stało się zadość.

Nie chciałbym szczegółowego powtarzać sprawozdania pani przewodniczącej, bo jeżeli chodzi o przepisy, które zostały zmienione i ich enumeratywne wyliczenie, to miało to przed chwilą miejsce. Myślę więc, że nie ma sensu, abym Wysokiej Izbie zabierał czas w tej sprawie. Chcę powiedzieć, że nam też jest przykro, iż ta ustawa musiała być zgłoszona, bo przecież niełatwo jest zgłaszać projekty ustaw *de facto* odbierające środowisku, któremu patronuje minister sprawiedliwości, niewątpliwie słuszne podwyżki, które były projektowane w dotychczas obowiązujących ustawach. Na drodze stanęła nam ta sama przeszkoda co pewnie przy wielu innych resortowych aktach prawnych dotyczących kolejnych resortów. Dlatego byliśmy zmuszeni prosić parlament o to, by

zechciał przesunąć o rok wejście w życie przepisów niosących skutki dla budżetu.

Jedyna różnica między przedłożeniem rządowym a projektem ustawy, który wyszedł z Sejmu i został poparty przez komisję senacką, dotyczy ustawy o kuratorach sądowych. W przedłożeniu rządowym przewidywaliśmy przesunięcie wejścia w życie całej ustawy o rok. W Sejmie została zgłoszona poprawka, którą minister sprawiedliwości poparł w związku z dyskusjami ze środowiskiem kuratorskim. Spowodowała ona, że przy tym projekcie ustawy, który trafił do Senatu, ustawa o kuratorach sądowych w swej ustrojowej części wchodzi w życie 1 stycznia 2002 r., a przepisy dotyczące płac kuratorów sądowych i przepisy dotyczące organizacji obsługi administracyjnej zespołów kuratorskich i obsługi administracyjnej biur kuratorów okręgowych wejdą w życie z rocznym opóźnieniem.

Rząd dał łatwo się przekonać do tego, że jeżeli chodzi o ustrojową część tej ustawy – najistotniejszą z punktu widzenia państwa – to warto ustawę wprowadzić w życie, tak jak to było zamierzone, czyli od 1 stycznia 2002. Niestety, jeżeli chodzi o skutki finansowe ustawy, byliśmy zmuszeni optować za tym, żeby tego w 2002 r. uniknąć.

Jeszcze raz chciałem serdecznie podziękować za szybkie zajęcie się tymi ustawami. One mają niezmiernie duże znaczenie, zwłaszcza dla resortu, który mam zaszczyt reprezentować.

Na tym kończę swoje wystąpienie. Będę do dyspozycji, jeżeli ktoś z państwa senatorów zechce zadać mi pytanie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Niech pan jeszcze chwileczkę zaczeka, Panie Ministrze. Może ktoś pana będzie chciał o coś zapytać. Ja tylko mogę powiedzieć, że zgodnie z art. 44 ust. 6 regulaminu państwo możecie zadawać pytania panu ministrowi, trwające jednak nie dłużej niż minutę.

Czy ktoś chciałby zadać pytanie panu ministrowi? Nie.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

Nikt nie zapisał się do dyskusji. Pytam więc, czy ktoś chciałby zabrać głos. Nie.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamynam dyskusję.

Głosowanie nad tą ustawą przeprowadzimy jutro w godzinach rannych.

Dla pociechy powiem, że przechodzimy do ostatniego punktu dzisiejszego programu, czyli **przystępujemy do rozpatrzenia punktu szesnastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym

(wicemarszałek K. Kutz)

Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu 14 grudnia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana 17 grudnia. Marszałek Senatu 17 grudnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 34, a sprawozdanie komisji w druku nr 34A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności senator Aleksandrę Koszadę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Aleksandra Koszada:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie! Panie Ministrze! Panie Dyrektorze!

Z upoważnienia przewodniczącej Komisji Ustawodawstwa i Praworządności mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia komisji, które odbyło się 18 grudnia 2001 r. w celu rozpatrzenia ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej, przyjętej przez Sejm 14 grudnia 2001 r. – druk nr 34.

Komisja wysłuchała przedstawicieli Ministerstwa Sprawiedliwości oraz przeprowadziła dyskusję. Istotą ustawy jest zmiana terminu rozpoczęcia sądowej rejestracji osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. Osoby te aktualnie są objęte ewidencją prowadzoną przez organy gmin. Od 1 stycznia 2002 r. powinno rozpocząć się przejmowanie ewidencji gminnej przez sądy rejestrowe. Wiąże się to z bardzo dużymi kosztami, które musiałby ponieść resort. W dniu dzisiejszym często poruszana była sprawa trudności finansowych, z jakimi się borykamy.

Z danych przedstawionych przez ministerstwo również wynika, że dwa i pół tysiąca gmin musi przekazać sądom około dwóch milionów spraw dotyczących przedsiębiorstw wpisanych do samorządowej ewidencji. Istniałaby także konieczność powołania nowych wydziałów Krajowego Rejestru Sądowego. Obecnie takich wydziałów jest dwadzieścia sześć, a potrzeba ich więcej. Tak jak informowało ministerstwo, koszt jednego wydziału wynosi około 4 milionów zł.

Ustawa wprowadza również kilka zmian upraszczających procedury rejestracji. Te

wszystkie wyjaśnienia zawarte są w uzasadnieniu do projektu ustawy w druku nr 99. Między innymi jest to wyeliminowanie obowiązków przedstawiania sądowi rejestrowemu tytułu prawnego do lokalu. Sprawa ta była już wielokrotnie podnoszona.

Ujednolicona została opłata za wpis do ewidencji gospodarczej – wynosi ona 100 zł – i w przypadku wniosku dotyczącego zmiany wpisu – 50 zł. Do tej chwili opłaty te wahały się w granicach 20 – 300 zł. Gminy prześcigały się w pobieraniu tych opłat. Jest również w ustawie zawarte, że rada gminy może wprowadzić zwolnienie od opłat.

Komisja po dyskusji, przy 6 głosach za i 1 wstrzymującym się od głosowania, rekomenduje przyjęcie przedstawionej przez Sejm ustawy bez poprawek – druk senacki nr 34A. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać pytanie pani senator sprawozdawcy, zgodnie z art. 44 ust. 5? Nie widzę chętnych. Widzę same świece. (*Wesołość na sali*)

Dziękuję pani.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy.

Czy pan minister chciałby zabrać głos i w tej sprawie? Ma pan ciężką dniówkę dzisiaj.

Proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Proszę mi pozwolić jeszcze na jedną kurtuazję wobec Wysokiej Izby. Ja po raz kolejny chcę podziękować Komisji Ustawodawstwa i Praworządności za tak szybkie przeprowadzenie tej ustawy przez wszystkie procedury i podziękować za to, że Senat się tym dzisiaj zajął.

Myślę, że raczej byłbym do dyspozycji państwa senatorów, bo inaczej po raz kolejny musiałbym powtarzać argumentację przytoczoną przez komisję, ponieważ stanowisko rządowe i stanowisko komisji jest jednolite. Chyba nie ma sensu, abym wygłaszał jakieś przemówienia. Bardzo proszę o pytania.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 50 regulaminu państwo możecie pytać pana ministra. Czy ktoś chciałby zadać pytanie?

Bardzo proszę.

Senator Kazimierz Pawelek:

Panie Ministrze, ja mam następujące pytanie: czy takie masowe przejmowanie do rejestru nie spowoduje zatoru przy rejestracji nowych? To jest jednak bardzo potężna operacja, a życie musi iść naprzód

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Marek Staszak:**

Panie Senatorze, ja rozumiem, że chodzi panu o to, czy jest sens przejmowania do Krajowego Rejestru Sądowego podmiotów gospodarczych dotychczas rejestrowanych w ewidencji działalności gospodarczej urzędów gmin. Przyznam szczerze, że nowelizacja, którą przedstawiliśmy, nie przewiduje innego zakresu, czyli przewiduje przejęcie tych drobnych podmiotów gospodarczych. Myślę, że można przez ten rok zastanowić się jeszcze nad tym, czy nie pozostawić w ewidencji gminnej przynajmniej części tych podmiotów gospodarczych, zwłaszcza takich, które prowadzą swoją działalność okazjonalnie, czyli de facto nie działają przez cały rok, albo są formą dodatkowej działalności jakichś osób zatrudnionych gdzie indziej, mających jednocześnie zarejestrowaną działalność gospodarczą. Myślę, że można zastanowić się nad tym, czy takich podmiotów nie pozostawić w ewidencji gminnej. Obecnie jednak proponuje się przejęcie w całości ewidencji działalności gospodarczej przez Krajowy Rejestr Sądowy, a przesunięcie tego w czasie było spowodowane względami bezpieczeństwa obrotu prawnego i bezpieczeństwa informacji o wszystkich przedsiębiorcach, którzy prowadzą jakąś działalność, bez względu na jej zakres.

Obecnie nie proponujemy zmian w tym zakresie, kiedy więc ustawa wejdzie w życie, w Krajowym Rejestrze Sądowym będą również zarejestrowane małe podmioty gospodarcze. Przyznaję jednak, że choć nie ma w tej sprawie inicjatywy legislacyjnej, w moim resorcie trwają dyskusje nad tym, czy przynajmniej części tych podmiotów nie wyłączyć z Krajowego Rejestru Sądowego. Obecne stanowisko rządu jest jednak takie, że przesuwamy to tylko w czasie, między innymi dlatego, że jak słusznie zauważył pan senator, powstałyby olbrzymie zatory, zwłaszcza że nie bylibyśmy w stanie uruchomić tylu punktów rejestracyjnych, ile się przewiduje, czyli przynajmniej dwudziestu dodatkowych punktów rejestracyjnych.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Pan senator Czaja.

Senator Gerard Czaja:

Ta propozycja wywołała również dyskusje na posiedzeniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności.

Chciałbym, żeby pan minister zechciał odpowiedzieć na takie pytanie: czy określenie w ustawie kwot opłat w wysokości 100 zł i 50 zł nie jest ubezwłasnowolnieniem gminy? Bo trzeba zwrócić uwagę na to, że te kwoty są dochodami gminy, my zaś powodujemy jak gdyby, że gminy, które stosowały większe opłaty, będą teraz miały niższe dochody. Czy w związku z tym nie ograniczamy prawa do swobodnego ustalania takich opłat przez samorząd gminny? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Marek Staszak:**

Panie Senatorze, na to pytanie powinienem oczywiście odpowiedzieć: tak, ograniczamy. Ma pan rację, że wprowadzając sztywną opłatę w wysokości 100 zł przy pierwszym wpisie i 50 zł przy zmianie wpisu, pozbawiamy samorządy gminne możliwości regulowania tych opłat we własnym zakresie, pozostawiając im jedynie możliwość całkowitego zwolnienia z opłat, czyli przyjęcia takiego generalnego aktu lokalnego prawa, który zwalniałby wszystkie albo niektóre podmioty gospodarcze, na przykład prowadzące działalność o określonym charakterze, z opłat rejestracyjnych.

Można się oczywiście zastanawiać, jakie założenie jest bardziej słuszne, ale chodziło głównie o ujednolicenie tych opłat, między innymi dlatego, że różnice między gminami bogatymi i biednymi w zakresie ustalania tych opłat budziły pewne wątpliwości konstytucyjne. Przyznam więc szczerze, że rozwiązanie polegające na ujednoliceniu tych opłat przyjęliśmy głównie dlatego, żeby na terenie całego państwa, we wszystkich gminach, koszt rejestracyjny rozpoczęcia działalności gospodarczej był jednakowy.

Jest to kwestia pewnej filozofii. Rozumiem, że mogą być inne spojrzenia na tę sprawę, ale rząd uznał to rozwiązanie za właściwsze. Jak do tej pory, także Sejm i komisja senacka zgodziły się z tym stanowiskiem. Mam nadzieję, że mimo wątpliwości Senat również zechce je poprzeć.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

(Senator Gerard Czaja: Za dwa lata będzie to równowartość 95 zł. Na to też trzeba zwrócić uwagę.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Pewnie tak, zakładając, jak rozumiem, skutki inflacyjne.)

Dziękuję.

Czy ktoś chciałby jeszcze zadać pytanie panu ministrowi?

Proszę bardzo, ledwo pan senator przyszedł, już się uaktywnia. Chyba właśnie dlatego.

(Wesołość na sali)

Senator Jerzy Pieniążek:

Dziękuję, Panie Marszałku, że jak zawsze pan mnie dostrzegł.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Wie pan, ja od dziecka chciałem pana rozpoznawać.)

Miło mi.

Panie Ministrze, ustawa o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, a także poprawki, które rozpatrujemy, służą oczywiście zwiększeniu dostępności do tej nowej instytucji. Wiąże się z tym również kumulacja rejestrów sądowych, przede wszystkim w dużych miastach wojewódzkich. Jest takie upoważnienie ustawowe mówiące o tym, że można również w innych miejscach tworzyć oddziały tegoż rejestru, z czego w kilku przypadkach skorzystano. W związku ze zmianami w prawie handlowym i przeniesieniem wielu kompetencji do byłych...

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Coś z wielkim trudem przychodzi panu postawienie pytania.)

Najpierw chcę je uzasadnić.

Przejdę więc do pytania, Panie Ministrze. Czy jest rozpatrywana możliwość rozszerzenia uprawnień do przenoszenia części działań Krajowego Sądu Rejestrowego do innych miast? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak:

Panie Senatorze, oczywiście jest to również przedmiot prac w resorcie. Stąd między innymi pomysł odłożenia w czasie wejścia w życie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, co spowoduje zwiększenie jego możliwości organizacyjnych i finansowych, tak aby te punkty rejestracyjne zostały uruchomione także w innych miastach, nie tylko w tych, o których pan mówi. Chodzi między innymi o czas, przede wszystkim jednak o finanse, bo z samą organizacją może dalibyśmy sobie radę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś jeszcze chciałby o coś zapytać pana ministra? Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Staszak: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt się nie zapisał, w związku z tym pytam: czy ktoś chciałby zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Świeżo przybyły senator również nie? To bardzo mi miło.

(Wesołość na sali)

Proszę państwa, w związku z tym zamykam dyskusję.

I zawiadamiam, że zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu głosowanie nad tą ustawą odbędzie się wraz z innymi głosowaniami, czyli jutro rano.

Proszę o komunikaty.

Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz:

Proszę państwa, posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu odbędzie się w sali nr 176 natychmiast po ogłoszeniu przerwy.

Posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku dyskusji do ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw – druk senacki nr 52 – odbędzie się w sali nr 179 bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu.

Posiedzenie połączonych komisji, Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, mające na celu rozpatrzenie wniosków zgłoszonych do ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, odbędzie się zaraz po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 217.

Czy coś powtórzyć? Nie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

To wszystko?

(Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz: Tak.)

Dziękuję.

Ogłaszam przerwę do godziny 11.00 dnia jutrzejszego i życzę państwu dobrej nocy. Dobranoc.

(Wesołość na sali)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 11 minut 02)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałkowie
Ryszard Jarzembowski i Kazimierz Kutz)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dzień dobry państwu.
Wznawiam posiedzenie.

Bardzo proszę naszego największego senatora sekretarza o zajęcie miejsca. Mam nadzieję, że pan sekretarz za chwilę wróci.

Powracamy do... (Rozmowy na sali)

Co nie działa? Nie słysząc dlatego, że rozmawia stu senatorów, a ja jeden, skromny, mały człowieczek nie jestem w stanie wygrać z dziewięćdziesięcioma dziewięcioma. Ale już wzmocnił mnie największy nasz sekretarz i ruszamy do boju.

Powracamy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z art. 52 ust. 6 Regulaminu Senatu, głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Bardzo proszę panią senator Olę Krzyżanowską, sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Olga Krzyżanowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mam zaszczyt przedstawić stanowisko senackiej Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia dotyczące ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.

W druku, który państwo senatorowie otrzymali, są trzy poprawki omówione wczoraj w czasie debaty.

Pierwsza i trzecia poprawka to poprawki zgłoszone wczoraj przez pana senatora Chronowskiego, mówiące o konieczności nowelizacji nie tylko ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, ale również ustawy – Prawo o ruchu drogowym. W skrócie można powiedzieć, zresztą wczoraj było to wyjaśnione przez pana senatora, że obowiązująca ustawa – Prawo o ruchu drogowym powołuje się na ustawę o zawodzie psychologa. Chodzi tu o uprawnienia pracowni psychologicznych między innymi do badań kierowców, chociaż nie tylko kierowców. W związku z tym, że Wysoka Izba ma projekt przesunięcia o rok wejścia w życie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, nie ma praktycznego odniesienia ustawy – Prawo o ruchu drogowym do tej ustawy. Poprawki mają tę wadę znieść. Były one uzgodnione z Biurem Legislacyjnym Kancelarii Senatu. Dość trudno w tej sytuacji znajdować w innej ustawie dobre rozwiązanie, a rzeczywiście musimy tworzyć prawo, które nie postawi naszych władz samorządowych, naszych władz w terenie w sytuacji, że będzie mowa o ustawie, na którą nie można się powołać.

W związku z tym istotna jest poprawka trzecia: „Art. 1a. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym [...] w art. 6 dodaje się na końcu wyrazy «oraz art. 1 pkt 81, który wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów [...]»”.

Proszę zwrócić uwagę na te sześć miesięcy. Komisja zajęła takie stanowisko, jeżeli ustawa o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów zostanie przez parlament przyjęta, to psychologowie muszą mieć sześć miesięcy na powołanie swojego samorządu. A więc ustawy te nie mogą wchodzić w życie jednocześnie.

Z trzecią poprawką wiąże się poprawka pierwsza. Jeżeli zostanie przyjęta przez Wysoką Izbę

(senator O. Krzyżanowska)

poprawka trzecia, konieczna będzie zmiana tytułu ustawy, bo nowelizujemy nie tylko ustawę o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, ale również ustawę – Prawo o ruchu drogowym.

Poprawka druga została już omówiona na posiedzeniu Senatu. Mówi ona o tym, że przesuwamy termin wejścia w życie ustawy z 1 stycznia 2006 r. na 1 stycznia 2003 r. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek

Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Czy senator wnioskodawca chciałby zabrać głos się nie dowiemy, ponieważ go nie ma.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.

Przypominam, że w toku debaty komisja oraz senator wnioskodawca zgłosili wnioski o wprowadzenie do ustawy poprawek.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Nad poprawkami pierwszą i trzecią będziemy głosować łącznie. Poprawka trzecia zmierza do opóźnienia wejścia w życie art. 1 pkt 81 ustawy – Prawo o ruchu drogowym w celu zapobieżenia powstaniu luki prawnej, w związku z wydłużaniem vacatio legis ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów. Poprawka pierwsza jest konsekwencją poprawki trzeciej.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem poprawek pierwszej i trzeciej, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 86 obecnych senatorów 85 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 4)**

Stwierdzam, że poprawki zostały przyjęte.

Poprawka druga, do art. 1, zmienia termin wejścia ustawy w życie z 1 stycznia 2006 r. na 1 stycznia 2003 r.

Bardzo proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu.

Dziękuję. Proszę o wyniki.

Na 89 obecnych senatorów 80 głosowało za, nikt nie był przeciw, 9 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 5)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania za przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyniki.

Na 89 obecnych senatorów 86 głosowało za, nikt nie był przeciw, 3 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 6)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senatus podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów.

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatus w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja została zamknięta i teraz głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Alicję Stradomską, która przedstawi sprawozdanie wspólne Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności.

Bardzo proszę.

Senator Alicja Stradomska:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

W imieniu połączonych Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności pragnę przedstawić Wysokiej Izbie następujące wnioski do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy, które znajdują się w druku nr 40Z.

Komisje po wnikliwej analizie poprawek postanowiły nie poprzeć wniosku oznaczonego rzymską jedynką, natomiast poprzeć znajdujące się we wniosku oznaczonym rzymską dwójką poprawki: pierwszą, drugą, trzecią, czwartą i piątą, analizowane już wczoraj, w czasie pierwszego dnia obrad.

Senator Jerzy Cieślak zgłosił nową poprawkę, polegającą na tym, aby w art. 1 w zmianie siódmej, dotyczącej art. 180¹ § 1, na końcu pierwszego zdania zastąpić kropkę przecinkiem i dodać wyrazy: „nie krócej jednak niż przez okres siedmiu dni od dnia zgonu dziecka”. Jest to bardzo ważna poprawka.

(senator A. Stradomska)

Nie została zaś poparta poprawka szósta wniesiona przez senatora Romaszewskiego. Polega ona na tym, że wobec pracownicy będącej w ciąży w dniu wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, ale pracownica może wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o udzielenie jej urlopu macierzyńskiego w wymiarze i na zasadach obowiązujących od dnia wejścia w życie ustawy. Po prostu ust. 3 pozostaje niezmieniony, tak jak jest w proponowanym projekcie.

Komisje zaopiniowały pozytywnie całość ustawy wraz z zaproponowanymi i popartymi poprawkami. Proponują one przyjęcie ustawy wraz z popartymi poprawkami. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

W trakcie dyskusji wnioski zgłosili także senatorowie: Andrzej Chronowski, Anna Kurska, Mieczysław Janowski, Zbigniew Religa, Zbigniew Romaszewski, Jan Szafraniec i Jerzy Cieślak.

Czy senator Andrzej Chronowski chciałby zabrać głos? Nie wiemy.

Senator Anna Kurska?

(Senator Anna Kurska: Dziękuję.)

Dziękuję.

Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Dziękuję.)

Dziękuję.

Zbigniew Religa?

(Senator Zbigniew Religa: Dziękuję.)

Dziękuję.

Zbigniew Romaszewski? Też się nie dowiemy.

Jan Szafraniec?

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję.)

Dziękuję.

Jerzy Cieślak?

(Senator Jerzy Cieślak: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Ponadto sprawozdawcą Komisji Ustawodawstwa i Praworządności była pani senator Ewa Serocka.

Czy pani senator chciałaby zabrać głos?

(Senator Ewa Serocka: Nie.)

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmiany ustawy – Kodeks pracy.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: senatorowie wnioskodawcy wnosili o odrzucenie ustawy; Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia, Komisja Ustawodawstwa i Praworządności oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z odpowiednimi przepisami Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności będzie przeprowadzone głosowanie nad wnio-

skem o odrzucenie ustawy, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatorów wnioskodawców, niepopartym przez komisję, o odrzucenie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy.

Kto jest za przyjęciem tego wniosku, proszę o naciśnięcie przycisku i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 89 obecnych senatorów 21 głosowało za, 65 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 7)**

Wobec tego przystępujemy do głosowania nad poprawkami.

Poprawka pierwsza ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o podanie wyników.

Na 87 obecnych senatorów 80 głosowało za, 4 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 8)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka druga doprecyzowuje przepis dotyczący części urlopu macierzyńskiego udzielonego pracownikowi, ojcu wychowującemu dziecko, przez wskazanie jego początku i tym samym eliminuje wątpliwości interpretacyjne dotyczące wymiaru tego urlopu.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za tą poprawką?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 89 obecnych senatorów 85 głosowało za, 2 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 9)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka trzecia precyzuje przepis dotyczący urlopu udzielanego na warunkach urlopu macierzyńskiego w wypadku zgonu dziecka w ten sposób, że eliminuje stan prawny pozbawiający matkę dziecka zmarłego między siódmym a ósmym tygodniem życia prawa do minimum urlopu macierzyńskiego, to jest przez okres siedmiu dni od dnia zgonu dziecka.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za tą poprawką?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 89 obecnych senatorów 87 głosowało za, nikt nie był przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 10)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta ma na celu wydłużenie z ośmiu do szesnastu tygodni urlopu na warunkach...

(Głosy z sali: Miesiące, sześć miesięcy.)

Jest rozbieżność między tym, co jest w druku, a tym, co jest w scenariuszu.

(Głos z sali: Miesiące.)

Oczywiście, chodzi o miesiące. Poprawka czwarta ma więc na celu wydłużenie z ośmiu do szesnastu miesięcy...

(Rozmowy na sali)

Nie wiem, dlaczego tu jest tak napisane.

(Senator Teresa Liszcz: Czy mogę prosić o głos? To jest moja poprawka.)

Wersja prawidłowa jest więc taka: „...wyrazy «6 miesięcy» zastępuje się wyrazami «12 miesięcy»”.

Kto jest...

(Senator Teresa Liszcz: Mam pytanie.)

Proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

To jest poprawka Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, mojego autorstwa. Nie chodzi w niej o wydłużenie urlopu. Chodzi o to, żeby urlop na warunkach urlopu macierzyńskiego w wymiarze szesnastu tygodni mógł być wykorzystany do ukończenia przez dziecko dwunastu miesięcy życia, a nie sześciu.

(Głos z sali: Tylko?)

Uważam, że jest to istotna sprawa, bo wydłużenie urlopu wiąże się z kosztami, a tu nie o to chodzi. Dziękuję.

Wicemarszałek

Ryszard Jarzembowski:

W takim razie przez chwilę naradzę się z Biurem Legislacyjnym, prosząc o zajęcie stanowiska, ponieważ jest istotna rozbieżność między tym, co jest zapisane w żółtym druku, a tym, co jest zapisane w scenariuszu.

Rację mają wszyscy, ponieważ rzeczywiście zapis w zestawieniu wniosków do głosowania w druku nr 40Z jest taki, jak zostało to wyrażone, czyli wyrazy „6 miesięcy” zastępuje się wyrazami „12 miesięcy”, ale wyjaśnienie tej poprawki brzmi tak, jak zostało to zapisane w scenariuszu. Otóż ta poprawka ma na celu wydłużenie z ośmiu do szesnastu tygodni urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego udzielanego w sytuacji przysposobienia dziecka w wieku od siedmiu do dwunastu miesięcy życia. I tak to jest zapisane. To jest dokładnie to samo, co było zapisane w wyjaśnieniu do tego punktu.

Zatem przystępujemy do głosowania.

Bardzo proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Bardzo proszę o podanie wyników głosowania.

Na 91 obecnych senatorów 88 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 11)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka piąta eliminuje podwójne odesłanie w dodawanym przepisie dotyczącym zwiększenia uprawnień pracownika przysposabiającego dziecko.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 91 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 12)**

Stwierdzam zatem, że poprawka została przyjęta.

Poprawka szósta zmienia przepis przejściowy w ten sposób, że z mocy ustawy przyznaje pracownicy będącej w ciąży w dniu wejścia w życie ustawy prawo do urlopu w wymiarze dotychczasowym, dłuższym, a w sytuacji chęci skorzystania z wymiaru krótszego, obowiązującego od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, prawo takie mogłoby być przyznane na jej wniosek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 91 obecnych senatorów 38 głosowało za, 37 – przeciw, 15 wstrzymało się od głosu, i języczkiem u wagi była 1 osoba, która nie głosowała. **(Głosowanie nr 13)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

W związku z tym, że zakończyliśmy głosowanie nad poprawkami, przystępujemy do głosowania nad całością ustawy, wraz z przyjętymi zmianami.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej ustawy, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Jedna osoba jeszcze nie głosowała i aż nie śmiem wymienić jej nazwiska. Ale proszę tę oso-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

bę, mojego sąsiada, żeby zechciała nacisnąć przycisk. (*Wesołość na sali*) Dziękuję bardzo.

Na 90 obecnych senatorów 72 głosowało za, 15 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu, 1 osoba nie wyraziła swojego zdania, bo nie głosowała.

(Głosowanie nr 14)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam też, że Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, co jest uwidocznione w druku senackim nr 38A. Projekt ten za chwilę zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Bardzo proszę o podanie wyników głosowania.

Na 91 obecnych senatorów 72 głosowało za, 16 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 15)**

Wobec tych wyników stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń

społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przypominam, że – tak jak w przypadku poprzednich ustaw – debata została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawiła w druku nr 39A wnioski o przyjęcie tej ustawy bez poprawek i wnioski ten poddaję pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem wniosku komisji, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 91 obecnych senatorów 72 głosowało za, 16 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 16)**

Wobec tych wyników stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Informuję, że wobec wycofania wniosku przez senatorów wnioskodawców komisja odstąpiła od jego rozpatrywania.

Czy przewodniczący Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, pan doktor Marek Balicki, chciałby jeszcze zabrać głos?

Senator Marek Balicki:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Komisja w związku z wycofaniem wniosku odstąpiła od jego rozpatrywania przed zakończe-

(senator M. Balicki)

niem tego rozpatrywania. Sprawozdanie komisji jest zawarte w druku nr 37A – jest tam wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy lub senator sprawozdawca Alicja Stradomska chcieliby jeszcze zabrać głos?

(Senator Alicja Stradomska: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Czy chcieliby zabrać głos ci senatorowie, którzy zgłosili wniosek, a potem go wycofali? Wymienię ich: Wiesław Pietrzak, Jerzy Pieniążek, Zbigniew Zychowicz. Nie widzę takiej woli. Dziękuję bardzo.

Przypominam, że senatorowie wnioskodawcy wycofali swój wspólny wniosek dotyczący zmiany brzmienia art. 13 pktu 14 lit. f.

Zgodnie z art. 52 Regulaminu Senatu każdy senator może podtrzymać wycofany wniosek, przejmując uprawnienia dotychczasowych wnioskodawców.

Czy ktoś z państwa chce podtrzymać wycofany wniosek? Tym razem senator Litwiniec także nie chce. Dziękuję bardzo.

Wobec niepodtrzymania wniosku przez innego senatora wniosek ten nie będzie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za wnioskiem komisji, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 91 obecnych senatorów 72 głosowało za, 13 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 17**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa i innych ustaw z tym związanych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, która ustosunkowała się do wszystkich wniosków przedstawionych w toku debaty.

Ponieważ dyskusja została zamknięta, obecnie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Jerzego Cieślaka o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Jerzy Cieślak:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia mam zaszczyt poinformować panie senator i panów senatorów, że w dniu wczorajszym na posiedzeniu komisji odbyło się głosowanie nad dwoma wnioskami przedstawionymi w druku nr 30Z. Jednak w druku nr 30Z przy pierwszym wniosku, o odrzucenie ustawy, jako wnioskodawca wpisana jest tylko pani senator Krzyżanowska, a w rzeczywistości był to wniosek trojga senatorów. Należałoby tutaj dopisać jeszcze nazwiska pani senator Kurskiej i pana senatora Szafranca.

Wniosek o odrzucenie ustawy nie został przez komisję poparty; 1 osoba głosowała za, 6 – przeciw, 1 senator wstrzymał się od głosu.

Wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek poparło 6 osób, 1 była przeciw i 1 wstrzymała się od głosu.

Proszę Wysoki Senat o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcieliby zabrać głos?

Pani senator Olga Krzyżanowska?

(Senator Olga Krzyżanowska: Nie, dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Anna Kurska?

(Senator Anna Kurska: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Jan Szafraniec?

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: wniosek trojga przed chwilą wymienionych senatorów o odrzucenie ustawy oraz wniosek Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia o przyjęcie ustawy bez poprawek.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Jak zawsze, w pierwszej kolejności głosujemy nad wnioskiem najdalej idącym, czyli o odrzucenie ustawy.

Proszę o włączenie aparatury i naciśnięcie przycisku „obecny”.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie ustawy, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny temu wnioskowi?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyświetlenie wyników.

Na 89 obecnych senatorów 19 głosowało za, 66 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 18)**

Stwierdzam, że wniosek nie uzyskał wymaganej większości, czyli, jak by to niektórzy powiedzieli – przepadł.

Głosujemy zatem nad wnioskiem komisji o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za wnioskiem komisji o przyjęcie ustawy bez poprawek?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 90 obecnych senatorów 69 głosowało za, 16 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 19)**

Stwierdzam, że wniosek uzyskał wymaganą większość, a zatem Senat przyjął tę ustawę bez poprawek.

Mam prośbę do pani senator Anny Kurskiej, żeby sprawdziła swoje urządzenie do głosowania.

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

(Senator Czesława Christowa: To już było.)

Stwierdziłem, że ustawa została przyjęta. To jest wymóg procedury. No tak, powtarzam się, ale niestety takie są tutaj reguły.

Powracamy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny.

Przypominam, że również nad tą ustawą dyskusja została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawiła projekt uchwały zawarty w druku senackim nr 31A, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Proszę o włączenie aparatury do głosowania.

Kto z państwa jest za przyjęciem projektu tej uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników.

Na 90 obecnych senatorów 77 głosowało za, 11 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 20)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny.

Powracamy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja została zamknięta, w związku z czym głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę o zabranie głosu senatora sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia pana profesora Janusza Bielawskiego.

Senator Janusz Bielawski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie połączonych Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia.

Na wspólnym posiedzeniu została rozpatrzona wniesiona podczas wczorajszej dyskusji poprawka senatora Jerzego Cieślaka, która miała na celu uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących tego, czy samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej kwalifikują się do grupy instytucji budżetowych, w których wynagrodzenia w roku 2002 nie mogą być wyższe niż w roku 2001. Poprawka dotyczy art. 3 ust. 1 pkt 9, w którym wymieniono instytucje wyłącznie spośród tych właśnie jednostek i podmiotów prawnych sektora finansów publicznych. W poprawce tej wyrazy „i spółek prawa handlowego” zastępuje się wyrazami „spółek prawa handlowego, samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej”.

(senator J. Bielański)

Po zapoznaniu się z problemem połączone komisje jednogłośnie zaakceptowały tę poprawkę. Komisja wnosi więc o przyjęcie ustawy wraz z tą poprawką.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy senator wnioskodawca Jerzy Cieślak chciałby zabrać głos?

Senator Jerzy Cieślak:

Panie Marszałku, chciałbym prosić o przyjęcie tej poprawki, jej odrzucenie może bowiem spowodować, że w roku 2002 w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej, nawet tych, które wypracują zysk, nie będzie można z mocy prawa dokonać podwyżek płac pracowników. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

A zatem i komisje, i autor nadal proszą o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

W toku debaty zostały zgłoszone następujące wnioski: komisje wnosiły o przyjęcie ustawy bez poprawek, a senator wnioskodawca przedstawił wniosek o wprowadzenie poprawki do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 regulaminu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, oznaczonym rzymską jedynką w druku nr 51Z, a następnie, w przypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawioną poprawką.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku o przyjęcie ustawy bez poprawek?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 87 obecnych senatorów 1 głosował za, 80 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 21**)

Stwierdzam, że wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek nie został przyjęty.

Przechodzimy do głosowania nad przedstawioną poprawką.

Proszę o przyciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników.

Na 91 obecnych senatorów 86 głosowało za, 2 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 22**)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Przechodzimy do głosowania w sprawie podjęcia tej uchwały wraz z wprowadzoną poprawką.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników.

Na 90 obecnych senatorów 75 głosowało za, 13 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 23**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Powracamy do rozpatrywania punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.

W przerwie obrad odbyło się posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, która odniosła się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę pana senatora Mieczysława Mietłę o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury wniosków.

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Mietła:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie! Szanowni Ministrowie! Szanowni Państwo!

Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury na swym posiedzeniu w dniu wczorajszym poddała szczegółowej analizie i dyskusji zgłoszone na posiedzeniu Senatu w dniu 19 grudnia bieżącego roku wnioski do ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.

W wyniku dyskusji i głosowania Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury podzieliła przekonanie o zasadności czterech zgłoszonych dodatkowo wniosków. Odrzucona została jedynie poprawka piąta, zawarta w druku nr 52Z, który państwo senatorowie otrzymali. Głównym powodem odrzucenia tej poprawki jest potrzeba stanowienia pra-

(senator M. Mietła)

wa, które w miarę możliwości dawałoby pełną kontrolę nad środkami wydawanymi z budżetu państwa – taki był jeden z argumentów na rzecz zmiany tejże ustawy.

Wszystkie pozostałe poprawki zostały przyjęte przez Komisję Skarbu Państwa i Infrastruktury jednogłośnie.

Wnoszę zatem o przyjęcie pozostałych dwunastu poprawek przez Wysoką Izbę. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo panu senatorowi.

W trakcie dyskusji wnioski legislacyjne zgłosili senatorowie Zbigniew Kulak i Marian Noga. Czy Marian Noga chce zabrać głos, tego się nie dowiemy, natomiast Zbigniew Kulak nie chce, przecząco kręci głową.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw. Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu za chwilę zostaną przeprowadzone kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami pierwszą i dziesiątą, które ujednolicają terminologię ustawy. Głosowanie nad tymi poprawkami jest łączne.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tych poprawek, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 90 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 24)**

Stwierdzam, że poprawki zostały przyjęte.

Poprawka druga ogranicza wyłączenie spod przepisów nowelizowanej ustawy osób, na rzecz których wykupiono od przewoźnika legitymację oraz bilety uprawniające do ulgowych przejazdów. W myśl poprawki, przepisów ustawy nie będzie się stosować jedynie do osób odbywających podróże z wykorzystaniem takich legitymacji lub biletu.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za tą poprawką?

Kto jest jej przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o opublikowanie wyników głosowania.

Na 92 obecnych senatorów 85 głosowało za, 1 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 25)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka trzecia ogranicza wyłączenie spod przepisów nowelizowanej ustawy pracowników firm przewozowych, emerytów i rencistów tych firm oraz najbliższych członków ich rodzin. W myśl poprawki, przepisów ustawy nie będzie można stosować do osób odbywających podróże z wykorzystaniem ulg lub zniżek taryfowych przyznanych przez przewoźnika własnym pracownikom oraz innym pasażerom.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 92 obecnych senatorów 78 głosowało za, 5 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 26)**

Stwierdzam, że poprawka uzyskała wymagana większość i została przyjęta.

Poprawka czwarta uzupełnia katalog ulg, których nie może przyznać przewoźnik, o ulgę 49%.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest jej przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyniku.

Na 92 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 – przeciw, 8 wstrzymało się od głosu, wszyscy głosowali. **(Głosowanie nr 27)**

Stwierdzam, że poprawka czwarta została przyjęta.

Poprawka piąta zwiększa z 78% do 100% ulgę przysługującą dzieciom i młodzieży dotkniętym inwalidztwem lub niepełnosprawnym na przejazd z miejsca zamieszkania do przedszkola, szkoły, właściwej placówki, ośrodka, zakładu lub poradni i z powrotem.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest jej przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 38 głosowało za, 34 – przeciw, 20 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 28)**

Stwierdzam, że poprawka uzyskała wymagana większość i została przyjęta.

Poprawka szósta usuwa niezgodność przepisów polegającą na tym, iż osobie niewidomej, ociemniałej lub niezdolnej do samodzielnej egzystencji przysługuje ulga na przejazdy pociągami osobowymi i pospiesznymi, natomiast przewodnikowi i opiekunowi towarzyszącym w podróży ta-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

kiej osobie przysługuje ulga na przejazd pociągami osobowymi, pociągami ekspresowymi.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z pań i panów senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest jej przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 86 głosowało za, nikt nie był przeciw, 6 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 29)

Stwierdzam, że poprawka szósta została przyjęta.

Poprawka siódma ma charakter doprecyzowujący i jednoznacznie wskazuje, w jakich pociągach dzieci i młodzież w wieku szkolnym oraz studenci mogą podróżować z ulgą 37%. Jest to poprawka senatora Mariana Nogi poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 88 głosowało za, nikt nie był przeciw, 4 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 30)

Stwierdzam, że poprawka uzyskała wymaganą większość.

Poprawka ósma poprawia błędne odesłania. Jest to poprawka poparta przez komisję.

Bardzo proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 86 głosowało za, nikt nie był przeciw, 6 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 31)

Stwierdzam, że poprawka uzyskała wymaganą większość.

Poprawka dziewiąta, również poparta przez komisję, eliminuje błąd polegający na przyjęciu, iż ustawa z dnia 9 maja 1966 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora obowiązywała już w dniu wejścia w życie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest temu przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 85 głosowało za, nikt nie był przeciw, 7 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 32)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka dziesiąta została już przegłosowana razem z pierwszą.

Poprawki jedenasta i trzynasta dodają do nowelizowanych ustaw delegację dla ministra właściwego do spraw transportu do wydania rozporządzeń określających dokumenty poświadczające uprawnienia inwalidów wojennych i kombatanów do korzystania z ulgowych przejazdów. Są to poprawki senatora Mariana Nogi, również poparte przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest im przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 92 obecnych senatorów 91 głosowało za, nikt nie był przeciw, 1 wstrzymał się od głosu.

(Głosowanie nr 33)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dwunasta poprawia nowelizację ustawy o szkolnictwie wyższym zawartą w art. 3. Sposób nowelizacji przyjęty przez Sejm spowodowałby dodanie przepisu o treści identycznej jak przepis poprzedzający. Ta poprawka również jest poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest jej przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 92 obecnych senatorów 90 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 34)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania za przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za?

Kto jest jej przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 92 obecnych senatorów 74 głosowało za, 17 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 35)**

Stwierdzam, że uchwała została podjęta. Dziękuję bardzo.

Jedną książkę przerobiliśmy, teraz będzie następna.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Dyskusja została zamknięta, a głos teraz będą mogli, jak zawsze w takich przypadkach, zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu panią senator Irenę Kurzępę o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Irena Kurzępa:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pragnę przypomnieć, że w dniu wczorajszym odbyła się dyskusja łącznie nad dziesiątym, jedenastym i dwunastym punktem porządku obrad, jako że te trzy punkty dotyczyły w zasadzie tej samej kwestii, a mianowicie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela. W trakcie dyskusji został do tych trzech punktów zgłoszony przez pana senatora Edmunda Wittbrodta wniosek o wniesienie poprawki. Komisja w trakcie przerwy w obradach rozpatrzyła ten wniosek. Nie uzyskał on jednak akceptacji komisji.

Proszę więc w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu o przyjęcie wniosku komisji, aby uchwalona ustawa została przyjęta bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję uprzejmie, Pani Senator.

Czy pan senator Wittbrodt chciałby nas przekonywać do swoich racji?

Senator Edmund Wittbrodt:

Tak, bardzo króciutko.

Proponowana zmiana nie ma charakteru okołobudżetowego, ale w sposób istotny zmienia obowiązujące zasady dotyczące podejmowania decyzji przez ministra w relacji z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Wobec tego uważam, że nie powinniśmy przyjmować tej zmiany tutaj, ale powinna być ona rozpatrywana zupełnie oddzielnie, po zasięgnięciu opinii również innych komisji. Tak więc myślę, że ze względu na to, iż ona nie ma charakteru okołobudżetowego, nie powinniśmy jej przyjmować.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo panu senatorowi Edmundowi Wittbrodtowi.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski:

wniosek Komisji Nauki, Edukacji i Sportu o przyjęcie ustawy bez poprawek i wniosek indywidualny senatora wnioskodawcy Edmunda Wittbrodta o wprowadzenie poprawki. Wszystkie te dane mamy uwidocznione w druku nr 41Z.

Informuję, że zgodnie z art. 54 ust. 1 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem komisji o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Bardzo proszę o włączenie aparatury i naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem wniosku komisji o przyjęcie ustawy bez poprawek, proszę o naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o wyświetlenie wyników głosowania.

Na 92 obecnych senatorów 71 głosowało za, 18 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 36)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat przyjął wniosek komisji, czyli podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela bez poprawek.

Powracamy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Przypominam też, że Komisja Nauki, Edukacji i Sportu przedstawiła projekt uchwały, w którym wносиła o przyjęcie ustawy bez poprawek, tak jak przedstawia to druk senacki nr 42A. Projekt ten poddam za chwilę pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały o zmianie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Bardzo proszę o podanie wyników głosowania.

Na 92 obecnych senatorów 73 głosowało za, 18 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 37)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Przypominam, że debata została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosiła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, tak jak przedstawia to druk nr 43A. Ten właśnie projekt poddam za chwilę pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku komisji?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o wyniki.

Na 91 obecnych senatorów 71 głosowało za, 18 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 38**)

Wobec tego wyniku stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Ponieważ dyskusja została już zakończona, więc, jak zawsze w takich przypadkach, głos mogą zabrać jedynie wnioskodawcy i sprawozdawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu pana senatora profesora Mariana Żenkiewicza o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Nasza komisja, po rozpatrzeniu na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2001 r. wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw, proponuje Wysokiemu Senatowi, aby zechciał przyjąć tę ustawę bez poprawek.

Co legło u podstaw tego, iż komisja składa taki wniosek? Otóż poprawka zgłoszona przez pana senatora Wittbrodta sprowadza się właściwie do tego, ażeby podwyżki płac dla pracowników szkół wyższych rozbić na dwie części, to znaczy, aby zachować dotychczasowy termin dla nauczycieli akademickich, a przesunięcia terminu dokonać tylko w stosunku do pracowników, którzy tymi nauczycielami nie są. Jakie argumenty legły

u podstaw tego, że komisja proponuje odrzucenie tego wniosku i przyjęcie ustawy bez poprawek? Otóż były to trzy argumenty. Pierwszy to argument ekonomiczny: spodziewane oszczędności z tytułu wprowadzenia tej zmiany wynoszą ogólnie około 270 milionów zł, zaś w wypadku przyjęcia poprawki proponowanej przez pana senatora koszt z tym związany wyniosłby ponad 200 milionów zł, a więc w takiej sytuacji sens całej tej zmiany ustawowej stanąłby właściwie pod znakiem zapytania, bo efekt ekonomiczny byłby rzędu zaledwie 60 milionów zł. I dwa argumenty o charakterze społecznym: po pierwsze, nie chcemy dzielić pracowników szkół wyższych na takich, którzy otrzymają podwyżki teraz, i na takich, których podwyżki będą odsunięte, a po drugie, nie chcemy różnicować nauczycieli akademickich i nauczycieli pracujących w szkołach podstawowych i średnich, w stosunku do których przed chwilą Wysoka Izba taką decyzję przegłosowała. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo panu senatorowi sprawozdawcy.

Czy pan senator profesor Edmund Wittbrodt chciałby zabrać głos?

Senator Edmund Wittbrodt:

Tak, króciutko.

Oczywiście z pierwszym argumentem się zgadzam, ale z pozostałymi argumentami nie, a to dlatego, że w oświacie i w szkolnictwie wyższym już nastąpiło zróżnicowanie, bo pierwsze dwa etapy podwyżek były zrealizowane znacznie wcześniej. Szkolnictwo wyższe zostało wtedy w tyle, i to w taki sposób, że wynagrodzenia asystentów i adiunktów są niższe od wynagrodzeń nauczycieli mianowanych. Wobec tego w ogóle nie można porównywać tych grup, bo przecież one od samego początku były w innej sytuacji.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Za chwilę przystąpimy do rozstrzygnięcia tych kwestii.

W pierwszej kolejności będzie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, czyli nad wnioskiem, który rekomenduje Komisja Nauki, Edukacji i Sportu.

Bardzo proszę o włączenie aparatury i najpierw o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku o przyjęcie tej ustawy bez poprawek?

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 91 obecnych senatorów 71 głosowało za, 18 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 39**)

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej.

Przypominam, że debata nad tą ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy zatem do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za wnioskiem komisji o przyjęcie tej ustawy bez poprawek?

Kto jest jemu przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o wyniki.

Na 91 obecnych senatorów 70 głosowało za, 18 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 40**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i że obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, co widzimy w druku senackim nr 33A.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu, proszę o naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie nam wyników.

Na 91 obecnych senatorów 73 głosowało za, 15 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu, przy czym głosowali wszyscy. (**Głosowanie nr 41**)

I wobec takich wyników stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu szesnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została wczoraj zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. I ten właśnie projekt poddaję pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem przedstawionego projektu?

Kto jest odmiennego zdania?

Kto wstrzymał się od głosu?

Jeszcze jedna osoba. Czekamy, żeby zechciała nacisnąć przycisk.

Dziękuję bardzo. Proszę o wyniki.

Na 90 obecnych senatorów 83 głosowało za, 4 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 42**)

Stwierdzam, że w ten sposób Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej.

Tym samym przerobiliśmy tę drugą książkę i rozpoczynamy trzecią.

Senator Kazimierz Kutz:

Panie Marszałku, w sprawie formalnej. Proszę ogłosić piętnaście minut przerwy.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Ile?)

Piętnaście minut przerwy, należy się.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Senatorowi Kutzowi należy się piętnaście minut przerwy. Głosów sprzeciwu nie ma.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Panu, Panie Marszałku, się należy.)

Każdemu trzeba dać, co mu się należy. Dziękuję bardzo.

Ogłaszam piętnastominutową przerwę...

A, jeszcze komunikaty.

Pani senator Doktorowicz, proszę bardzo.

Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz:

Proszę państwa, są dwa krótkie komunikaty.

Na prośbę pani senator Teresy Liszcz uprzejmie informuję, że Duszpasterstwo Parlamentarzyistów serdecznie zaprasza państwa senatorów na rekolekcje adwentowe w dniu dzisiejszym, to znaczy w czwartek, w kościele Świętego Aleksandra przy placu Trzech Krzyży. Początek o godzinie 20.00.

I jeszcze jeden ważny komunikat. W dniu dzisiejszym, to jest w czwartek, 20 grudnia, zgodnie z zapowiedzią podaną w oświadczeniu senatorskim, zbierane będą pieniądze na rzecz dzieci przebywających w ośrodku „Markot”. Pieniądze będą zbierać pani senator Irena Kurzępa oraz pani senator Teresa Liszcz. Dziękuję bardzo.

(Przerwa w obradach od godziny 12 minut 19 do godziny 12 minut 36)

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Proszę państwa, wznawiam obrady.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 18 grudnia tego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 18 grudnia tego roku. Marszałek Senatu w dniu 18 grudnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 48, a sprawozdanie komisji w druku nr 48A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Zbyszka Piwońskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Zbyszko Piwoński:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedkładał jej opinię o ustawie nowelizującej tryb i organizację pracy Rady Ministrów, ustawę o działach administracji rządowej oraz niektóre inne ustawy regulujące pracę centralnych organów administracji wraz z propozycją poprawek.

Rząd, kierując się chęcią konsekwentnej realizacji swojego programu, przekazał do parlamentu dwa dokumenty, oznaczone nr 82 i nr 83, zawierające nowelizację kilkudziesięciu ustaw. Likwiduje się w nich część organów i instytucji centralnych oraz usprawnia funkcjonowanie pozostałych, czyniąc tę administrację tańszą i – mamy nadzieję – sprawniejszą. Dziś rozpatrujemy jedynie druk sejmowy nr 82, według numeracji senackiej druk nr 48, który zawiera nowelizację ustaw regulujących funkcjonowanie organów najwyższych. W moim przekonaniu, z pewnością lepiej byłoby rozpatrywać te ustawy łącznie. Celowo użyłem słów „organów najwyższych”, bowiem przy tym drugim zestawie będziemy rozważali kwestie instytucji usytuowanych o szczebel niżej.

W tym miejscu chciałbym odnieść się do zamieszczenia, które miało miejsce na początku naszego posiedzenia w dniu wczorajszym, a dotyczyło między innymi tej ustawy, ponieważ faktycznie pracowaliśmy w bardzo ekspresowym trybie. Podzielał opinię, że nie służy to dobrej pracy legislacyjnej, ale chciałbym, żebyśmy wszyscy byli świadomi, iż wynika to stąd, że kadencja zaczyna się jesienią, a nie – chociaż chyba wszyscy chcielibyśmy, żeby tak było – gdzieś w połowie roku. Myślę, że wszystkim parlamentarzystom chyba nie zabraknie woli, by w odpowiednim momencie doprowadzić do tego, żeby przyszłe wybory odbywały się w tym czasie. Wszystko, co do tej pory czyniliśmy w takim tempie, między innymi stąd wynika. Drugą przyczyną jest ten nieszczęśliwy stan naszych finansów. Niemniej jednak chciałbym raz jeszcze podkreślić to, co powiedziała pani senator Ewa Serocka na początku obrad, że senatorowie otrzymują druki zaraz po tym, jak wpłyną one do łaski marszałkowskiej. Właściwie jest to dla nas sygnał do podjęcia pracy zgodnie ze swoimi zainteresowaniami.

Jako przewodniczący Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej już wówczas zwróciłem się do członków naszej komisji, ażeby śledzili to, co dzieje się w Sejmie, i już się przygotowywali, bo trzeba liczyć się z tym, że będziemy pracowali w ekspresowym trybie. Odbyłem również spotkanie z kilkoma przewodniczącymi pozostałych komisji, bo aczkolwiek ustawa ta trafiła do jednej komisji, dotyczyła wielu innych działów. Myślę, że to w jakimś stopniu usprawiedliwia stan, w jakim się znaleźliśmy, i to, że dzisiaj nad tym debatujemy.

Powracając do zawartości druku nr 48, chcę podkreślić, że najważniejsze zmiany dotyczą obowiązków zarówno samego premiera, którego uwalniamy od bezpośredniego zwierzchnictwa nad wieloma instytucjami, jak i samej Rady Ministrów.

Art. 1 wiele miejsca poświęca Rządowemu Centrum Studiów Strategicznych, które jest bardzo

(senator Z. Piwoński)

ważnym instrumentem w ręku premiera i Rady Ministrów. Rządowe Centrum Studiów Strategicznych, współpracując z różnymi ośrodkami naukowymi i mając możliwości powoływania niezbędnych zespołów badawczych, ma dostarczać premierowi i Radzie Ministrów niezbędnych informacji i materiałów analitycznych służących podejmowaniu decyzji. Artykuł ten ogranicza możliwość powoływania pełnomocników, traktując tę instytucję – w przeciwieństwie do obecnego stanu – jako wyjątkową i powoływaną na ściśle określony i stosunkowo niedługi czas. Inaczej też sytuuje sekretarza Rady Ministrów, jako zaufanego człowieka premiera, jako prawą rękę premiera.

Omawiana nowelizacja zmienia też w wielu przypadkach zakres poziomego podporządkowania niektórych instytucji pomiędzy resortami, co między innymi ma miejsce w art. 8. Przemieszcza się w nim Agencję Własności Rolnej Skarbu Państwa z resortu rolnictwa do Ministerstwa Skarbu Państwa. W art. 21 natomiast zmienia się podporządkowanie Agencji Mienia Wojskowego resortowi skarbu na podporządkowanie jej Ministerstwu Obrony Narodowej. Temu resortowi powierza się też nadzór nad Wojskową Agencją Mieszkaniową. Te i podobne zmiany wynikają z dotychczasowej oceny funkcjonowania tych zależności i mają służyć poprawie.

Nieco więcej zmian zawartych jest w art. 9, 10, 11, 12, 13 i 14, odnoszących się między innymi do tego, o czym wspomniałem na wstępie, czyli zmiany podporządkowania wielu instytucji. Dotychczasowe usytuowanie ich w gestii premiera zmieniono na podporządkowanie poszczególnym ministrom. Dotyczy to Komisji Papierów Wartościowych, Głównego Urzędu Miar, Wyższego Urzędu Górniczego – myślę, że dzisiaj będziemy się jeszcze nad tym zastanawiali, jako że zgłoszona będzie poprawka nieco inaczej sytuująca tę instytucję – Urzędu Zamówień Publicznych i wielu innych. Zmierzają to, jak już wspomniałem, do bezpośredniego odciążenia premiera, jeśli chodzi o nadzór nad tymi instytucjami. Chodzi o kierowanie nimi poprzez ministrów. Jak sobie wyobrażamy, sprawniej ma funkcjonować mniejsza w stosunku do poprzedniego stanu Rada Ministrów.

Minister spraw wewnętrznych na mocy tejże ustawy skupia w swoim ręku więcej organów policyjnych. Mam tu na myśli nie tylko organy mundurowe, ale i cywilne, które wypełniają podobne zadania.

W wielu artykułach obok istotnych zmian – zresztą podobnie czyniliśmy dotychczas – są również zmiany zapisów terminologicznych wynikające z tekstu Konstytucji Rzeczypospolitej.

Bardzo istotną zmianę zawiera art. 2, który nowelizuje ustawę o działach administracji rządowej. Ustanawia on nowy dział pod nazwą „informatyzacja”, którego potrzeby w dobie dzisiejszej uzasadniać nie trzeba.

Zmienia też nazwę jednego z działów administracji, tworząc dział budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej. Dotychczas dział ten nosił nazwę „architektura i budownictwo”. W sposób pełniejszy wyczerpuje to zakres zadań, które chcemy zawrzeć w tymże dziale.

Oprócz tych gruntownych zmian strukturalnych, o których przed chwilą powiedziałem, w omawianej ustawie dokonuje się wielu zmian o nieco innym znaczeniu. I tak w art. 3, zmieniającym ustawę o powszechnym obowiązku wojskowym, ustanawia się kolejny stopień generalski. To zarówno w sejmowej komisji, jak i w naszej komisji wywołało ożywioną dyskusję. Skąd wziął się ten wniosek? Po wejściu w struktury NATO nasze stanowiska najwyższych rangą generałów po prostu nie przystają do odpowiednich stanowisk, jakie zajmują przedstawiciele innych armii. Krótko mówiąc, brakuje generała czterogwiazdkowego. Stąd zrodziła się propozycja, ażeby taka była gradacja stopni generalskich. Pierwszym stopniem byłby generał brygady, następnie generał dywizji, generał broni i generał – bez określenia, bo wcześniejsze stopnie odnoszą się do określonych jednostek strategicznych armii. W podobny sposób – zresztą jest tu swoista konsekwencja – byłyby nazwane stopnie generalskie w marynarce: kontradmirał, wiceadmirał, admirał floty i admirał. Nie ukrywam, że wprowadzenie terminu „generał” wywołało dyskusję. Nie wiem, czy i w tej Izbie nie wywoła dyskusji na temat tego, czy to jest najtrafniejsze rozwiązanie.

Przechodząc do dalszego omawiania tejże nowelizacji, chcę zwrócić uwagę, że najwięcej kontrowersji wywołały trzy zapisy. A mianowicie art. 16 o Najwyższej Izbie Kontroli i art. 29 o Narodowym Banku Polskim. Oba te artykuły skreślają zapis o obowiązkowym uczestnictwie prezesów tych instytucji w posiedzeniach Rady Ministrów. Zmieniła się nasza Rada Ministrów i instytucje te uzyskały znacznie większą autonomię w stosunku do czasów, kiedy to ich szefowie zasiadali niejako z urzędu w składzie Rady Ministrów. Mam tu na myśli dość odległe czasy, bo od dawna jest to inaczej usytuowane. W skali całej Europy, chyba z wyjątkiem jednego państwa, nie ma nigdzie takiego zapisu, który by obligatoryjnie ustanawiał to uczestnictwo. Daje się jednak taką możliwość. Każdorazowo premier – i to potwierdza również ta ustawa – może zapraszać przedstawicieli tych i nie tylko tych organów. Chcę dodać, że obecnie funkcjonuje obok Rady Ministrów jeden komitet; dawniej było ich więcej. Komitet jest organem roboczym przygotowującym wszystkie dokumenty

(senator Z. Piwoński)

o charakterze legislacyjnym i w tym Komitecie mają zapewnione miejsce przedstawiciele tych organów, bo tam są niezbędni. Mogą dzielić się swoimi opiniami i podpowiadać z prawnego punktu widzenia, jak rozwiązać takie czy inne kwestie. Zapis, o którym mówię, art. 16 i 29, daje premierowi swobodę. Może zapraszać te osoby, ale nie stwarza się takiego obowiązku.

I trzecia kwestia, która wywołała wiele kontrowersji. Ba, usłyszeliśmy nawet kiedyś zdanie, że jest to swoisty pucz. Dotyczy to zmiany art. 31, nowelizującego ustawę o służbie cywilnej. Z grona urzędników służby cywilnej wyłącza się w tejże ustawie sekretarza Rady Ministrów. O czym mówiłem już na wstępie, musi to być najbardziej zaufany, również z politycznego punktu widzenia, człowiek premiera. Ponadto dodaje się do tej ustawy art. 144a, ustanawiający jak gdyby okres przejściowy. W dokumencie, który wpłynął do nas z Sejmu, wymienia się rok 2005. Piszę się, że do tego czasu, do 2005 r., ustanowi się okres przejściowy, ażeby można było zaspokoić potrzeby dotyczące obsadzania stanowisk, tych które do tej pory miały być obsadzane w wyniku konkursu jako stanowiska służby cywilnej.

A na marginesie chcę tu dodać, że tak do końca ta służba cywilna jeszcze nie funkcjonuje. Wystarczy powiedzieć, że na tysiąc siedemset stanowisk, które miałyby być obsadzone z konkursu, do tej pory udało się obsadzić zaledwie około setki. I stąd, ażeby nie paraliżować pracy organów centralnych, sugerujemy w ustawie pozostawienie takiego okresu przejściowego. My go skracamy w swojej propozycji, byłby do 2002 r. W tym okresie można będzie bez zastosowania rygorów wynikających z ustawy dokonać obsady tych stanowisk, traktując to przedsięwzięcie czasowo. Trwałoby to do czasu, kiedy będzie już określona liczba urzędników pochodzących z konkursu. Jak już wspomniałem na wstępie, ma to stworzyć normalne warunki funkcjonowania aparatu rządowego, ułatwić to funkcjonowanie.

I wreszcie na zakończenie chcę podkreślić, że Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, dzieląc w całości opinię zawartą w dokumencie, który trafił do nas z Sejmu, zgłasza ze swej strony dziewięć poprawek, z których trzy, jako merytoryczne, wymienię. Pozostałe to raczej poprawki legislacyjne, porządkujące czy poprawiające sformułowania zawarte w tym dokumencie.

Pierwsza poprawka dotyczy art. 1, w którym rezygnujemy z zapisu, ażeby prezes Rady Ministrów, tworząc stanowisko pełnomocnika, mógł dokonywać zmian w zakresie działów i części budżetowych. Skreślamy to nie po to, żeby umniejszać rolę premiera, ale po to, żeby było to zgodne z ustawą o finansach publicznych, która wyraźnie mówi, ja-

kie uprawnienia i komu przysługują w zakresie realizacji i wykonania budżetu.

Poprawka następna, czyli trzecia – bo druga jest konsekwencją pierwszej, porządkuje po prostu sprawy finansowe – dotyczy rządowej i samorządowej administracji. Zamiast używać odrębnych określeń, proponuje sformułowanie „publicznej”, bo i rządowa, i samorządowa jest administracją publiczną.

Poprawka czwarta odnosi się do możliwości przekazywania przez agencję nieruchomości skarbu państwa. Krótko mówiąc – żeby nie przytaczać tu całej poprawki – kiedy powstawała ustawa o Agencji Mienia Wojskowego, funkcjonował tylko jeden szczebel samorządu, jakim była gmina. I to gminie przypisano możliwość uzyskiwania nieodpłatnie nieruchomości niewykorzystywanych przez wojsko na rzecz realizacji zadań własnych – tylko o takich mówimy. W międzyczasie ustanowione zostały dwie kolejne jednostki samorządowe – trudno je nazwać szczeblami, ale tak potocznie się mówi – czyli powiat i województwo, stąd w poprawce czwartej rozciągamy tę możliwość także na te jednostki.

I wreszcie poprawka już przeze mnie omówiona, zmieniająca datę w nowelizowanej ustawie o służbie cywilnej z 31 grudnia 2005 r. na 31 grudnia 2002 r.

Pozostałe poprawki, jak już wspomniałem, porządkują ustawę językowo czy też są potrzebne z legislacyjnego punktu widzenia.

Biorąc pod uwagę to, co powiedziałem na temat całej ustawy, w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnoszę do Wysokiej Izby o przyjęcie tejże ustawy łącznie z tymi poprawkami. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Zgodnie z Regulaminem Senatu można zadawać senatorowi sprawozdawcy pytania z miejsca, trwające nie dłużej niż minutę.

Czy ktoś chciałby zadać pytanie?

Bardzo proszę.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Senatorze Przewodniczący, zgadzam się w pełni z tym, co pan powiedział, że projekt rządowy był przekazany 23 listopada. Ale trzy zasadnicze artykuły, o których pan wspomniał, dotyczące trzech różnych ustaw, bardzo istotnych, były przyjęte przez Sejm znacznie później i myślę, że gdyby nie ta sytuacja, to tej dyskusji by nie było. Czy pan senator byłby łaskaw przypomnieć, kiedy i dlaczego te trzy artykuły się znalazły w tej ustawie?

Senator Zbyszko Piwoński:

Tak, to prawda, ale jeszcze raz podkreślam: dokument sejmowy, który otrzymujemy, to dokument roboczy i nad nim pracujemy. Nie chodzi tylko o te trzy kwestie. Pan senator Janowski wymienił najbardziej kontrowersyjne, ale w Sejmie dokonano znacznie więcej zmian, tylko że inne nie wywoływały takich namietności. Zgadzam się z panem, że faktycznie te trzy wątki... Ale przeszły one przecież przez wszystkie media i myślę, że wszystkim są znane te wątpliwości.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy jeszcze ktoś chciałby zadać pytanie sprawozdawcy? Nie widzę zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji. Jest to pan Krzysztof Janik, który znajduje się na sali.

Witam pana, Panie Ministrze.

Czy chciałby pan zabrać głos w omawianej sprawie? Można pana tu zaprosić?

(*Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik: Dziękuję bardzo, Panie Marszałku, w tej fazie chyba jeszcze nie.*)

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 chciałem zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego ministra spraw wewnętrznych.

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo.

Szkoda, że pan minister nie zechciał nam przedłożyć szerszego uzasadnienia. Ale, Szanowny Panie Ministrze, co pan miał na myśli, mówiąc w swoim czasie, że Rada Ministrów często podejmuje decyzje polityczne w imieniu swojego elektoratu i nie chce przy tym opozycji? W moim przekonaniu, Rada Ministrów jest Radą Ministrów Rzeczypospolitej, ja zawsze tak mówię. Mówię, że prezydent Kwaśniewski jest prezydentem mojego państwa, że premier Miller jest premierem mojego rządu, również pan minister Janik jest ministrem mojego rządu. Czy pan minister zechciałby uzasadnić swoją wypowiedź?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Szczerze powiedziawszy, jest to mój debiut na tej mównicy, nie licząc czasów, kiedy zbierała się tu komisja konstytucyjna. Nie wiem, czy na każde pytanie można odpowiadać indywidualnie i z którego miejsca, więc wybrałem tę formułę, jeśli pan marszałek nie ma nic przeciwko temu.

(*Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Bardzo proszę.*)

Panie Senatorze! Szanowni Państwo!

W toku polemiki, ferworu, jaki na ogół towarzyszy tego typu polemice, dokonałem bezprawnego skrótu myślowego, za co przepraszam. I jeszcze raz to podtrzymuję: intencją mojej wypowiedzi było nie odnoszenie się do elektoratu, ale sformułowanie poglądu, iż Rada Ministrów, jako organ polityczny wyłoniony przez koalicję, podejmuje czasem decyzje, które wymagają bardzo wnikliwej, otwartej i szczerzej dyskusji, w której padają różne argumenty. W moim przekonaniu – jeszcze raz chcę to podkreślić – nie ma żadnego powodu, aby oddzielne i konstytucyjnie niezależne, niezawisłe organy administracji, organy władzy publicznej były reprezentowane na posiedzeniach Rady Ministrów.

Wprowadziłem Wysoki Sejm w błąd i chcę to sprostować. Otóż poinformowałem, że nigdzie w Europie nie ma takiego obyczaju, a wyjątkiem jest gubernator Banku Centralnego w Wielkiej Brytanii. Przepraszam, od piętnastu lat nie jest on zapraszany. Jest wyraźny zakaz zapraszania właśnie dlatego, żeby uszanować niezależność, niezawisłość tych instytucji, których wzajemne relacje są zarówno relacjami współpracy, jak i relacjami kontroli, inspiracji, takimi relacjami, jakie powinny obowiązywać w państwie, które przyjęło zasadę podziału władzy.

Mówiłem to już w Sejmie, ale powtórzę raz jeszcze. To jest tradycja, która wiąże się z doktryną przyjętą swego czasu przez część polskich prawników, doktryną jednolitości i niepodzielności władzy państwowej. Z tej doktryny wyrósł minister kontroli państwowej. Ja co prawda niezbyt dobrze pamiętam te czasy, ale tak było w latach pięćdziesiątych, tak było w części lat sześćdziesiątych. Potem znów Najwyższa Izba Kontroli była organem niezależnym od rządu, podległym Sejmowi, później, w drugiej połowie lat siedemdziesiątych, z powrotem prezes NIK stał się członkiem Rady Ministrów. Ta tradycja tak trwa i została utrzymana w kolejnej nowelizacji ustawy o NIK z 1996 r. Bez zbędnych emocji i bez politycznego zaangażowania trzeba powiedzieć, że tradycje, które wyrastają z poprzedniego patrzenia na władzę, powinny być eliminowane.

(minister K. Janik)

Sądzę, Wysoka Izbo, że gdyby była tego rodzaju intencja, zostałaaby zapisana wprost w konstytucji, ponieważ przepisy konstytucyjne dotyczące Najwyższej Izby Kontroli są dyrektywne, są formułowane wprost, tam nie ma żadnej delegacji. Skoro nie ma takiego przepisu, to i twórcy naszej konstytucji chyba wyraźnie chcieli rozdzielenia. Ta uwaga odnosi się także do Narodowego Banku Polskiego.

Jeśli pan senator Janowski – w którego obiektywizm wierzę, bo od lat znam zarówno pana senatora, jak i jego działalność publiczną – zechce przyjąć to wyjaśnienie, będę zobowiązany.

(Senator Anna Kurska: Chwileczkę.)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Bardzo proszę, Panie Ministrze, niech pan jeszcze zostanie przy trybunie, bo widzę, że są jeszcze pytania.

(Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik: Tak, tak.)

Senator Dzido, proszę.

(Senator Anna Kurska: Jeszcze ja! Panie Ministrze...)

Przed paną był pan senator Dzido.

(Senator Anna Kurska: Aha, przepraszam.)

Senator Henryk Dzido:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, w jaki sposób rząd zamierza realizować ustawę o służbie cywilnej w sytuacji, kiedy faktycznie proponuje się zawieszenie jej działalności na cztery lata? Dziękuję.

(Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik: Rozumiem, że mogę odpowiadać po każdym pytaniu, tak?)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Tak, bardzo proszę.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Chciałbym powiedzieć, Panie Senatorze, że rząd zwrócił się z prośbą do Wysokiego Senatu, motywując to obecną sytuacją, aby zechciał przyjąć termin skrócony do jednego roku, do 31 grudnia 2002 r., i w drodze wyjątku zgodził się na obsadzanie przez szefa służby cywilnej na okres przejściowy – chcę to wyraźnie podkreślić – do rozstrzygnięcia konkursu, wakujących stanowisk dyrektorów generalnych osobami upoważnionymi, zgodnie z ustawą o służbie cywilnej.

Dzisiaj tak naprawdę nie mamy realnej możliwości wykonania tego ze względu na szczupłość kadr służby cywilnej i dosyć skomplikowane procedury naboru. W wyniku dotychczasowej praktyki w administracji rządowej jest tysiąc siedemset etatów kierowniczych. Są to dyrektorzy generalni, dyrektorzy departamentów, wicedyrektorzy departamentów, dyrektorzy generalni urzędów wojewódzkich i instytucji centralnych oraz dyrektorzy jednostek organizacyjnych w tych urzędach. To są dyrektorzy wydziałów w przypadku urzędów wojewódzkich i inni dyrektorzy, rozmaicie nazywani, bo nie ma tu jednolitego nazewnictwa. Są urzędy, gdzie mamy biura, są urzędy, gdzie mamy wydziały, i są urzędy, gdzie mamy departamenty. Łącznie dotyczy to tysiąca siedmuset osób.

Po czterech latach funkcjonowania ustawy o służbie cywilnej... A przypomnę, że jest egzamin kwalifikacyjny do grupy urzędników służby cywilnej. I tu jest pewne nieporozumienie. Otóż każdy pracownik administracji rządowej jest pracownikiem służby cywilnej, a wszyscy pracownicy tej administracji tworzą korpus służby cywilnej, ale tak naprawdę w gronie pracowników wyróżniamy grupę urzędników służby cywilnej, w stosunku do których wymagania dotyczące kwalifikacji są znacznie wyższe. Do tej grupy zdało egzamin około sześciuset osób, mimo że na przykład w tym roku byliśmy finansowo przygotowani na zatrudnienie znacznie większej grupy. W przyszłym roku przewidujemy w budżecie, który rząd skierował do parlamentu, zatrudnienie sięgające nawet trzech tysięcy osób. Mówię „my”, ale deklaruję to w imieniu szefa służby cywilnej, który nie wchodzi w skład administracji rządowej, przepraszam więc za to. Efekt tego jest taki, że na tych tysiąc siedemset stanowisk kierowniczych sto jest zatrudnionych w trybie konkursu i nie nosi literki „p.o.”, reszta zaś ma te dwie literki przed tytułem. Są więc takie przypadki – przepraszam, ale nie jest moim celem ani wzbudzenie nastrojów, ani rozbawienie państwa – że urzędnik ma pieczętkę p.o. zastępcy p.o. dyrektora departamentu. Chcielibyśmy tego uniknąć, ale to dłuższa sprawa.

Dziś najważniejszą sprawą jest zapewnienie wakatów, bowiem praca czeka, a dotychczasowy tryb zatrudniania powodowałby pewne komplikacje, zwłaszcza dlatego – zresztą, o ile wiem, zechcieliście państwo przygotować poprawkę, która lepiej niż sejmowa oddaje intencję rządu – że w niektórych urzędach centralnych nie ma dziś dyrektorów generalnych, ponieważ albo nie został do tej pory przeprowadzony konkurs, albo był pełniący obowiązki, który postanowił odejść z urzędu. Powody odejścia były różne. Część osób przeszła do polityki, część na emeryturę i w tej sytuacji nie ma kto wypełnić tych wakatów. Stąd nasza propozycja, żeby na okres przejściowy, tylko do momentu rozstrzygnięcia konkursu, można

(minister K. Janik)

było przyjmować osoby spoza korpusu, czyli spoza grona pracowników. To dotyczy na przykład biur ochrony informacji niejawnych, gdzie są potrzebne certyfikaty, specjalistycznych jednostek, gdzie jest potrzebne specjalistyczne wykształcenie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Pani senator Kurska ma głos, proszę.

Senator Anna Kurska:

Panie Ministrze, chciałabym zapytać, czym jest podyktowana zmiana polegająca na przeniesieniu spraw gospodarki finansowej Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi do Ministerstwa Skarbu Państwa.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Pani Senator, Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa była i jest w Ministerstwie Skarbu Państwa, o czym może zaświadczyć pan senator Chronowski. Dzieje się tak między innymi dlatego, jeśli pamiętam intencje twórców tej ustawy, że tam chodzi nie tylko o grunty rolne, ale także o pewne nieruchomości, które trudno związać bezpośrednio z rolnictwem.

W ramach prezentowania intencji rządu mogę tylko powiedzieć, że niewątpliwie czeka nas, jako parlament, jako kraj, debata nad usytuowaniem tej agencji. Ale to już będzie zupełnie inna dyskusja. Bo rodzi się pytanie, jaką przyjmujemy ustawę, w jakim kształcie, jakie instytucje wygeneruje ustawa o zasadach obrotu ziemią, czy pójdziemy w rozwiązanie typu bank ziemski czy nie. Ale to jest temat na zupełnie inną dyskusję. Tak więc tutaj nic nie zmieniamy.

Senator Anna Kurska:

I jeszcze nawiązę do pana poprzedniej wypowiedzi, za którą pan przepraszał, a chcę nadmienić, że Sejm panu podziękował właśnie za szczerść w wypowiedzi, na temat, dlaczego prezesi NIK i NBP nie są zapraszani na posiedzenia Rady Ministrów. Chciałabym zapytać pana o jedno. Przecież nic nie stoi na przeszkodzie, żeby Rada Ministrów zebrała się, kiedykolwiek chce, bez udziału prezesów NIK i NBP. Ale ustanawianie zakazów jest czymś, co trudno odebrać inaczej niż jako zamach na demokrację. Naprawdę wydaje się, że jest to niewłaściwe posunięcie.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Pani Senator, otóż chciałbym wyjaśnić, chociaż spór ma charakter semantyczny, że my nie ustanawiamy zakazów, lecz po prostu proponujemy rezygnację z obowiązku zapraszania.

Chciałbym oświadczyć w imieniu rządu, że projekty głównych decyzji są wypracowywane w toku prac stałego komitetu Rady Ministrów, o czym mówił tu pan senator sprawozdawca, i przedstawiciele NIK, Narodowego Banku Polskiego oraz innych instytucji są zapraszani, mają szansę wziąć aktywny udział w procesie tworzenia prawa. Jak powiadam, my rezygnujemy z obowiązku zapraszania, ale nadal będą oni zapraszani w sytuacjach, które wymagają ich udziału w debacie i w podejmowaniu decyzji. Muszę powiedzieć, że traktowanie posiedzeń Rady Ministrów w składzie konstytucyjnym jako wyjątku w jej pracy jest, moim zdaniem, nie do końca zgodne z logiką ustrojową. Regułą powinny być jej posiedzenia w składzie konstytucyjnym, a wyjątkiem rozszerzane, czyli nie w składzie konstytucyjnym.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Pani senator Simonides.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, w czasie walki o samorządy uważaliśmy, że jest pan człowiekiem, który naprawdę chce, żeby władza szła na dół, żeby samorządy mogły się same rządzić. W tej chwili postrzegamy pana ministra jako człowieka, który chce scentralizować Polskę, i jako przedstawiciela tego rządu chce, żeby właściwie cała władza była w jego rękach, a nie w rękach rad, niestety, nie w rękach samorządów.

Pytanie moje dotyczy Urzędu Zamówień Publicznych. Przetargi były i są, ale teraz będą podlegać panu, podobnie jak cały nadzór. A tymczasem ci, którzy będą stawiać do tych przetargów, to są pana podwładni, także różni ministrowie. Jak tę sprawę wytłumaczyć ludziom na dole, którzy stawiają nam takie pytania?

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Pani Senator, Pani Profesor, dziękuję za komplement i będę się starał nadal cieszyć się taką opinią. Według mnie, to, co prezentuję – chociaż

(minister K. Janik)

chcę powiedzieć, że to nie jest takie łatwe – to jest zadanie, które polega na próbie uporządkowania administracji rządowej na szczeblu centralnym oraz próbie zmniejszenia jej kompetencji i zmiany, powiedziałbym, formy administracyjnej.

Otóż nie ulega wątpliwości, że gdy popatrzymy na koszty funkcjonowania urzędów, poziom zatrudnienia w tych urzędach, relacje pomiędzy pracownikami merytorycznymi a pracownikami obsługi, to zobaczymy, że należymy do krajów, w których – teraz jest pytanie, z jakimi intencjami chce się to skomentować – pracownik merytoryczny ma bardzo dobry poziom obsługi, bo na dziesięciu naszych urzędników siedmiu pracuje merytorycznie, a trzech ich obsługuje, czego nie widać, czego po prostu nie widać. I to są wskaźniki dużo gorsze niż w innych krajach. Ale rozumiem, że można pospierać się na ten temat, bo trzeba mieć jakąś wizję.

Co do pytania o Urząd Zamówień Publicznych, to odpowiadam, żeby była jasność, że nie zabiegałem o to, ale zabiegałem o to, aby maksymalnie odciążyć prezesa Rady Ministrów, jeśli chodzi o nadzorowanie urzędów. Do tej pory prezes Rady Ministrów nadzorował szesnaście urzędów. A zatem wniosek z tego jest taki, że albo nadzorował szesnaście urzędów i nie rządził, nie organizował pracy Rady Ministrów, albo decydował się na to, że jest kierownikiem prac rządu i wtedy ten jego nadzór nad urzędami był bardzo problematyczny.

My zdecydowaliśmy się – podkreślam, że zgodnie z logiką konstytucyjną – pójść w kierunku modelu kanclerskiego, w którym prezes Rady Ministrów po prostu kieruje pracami rządu i, poza wyjątkami, nie nadzoruje urzędów administracji rządowej. Wyjątki, które proponujemy, to urząd służący ochronie bezpieczeństwa państwa, a więc na razie Urząd Ochrony Państwa, a także Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Ten drugi urząd proponujemy z tej racji, że tak naprawdę jest to jedna z tych instytucji, która reguluje zarówno relacje pomiędzy ministrami i ich osobistymi kompetencjami, jak i relacje pomiędzy rządem a wolnym rynkiem, w tym także partnerami publicznymi na tym rynku. I właśnie dlatego zdecydowaliśmy się na to, żeby on pozostał. Chcę przypomnieć, że w poprzedniej kadencji jako klub SLD zgodziliśmy się na to, żeby prezes tego urzędu pełnił swoją funkcję przez określoną kadencję, i dlatego teraz nie zamierzamy dokonywać tam żadnych zmian. Ten urząd musi się sprawdzić w nowym kształcie. Być może za dwa, trzy lata trzeba będzie wrócić do rozmowy o nim, o jego konstrukcji, kompetencjach, ale na razie trzeba mu dać spokojnie pracować.

Nieco inaczej jest z urzędami, w wypadku których teoretycznie jakiś minister występuje jako

strona, a zarazem jest jego nadzorcą. W gruncie rzeczy pani ma rację. Otóż, w moim przekonaniu, istota tego zagadnienia leży w pojmowaniu zakresu słowa „nadzór”. Myślę, że ten nadzór trzeba rozumieć tylko i wyłącznie jako ustawowy. A więc minister przedstawia wniosek o powołanie, ale nie ma prawa składania wniosku o odwołanie, który zależy od suwerennej decyzji premiera. Nie ma także prawa wydawania poleceń ani wydawania decyzji w tym zakresie.

Ja ten nadzór rozumiem, ponieważ także nadzoruję inne urzędy administracji, jako w pewnym sensie konstytucyjny. Na przykład nadzoruję Urząd Repatriacji i Uchodźców pana ministra Stachańczyka i myślę, że to, co mogę zrobić dla uchodźców i imigrantów w Polsce, to po prostu dać mu spokojnie pracować. Tak rozumiem słowo „nadzór” i sądzę, że taka też jest intencja ustawodawcy w tego rodzaju zapisie, który mianowicie uaktywnia ministra nadzorującego w wypadku jednej kwestii: kwestii nowej decyzji, nowego wniosku, kiedy z różnych powodów zostaje dokonana zmiana kadrowa.

Chcę też powiedzieć, że Urząd Zamówień Publicznych mimo olbrzymiej jego krytyki – ten urząd zawsze będzie krytykowany – dobrze pracuje i że też wolałbym mu nie przeszkadzać.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów ma jeszcze pytanie do ministra?

Bardzo proszę.

Senator Anna Kurska:

Panie Ministrze, jaką rolę ma odgrywać Rządowe Centrum Studiów Strategicznych? Bo, jak wynika z projektu, prerogatywy ma ogromne, w istocie rzeczy mówi się tu o tym, że ma prawo znosić, powoływać komisje, jest chyba kilkanaście punktów wykonawczych.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Pani Senator, chyba poruszamy się w dwóch różnych obszarach. Przecież my poważnie obniżamy rangę ustrojową Rządowego Centrum Studiów Strategicznych, ponieważ nie powinna to być placówka administracyjna, tylko bezpośrednie zaplecze intelektualno-merytoryczne prezesa Rady Ministrów. Powinny tam więc powstawać analizy, raporty, prognozy, propozycje. Ale jesteśmy przeciwnikami tworzenia z centrum instytucji partycypującej w wykonywaniu władzy publicznej, a tym bardziej przeciwnikami instytucji,

(minister K. Janik)

która konkurowałaby z innymi ośrodkami władzy publicznej. Zaproponowaliśmy zmianę w ustawie pozwalającą na to, aby szef tego rządowego centrum nie wchodził w skład Rady Ministrów. Chcielibyśmy, aby to była placówka, która koncentruje się, podobnie jak na przykład Główny Urząd Statystyczny, na służeniu efektami swojej pracy rządowi, a także społeczeństwu. Powinny tam powstawać materiały o charakterze pozapolitycznym, analityczne, prognozujące, pokazujące warunki funkcjonowania społeczeństwa, państwa, rządu, materiały niemające bezpośredniego przełożenia na politykę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Senator Andrzej Chronowski.

Senator Andrzej Chronowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Mam pytanie do pana ministra. Rzeczywiście, przez pewien czas byłem członkiem Rady Ministrów i mogę powiedzieć, że w jej posiedzeniach uczestniczył prezes Najwyższej Izby Kontroli, wcale niepochochący z opcji, która ówczesnie sprawowała władzę. Czasem zdarzało się tak, że Rada Ministrów przyjmowała wnioski i to, co mówił prezes Najwyższej Izby Kontroli. Miało to działanie uszczelniające i myślę, że służyło jakości aktów prawnych wychodzących z Rady Ministrów. Oczywiście nie pomniejszam też roli prezesa NBP, która zwłaszcza przy powstawaniu ustawy budżetowej była ogromna. Czy pan minister nie obawia się, że pozbycie się tych głosów w ostatniej fazie prac spowoduje, iż z Rady Ministrów będą wychodziły akty prawne gorszej jakości?

**Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
Krzysztof Janik:**

Panie Senatorze! Wysoka Izbo!

Przepraszam, że może niezbyt precyzyjnie przedstawiłem proces podejmowania decyzji i wychodzenia aktów prawnych. Ten proces w praktyce wygląda w sposób następujący. Stały komitet Rady Ministrów obraduje z udziałem – podkreślam – przedstawiciela Najwyższej Izby Kontroli, Narodowego Banku Polskiego, instytucji zainteresowanych, a bardzo często są to właśnie urzędy centralne, które są albo wnioskodawcami aktu, albo też w procesie uzgodnień międzyresortowych zakwestionowały jakieś propozycje. I to tam odbywa się zasadnicza praca legislacyjna. Projekt dokumentu, projekt rozporządzenia bądź uchwały

Rady Ministrów albo innego aktu prawnego, zanim trafi pod obrady Rady Ministrów, musi być najpierw tam uzgodniony. Jeśli nie jest, to po drugiej próbie uzgodnienia trafia do Rady Ministrów z wyraźnie sformułowanymi na piśmie zastrzeżeniami, w tym także zastrzeżeniami Najwyższej Izby Kontroli czy Narodowego Banku Polskiego. Rozpatrywaliśmy już takie zastrzeżenia. Opinie NIK i Narodowego Banku Polskiego trafiają również do członków Rady Ministrów i są lub nie są uwzględniane, bo odpowiedzialność za kształt projektu ponosi Rada Ministrów.

A więc, Panie Senatorze, Wysoka Izbo, to nie jest prawda, że Najwyższa Izba Kontroli czy Narodowy Bank Polski nie mają i nie będą miały wpływu na treść stanowionego przez rząd prawa. Będą. Mało tego, w projekcie Regulaminu Rady Ministrów, który rząd wkrótce przyjmie, wyraźnie zakładamy, iż ustalenia rządu będą przekazywane prezesowi NIK i prezesowi Narodowego Banku Polskiego, obydwie te instytucje powinny bowiem wiedzieć, o czym się mówi i w jakim kierunku zmierzają podejmowane decyzje. Inną kwestią jest prowadzenie debaty w czasie obrad Rady Ministrów, a inną są decyzje, które – zakładam – będziemy podejmowali, uwzględniając uwagi wszystkich podmiotów uczestniczących w procesie decyzyjnym.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Ministrze, wróć do kwestii służby cywilnej. Wielu polityków różnych orientacji przed wyborami deklarowało chęć utrzymania niezależnej administracji państwowej, właśnie służby cywilnej. Czy, jeśli chodzi o osoby, które będą powoływane zgodnie z nowelą i zapisem art. 144a, przewidujecie państwo szersze wykorzystanie absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej? Jak rząd odnosi się do tego?

**Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
Krzysztof Janik:**

Panie Senatorze! Wysoka Izbo! Ustawa wyraźnie przewiduje, że ci absolwenci bez dodatkowych procedur od razu znajdują się w ekstraklasie urzędników. Praktyka jest królową prawdy, jak powiada Pismo. W moim resorcie pracuje niemała grupa absolwentów tej szkoły i jej zdecydowana większość prawidłowo, dobrze wykonuje swoje obowiązki. Mam nadzieję, że będziemy rozwijać, rozbudowywać i samą szkołę, i procedurę przygo-

(minister K. Janik)

towywania kadr do pracy w administracji nie tylko rządowej, bo w którymś momencie stanie przed nami pytanie o administrację samorządową. Mówię z całą otwartością, choć to nie jest stanowisko rządu, bo nie miałem okazji rozmawiać z rządem na ten temat, ale wydaje mi się, że system kształcenia kadr do służby publicznej – nie tylko w administracji, bo coraz bardziej brakuje nam specjalistów w finansach publicznych, a przecież przyjęliśmy też w poprzedniej kadencji ustawę o służbie dyplomatycznej bez określenia sposobu przygotowywania młodych ludzi do tej służby – to jest temat najpierw na seminarium, a potem na projekt ustawy.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze chętni do zabrania głosu?
Proszę bardzo.

Senator Władysław Mańkut:

Problemy finansowe resortu obrony narodowej są znane nie od dzisiaj, dlatego pozwolę sobie zapytać pana ministra o następującą sprawę. Czy włączenie Agencji Mienia Wojskowego do resortu Ministerstwa Obrony Narodowej można łączyć z możliwością przekazywania środków pozyskiwanych przez tę agencję na modernizację armii polskiej?

**Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
Krzysztof Janik:**

Panie Senatorze! Wysoka Izbo! W ustawie o agencji był taki zapis, który nawet nakładał obowiązek wykorzystywania zysków tej agencji na realizację programu modernizacji armii. W naszym przekonaniu, ta propozycja bez radykalnego uszczuplenia kompetencji ministra skarbu państwa, który odpowiada za całość majątku narodowego i nadal jest współdecydem w agencji, umożliwi również aktywny udział ministra obrony narodowej w gospodarowaniu majątkiem tej agencji. Ponadto zmiana ta powinna pozwolić na bardziej precyzyjne i bardziej aktywne gospodarowanie tym majątkiem, chcielibyśmy bowiem, wobec znanej wszystkim sytuacji budżetu i finansów publicznych, przyspieszyć pewne procedury sprzedaży i przekazywania majątku będącego w dyspozycji agencji, a także przyspieszać proces uzyskiwania dzięki temu środków wpływających na konto Wojska Polskiego.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Adam Graczyński:

Panie Ministrze, tworzymy nowy dział pod nazwą „informatyzacja”. Jest to bardzo trafna decyzja, przynajmniej ja tak ją oceniam. Jakie będzie usytuowanie tegoż działu w strukturze rządu? Czy powstanie samodzielne ministerstwo, czy też dział ten trafi do istniejącego już resortu? Dziękuję bardzo.

**Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
Krzysztof Janik:**

Panie Senatorze! Wysoka Izbo! Otóż procedura byłaby następująca. Decyzja konstytuująca ten dział, jeśli można tak powiedzieć, zostałaby podjęta w tej ustawie. Nakładałoby to na rząd obowiązek przedstawienia ustawy działowej w ciągu pół roku. Oczywiście fachowcy rozpoczną spór o to, czy chodzi o informatyzację, czy o społeczeństwo informacyjne, a więc jaki powinien być tytuł i zakres tej ustawy. Niewątpliwie rząd przedstawi taką ustawę do oceny parlamentowi. Kiedy zakończy się procedura legislacyjna związana z tą ustawą, prezes Rady Ministrów, korzystając z uprawnień przyznanych mu w ustawie o Radzie Ministrów, wskaże ministra właściwego dla tego działu.

Chciałbym jednak powiedzieć z dużą otwartością, że spór o usytuowanie tego działu będzie trwał i nie rozstrzygniemy go, dopóki nie zdefiniujemy zakresu tego działu. Chodzi na przykład o to, ile zadań edukacji informatycznej znajdzie się w tym dziale, a ile w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu bądź w innych ministerstwach, bo na przykład w resorcie, za który mam zaszczyt i obowiązek odpowiadać, jest administracja sieciami publicznymi. W którymś momencie będziemy prawdopodobnie musieli zadać sobie trudne pytania, na przykład o to, jakie powinny być dowody identyfikacyjne, kiedy już – mam nadzieję – znajdziemy się w Unii Europejskiej, co przyjmiemy za podstawę funkcjonowania funduszy publicznych przeznaczonych na ochronę zdrowia, czy będziemy je liczyć ręcznie, czy wprowadzimy jakieś rozwiązania informatyczne itd. Wtedy, jak sądzę, pojawią się przesłanki do podjęcia odpowiedniej decyzji przez prezesa Rady Ministrów.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania?

Bardzo proszę.

Senator Genowefa Grabowska:

Panie Ministrze, moje pytanie dotyczy art. 22 ustawy, konkretnie zmiany drugiej do ustawy o Komitecie Integracji Europejskiej. Mam tę ustawę w ręku. Proponowana zmiana, dotycząca art. 4 ust. 2 ustawy nowelizowanej, brzmi: „Przewodniczący Komitetu jest członkiem Rady Ministrów”. W oryginalnym tekście ustawy jest natomiast napisane, że przewodniczący komitetu wchodzi w skład Rady Ministrów.

Interesuje mnie cel tej poprawki. Skoro w tekście ustawy zapisano, że przewodniczący komitetu wchodzi w skład Rady Ministrów, to skąd poprawka: „Przewodniczący Komitetu jest członkiem Rady Ministrów”? W ustawie mówi się o wchodzeniu w skład Rady Ministrów, a w proponowanej nowelizacji o członkostwie. Prosiłabym o wyjaśnienie tej kwestii.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Pani Senator! Wysoka Izbo! Obowiązująca poprzednio mała konstytucja posługiwała się zwrotem „wchodzić w skład”, a obecna konstytucja nie zawiera takiego sformułowania. Chodzi więc wyłącznie o dopasowanie tego przepisu do wymogów obecnej konstytucji. Albo ktoś jest członkiem Rady Ministrów, albo nim nie jest. Uważamy, że przewodniczący Komitetu Integracji Europejskiej w każdych warunkach powinien być członkiem konstytucyjnego składu Rady Ministrów.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(*Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji
Krzysztof Janik:* Dziękuję bardzo. Jestem do dyspozycji, Panie Marszałku.)

Bardzo mi miło.

Proszę państwa, otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów – dziesięć minut – o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad ustawą.

Przypominam, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

W tej chwili jest zapisanych sześciu mówców.

Udzielam głosu pierwszemu mówcy, panu Andrzejowi Spychalskiemu.

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Spychalski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Rozpatrujemy dzisiaj przedłożenie rządowe i poprawki do projektu ustawy usprawniającej i regulującej pracę Rady Ministrów oraz administracji państwowej. Uchwaleniu ustawy towarzyszyły, jak pokazały media, wrzawa i atmosfera skandalu. Absurdalne, ostre polemiki i spory oraz próby przerywania obrad Sejmu miały na celu wywołanie emocji i niepokoju wśród parlamentarzystów oraz elektoratu koalicji, a także zahamowanie aktywności obecnego rządu i zmuszenie go do defensywy. Wydaje mi się, że takim zachowaniem opozycja usiłuje uniemożliwić krytyczną ocenę rządu Buzka i ukryć jego odpowiedzialność za doprowadzenie kraju do zapaści ekonomicznej i pieniężnej.

Zasadniczym przesłaniem dokonania zaprezentowanych przez rząd zmian jest chęć zbudowania sprawniejszej administracji rządowej – nowocześniejszej, tańszej, przyjaźniejszej ludziom i wyposażonej w instrumenty prawne mające na celu zwiększenie jej efektywności. Nie powinno to nikogo dziwić, bo takie działania były poprzedzone wcześniejszymi zapowiedziami programowymi SLD i Unii Pracy, a także PSL.

Proponowane zmiany umożliwiają prezesowi Rady Ministrów faktyczne kierowanie pracami rządu, uwalniają go od biernego administrowania i jednocześnie wyposażają w niezbędne instrumenty koordynacyjne i kontrolne. Przekazanie wielu dotychczasowych kompetencji nadzorczych prezesa Rady Ministrów na rzecz właściwego ministra resortowego jest rozwiązaniem słusznym. Daje to bardziej czytelny obraz zarówno funkcjonowania jednostek organizacyjnych podległych Radzie Ministrów, jak i odpowiedzialności organu nadzorczego, którym jest właściwy minister.

Istotnym zagadnieniem są, moim zdaniem, właściwe umocowanie ustawowe i odpowiednia rola Rządowego Centrum Studiów Strategicznych oraz Rządowego Centrum Legislacyjnego, podległych organizacyjne prezesowi Rady Ministrów.

Najwięcej emocji wywołują uregulowania dotyczące służby cywilnej. Proponowany zapis, by do końca 2002 r. dyrektorzy generalni urzędów państwowych mogli wyrażać zgodę na obsadzanie wolnych stanowisk w służbie cywilnej osobami spoza korpusu tej służby, wydaje się słuszny i zasadny, gdy dokonamy chłodnej, pozbawionej emocji oceny. Osoba taka ma zajmować powierzone jej stanowisko do czasu obsadzenia go w dro-

(senator A. Spychalski)

dze konkursu w ciągu zaledwie jednego roku. Nadal przecież obowiązują konkurs i egzamin. Ustawa pozwoli dyrektorom urzędów, którzy w zdecydowanej większości wchodzi w skład korpusu służby cywilnej, na podejmowanie takich decyzji tylko wtedy, gdy jest to uzasadnione potrzebami danego urzędu, a dana osoba legitymuje się szczególnymi umiejętnościami. Fakt, że to właśnie dyrektorzy generalni, czyli pracownicy służby cywilnej, będą mogli do momentu rozstrzygnięcia konkursu na dane stanowisko kogoś tymczasowo zatrudnić, odrzuca zarzut opozycji o próbie upartyjnienia służby cywilnej. To dyrektorzy, nie politycy, będą o tym decydować. Ogłoszenie konkursu to nie jest sprawa rządu, lecz szefa służby cywilnej, który jest praktycznie samodzielny. Zwierzchnictwo premiera w tym zakresie ma charakter generalnego nadzoru.

Dotychczasowe procedury w okresie ostatnich trzech lat funkcjonowały w teorii, a praktycznie nie funkcjonowały w ogóle, tworzyły prowizorkę i tymczasowość. Padły tu już liczby, że na około tysiąc siedemset wszystkich stanowisk służby cywilnej zaledwie ponad sto zostało obsadzonych w drodze konkursu. Dobrze, że taki zapis jest wprowadzony, bo w tej chwili służba cywilna funkcjonuje w sposób ułomny.

Informacja ministra Krzysztofa Janika, że w resorcie MSWiA nie ma żadnego dyrektora z konkursu, jest wręcz kuriozalna. Zaproponowane przez Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej skrócenie czasu zawieszenia przepisów dotyczących służby cywilnej z czterech lat do jednego roku jest gestem wobec opozycji. Należy to docenić.

Pragnę także podkreślić, iż konsekwencją działań rządu na rzecz służby cywilnej jest zawarta w projekcie budżetu propozycja minimalnych oszczędności, jeśli chodzi o doskonalenie i kształcenie służby cywilnej. O ile sam budżet Kancelarii Rady Ministrów przewiduje i zakłada poważne oszczędności, wyrażane w liczbach dwucyfrowych, o tyle oszczędności w służbie cywilnej zamykają się w wymiarze 1,8%.

Zarzuty opozycji, że tysiące miejsc w administracji premier zamierza obsadzać swoimi, mocne słowa o puczu, o ustawowym zamachu stanu, nie są uprawnione. Są próbą zahamowania działań, których poprzedni rząd karygodnie zaniechał. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że gdy premierem został Jerzy Buzek, to przy udziale Mariana Krzaklewskiego w błyskawicznym tempie, nie licząc się z nikim i z niczym, wymienił całą kadrę kierowniczą w Polsce na swoją. Wyborcy mówią mi na wielu spotkaniach, że właśnie my, obecna koalicja, powinniśmy się uczyć od prawicy, jak zachować się po przejęciu władzy. Zapewne jest to pouczające wyznaczenie.

Kontrowersje wywołuje zapis dotyczący w praktyce ograniczenia prawa do udziału w posiedzeniach Rady Ministrów prezesów NBP i NIK. Uważam, że takie rozwiązanie jest słuszne, dobrze porządkuje stosunki między organami władzy a NIK i NBP. Zgodnie z konstytucją organami władzy są prezydent i Rada Ministrów. Obowiązujący w Polsce podział władzy ani prezesa NBP, ani prezesa NIK nie czyni organami wykonawczymi. Ich udział na zaproszenie premiera w obradach Rady Ministrów dotyczących kwestii, które wymagają wysłuchania ich opinii, wspólnej rozmowy, jest zasadny i racjonalny. Określa się w ten sposób także kwestię odpowiedzialności za podejmowane działania. Nie można ograniczać swobody rządu w dyskusji i w podejmowaniu decyzji. Rząd przecież nie jest zapraszany na posiedzenia zarządu NBP oraz kierownictwa NIK. W dotychczasowej praktyce udział tych osób w pracach Rady Ministrów był raczej symboliczny. Oświadczenie, które przeczytałem w środkach masowego przekazu, że Leszek Balcerowicz nie uczestniczył w żadnym posiedzeniu nowego rządu, a w okresie poprzednim delegował swojego przedstawiciela, który z reguły milczał, zaś prezes NIK rzadko przychodził na posiedzenia, zdaje się potwierdzać słuszność wprowadzonych zapisów.

W tym miejscu chciałbym także przywołać zachowanie prawicy, kiedy to rząd Jerzego Buzka sprzeciwił się uczestniczeniu prezydenta Rzeczypospolitej w swoich pracach.

Ważnym elementem proponowanych regulacji jest to, że nie wywołują one dodatkowych skutków finansowych dla budżetu, a zmiany organizacyjno-funkcjonalne i nadzorcze będą realizowane w ramach środków będących w dyspozycji tych organów i jednostek. Konsekwencją tych rozwiązań jest przedstawiony projekt budżetu Kancelarii Rady Ministrów, który zakłada znaczące oszczędności.

Reasumując, pragnę podkreślić, że proponowane przez rząd i uchwalone przez Sejm zmiany oraz poprawki zgłoszone przez sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej zasługują na poparcie. Popieram te rozwiązania nie dlatego, że musi być inaczej, ale dlatego, że musi być normalnie, mądrze i lepiej. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zadziwiające zmieścił się pan dokładnie w dziesięciu minutach.

Poproszę teraz o zabranie głosu senatora Janowskiego. Następnym mówcą będzie pan Zbigniew Zychowicz.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie! I chciałem powiedzieć: Panie Ministrze, ale nie ma pana ministra, więc: Szanowni Przedstawiciele Rządu!

Rzeczpospolita moja, twoja, onych, ich, a może nasza, wspólna? Jakie ma być państwo polskie? Takie pytania stawia sobie, jak sądzę, każdy myślący obywatel mego kraju, nie: tego państwa, tylko: mego państwa. I tego pytania nie może nie postawić sobie poseł, senator czy minister.

Proszę państwa, my tworzymy kraj nie dla takiej czy innej orientacji politycznej, ale kraj dla nas samych – to nie egoizm – dla naszych dzieci i dzieci naszych dzieci. Za dwadzieścia, trzydzieści lat nie będą pytali, czy nosiliśmy w kieszeni legitymacją zieloną, czerwoną, fioletową czy nie nosiliśmy żadnej, tylko będą pytali, czy to byli ludzie mądrzy, czy głupi, czy działali dla Polski, czy dla siebie. I takie pytania chciałbym dzisiaj w Wysokiej Izbie również postawić w kontekście dyskusji nad ustawą, o której mówimy.

Jest to ustawa, która dotyczy zmian ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw. Ustawa ta była uchwalona przez Sejm dwa dni temu. Projekt rządowy był przekazany 23 listopada. Jednakże w tym czasie obserwowaliśmy pewne nadzwyczajne emocje. Tych nadzwyczajnych emocji nie wywołał wcale projekt rządowy, ten z listopada, ale sposób i materia zmian w trzech ustawach. Tu już nie chodzi o nocną porę, bo wyzbyłbym się takich określeń, ale o to, że – w moim przekonaniu – zostało złamane coś, co nazywa się prawidłowym konstruowaniem prawa w Polsce. Konstytucja mówi o tym, kto ma inicjatywę ustawodawczą i w jaki sposób można tę inicjatywę realizować. Nic nie stało na przeszkodzie, aby rząd czy posłowie wprowadzili zmiany do tych trzech ustaw w sposób przewidziany w art. 118 i 119 konstytucji. Nie sięgnięto po takie rozwiązania. Uważam zatem, nawet niezależnie od meritum sprawy, że te dwa artykuły dotyczące NIK i Narodowego Banku Polskiego, a także dopisane dodatkowo zmiany w art. 31, dotyczącym służby cywilnej, nie powinny być przez Wysoką Izbę przyjęte. Mamy orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w tej materii. Pan minister Janik cytował rozwiązania z innych krajów, dotyczące procedur legislacyjnych. Gdybyśmy się chcieli na tych rozwiązaniach wzorować, to takie działanie byłoby niedopuszczalne, bowiem Trybunał uznaje za niedopuszczalne nadużywanie formy poprawki dla faktycznej realizacji prawa inicjatywy ustawodawczej. Mówią o tym orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zarówno z lat przed obecną

konstytucją, jak i po jej uchwaleniu. Proszę zatem Wysoką Izbę o przyjęcie stosownej poprawki.

Nie tylko jednak ta kwestia dotyczy mojego uzasadnienia wniosku o skreślenie pewnych artykułów w ustawie, o której mówimy. Pragnę zwrócić uwagę państwa na zapis dotyczący służby cywilnej. Tak się składa, że w minionej kadencji byłem członkiem Rady Służby Cywilnej. Ustawa o Służbie Cywilnej zawiera w art. 1 bardzo piękny zapis mówiący, że w celu zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa ustanawia się służbę cywilną oraz określa zasady dostępu do tej służby, zasady jej organizacji, funkcjonowania i rozwoju.

Jest też w tej ustawie art. 14 ust. 2 pkt 3, który mówi o tym, że Rada Służby Cywilnej opiniuje projekty aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej. Ten projekt nie został zaopiniowany, nie wiem dlaczego. Czemu i komu służy taki pośpiech? Jest to kolejne złamanie ustawy.

Pan senator Spychalski mówił tutaj, że ktoś chce rewanzu. Ja nie sądzę, żeby ktokolwiek chciał rewanzu. Zmobilizował mnie pan, Panie Senatorze, do sięgnięcia do mego archiwum. W „Trybunie” z 7 lipca pan Janik, obecny minister, a ówczesny poseł, pisał w artykule zatytułowanym „Wygrana to nie automat”: „Rzeczywiście spotykam się z opiniami «to my im teraz pokazemy». Ale byłoby to najgorsze, co można by zrobić. (...) Jeśli nasze rządy mają – pisze dalej pan Janik – zakończyć się sukcesem, to musimy wykorzystać najlepsze kadry. Oczywiście, jeśli wśród ludzi związanych z koalicją będzie ktoś lepszy niż wśród obecnych elit, to zapewne nastąpi zmiana. Ale tylko wtedy”. To była deklaracja przedwyborcza.

W tym kontekście działania dotyczące służby cywilnej muszą budzić wielki niepokój, nie emocjonalny, lecz chłodny, wynikający z tego, że chcemy rzeczywiście mieć dobrą administrację. Ja też jestem zwolennikiem – pan minister o tym wspominał – korpusu służby cywilnej w samorządzie, i to nie tylko w tej administracji, ale być może także w administracji sądowniczej.

Tak więc w świetle przepisów ustawy o służbie cywilnej sprawdzenie tego, co jest w art. 1, a więc owej rzetelności, bezstronności, jest w gruncie rzeczy możliwe tylko poprzez konkurs. Dobrze, że komisja zrezygnowała chociaż z tego okresu pięcioletniego, zmieniając to na jeden rok, jednakże uważam, że to za mało. Można bowiem poprzez szefa służby cywilnej skorzystać z przepisów art. 144 i ten problem rozwiązać.

Mówi się o tysiącu siedmiuset osobach. Pan doktor Grzegorz Rydlewski w wypowiedzi, którą znam, bo uczestniczyłem w tamtym spotkaniu, mówił, że jest to tysiąc sześćset czterdzieści osób. Nie spierajmy się jednak o te sześćdziesiąt osób. Z kolei szef służby cywilnej podaje informację, że

(senator M. Janowski)

przed wejściem w życie ustaw o służbie cywilnej zatrudnionych zostało tysiąc dwieście osób, a więc że zmiany mogą dotyczyć jedynie około czterystu osób. Nie mamy zatem jasności, jak wielki byłby arsenał osób, które będą objęte tymi zmianami.

Chcę jeszcze, Panie Marszałku, patrząc na zegar, odnieść się do innych zmian. Otóż w ustawie, o której mówimy, jest art. 9 dotyczący regionalnych izb obrachunkowych. Konstytucja w art. 171 mówi o tym, że nadzór nad samorządem terytorialnym sprawuje prezes Rady Ministrów i wojewodowie, a w zakresie spraw finansowych regionalne izby obrachunkowe.

Tak więc w tym kontekście, nie ujmując niczego ministrowi spraw wewnętrznych i administracji, uważam, że logiczne jest, iż to właśnie prezes Rady Ministrów będzie również nadzorował funkcjonowanie regionalnych izb obrachunkowych. Inaczej byśmy – w moim przekonaniu – doszli do pewnej sprzeczności.

Także ustawy dotyczące Narodowego Banku Polskiego, które były tutaj wymieniane sygnałnie, budzą sporo emocji, między innymi chyba dlatego, że nie przeczytano uważnie zapisu artykułów, w których dokonuje się zmiany.

Otóż art. 20 ustawy o NIK w obecnym brzmieniu mówi, że prezes Najwyższej Izby Kontroli ma prawo uczestniczyć w posiedzeniach Rady Ministrów. Dlaczego chcemy go tego prawa pozbawić? On nie jest członkiem Rady Ministrów, nikt też nigdy nie powiedział, że szef NIK czy szef Narodowego Banku Polskiego ma być przedstawicielem opozycji, a takie stwierdzenia tutaj padły.

W ustawie o Narodowym Banku Polskim jest zaś mowa o tym, że...

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Panie Senatorze, pański czas niestety mija.)

Dziękuję, Panie Marszałku. Skończę, jeśli pan pozwoli, w ciągu trzydziestu sekund.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Bardzo proszę.)

W art. 20 ustawy o Narodowym Banku Polskim mówi się, że prezes może uczestniczyć w posiedzeniach Sejmu i Rady Ministrów. Być może więc warto również wykreślić z tych zapisów Sejm... Nie róbmym tego, nie psujmy naszej Rzeczypospolitej.

Panie Marszałku, składam na pańskie ręce poprawki. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Głos zabierze teraz senator Zychowicz. Kolejnym mówcą będzie Krzysztof Piesiewicz.

Senator Zbigniew Zychowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Przychyłam się do części słów, które pan senator Janowski był uprzejmy z tego miejsca wygłosić. Rzeczywiście chcemy żyć w państwie sprawnie rządzonym, a na razie żyjemy w kraju, w którym spotkać można sporo kuriozalnych rozwiązań. Trzeba to szybko zmienić. Ta koalicja w czasie debat przedwyborczych deklarowała na prawę państwa, deklarowała stworzenie państwa przyjaznego, sprawnie zarządzanego, państwa efektywnego i oszczędnego.

Przedłożony akt prawny zmierza w kierunku racjonalizacji struktur władzy wykonawczej w państwie. Tak mocno kwestionowana, w tym przez opozycję, poprawka dotycząca ustawy o służbie cywilnej w istocie wychodzi naprzeciw – ja bym powiedział – pilnym potrzebom tworzenia niezbędnych kadr w urzędach, poczynając od centralnych, a na wojewódzkich kończąc. To nie chęć zawłaszczenia władzy, którą niektórzy przyrównują do TKM w naszym wydaniu, ale dramatyczna potrzeba obsady wielu stanowisk.

Mógł rzeczywiście nieco dziwić tak długi okres pomijania służby cywilnej – bo aż do 2005 r. – w procedurach wyłaniania kadr wymienionych w ustawie o służbie cywilnej, ale jak państwo pamiętają, minister Janik już z trybuny sejmowej zadeklarował, iż rząd radykalnie ograniczy ten okres.

Poza tym nie świadczy, proszę państwa, o powadze państwa istnienie ważnej instytucji, w której bardzo ważni urzędnicy noszą tytuł „pełniący obowiązki”, co odnosi się nawet do sekretarza Rady Ministrów, a jest tak od kilku lat. Potrzeba ten stan rzeczy przejściowo zmienić, a pamiętajmy również o tym, że ustawa o służbie cywilnej zakłada taki pięcioletni okres przejściowy, w którym nie wszystkie jej zapisy mogą być stosowane. Niemniej jednak i tak w tym kształcie, jaki jest, i wobec praktyki, jaka wytworzyła się w naszym kraju, szefowie ministerstw, szefowie urzędów centralnych, wojewodowie mają do czynienia ze swoistym kagańcem.

Ta poprawka zmierza do tego, aby ponownie włączyć szefa służby cywilnej w proces kreowania kadr wymienionych w ustawie o służbie cywilnej – przynajmniej w części. Sugeruję, aby w okresie do 31 grudnia 2002 r. – jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu – szef służby cywilnej na wniosek dyrektora generalnego urzędu mógł w każdym czasie obsadzić wolne stanowiska, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, czyli dyrektorów departamentów, ich zastępców, szefów podobnych struktur w ministerstwach, urzędach centralnych, wojewódzkich i pozostałych, które są wymienione w ustawie o służbie cywilnej, przez osoby, które spełniałyby warunki zawarte w ustawie o służbie cywilnej wymienione w art. 4.

(senator Z. Zychowicz)

W odniesieniu do stanowisk, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, proponuję – chodzi o dyrektorów generalnych w instytucjach centralnych, w ministerstwach, urzędach wojewódzkich i kilku innych – żeby mógł na nie na czas określony, do przeprowadzenia konkursu, powoływać prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego lub wojewody, przedstawiony po zasięgnięciu opinii szefa służby cywilnej.

Te poprawki zmierzają w istocie do mocnego powiązania podejmowanych decyzji ze służbą cywilną.

Sądzę, że ta poprawka, a zwłaszcza wytworzona w jej wyniku praktyka zmobilizuje zarówno szefa służby cywilnej, jak i szefów resortów oraz instytucji centralnych i wojewodów do tego, by szybko przeprowadzić procedury konkursowe i powołać te osoby zgodnie z ustawą o służbie cywilnej.

Druga moja poprawka zmierza do tego, by Wyższy Urząd Górniczy podporządkować ministrowi środowiska, a nie tak jak do tej pory – mamy to w przedłożonym akcie prawnym – ministrowi spraw wewnętrznych i administracji. Jest to zgodne z postulatem, który zgłaszany był przez wielu posłów w Sejmie. Dziękuję uprzejmie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu senatora Krzysztofa Piesiewicza. Następnym mówcą będzie pan Andrzej Wielowieyski.

Senator Krzysztof Piesiewicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W wystąpieniu pana ministra zostało użyte słowo „semantyka”. Mnie się wydaje, że jesteśmy w takim momencie – dwa i pół miesiąca po wyborach – że to przestają być spory semantyczne. To zaczyna być strukturalnie przebudowywany sposób sprawowania władzy wykonawczej. Z wielką wstrzeźliwością odnosiłem się – i mój klub także – do sposobu uzyskiwania pokrycia deficytu budżetowego. Kogo uderzy to po kieszeni i co z tego wyniknie, jest w rękach władzy wykonawczej. Taki jest wybór tej ekipy – może dobry, może zły. Reprezentując określoną formację polityczną, nie uchylam się od odpowiedzialności za fakt, iż trzeba ograniczyć wydatki i ktoś musi na tym stracić. A kto – to już jest wybór tych, którzy sprawują władzę.

Chcę zaznaczyć, że to nie jest spór semantyczny, i trzeba sobie jasno powiedzieć, iż opozycja oraz wiele osób, z którymi rozmawiam, odbiera problem wykluczenia z posiedzeń Rady Ministrów

prezesa NIK i prezesa Narodowego Banku Polskiego – osób wybieranych przez Sejm i Senat – w kategoriach sporu doktrynalnego czy też sporu dotyczącego tradycji. Trzeba powiedzieć jasno, również w kategoriach semantycznych: obaj prezesi zostali potraktowani przez rząd jako *persona non grata*. To jest jasne. A to była dobra tradycja z punktu widzenia interesu publicznego.

Mamy prawo postawić sobie pytanie: czy ta tradycja jest złamana tylko dlatego, że reprezentują oni inną formację polityczną? Takie pytanie jest uzasadnione, takie pytanie stawia sobie wielu Polaków. Odwoływanie się do alegorii o charakterze gastronomiczno-restauracyjnym, że oto nie zaprasza się klientów restauracji do kuchni, nie jest dobrym porównaniem. W dobrych restauracjach są oszklone drzwi, a czasami pitrasi się – że tak się wyrażę – przy stołach. To nie jest dobre porównanie.

Ja osobiście, a także wiele osób, z którymi rozmawiam, traktuję to jako gest nieprzyjazny i jako złamanie dobrej tradycji. To pierwsze zagadnienie.

Drugie zagadnienie. Mam prawo postawić sobie pytanie związane z podporządkowaniem takich urzędów jak: Urząd Zamówień Publicznych, Komisja Papierów Wartościowych i Giełd, Agencja Mienia Wojskowego, Urząd Nadzoru Budowlanego, Prezes Urzędu Regulacji Telekomunikacji. Czy poprzednie ich podporządkowanie prezesowi Rady Ministrów wynikało z fanaberii? A może wynikało z potrzeby tworzenia niezależności od określonych resortów branżowych? Czy też chodziło o to, żeby te urzędy nie miały charakteru departamentów tych ministerstw?

Odpowiem – ponieważ kiedyś uczestniczyłem w tych pracach. Taki był zamysł, taka była idea decentralizacji i niezależności, szczególnie tych urzędów, które podejmują z punktu widzenia interesu publicznego gigantyczne decyzje o charakterze finansowym. Traktujemy to jako próbę – i ja traktuję to jako próbę – ograniczenia niezależności tych urzędów, co z punktu widzenia interesu publicznego jest niekorzystne, chociaż rozumiem, że być może jest sprawniej, lepiej, wygodniej i szybciej, ale jest interes publiczny. Tworzenie niezależności tych urzędów nie ma nic wspólnego z zamulaniem procesu decyzyjnego, służyło tylko określonemu interesowi publicznemu.

Panie Senatorze, to nie jest absurdalne, że zgłasza się sprzeciw. Jak mówią w obcym języku, nie ma z opozycją tak, że *ruki po szwam*. Uważamy te decyzje, szczególnie z powodu braku konsultacji z Radą Służby Cywilnej, za wadliwe. Uważamy, że proponowane regulacje być może usprawniają sprawowanie władzy w tej chwili, ale demontują pewną filozofię konstruowania tego rodzaju agencji i tego rodzaju instytucji.

Proszę mi wierzyć – nie kokietuję, mówię szczerze – jestem przekonany, że zawsze ci, którzy roz-

(senator K. Piesiewicz)

poczynają sprawowanie władzy, wygrywając wybory w demokratycznym państwie, powinni mieć tak zwaną taryfę ulgową przez pierwszych kilka miesięcy. Boimy się tych regulacji z punktu widzenia interesu publicznego. Ja też się boję.

Problem prezesa NIK i prezesa Narodowego Banku Polskiego nie jest problemem merytorycznym, bo obaj ci panowie – może będą to panie, niedawno była pani – nie mają wpływu na decyzję Rady Ministrów, nie mają prawa głosu. To była dobra tradycja, została ona złamana. Jest to symbol, znak czasu.

Dlatego niestety z przykrością składam wniosek o odrzucenie ustawy w całości. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu senatora Andrzeja Wielowieyskiego. Następną mówczynią będzie pani Olga Krzyżanowska.

Nie tak daleko, Panie Senatorze.

(Senator Andrzej Wielowieyski: Przepraszam.)

No właśnie, tak sobie patrzę, i pomyślałem, że pan do domu chce pójść.

(Senator Andrzej Wielowieyski: W Sejmie miałem zwykle dłuższą drogę.)

Miał pan tam innego Pawłowa.

Senator Andrzej Wielowieyski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Będę kontynuował wypowiedzi moich przedmówców, którzy podnieśli już najważniejsze punkty, które czynią z tej ustawy, moim zdaniem, bardzo duży ustrojowy problem dla Polski. Po raz pierwszy od dwunastu lat, Wysoka Izbo, jesteśmy na rozdrożu ustrojowym, następuje coś, co oznacza odkręcenie orientacji politycznej Polski. Budowaliśmy przez te dwanaście lat system demokratyczny i staraliśmy się budować system społeczeństwa obywatelskiego w Polsce. A w tej chwili, przez tę ustawę, a zwłaszcza dwa jej fragmenty – chociaż sprawy wewnętrzne rządu, pomiędzy ministrami a resortami, też są istotne – odnoszące się do tego, kto może uczestniczyć w posiedzeniach Rady Ministrów i w jaki sposób ograniczać się ustawę o służbie cywilnej, są czymś bardzo poważnym i trudnym.

Już w czasie kampanii wyborczej ugrupowania, które uzyskały większość, ugrupowania, które sprawują rządy w tej chwili, sygnalizowały konieczność ograniczenia funkcji organów kontrolnych i trybunałów, zmniejszenia ich składu. Mamy już w ręku pakiet propozycji dotyczących

samorządu z radykalnym ograniczeniem liczby radnych. To nie jest sprawa liczb, to jest sprawa ustrojowa, to jest sprawa jakościowa, to jest równocześnie sprawa ograniczenia reprezentatywności rad i kompetencji radnych, którzy nie będą mieli siły i czasu na to, żeby sprawować to, o co chodzi, to znaczy funkcję kontrolną nad aparatem wykonawczym. Mamy do czynienia z pewnym szerokim pakietem posunięć ustawowych, które zmieniają ustrój Polski. Wracamy do PRL, to już było mówione z różnych stron. Jest to powrót do PRL w tym zakresie, w którym ograniczając budowę właśnie społeczeństwa demokratycznego i obywatelskiego, opierającego się przede wszystkim na aktywności i dobrej kontroli władzy wykonawczej, umacniamy pozycję władzy wykonawczej poprzez umocnienie jej partyjności i wpływu władz partyjnych, aparatu na wykonawstwo, a odsunięcie innych organów.

Te zmiany, niby tak niewielkie, dotyczące uczestnictwa w pracy rządu dwóch ludzi czy dwóch instytucji, mają niezmiernie istotny charakter, ponieważ to uczestnictwo nie zmniejsza niezależności od siebie władz publicznych, ale wzmacnia ich działanie. NIK jest instytucją parlamentarną i jeżeli dajemy rządowi w pracach parlamentarnych niewątpliwie priorytet i oddajemy go pełnym szacunkiem, to dlaczego nie ma być również odwrotnie? Zwłaszcza że tu nie chodzi o praktykę, bowiem w praktyce premier zawsze może się naradzić ze swoimi ministrami i w najbardziej intymnym gronie decydować o najtrudniejszych sprawach. Wbrew temu, co mówił pan senator Sychalski, tu chodzi o formalne podejmowanie decyzji. Mam na to dowody, bo z pozycji sejmowej obserwowałem, jak dalece NIK i Narodowy Bank Polski potrafiły wpływać, co zresztą pan minister Janik uznał za uzasadnione, na kierunek ustawodawstwa, na ekonomiczność – to przedstawiciele banku; na rzetelne przestrzeganie przepisów i konstytucji, i przepisów szczegółowych – to rola NIK. Wielokrotnie to występowało i było czymś pozytywnym.

Tutaj chodzi o to rozłożenie akcentów. Tutaj chodzi nie tylko o to, iż te dwie niezależne instytucje mogą uczestniczyć przy legislacji i powiedzieć rządowi coś mądrego, tu chodzi o to, że one są niezmiernie potrzebne również przy wykonywaniu prawa, przy realizacji ustaw i postanowień Sejmu. Zwracam uwagę państwa senatorów na to, że przecież my, sprawując nasze funkcje kontrolne, pracujemy przede wszystkim na materiałach NIK, a precyzyjność oceny działalności administracji państwowej przez Najwyższą Izbę Kontroli w bardzo dużym stopniu będzie polegała na dobrym zrozumieniu motywów, przesłanek oraz etiologii powstawania przepisów i realizowania określonych działań przez administrację państwową.

(senator A. Wielowieyski)

Tak więc nie można odsuwać tych dwóch ważnych instytucji, które przez wiele lat, zarówno za rządów prawicowych, jak i lewicowych, różnych orientacji, były niezależne. Konflikty były niewątpliwe i przed rokiem 1993, i w latach 1993–1997, i potem. Te instytucje zawsze były kontrowersyjne, bo one z założenia mogą być kontrowersyjne dla rządu, przy swej niezależności i funkcji. Ale są potrzebne i ich udział w pracach rządu jest ważny.

Zbliżam się do końca, bo mój czas mija, w związku z tym poruszę drugi wielki problem, to znaczy ograniczenia ustawy o służbie cywilnej. Na szczęście jest posunięciem, jest wnioskiem rozsądnym, racjonalnym z punktu widzenia funkcjonowania administracji państwowej to, żeby nie wydłużać tego okresu swobodnego harcowania przy obsadzaniu ważnych stanowisk służby cywilnej. Zauważmy też jednak zastosowanie w naszych warunkach reguły łupu, bo tam jest taka reguła, tak jak to jest w Stanach Zjednoczonych, a odejście od praktyki europejskiej, gdzie przy najbardziej radykalnych zmianach orientacji czy układu sił w parlamencie ciągłość władzy, ciągłość administracji cywilnej jest zachowywana, jest zabezpieczona, jest przestrzegana jako elementarne wymaganie normalnego, stabilnego państwa. My nie jesteśmy jeszcze normalnym, stabilnym państwem. Mamy dość kiepskie, często kruche kadry i pogłębiały kryzys administracji państwowej, wprowadzając dowolność administracyjną. To, że wyłączamy, niechby nawet najdzielniejszych i być może pełnych najlepszej woli, kierowników resortów spod kontroli i spod zasad systemu sprawdzonego w Europie i dobrze funkcjonującego, wyłączamy kilkuset pracowników na okres co najmniej roku, spowoduje, iż prawo łupu zostanie zrealizowane i nieuchronnie nastąpi rozchwianie, w pewnym zakresie, systemu administracji państwowej. Będzie to zły precedens w rozwoju demokracji i państwowości polskiej.

I z tego względu podtrzymuję wniosek przedłożony już tutaj przez pana senatora Piesiewicza w imieniu całego klubu i mojej partii, Unii Wolności, dla której to jest cios w całą ewolucję i rozwój demokracji polskiej, o odrzuceniu tej bardzo niebezpiecznej ustawy.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Poproszę o zabranie głosu panią senator Olę Krzyżanowską.

Senator Olga Krzyżanowska:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Właściwie moi przedmówcy już wszystko powiedzieli na ten temat. Przyłączam się i do wniosków, które złożyli, i do argumentów, które przedłożyli Wysokiej Izbie.

Chcę tylko krótko dodać, że krok rządu jest dla mnie kompletnie niezrozumiały. W tej chwili rząd i parlament są bardzo czujnie obserwowane przez opinię publiczną. Mamy przed sobą najważniejszą sprawę – budżet państwa. A w tej chwili rząd wrzuca nam ustawę, w której nie mówi się o budżecie, o pieniądzach, lecz o zmianach administracji, ustawę, która cofa, moim zdaniem, polską demokrację, z dwóch powodów.

Po pierwsze, te dwa wnioski, mówiące o wykluczeniu prezesa Narodowego Banku Polskiego i szefa NIK, duża część opinii publicznej – nie znam badań i nie wiem jak duża – rozumie w ten sposób, że rząd chce pracować w tajemnicy, aby broń Boże w obradach nie brał udziału ktokolwiek, kto jest, no trudno powiedzieć opozycją, ale w każdym razie może kiedyś być w opozycji. Jest to bardzo niebezpieczny ogłód w opinii publicznej tego, co rząd chce zrobić. Wydaje mi się, że niepotrzebnie rząd to robi. To nie jest mój rząd w sensie politycznym, ale – jak słusznie powiedział pan senator Janowski – to jest nasz wspólny rząd. I jego błędy w stosunku do opinii publicznej będą błędami, za które my wszyscy zapłacimy: państwo zapłaci, obywatele zapłacą.

Jeśli chodzi o służbę cywilną, próbowaliśmy, proszę państwa, przez te dwanaście lat do jej stworzenia dążyć. Było trudno, z kłopotami, bo trzeba wykształcić tych ludzi, bo co zmiana rządu, to polityczna roszada i państwo przestaje funkcjonować. W momencie zmiany politycznej rządu państwo przestaje funkcjonować – dawny urzędnik już nie podejmie decyzji przed wyborami, no bo jak się coś zmieni, to najlepiej decyzji nie podejmować, a nowy urzędnik nie podejmie decyzji, bo przy najlepszej nawet woli musi mieć czas na jej wprowadzenie. I ta ustawa, to co ona mówi o służbie cywilnej, stwarza wrażenie – być może tak nie jest, wołałabym, żeby nie było, ale w to nie wierzę – że za nią znowu kryje się chęć wprowadzenia swoich ludzi.

Proszę państwa, naprawdę nie wolno się cofać. Z trudnością przez dwanaście lat Polska próbuje iść do przodu, mimo naszych kłótni i problemów. Popieram wniosek o odrzuceniu projektu ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Stwierdzam, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyło pięć

(wicemarszałek K. Kutz)

ciu senatorów, mianowicie pan Janowski, wraz z innymi, pan Zychowicz, pan Piwoński, pan Piesiewicz i pan Wielowieyski.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

I pytam pana ministra, czy chciałby się ustosunkować do przedstawionych wniosków. Tak.

Bardzo pana proszę.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji Krzysztof Janik:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W dyskusji pojawiło się kilka wątków, do których chciałbym się odnieść, jeśli państwo pozwoli, być może czasem polemicznie, ale proszę nie mieć do mnie o to żalu. Państwo używają pewnej takiej polemicznej zadziorności, więc spróbuję odplacić tym samym.

Zaczalbym od jednej rzeczy. Otóż ja bardzo serdecznie proszę, żeby w sprawie obecności prezesów Najwyższej Izby Kontroli i Narodowego Banku Polskiego na posiedzeniach rządu bardzo starannie ważyć słowa z nadmiernym emocjonalnym ładunkiem. Jedno sprostowanie, które należy się faktom. Nie my do tradycji III Rzeczypospolitej wprowadziliśmy pojęcie czy instytucję osoby *non grata*. Przypomnę państwu, bo może nie wszyscy pamiętają, że to prawicowe zarządy miast masowo podejmowały uchwały dotyczące prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i wtedy protestów nie było. Więc używanie tutaj pojęcia *persona non grata* wydaje mi się nadmiernie przesadzone.

Chcę także powiedzieć, że różnimy się w sprawie tradycji. Mówię do pana senatora Piesiewicza – przepraszam, ale chyba go nie widzę na sali, więc powiem inaczej. To jest tradycja Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Były w III Rzeczypospolitej próby zerwania z tą tradycją. Otóż być może nie wszyscy na tej sali wiedzą, że pierwszą próbę niezapraszania przedstawicieli tych instytucji na posiedzenia rządu podjął popierany przez panów rząd Hanny Suchockiej. Wprowadzono wtedy pojęcie „rząd w składzie konstytucyjnym”, którego nie było wówczas ani w małej konstytucji, ani w innych aktach prawnych. Ale ówczesny szef Urzędu Rady Ministrów pan Jan Maria Rokita wystosował do pana prezesa Kaczyńskiego pismo informujące go, że nie jest zaproszony na najbliższe posiedzenie Rady Ministrów, ponieważ będzie ona obradować w składzie konstytucyjnym. Mało tego. Obie Wysokie Izby, i sejmowa i senacka, w 1996 r. przyjęły ustawę, ona jest opublikowana w „Dzienniku Ustaw nr 106 poz. 496, w której uchyliły prawo uczestnictwa prezesa NBP w posiedzeniach Rady Ministrów.

Protestu wówczas nie było żadnego. Dopiero półtora roku później w nowej ustawie o NBP przywrócono jego prezesowi to prawo. Ale przez półtora roku go nie zapraszano i w tej sprawie milczeliśmy. A chodzi przecież, przepraszam, nie o debutantów, tylko o doświadczonych parlamentarzystów, którzy współkreują naszą Rzeczpospolitą przez wiele lat.

Nie jest więc tak, że jest jakaś trwała tradycja. Jest tak, że ciągle się z tym problemem próbujemy zmierzyć i że się o niego spieramy. I mam w związku z tym prośbę. Ja wiem, jakie są prawa opozycji, sam w niej byłem, dłużej niż w koalicji rządzącej. Znam prawa rządzące tego typu polemiką, chociaż stawiacie mnie państwo w gorszej sytuacji, bo ja jestem urzędnikiem rządowym, który nie może się z Wami spierać bez przekroczenia pewnej granicy. Ale proszę nie stawiać nas pod ścianą. Spór o to, jak powinniśmy zastosować w praktyce politycznej przepisy nowej konstytucji, trwa i pewnie go tak szybko nie rozstrzygniemy, jednakowoż rząd koalicji SLD-UP-PSL będzie próbował to robić.

Jeszcze raz podkreślam: nie jest to gest nieprzyjazny, bo to nie jest pojęcie konstytucyjne – przyjaźń lub nieprzyjaźń, sympatia lub empatia to nie są pojęcia ustrojowe. Jest to krok w kierunku porządkowania ustroju i odpowiedzialności, ale bez zrywania współpracy, bo mówiłem, że będziemy ich zapraszać i że zawsze będą obecni na posiedzeniach stałego Komitetu Rady Ministrów.

Kwestia służby cywilnej. Pan senator Janowski był uprzejmy zapytać, czy była zaopiniowana przez Radę Służby Cywilnej. Panie Senatorze, to jest poprawka poselska. Ja jej bronię, ale autorami tej poprawki, podobnie jak i poprzedniej, są posłowie. Ja ubolewam, że została ona zgłoszona w drugim czytaniu, które rozpoczęło się o 23.30. Ubolewam nad tym. Uważam, że tak Sejm, jak i Senat powinny kończyć robotę jak Pan Bóg przykazał o 16.15. Ale tak to jest niestety zorganizowane. Ubolewam nad tym, że przed zgłoszeniem tej poprawki moi koledzy z klubu nie odbyli kilku rozmów, które mogłyby rozładować to napięcie i emocje. Ale też i ci, którzy następnego dnia używali słów „pucz” i „zamach stanu”, nie przeczytali tego, co tam tak naprawdę było. Bo co tam tak naprawdę było?

Nie chcę wracać do historii, ale ustawa o służbie cywilnej powstała w czasie rządów poprzedniej koalicji SLD-PSL. I na początku 1998 r., zanim jeszcze rząd koalicji Akcja Wyborcza Solidarność-Unia Wolności zdążył rozsiać się w fotelach, już wniósł gruntowną nowelizację całej właściwie ustawy. Tydzień po zaprzysiężeniu wyrzucił szefa służby cywilnej, nie formułując wobec niego żadnych zarzutów. A my zmieniamy jeden przepis, gdzie nie eliminujemy, nie pomniejszamy roli szefa służby cywilnej. Rząd popiera propozy-

(minister K. Janik)

cje pana senatora Zychowicza. Tak jest. Szef służby cywilnej o wszystkim będzie decydował. Ale chcemy dać mu szansę, żeby mógł jeszcze w tym jednym małym kawałku mieć trochę więcej możliwości. A przypomnę, chociaż personalia to nie jest dobry temat, że szefem służby cywilnej jest pan minister Jan Pastwa powołany na sześć lat przez pana premiera Jerzego Buzka. I będzie on tym szefem, jeśli nic się nie stanie, a życzę mu wszystkiego najlepszego, przez całą kadencję tego rządu i jeszcze kawałek kadencji następnego. A jeśli będzie to taki rząd jak poprzedni, to pewnie znajdzie sposób, żeby go wyrzucić. My na razie tego sposobu nie szukamy. Prosiłbym więc, żeby zachować tu proporcje, bo jest krzyk, kiedy ciut ciut zmienia się jeden przepis, a było milczenie, kiedy zmieniano się całą ustawę.

I być może, Panie Senatorze, jak policzymy, to okaże się, iż jest więcej niż sześciuset urzędników służby cywilnej, którzy zdali egzamin zaraz po wejściu w życie ustawy w 1996 r., a których następny rząd po prostu wyrzucił, wprowadzając nową ustawę. My nie przedstawiamy żadnej ustawy tego typu, nikogo nie wyrzucamy. Mało tego, chcielibyśmy przekonać, pozyskać pana ministra Pastwę do tego, żeby szybciej i częściej ogłaszał konkursy, żeby coraz więcej stanowisk było obsadzanych w trybie normalnym, bo tak naprawdę jeszcze tej służby cywilnej nie mamy. Proszę państwa, jest sto trzydzieści sześć tysięcy etatów urzędników w administracji rządowej – od ogólnej, zespolonej, po administracje specjalistyczne, takie na przykład jak administracja fiskalna, a do tego jeszcze administracja samorządowa, która stanowi odrębny problem. Nie uciekniemy, mówię to do wieloletniego prezydenta Rzeszowa, od stabilizacji administracji samorządowej, która także jest częścią administracji publicznej – a mamy do tego wszystkiego sześciuset, ośmiuset, tysiąc urzędników, używajmy jakiej chcemy liczby, zawsze będzie to ułamek, procent całości. O tym trzeba pamiętać. Służby cywilnej w takim tempie jak do tej pory nie zbudujemy. Chyba że zrobimy to tak, jak Anglicy pielęgnują trawniki.

Co do nadzoru nad urzędami, to jeszcze raz chciałbym powiedzieć, bardzo precyzyjnie, że dotyczy on tylko legalności ich działania. W żadnym wypadku ani minister nadzorujący, ani prezes Rady Ministrów nie występują jako instancja, czyli nie mogą uchylać decyzji. Jeśli regionalna izba obrachunkowa uzna, że jakiś wywodzący się z SLD prezydent ma być wyrzucony, to nikt, ale to nikt nie może uchylić tej decyzji. Jest natomiast problem przestrzegania prawa i to jedyny podlegający nadzorowi problem określony ustawowo. Ten przepis nie ma mocy rozszerzającej.

Kiedy zatem minister może w ramach nadzoru interweniować? Otóż tylko wtedy, tak jak na

przykład w przypadku zamówień publicznych, kiedy we wniosku przedstawia kandydata na prezesa. Ja także z upoważnienia premiera jestem częścią segmentu samorządowych kolegów odwoławczych. Ale, przypomnę, pole manewru w sprawach kadrowych i w RIO, i w samorządowych kolegiach odwoławczych jest formalne. Otóż samorządowe kolegium przedkłada dwóch kandydatów na prezesa, w tym prezes Rady Ministrów może wskazać jednego. W RIO przedkłada się kandydata na prezesa, prezes Rady Ministrów może jego kandydaturę odrzucić, ale nie może wyznaczyć na to miejsce kogoś innego – to RIO przedstawia następnego. Nie jest to więc jakiś element władzy, przez którą rozumie się dowolność polityki merytorycznej i kadrowej. No nie!

Inaczej wygląda sprawa z głównymi urzędami. Otóż panu senatorowi Piesiewiczowi chciałbym wyjaśnić, że Główny Urząd Nadzoru Budowlanego, który jest tylko urzędem obsługującym, bo organem administracji jest Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego, podlegał nadzorowi ministra spraw wewnętrznych i administracji. Podobnie zresztą jak Główny Urząd Geodezji i Kartografii, bo to była koncepcja, żeby wszystkie funkcje policyjne znalazły się w jednym resorcie, co dziś, przy obecnym stanie z informatyzowania tych służb, przy obecnym stanie funkcjonowania państwa chyba jednak nie jest jeszcze możliwe. Stąd nie ma nic nowego w tym, że my go przekazujemy do ministra infrastruktury. On nigdy nie podlegał prezesowi Rady Ministrów – tak samo jak Agencja Mienia Wojskowego. Komisja Papierów Wartościowych i Giełd podlegała prezesowi Rady Ministrów, ale jeszcze raz chcę przypomnieć, że ta komisja tylko dlatego tam się znalazła, że na początku III Rzeczypospolitej nie mieliśmy Komisji Nadzoru Bankowego. Założenie było takie, że to będzie wspólny organ prezesa NBP i ministra finansów nadzorujący rynek kapitałowy. Dziś mamy Komisję Nadzoru Bankowego i prezes NBP ma własne instrumenty kontrolowania rynku bankowego, więc nie ma powodu, żeby go do tego jeszcze mieszać. Chociaż, Wysoka Izbo, Panie Senator i Panowie Senatorowie, ja nie wykluczałbym dyskusji, być może przy finalizowaniu decyzji, o przyjęciu rozwiązania modelu francuskiego czy włoskiego. Tam wszystkie instytucje nadzoru finansowego – od ubezpieczeń powszechnych, poprzez zdrowotne, rynek giełd i papierów wartościowych oraz instytucje bankowe – są w jednym ręku nadzorczym. Wtedy jednak rozdziłoby się pytanie, czy to tak do końca powinno być częścią rządu i jaka powinna być efektywna kontrola ze strony innych partnerów. Ale to jest kwestia do dalszej dyskusji.

Szanowany i lubiany przeze mnie – nie wiem, czy to się mieści w ramach protokołu – pan senator Andrzej Wielowieyski zarzucił nam, że wraca-

(minister K. Janik)

my do peerelu. Szanowny Panie Senatorze, ja mam taką wielką do pana prośbę. No jeśli my zgłosilibyśmy wniosek, aby ministrami, członkami Rady Ministrów byli prezes NIK i prezes NBP, to bylibyśmy dokładnie w peerelu. A jak my zgłaszamy wniosek, żeby w ogóle na posiedzenia rządu nie przychodzili, chyba że na zaproszenie, to boję się, że właśnie nie jesteśmy w peerelu. Naprawdę, proszę państwa, taką dyskusję, jaką tu dziś prowadzimy, inne kraje odbyły lat temu dwadzieścia, trzydzieści, bo przecież wszędzie ustrój ewoluuje. Nie miejmy złudzeń: Narodowy Bank Polski będzie coraz bardziej musiał się liczyć z polityką Europejskiego Banku Centralnego. Nie miejmy złudzeń, trzeba umacniać Najwyższą Izbę Kontroli jako organ parlamentu! Parlamentu! A nie organ rządowy. Taka jest przed nami droga i – w moim przekonaniu – mimo że będziemy się trochę potykać, mylić, czasem spierać tak jak dzisiaj, nie ma możliwości zejścia z niej, ponieważ w taką stronę idą nowoczesne ustroje; przynajmniej europejskie, bo w amerykańskim jest wręcz przeciwnie, tam prezydent, jak wiadomo, może wymienić wszystko od dołu do góry. Dziękuję, Panie Marszałku, dziękuję państwu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Panie Ministrze, dziękuję panu za namiętne uczestnictwo w naszych obradach.

Przypominam, że pięciu senatorów zgłosiło wnioski o charakterze legislacyjnym, więc zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku dyskusji nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec naszego posiedzenia.

W tej chwili ogłaszam przerwę do godziny 15.40.

(Przerwa w obradach od godziny 14 minut 38 do godziny 15 minut 44)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Wznawiam obrady.

Proszę senatorów sekretarzy o zajęcie miejsc przy stole prezydialnym.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o po-

wszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia bieżącego roku. Tego samego dnia została przekazana do Senatu. Marszałek Senatu w dniu 17 grudnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 regulaminu, skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam też, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 46, a sprawozdanie komisji w druku nr 46A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Wojciecha Pawłowskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Wojciech Pawłowski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Państwo Senatorowie!

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia na swoim posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2001 r. rozpatrzyła ustawę o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r.

W ustawie z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym wprowadza się następujące zmiany.

W art. 8 w pkt 15, 16 i 17 na końcu dodaje się w odpowiednim przypadku wyrazy „niepodlegające ubezpieczeniu z innego tytułu”. Dotyczy to bezrobotnych, osób pobierających zasiłek przedemerytalny lub świadczenie przedemerytalne oraz osób niepobierających zasiłku lub świadczenia przedemerytalnego, jak również osób pobierających rentę socjalną, zasiłek stały, zasiłek stały wyrównawczy lub gwarantowany zasiłek okresowy z pomocy społecznej, niepodlegające ubezpieczeniu z innego tytułu.

W art. 21 ust. 3 w pkt 5 i 6 wyrazy „zasiłku stałego z pomocy społecznej” zastępuje się wyrazami „40% zasiłku stałego z pomocy społecznej”; pkt 10 otrzymuje brzmienie „osób wymienionych w art. 8 pkt 19a – jest to kwota odpowiadająca kwocie alimentów”.

W art. 25 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie „bezrobotnych nieposiadających prawa do zasiłku oraz osób niepobierających zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego z przyczyn, o których mowa w art. 8 pkt 16, jeżeli nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z innego tytułu, opłaca właściwy urząd pracy”; ponadto skreśla się pkt 5b.

(senator W. Pawłowski)

W art. 26a zapis „0,5%” zastępuje się zapisem „0,25%”, a dotyczy to prowizji ZUS, oraz zapis „0,25%” zastępuje się zapisem „0,2%”, co z kolei dotyczy prowizji KRUS.

Art. 2 noweli dotyczy ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw. W jej art. 10 w pkt 1 zapis „8%” zastępuje się zapisem „7,75%”.

W art. 3 noweli termin wejścia w życie ustawy ustalono na 31 grudnia 2001 r.

Najwięcej emocji w czasie posiedzenia komisji wzbudził art. 2, który powoduje zamrożenie składki na obecnym poziomie, to znaczy 7,75%. Chcę zaznaczyć, że podczas dyskusji w wyjaśnieniach strony rządowej pojawiło się stwierdzenie, iż w roku 2002 globalna kwota przeznaczona na opiekę zdrowotną nie będzie mniejsza od tej z roku 2001, a nawet w pewnych okolicznościach może być zwiększona.

Komisja stosunkiem głosów 7:2 postanowiła zarekomendować przyjęcie ustawy z dnia 17 grudnia 2001 r. bez poprawek.

Dwoje senatorów zgłosiło natomiast wniosek mniejszości o odrzucenie w całości tej ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, zacnego senatora Zbigniewa Religę, o zabranie głosu i przedstawienie wniosku mniejszości komisji.

Senator Zbigniew Religa:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku, za słowo „zacnego”. Naprawdę jestem bardzo wdzięczny.

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Rzeczywiście dwie osoby proponują odrzucenie tej ustawy w całości. Zaraz postaram się wytłumaczyć, skąd ta nasza propozycja.

Otóż pan senator Pawłowski omówił zmiany w ustawie o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ale nie powiedział jednej rzeczy. A mianowicie tego, że celem nowelizacji jest zmniejszenie nakładów finansowych na ochronę zdrowia w przyszłym roku. Chodzi o nakłady, które by były, gdyby nie nowelizować ustawy.

Zarówno rząd, jak i pan senator oraz pozostali senatorowie podkreślali fakt, że finansowanie ochrony zdrowia w przyszłym roku będzie na tegorocznym poziomie. Proszę państwa, myślę, że to jest prawda, że będzie na tegorocznym poziomie. Kiedy jednak patrzę na propozycje rządu dotyczące finansowania ochrony zdrowia, to widzę

zmniejszenie nakładów na ochronę zdrowia o 30%. To jest karteczka z wystąpieniem rządowym w Sejmie. Mówi się w nim o nakładach finansowych na ochronę zdrowia i o tym, że będą one zmniejszone o 30%. Muszę też powiedzieć, Panie Ministrze, że wczoraj rozmawiałem z panią ministrem finansów, która wyjaśniła mi, że w tym zapisie prawdopodobnie nie są uwzględnione wszystkie rezerwy i być może rzeczywiście finansowanie w przyszłym roku będzie na tegorocznym poziomie.

Proszę państwa, jeżeli jest na tegorocznym poziomie, to tak naprawdę jest zdecydowanie mniejsze. Dlaczego? Bo jest inflacja. Nie jest ona duża. Wszyscy cieszymy się z tego, że nie przekracza 4%. To znakomicie. Te 4% można by pominąć, gdyby nie taka sytuacja, że finansowanie ochrony zdrowia jest i tak niewystarczające. Tak więc te 4% zaczynają być istotne.

Dlaczego jeszcze to finansowanie będzie mniejsze? Panie Senatorze, otóż będzie mniejsze, ponieważ nasze działanie w ochronie zdrowia w przyszłym roku będzie droższe. Dlaczego? Z trzech zasadniczych powodów. Jest ich więcej, ale wymienię tylko trzy. Ceny leków wzrastają. Ceny materiałów, które używamy, wzrastają. Poza tym w wielu zakładach opieki zdrowotnej zwiększono pensje. Jeżeli wszystko to dodamy... Przecież na wykonanie danej procedury w przyszłym roku trzeba będzie po prostu więcej pieniędzy. Mimo że pieniądze będą na tegorocznym poziomie, to, jak już powiedziałem, w rzeczywistości będzie ich znacznie mniej.

Przy finansowaniu, które mamy w tym roku, w wielu szpitalach doszło do dramatycznych sytuacji w momencie, kiedy limity na tak zwane procedury zostały wyczerpane. Lekarze leczyli i leczą chorych, ale nie wiedzą, czy będzie to finansowane, czy nie. Jeżeli tak się działo w tym roku, to nie wyobrażam sobie, żeby działo się inaczej w przyszłym roku. Znowu będą takie dramatyczne sytuacje.

Patrzę na to przedłożenie rządowe i z najwyższym uznaniem dostrzegam, że w budżecie ministra zdrowia są robione manipulacje. Na przykład na procedury wysokospecjalistyczne jest przyznane więcej pieniędzy. Dziękuję, Panie Ministrze, za to, że tak się dzieje. Mówię to w tej chwili jako dyrektor bardzo dużego szpitala. Ale jednocześnie dostrzegam, że aby mój szpital i inne szpitale dostały więcej pieniędzy, robione są straszne cięcia w innych miejscach. Duże cięcia finansowe będą dotyczyć chociażby zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych. Tu jest, proszę państwa, spadek do 33% finansowania tych ośrodków. Jest to dramat. Cieszę się, że na usługi wysokospecjalistyczne jest więcej pieniędzy, ale martwię się, że na tych biednych przewlekłych chorych będzie znacznie mniej pieniędzy.

(senator Z. Religa)

Ochrona zdrowia – to oczywiście nie jest intencją tego rządu – od wielu, wielu lat jest niedofinansowana bez względu na to, jaki był rząd. Przecież wszyscy o tym wiecie. Nie muszę tego nikomu tłumaczyć.

Myślę o filozofii pana premiera Belki, do którego podchodzę z najwyższym uznaniem. Równe cięcia we wszystkich dziedzinach życia są dla mnie nie do przyjęcia. Są dziedziny, w których cięcia są po prostu niemożliwe. Niemożliwe są zwłaszcza w ochronie zdrowia, ponieważ tu chodzi o ludzkie życie. W tej dziedzinie cięcia po prostu nie powinny być robione.

Panie Ministrze, obiecałem, że podziękuję z tej trybuny Ministerstwu Zdrowia za nowelizację budżetu na rok 2001, bo bez państwa wystąpienia nie byłoby pieniędzy na procedury wysoko-specjalistyczne. Chodzi o 45 milionów zł, o które państwo wystąpili. Warto za to podziękować, bo inaczej wiele szpitali po prostu by padło. Tak więc dziękuję za to.

Uważam, że w pełni uzasadniona jest nasza propozycja odrzucenia tej ustawy w całości. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z Regulaminem Senatu mogą państwo zadawać pytania senatorom sprawozdawcom.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby postawić jakieś pytanie? Nie widzę zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac został upoważniony pan podsekretarz stanu Jan Kopczyk.

Zgodnie z naszym regulaminem chciałbym zapytać, czy chce pan przedstawić stanowisko rządu.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Jan Kopczyk: Tak, Panie Marszałku.)

Proszę bardzo.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Jan Kopczyk:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Na początku chciałbym podziękować panu senatorowi Relidze za ciepłe słowa pod adresem Ministerstwa Zdrowia i za troskę, która przewijała się przez całe jego wystąpienie, troskę wybitnego lekarza, któremu leży na sercu zdrowie powierzonych mu pacjentów. Chcę państwu powiedzieć, że rząd również tę troskę podziela.

Projekt nowelizacji ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, który dziś rozpatru-

jemy, nie ma na celu zmniejszenia nakładów, jak to zostało powiedziane. Jest to pewna smutna konieczność związana z ogromną dziurą budżetową, z którą rząd zetknął się po objęciu swoich funkcji. Celem tej ustawy oraz kilku innych ustaw, które razem są nazywane ustawami ośroboodżetowymi, jest przede wszystkim to, co każdy rząd w każdej sytuacji musi przedstawić, a mianowicie budżet, który ma to do siebie, że musi mieć zbilansowane dochody i wydatki. Taka niestety jest rzeczywistość.

Powiem kilka zdań o liczbach, które przedstawił pan senator Religa. Rzeczywiście, według wyliczeń, którymi dziś dysponujemy, nakłady na ochronę zdrowia w budżecie na rok 2002 w stosunku do roku 2001 nie spadną. Tak przewidujemy, chociaż nie możemy dziś podać precyzyjnych liczb i powiedzieć tego z całą pewnością. Nie możemy przede wszystkim z tego powodu, że jeszcze nie ma zamknięcia, jeszcze nie wiemy, jakie było wykonanie finansowe budżetu w roku 2001. A w roku 2002 będziemy mieli to, co zapisano w projekcie budżetu przedstawionym przez rząd, w projekcie ustawy budżetowej. I tam rzeczywiście, jak pan senator powiedział, jest zmniejszenie nakładów budżetowych na zdrowie. Ale najistotniejszą częścią wydatków w skali państwa na ochronę zdrowia jest przecież inne, pozabudżetowe źródło finansowania, a mianowicie kasy chorych, których środki, według obecnych przewidywań, według prognoz sporządzanych przez Urząd Nadzoru Ubezpieczeń Zdrowotnych na podstawie przyjętych bądź przyjmowanych planów finansowych kas, powinny sumarycznie być na podobnym poziomie lub nieco wzrosnąć.

Okolicznością, która, jak przewidujemy, powinna wpłynąć w ciągu przyszłego roku na nieco lepszą, mimo tych suchych liczb, kondycję finansową, jest to, że rząd, a w szczególności minister zdrowia, będzie dążył do szybkiego wprowadzenia elementów polityki lekowej państwa. Będzie ona miała na celu obniżenie tych dynamicznie, ogromnie dynamicznie rosnących w ostatnich latach wydatków na leki, co już od kilku lat jest wielkim problemem całego systemu.

I wreszcie jeszcze jedna inicjatywa, nad którą trwają prace w Ministerstwie Finansów. Jest to pomysł, aby zasilić fundusze opieki zdrowotnej, w pewnym wymiarze, środkami ubezpieczenia obowiązkowego OC, bo przecież wypadki drogowe są bardzo znaczną przyczyną kosztów leczenia, kosztów ponoszonych przez cały system opieki zdrowotnej.

Powtórzę jeszcze raz: nie jest to ustawa dobra, łatwa i przyjemna, jest to ustawa niestety konieczna wobec sytuacji, w jakiej znalazły się nasza gospodarka, nasze finanse publiczne. A wydatki publiczne na służbę zdrowia i na wszelkie inne cele społeczne, niestety, są prostą funkcją wy-

(podsekretarz stanu J. Kopczyk)

dolności gospodarczej, wydolności systemu publicznych pieniędzy w państwie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Może pan jeszcze chwileczkę zostanie przy trybunie, bo zgodnie z naszą praktyką senatorowie mają teraz prawo zadać panu kilka pytań.

Pani senator Simonides.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, kiedy pan minister Łapiński obejmował urząd, powiedział w środkach medialnych, że nie skupuje się długów szpitali, że nie handluje się zadłużeniami szpitali. Po jakimś czasie w tych samych mediach powiedział, że trafiły do prokuratury sprawy dotyczące handlowania długami szpitali. Jak to wyjaśnić, jak to zrozumieć? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Bardzo proszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Zdrowia
Jan Kopczyk:**

Pani Senator, ta pierwsza wypowiedź, o której pani mówi, być może była niefortunna lub źle przekazana. Nie ulega żadnej wątpliwości, że działają na polskim rynku firmy, między innymi Greenhouse z Wybrzeża, a także pewna firma łódzka – pisała zresztą o tym prasa, to nie jest żadna tajemnica – które skupują szpitalne długi, proponują pewne, pozornie korzystne dla szpitala warunki rozkładania tych zadłużeń na dłuższy okres przy nieco mniejszym oprocentowaniu niż ustawowe odsetki. Uważamy jednak, że jest to niebezpieczna praktyka w przypadku publicznych zakładów opieki zdrowotnej, stąd pan minister Łapiński dał temu wyraz na niedawnej, odbywającej się pewnie przed tygodniem czy dwoma tygodniami konferencji prasowej. Również wtedy powiedział, że sprawę skierował do Urzędu Ochrony Państwa w celu zbadania wynikających z tego zagrożeń dla systemu publicznej opieki zdrowotnej. Tyle mogę dziś powiedzieć.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania?

Bardzo proszę.

Senator Zdzisław Jarmużek:

Panie Marszałku, w trybie sprostowania.

Otóż pani senator Simonides powiedziała, że pan minister Łapiński kiedyś mówił, iż nie ma handlowania długami. Nie, Pani Senator, pan minister Łapiński od dawna był przeciwnikiem handlowania długami szpitalnymi i niejednokrotnie o tym mówił, bo się spotykaliśmy razem w zespole do spraw zdrowia SLD. Od kilku miesięcy znam stanowisko pana ministra Łapińskiego w tej sprawie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania? Nie ma.

Dziękuję, Panie Ministrze.

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam jednocześnie, że nie ma nikogo, kto chciałby wziąć udział w tej dyskusji. Czy ktoś chciałby zabrać głos? Nie widzę zgłoszeń.

Informuję zatem, że zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Nie zgłoszono żadnych wniosków legislacyjnych, w związku z tym informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec obrad.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 18 grudnia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 18 grudnia bieżącego roku. Marszałek Senatu w dniu 18 grudnia, zgod-

(wicemarszałek K. Kutz)

nie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 50, a sprawozdanie komisji w druku nr 50A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senator Genowefę Ferenc o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić z upoważnienia Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych sprawozdanie z posiedzenia komisji rozpatrującej zmiany ustaw przedstawionych w druku senackim nr 50. Zmiany dotyczą trzynastu ustaw. Nie będę w tej chwili czytała tytułów ustaw, wymienił je przed chwilą pan marszałek, podam te tytuły przy omawianiu poszczególnych artykułów.

Głównym celem wprowadzanych zmian jest szukanie środków finansowych dla wypełnienia tej olbrzymiej luki budżetowej, którą otrzymaliśmy w spadku po poprzednim rządzie. Jestem zobowiązana poinformować Wysoką Izbę, że omawiana ustawa została bardzo krytycznie oceniona przez komisję z legislacyjnego punktu widzenia. Senatorowie podczas dyskusji wskazywali, że zmiany winny być proponowane w sposób bardziej czytelny dla odbiorcy. Trzy artykuły omawianej ustawy wzbudziły najwięcej wątpliwości i wywołały największą dyskusję. Są to art. 3, 4 i 8.

Przejdę teraz do omówienia proponowanych zmian.

Art. 1 i 13 należy rozpatrywać łącznie, bo wprowadzane w nich zmiany są ze sobą związane. Art. 13 zmierza do zakończenia obowiązywania ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych, obowiązującej od 1997 r. – była to martwa ustawa, bo kasy dotychczas nie powstały. Art. 1 wprowadza zmiany w ustawie o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym związane z zakończeniem obowiązywania ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych.

W art. 2 Sejm proponuje wprowadzenie zmian do ustawy – Prawo energetyczne. Zmiana ma na celu stworzenie podstaw prawnych do ustalenia wydatków Urzędu Regulacji Energetyki na ogólnie obowiązujących zasadach, to jest bez ich bezpośredniego powiązania z wysokością dochodów z opłat na koncesję. Dotychczasowe zapisy sprawiły, że poziom wynagrodzeń pracowników tego

urzędu w znaczący sposób odbiegał od poziomu osiąganego w innych urzędach.

Art. 3 dotyczy zmian w ustawie o partiach politycznych. Zmniejszono subwencję, która miała być wypłacana w roku 2002, do poziomu 25% rocznej subwencji. Oszczędności z tego tytułu szacowane są na 75 milionów zł. Tego artykułu dotyczy zgłoszony wniosek mniejszości, który zmierza do jego wykreślenia. Szczegóły przedstawi sprawozdawca mniejszości komisji.

Art. 4 należy do tych artykułów, które wywołały wiele wątpliwości i dyskusji. Senatorowie wskazywali, że jego zapisy mogą skłócić środowiska górnicze. Senatorowie nie dostrzegają także związanych z nim oszczędności dla budżetu. Wskazywano również na nieczytelność proponowanych zmian z punktu widzenia legislacyjnego, ale nie zaproponowano poprawek.

W art. 5 wprowadza się zmiany do ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, przesuwając o rok zwiększenie planowanych wydatków na drogi o 5% w relacji do planowanej akcyzy od paliw silnikowych.

W art. 6 wprowadzane są zmiany w ustawie – Prawo telekomunikacyjne, które dotyczą wykreślenia zapisów dotyczących odmiennych zasad wynagradzania prezesa i pracowników URT w relacji do wynagrodzeń wypłacanych w sektorze telekomunikacyjnym oraz przesunięcia o dwa lata utworzenia w Urzędzie Regulacji Telekomunikacji rachunku środków specjalnych przeznaczonego między innymi na premie dla pracowników URT.

Art. 7 ogranicza wielkość dotacji z budżetu państwa na finansowanie zadań własnych samorządu województwa dotyczących regionalnych przewozów pasażerskich. Oszczędności z tego tytułu to 200 milionów zł.

Art. 8 dotyczy zmian w ustawie o spółdzielniach mieszkaniowych. Przyjęto następujące założenia: aby zwrot poniesionych kosztów odbywał się w trybie refundacji oraz aby organem dokonującym refundacji był wojewoda. Bardzo ważna dla spółdzielni mieszkaniowych jest także zmiana terminu składania wniosków o refundację kosztów. Termin ten został przedłużony do grudnia 2005 r. Kolejne zmiany w tej ustawie, zawarte w art. 8, w czytelny sposób informują odbiorców, kto ponosi koszty zawierania umów z tytułu założenia księgi wieczystej dla lokalu oraz wpisu do księgi wieczystej.

Kolejne zmiany są zawarte w art. 9, który dotyczy ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. W tym przypadku zmiana polega na przesunięciu o rok terminu wejścia w życie ustawy.

Zmiany w art. 10 dotyczą ordynacji wyborczej do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Rząd szacuje oszczędności z tego tytułu na 60–70 milionów zł.

(senator G. Ferenc)

Zmiany zaproponowane w art. 11 odnoszą się do ustawy o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006. Mają one na celu racjonalizację wydatków ze środków publicznych oraz, oczywiście, uzyskanie w roku 2002 oszczędności w kwocie około 2 miliardów zł.

Art. 12 zostały dodany podczas prac komisji sejmowych. Wprowadza on zmiany do ustawy o zamówieniach publicznych, które mają na celu przesunięcie terminu wejścia w życie ustawy oraz uproszczenie procedur.

O art. 13 już mówiłam.

Art. 14 dotyczy przesunięcia terminu wejścia w życie ustawy, a ostatni artykuł ma charakter porządkujący.

Komisja wnosi o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.

Proszę sprawozdawcę mniejszości Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Andrzeja Wielowieyskiego o zabranie głosu i przedstawienie wniosku mniejszości komisji.

Senator Andrzej Wielowieyski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo!

Art. 3 dotyczy bardzo szczególnych praw nabytych przez organizacje polityczne. Mówię zupełnie szczerze – tak przedstawiałem tę sprawę również na posiedzeniu komisji – że moja partia jest w takiej sytuacji, że jej kampania wyborcza została sfinansowana z kredytu, który wynosił ponad 4 miliony zł. Zaciągając kredyt, braliśmy pod uwagę ewentualną przegraną. Ale wówczas ustawowo mieliśmy zagwarantowaną dotację, która zapewniała jego normalną spłatę w rozsądnym czasie. W tej chwili sytuacja jest rozpaczliwa. Po przyjęciu zapisu o 25% otrzymamy kilkaset tysięcy, może około 1 miliona zł i nie będziemy mieli żadnej szansy na spłatę 4 milionów 500 tysięcy zł kredytu.

Większość ugrupowań parlamentarnych, wspólnie przecież, opracowała ustawę, w której zasadniczo ograniczyliśmy możliwość uzyskiwania środków przez partie polityczne w inny sposób: za pomocą zbiorów czy przy pomocy bogatych sponsorów. To radykalne posunięcie znajduje się więc pod wielkim znakiem zapytania, bo niewątpliwie stawia słabsze organizacje polityczne w sytuacji bez wyjścia, w sytuacji strasznej, która – można tak powiedzieć – w rzeczywistości uniemożliwia

realizację pluralizmu politycznego przyjętego jako zasada ustrojowa. Tak wygląda uzasadnienie wniosku mniejszości dotyczącego art. 3.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zadawać pytania senatorom sprawozdawcom.

Czy ktoś z państwa pragnie skorzystać z tej możliwości? Nie widzę chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy.

W związku z tym witam podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów, panią minister Halinę Wasilewską-Trenkner.

Czy, zgodnie z naszym regulaminem, chciałaby pani zabrać głos w omawianych sprawach?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner: Panie Marszałku, jeśli pan pozwoli i Wysoka Izba wyrazi na to zgodę, to będę odpowiadać na pytania. Pani senator Ferenc przedstawiła sprawozdanie, całościowo opisując przyczyny regulacji i, moim zdaniem, nie ma sensu tego powtarzać.)

Dobrze. Dziękuję.

Zgodnie z art. 34 Regulaminu Senatu chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zadać pani minister pytania związane z tą ustawą.

Proszę bardzo.

Senator Jan Szafraniec:

Mam pytanie w związku z tym, że art. 4 wzbudził kontrowersje w komisji. Otóż wydaje mi się, że mamy tu do czynienia z kolejną próbą ratowania budżetu państwa, tym razem kosztem emerytów i rencistów górniczych. Okazuje się, że zgodnie z projektem deputaty węglowe dla emerytów i rencistów górniczych z kopalni czynnych będą finansowane przez spółki węglowe, które obecnie znajdują się w nie najlepszej kondycji finansowej. Czy więc można mieć pewność, że spółki te wywiążą się z nałożonego na nie zadania? To jest pierwsze pytanie.

I drugie pytanie. Jakiego rzędu byłaby suma oszczędzona w budżecie państwa?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo, Pani Minister.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner:

Panie Senatorze! Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

(podsekretarz stanu H. Wasilewska-Trenkner)

Szacunki wskazują, że łącznie ta kwota waha się w granicach 130–162 milionów zł. Mówię, że waha się, ponieważ w tej chwili nie wiemy jeszcze dokładnie, ilu jest górników emerytów z kopalń istniejących, działających, a ilu z likwidowanych. Ten spis z natury może nieco zmienić obraz sytuacji, ale to jest kwota tego rządu.

Problem jest następujący. Zakład Ubezpieczeń Społecznych korzysta z dotacji państwowych. Uzupełniamy dotacją braki w składkach, które zakład ten ściąga na wypłatę bieżącą emerytur i rent. Uzupełniamy także tę część składek, którą przekazuje on do otwartych funduszy emerytalnych. Kwota dotacji corocznej jest ogromna, sięga bowiem kilkudziesięciu miliardów złotych. Jednocześnie w ramach programu restrukturyzacji górnictwa przewidujemy dofinansowanie wypłat deputatów węglowych. Aby można było w pełni kontynuować pewne zadania, które będą udziałem rządu i Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po zakończeniu programu restrukturyzacji, minister gospodarki zaproponował, a rząd zaakceptował, rozwiązanie przedłożone państwu w tym projekcie ustawy. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pani minister? Nie widzę zgłoszeń.

W związku z tym otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu i o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam także, że komisja będzie rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałku Senatu.

Stwierdzam, że na liście mamy trzech mówców.

Udzielam głosu pani senator Genowefie Ferenc. Następnym mówcą będzie pan Robert Smoktunowicz.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

W związku z wnioskiem mniejszości, dotyczącym poważnych wątpliwości co do postanowień zmiany zaproponowanej w art. 3 omawianej ustawy, oraz z sytuacją ugrupowań partii politycznych, które nie uzyskały mandatów w parlamencie, proponuję zmienić zapisy tegoż artykułu

i nadać mu nowe brzmienie. Poprawka ta zmierza do usunięcia niejasności interpretacyjnych dotyczących przepisów art. 29 ustawy o partiach politycznych, które dały ministrowi finansów asumpt do zaproponowania radykalnej obniżki subwencji. Celem tej poprawki jest usunięcie tych niejasności i uregulowanie terminu wypłacania subwencji. W związku z tym proponuję nadać nowe brzmienie art. 29 ust. 5.

Proponuję także, aby dodać nowy art. 13a, który będzie określał, w jaki sposób wypłaty te będą dokonywane w latach 2001–2002, kiedy to kwoty rocznej subwencji byłyby obniżone na zasadzie regresji. Obniżenie to nastąpiłoby w taki sposób, że w przypadku partii posiadających największą liczbę mandatów, subwencja będzie obniżona o największy procent. Partie, które uzyskały mniej mandatów lub nie zdobyły ich w ogóle, otrzymałyby tych środków odpowiednio więcej w stosunku do ugrupowania, które otrzymało mandatów najwięcej. Podam w przybliżeniu, jak by to się przedstawiało. Unia Wolności miałaby środki obniżone o 20%, Liga Polskich Rodzin – o 30%, PSL – o około 36%, PiS – o 36%, Samoobrona – o 38%, SLD-UP – o około 50%. W konsekwencji, w każdym z tych dwóch lat budżet państwa zaoszczędzi po 30 milionów zł. Zmniejszy to o 25 milionów zł wielkość cięć zaproponowanych przez Sejm, a przede wszystkim powstałe w wyniku tego cięcia oszczędności podzieli tak, jak wcześniej powiedziałam. Będzie to więc rozwiązanie znacznie mniej drastyczne od propozycji, które przysły do nas z Sejmu. Tam bowiem wszystkie ugrupowania pozbawiono 3/4 środków.

Kolejna poprawka zmierza do zmiany art. 10. Chodzi tu o większą czytelność prawa, o określenie jasnych kryteriów odrzucenia sprawozdania przez Państwową Komisję Wyborczą. Obecnie komisja znalazła się w bardzo trudnej sytuacji, co nie było celem ustawodawcy przy tworzeniu tego prawa. Po przyjęciu proponowanej poprawki konsekwencją odrzucenia przez PKW sprawozdania wyborczego byłoby obniżenie subwencji lub dotacji, bo kary z tytułu nielegalnego zdobycia środków po prostu zmniejszałyby je. Zawsze jednak partia czy ugrupowanie polityczne mogą otrzymać 25% dotacji lub subwencji, czyli jest to dodatkowy warunek.

Jednocześnie proponuję zmienić zapisy art. 122 ust. 1. Zmiany te mają uściślać przyczyny odrzucenia sprawozdania wyborczego, a jednocześnie zapobiegać możliwości odrzucenia go z powodu naruszenia przepisów o charakterze proceduralnym, naruszenia natury formalnej, które nie prowadzi do nielegalnego pozyskiwania lub wydawania pieniędzy przez komitety wyborcze. W nowej wersji proponuje się określenie okoliczności i warunków obniżenia należących się partii dotacji lub subwencji z budżetu państwa.

(senator G. Ferenc)

Proponowane zmiany do art. 3 i 10 tej nowelizacji podyktowane są dążeniem do kompromisu w sprawie finansowania partii i komitetów wyborczych z budżetu państwa. Z jednej strony proponuje się więc zmniejszenie w budżecie państwa skali oszczędności związanych z wykonywaniem obowiązków określonych w ordynacji wyborczej i w ustawie o partiach politycznych, a z drugiej strony wyraźnie i jasno określa się kryteria odrzucenia sprawozdania wyborczego. Pozwoli to zapobiec finansowaniu z budżetu partii nieuczciwych, a jednocześnie żadnej partii nie pozostawi się bez środków na dalsze funkcjonowanie. Takie właśnie poprawki zamierzam złożyć do tych dwóch artykułów.

(Senator Dorota Simonides: Czy można w kwestii formalnej, Panie Marszałku?)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Słucham.

Senator Dorota Simonides:

Nie wiem, czy zaszła pomyłka, czy też świadomie pani senator powiedziała o latach 2001–2002. Czy nie chodziło raczej o lata 2002–2003?

(Senator Genowefa Ferenc: Tak, chodziło o lata 2002–2003.)

A więc to była pomyłka.

Senator Genowefa Ferenc:

Kolejna proponowana przeze mnie poprawka, do art. 8, zmierza do tego, ażeby wojewoda nie mógł w sposób dowolny podejmować decyzji w sprawie wypłaty należności za wykonane uzasadnione prace. Dotychczasowe zapisy powodowały, że wojewoda mógł pozbawiać spółdzielnie mieszkaniowe środków związanych z refundacją kosztów prac, które spółdzielnie mieszkaniowe musiały wykonać. W związku z tym proponuję zamiast dotychczasowego zapisu, w którym mówi się, że „Wojewoda dokonuje na podstawie przepisów ust. 1, 3 i 4 oceny zasadności wykonywanych prac geodezyjnych oraz dokonuje wypłaty należności za uzasadnione prace”, wprowadzić zapis: „Wojewoda wypłaca należności za uzasadnione prace geodezyjne”. Te zapisy nie będą budziły wątpliwości. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu senatora Smoktunowicza. Kolejnym mówcą będzie pan Lesław Podkański.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Mam przyjemność zaproponować dwie poprawki do omawianej ustawy, dotyczące art. 10, o którym mówiła przed chwilą pani senator. Z radością wysłuchałem tych propozycji, bo są one rzeczywiście ciekawe i zmierzają w dobrym kierunku.

Pierwszy wniosek legislacyjny dotyczy skreślenia art. 10, w którym zawarta jest nowelizacja ordynacji wyborczej do Sejmu i Senatu. Przyznam, że część argumentacji w tej sprawie przedstawił już pan senator Wielowieyski. Paradoks polega na tym, że ja przedstawię podobną argumentację, ale dotyczącą czegoś zupełnie innego.

Otóż w odróżnieniu od pana senatora Wielowieyskiego jestem gorącym przeciwnikiem finansowania partii politycznych. Przede wszystkim proszę o wyraźne rozróżnienie subwencji, czyli jakby corocznych pensji wypłacanych partiom politycznym, od tak zwanej dotacji podmiotowej, czyli tak naprawdę zwrotu komitetom wyborczym kwot, które zostały przez nie wydane w trakcie kampanii.

Rozumiem, Panie Senatorze, że pański wniosek powinien dotyczyć raczej art. 10, dlatego że komitet wyborczy spłaca swoje długi wyborcze, w tym wypadku kredyty bankowe, właśnie z dotacji, a nie z corocznych subwencji. To jest troszkę inna sprawa.

(Senator Andrzej Wielowieyski: Mówiła o tym Komisja Ustawodawstwa i Praworządności.)

Tak, mówiła o tym Komisja Ustawodawstwa i Praworządności.

A więc jako że jestem gorącym przeciwnikiem takiego finansowania, proszę państwa senatorów o refleksję nad ewentualnym skreśleniem art. 10, czyli nowelizacji ordynacji wyborczej. I w tej sprawie częściowo powtórzę tę argumentację.

Otóż przypominam, że komitety wyborcze, w przypadku nadwyżek uzyskanych w trakcie kampanii wyborczej, muszą przekazywać te nadwyżki na cele społeczne. Ordynacja wyborcza po raz pierwszy stworzyła komitetom wyborczym możliwość zaciągnięcia kredytów bankowych i z tego, co wiem, wiele komitetów z takiej możliwości skorzystało. O ile pamiętam, pierwotna propozycja składana przez rząd dotyczyła w ogóle zmniejszenia o 50% dotacji. W obecnej propozycji, którą otrzymaliśmy z Sejmu, wysokość dotacji pozostaje co prawda bez zmian, ale zostaje podzielona na dwie raty: pierwsza będzie wypłacana w 2002 r., a druga w pierwszym półroczu 2003 r.

Otóż w sytuacji gdy komitet wyborczy zaciągnął kredyt bankowy, tego typu poprawka narusza prawa nabyte takiego komitetu, czyli w tym wypadku przede wszystkim art. 2 konstytucji, a także prawa już zrealizowane, bo jeżeli komitet wy-

(senator R. Smoktunowicz)

borczy, spodziewając się dotacji, zaciągnął kredyt, a powtarzam, każdą nadwyżkę musi przekazywać na cele społeczne, to w sytuacji choćby przesunięcia zwrotu dotacji – oczywiście nie znam poszczególnych umów, które komitety podpisywały z bankami, ale przypominam, że pieniądź kosztuje, więc każdy miesiąc czy każde półrocze opóźnienia to kolejne koszty – nie będzie on w stanie spłacić kredytów w umówionym z bankiem terminie. Co się z tym wiąże? Przypomnę tylko senatorom, którzy są do dzisiaj członkami komitetów wyborczych, że odpowiadają solidarnie swoim prywatnym majątkiem za zobowiązania komitetów.

W czasie dyskusji na posiedzeniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności usłyszałem od pani senator argument, że przecież można z bankiem negocjować. Przypominam jednak, że żyjemy w kraju o gospodarce wolnorynkowej, a więc bank może się zgodzić, ale też może się nie zgodzić. A jeżeli nawet się zgodzi, to i tak następuje przesunięcie spłaty o ponad rok, bo przypominam, że dotacja miała być wypłacana komitetom w ciągu sześciu miesięcy od stwierdzenia przez Sąd Najwyższy ważności wyborów, czyli, o ile pamiętam, po sześciu miesiącach od 5 grudnia tego roku. A więc w tym wypadku chodzi o odsetki wyższe o kilkanaście procent, co też może stwarzać istotny kłopot. Dlatego proszę państwa senatorów i apeluję o skreślenie art. 10 omawianej ustawy.

Chciałbym również przedstawić drugi wniosek, który nie jest już tak daleko idący, ma bowiem wyłącznie charakter językowy. Został on zgłoszony przez większość senatorów naszej komisji. Oczywiście będzie on zasadny w przypadku, gdy art. 10 nie zostanie skreślony. Otóż przedstawiona nam przez Sejm propozycja jest dosyć niezręczna językowo, ponieważ mówi się w niej o dotacji podmiotowej, do której otrzymania komitet wyborczy uzyskał prawo, a jednocześnie mówi się, że ta dotacja komitetowi przysługuje. A więc dwa razy mówi się o pewnym prawie, dlatego proponujemy skreślenie w art. 10 wyrazów „przysługuje i”. Artykuł ten otrzymałby zatem brzmienie: „Dotacja podmiotowa, do której otrzymania partia polityczna lub komitet wyborczy wyborców uzyskał prawo na podstawie ust. 1, jest wypłacana”, a dalej byłoby bez zmian.

W takim razie składał oba wnioski na ręce pana marszałka. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Ponieważ senator Podkański złożył swoje wnioski o charakterze legistycznym na piśmie bez

wystąpienia, głos zabierze senator Biela. Kolejnym mówcą będzie pan senator Andrzej Wielewieski.

Senator Adam Biela:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zabrać głos w sprawie art. 8 ustawy sejmowej nowelizującej ustawę o spółdzielniach mieszkaniowych. W moim przekonaniu, propozycje Sejmu są celowe, wynikają bowiem z pewnego realizmu, jeśli chodzi o realizację ustawy, ponadto są zgodne z sugestiami ze strony samych członków i władz statutowych spółdzielni.

Celowe są również, w moim przekonaniu, zawarte w przedstawionym projekcie zmiany dotyczące wydłużenia terminów realizacji postanowień tej ustawy o kilka miesięcy czy o rok. Jest to bowiem ustawa trudna i będzie wymagała jeszcze wielu poprawek, związanych zwłaszcza z jej realizacją. Ja również chciałbym zaproponować Wysokiej Izbie kilka poprawek, które nie mają żadnych skutków budżetowych, a mogą poprawić tę ustawę.

Otóż w art. 10, gdzie w ust. 2 jest mowa o środkach publicznych i w nawiasie wylicza się umorzenia ustawowe, zabrakło dotacji uzyskanej przez spółdzielnię, która należy do tej samej kategorii środków publicznych. Dlatego chciałbym tu złożyć odpowiednią poprawkę.

Uściślenia dotyczyłby również art. 12, gdzie należałoby bardzo wyraźnie określić, iż do obowiązków, które musi wypełnić członek spółdzielni, jeśli chce uzyskać prawo odrębnej własności mieszkania, będą należały przypadające na jego lokal spłaty wszelkich zobowiązań spółdzielni związanych z wymaganiem zwrotu pomocy ze strony budżetu państwa.

Kolejna poprawka do art. 46. W ust. 2 artykułu, w moim przekonaniu, warto – wobec różnicy w interpretowaniu tej ustawy przez niektóre spółdzielnie, z których jedne są skłonne powoływać rzeczoznawcę do wyceny wartości mieszkań, inne nie widzą takiej potrzeby – wprowadzić jednoznaczną interpretację, iż wyłącza się art. 150 ust. 5 i art. 156 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami. To są artykuły, gdzie jest mowa o konieczności powoływania takiego rzeczoznawcy. Powoływanie rzeczoznawcy w przypadku spółdzielni mieszkaniowych w sytuacji, gdy spółdzielnia przekazuje na drodze umowy cywilnoprawnej prawo odrębnej własności mieszkania, byłoby bezsensowne, gdyż rzeczoznawca zgodnie z wyuczoną metodologią powinien wycenić aktualny standard wycenianego mieszkania, a więc także wszystko co jest w środku, łącznie z indywidualnym wyposażeniem na przykład w kafelki i wszystkie inne szczegóły. Wydaje się, że to jakiś zupełnie absurdalny pomysł i powinien być z tej ustawy usunięty. Taką składał propozycję.

(senator A. Biela)

Rozumiem, że ta ustawa będzie musiała być jeszcze nie raz poprawiana, stąd też na razie proponuję tylko poprawki – nie będę ich szczegółowo omawiał – w sprawach, które zostały już w tej chwili dostrzeżone. Zapewne będzie ich jeszcze więcej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu senatora Wielowieyskiego.

Senator Andrzej Wielowieyski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

W związku z propozycją pani senator Ferenc chciałbym oświadczyć, że popieram złożoną przez nią poprawkę. Uwzględnia ona oczywiste potrzeby budżetu i konieczność szukania wszelkich możliwych oszczędności, również w naszym sektorze, sektorze organizacji politycznych, a równocześnie uwzględnia problem proporcjonalności wyzwań, szkód, problemów prawnych, które są z tym związane.

Popierając, Panie Marszałku, tę poprawkę, wycofuję wniosek mniejszości dotyczący art. 3. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Lista mówców została wyczerpana.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie widzę zgłoszeń.

Informuję, że czterech senatorów zgłosiło wnioski o charakterze legislacyjnym, a mianowicie: pani Genowefa Ferenc, pan Robert Smoktunowicz, pan Lesław Podkański i pan Adam Biela.

Zamykam dyskusję.

Czy pani minister chciałaby ustosunkować się do poruszonych tutaj problemów i złożonych wniosków?

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Halina Wasilewska-Trenkner:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Spośród tych poprawek, których na razie tylko wysłuchaliśmy, bo nie znamy jeszcze poszczególnych zapisów, trzeba będzie, jak mi się wydaje, rozważyć dość szczegółowo proponowaną przez panią senator Ferenc poprawkę dotyczącą wypłacania przez wojewodów kosztów uzasadnionych prac. Trzeba by stworzyć jakąś możliwość dokonania uzasadnienia takiej wypłaty, bo natych-

miastowe płacenie po przedstawieniu rachunku może się okazać zaprzeczeniem tego, o co chodziło pani senator w tej poprawce. I to jest jedna sprawa.

Sprawa druga to art. 3 i art. 10, czyli artykuły dotyczące finansowania partii politycznych z budżetu państwa. Rząd wystąpił tu z propozycją, co wynikało po prostu z jego troski. Bo jeżeli prawdą jest to, co podaje Państwowa Komisja Wyborcza, to przy założeniu, że wszystkie partie działały prawidłowo, koszty dotacji i subwencji w roku przyszłym wyniosą 160 milionów zł – tak ocenia to komisja wyborcza. To jest bardzo duży wydatek. My przez dwa ostatnie dni rozmawialiśmy o różnych pozycjach, wydatkach z budżetu i dlatego właśnie rząd proponował ograniczenia, o których mowa w art. 3 i art. 10. Była to w sumie propozycja skierowana do partii politycznych. Ale rozumiem, że decyzje o tym, w jaki sposób postąpić z tymi pozyskanymi oszczędnościami – a na ten cel mamy w budżecie 40 milionów zł – to decyzje, które państwo wspólnie starają się tutaj wypracować. To był drugi komentarz. Pozostałe sprawy są oczywiste. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Przypominam, że złożone zostały wnioski o charakterze legislacyjnym, a więc zgodnie z art. 52 ust. 2 regulaminu proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i o przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe, zostanie przeprowadzone jutro pod koniec obrad.

W tym momencie chciałbym szanowną Izbę przeprosić i wrócić do punktu osiemnastego, ponieważ popełniłem błąd, który muszę z urzędu naprawić.

(wicemarszałek K. Kutz)

Mianowicie, ponieważ został zgłoszony wniosek mniejszości o odrzucenie ustawy, zgodnie z regulaminem muszę go skierować do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, która ustosunkuje się do niego i przygotowuje sprawozdanie w tej sprawie. Przepraszam.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawdzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana w tym samym dniu i jeszcze w tym samym dniu, to znaczy 17 grudnia, marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 47, a sprawozdania komisji w drukach nr 47A i 47B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego senatora Grzegorza Niskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Grzegorz Niski:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego o uchwalonej przez Sejm ustawie o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, które zawarte jest, jak pan marszałek przed chwilą przypomniał, w senackim druku nr 47A.

Celem rozpatrywanej nowelizacji w art. 1–4 jest przesunięcie o rok terminu wejścia w życie

przepisów odnoszących się do wyłączenia z ogólnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego żołnierzy zawodowych oraz żołnierzy odbywających nadterminową i okresową służbę wojskową.

Uzasadnieniem do podjęcia tej nowelizacji był przede wszystkim zbyt krótki czas, jaki został ustawowo przewidziany na wprowadzenie nowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych żołnierzy zawodowych. Dodatkowym argumentem za przesunięciem o rok wyłączenia z systemu ubezpieczeń zdrowotnych tej grupy żołnierzy był brak środków finansowych na finansowanie świadczeń zdrowotnych z budżetu państwa, a dokładniej mówiąc – z budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej.

Szanowni Państwo, komisja proponuje Wysokiemu Senatowi siedem poprawek, z których cztery mają charakter zmian merytorycznych, dotyczących świadczeń zdrowotnych wobec żołnierzy zawodowych oraz odbywających nadterminową zasadniczą służbę wojskową i służbę okresową, a trzy pozostałe są poprawkami legislacyjnymi.

I tak poprawka pierwsza dotyczy doprecyzowania przepisu zapewniającego żołnierzom odbywającym nadterminową służbę wojskową i służbę okresową dostęp do częściowo płatnego leczenia uzdrowskiego sanatoryjnego, tak jak korzysta z tego każdy obywatel.

Poprawka druga, która polega na dodaniu w art. 1 po pkt 2 pktu 2a, aktualizuje odesłanie zawarte w art. 164 ust. 1. Dotyczy ono uprawnień poborowych odbywających zasadniczą służbę wojskową w obronie cywilnej i członków ich rodzin.

Poprawka trzecia jest bardzo podobna do poprawki pierwszej, o której już mówiłem. Doprecyzowuje ona przepis zapewniający tym razem żołnierzom zawodowym dostęp do częściowo płatnego leczenia uzdrowskiego sanatoryjnego.

Poprawka czwarta odnosi się do art. 2, do art. 61 ust. 2. Wprowadza ona dla żołnierzy zawodowych uprawnienie do leczenia za granicą, gdy przeprowadzenie takiego leczenia nie jest możliwe w kraju, oraz do leczenia w zakładzie opieki zdrowotnej innym niż publiczny, gdy leczenie takie nie jest dostępne w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej.

Zostały jeszcze trzy poprawki legislacyjne. Poprawki piąta i siódma – jak czytamy w druku nr 47A – zmierzają do usunięcia z ustawy, o której mowa w art. 4, przepisów art. 2 i 3 z dniem 31 grudnia 2001 r. Chodzi o to, że w tym samym czasie przepisy się wprowadza i wyprowadza.

Poprawka szósta, do art. 5 pkt 1, zmierza do doprecyzowania przepisu i wskazania, że przez datę pierwszego wprowadzenia do obrotu oryginalnego produktu leczniczego należy rozumieć pierw-

(senator G. Niski)

sze wprowadzenie leku do obrotu nie tylko na terytorium Polski, lecz również za granicą. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, panią senator Wiesławę Sadowską, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Wiesława Sadowska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałabym dodać jeszcze do wypowiedzi mojego przedmówcy, który charakteryzował z grubsza treść omawianej ustawy, że dotyczy ona również propozycji przesunięcia o rok terminu wprowadzenia zintegrowanego systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego, wyłączając ratownictwo lotnicze, które będzie finansowane z budżetu ministra zdrowia.

Poza tym zmiana ustawy wprowadzającej cały pakiet ustaw tak zwanych farmaceutycznych dotyczy przesunięcia terminu wejścia ich w życie o jeden kwartał, czyli od kwietnia 2002 r. zamiast – jak miało być pierwotnie – od stycznia 2002 r. Oprócz tego proponuje się w tych ustawach uregulować problem importu docelowego leków ratujących życie. Poprawiona ustawa w odróżnieniu od proponowanej noweli nie chroniła wartości intelektualnych. Ochronę tę umieszczono w rozporządzeniu ministerialnym. Ta nowelizacja po prostu naprawia ten błąd.

Przyczyną proponowanego w niniejszej noweli wydłużonego terminu *vacatio legis* są oczywiście kwestie finansowe, ale również niezbędne, według ustawodawców, zmiany organizacyjne w centralnych organach administracji rządowej i podporządkowanych im jednostkach.

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia na posiedzeniu w dniu 17 grudnia po uwzględnieniu poprawek Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego pozytywnie zaopiniowała proponowane nowelizacje, ze swej strony zaś proponowała dwie poprawki.

Poprawka pierwsza polega na tym, by w art. 6 w pkt 2 po wyrazach „od daty wprowadzenia do obrotu” dodać wyrazy „na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo za granicą”. Poprawka ta zmierza do doprecyzowania przepisu i wskazania, że przez datę pierwszego wprowadzenia do obrotu oryginalnego produktu leczniczego należy rozumieć pierwsze wprowadzenie leku do obrotu nie tylko na terytorium Polski, lecz również za granicą.

Dруга poprawka ma charakter typowo legislacyjny, poprawia odesłanie zawarte w przepisie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 pytam, czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać sprawozdawcom krótkie pytania. Nie widzę chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była projektem rządowym. W związku z tym pytam podsekretarza stanu, pana Jana Kopczyka, czy chciałby zabrać głos w omawianej sprawie.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia Jan Kopczyk: Panie Marszałku, Wysoka Izbo, myślę, że skoro nie ma pytań, to nie będę miał teraz nic do powiedzenia. Te wszystkie zmiany, które proponuje Senat, które charakteryzowali senatorowie sprawozdawcy, są zgodne ze stanowiskiem rządu.)

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa chciałby zadać panu ministrowi pytanie w sprawie omawianej ustawy? Nie widzę chętnych.

W związku z tym otwieram dyskusję.

Do dyskusji zapisała się jedna osoba, a mianowicie pani senator Maria Szyszkowska, której udzielam głosu i przypominam o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym.

Senator Maria Szyszkowska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Związana jestem z tą sprawą, współpracuję z czasopiśmie aptekarskim, dlatego zabieram głos, chociaż nie dotyczy to spraw filozoficznych. Otóż sama nazwa ustawy wskazuje, że reguluje ona bardzo wiele różnorodnych spraw. W związku z tym może nie da się od razu dostrzec wszystkich skutków, jakie spowoduje przyjęcie projektu w takiej wersji, w jakiej został on przedłożony Senatowi.

Chciałam mianowicie zwrócić uwagę na to, że art. 6 pkt 1 omawianego projektu ustawy spowoduje opóźnienie o trzy miesiące wejścia w życie ustawy o wyrobach medycznych i prawa farmaceutycznego, a nie tylko przepisów, które dotyczą powołania urzędu rejestracji produktów leczniczych, by tak to nazwać w skrócie.

W uzasadnieniu projektu rządowego przytacza się jedynie argumenty przemawiające za odroczeniem powołania urzędu rejestracji produktów leczniczych – pozostanę przy tej skrótowej nazwie. Sądzę, że nie ma zatem żadnych przeszkód, by prawo farmaceutyczne zaczęło obowiązywać od 1 stycznia, nie zaś, jak jest w obecnym projekcie, od 1 kwietnia. Jeżeli zaczęłoby obowiązywać od 1 kwietnia – a w moim przekonaniu powinno

(senator M. Szyszkowska)

zacząć obowiązywać od 1 stycznia – to opóźnienie, po pierwsze, spowoduje, że kwestie związane z reklamą produktów leczniczych wejdą w życie z opóźnieniem, na czym skorzystają wielkie firmy zagraniczne, nie zaś mający ograniczone środki pacjenci, a po drugie, może spowodować pewną destabilizację, bo lawinowo mogą zacząć tworzyć apteki te podmioty gospodarcze, które po wejściu w życie prawa farmaceutycznego nie będą mogły zakładać aptek. Przypomnę, że po wejściu w życie prawa farmaceutycznego apteki będą mogły zakładać te osoby, które są farmaceutami. Obecnie jest tu zupełna dowolność, a przecież apteka nie jest sklepem, miejscem gospodarowania, lecz jednym z ogniw w łańcuchu placówek ochrony zdrowia.

Dlatego właśnie proponuję, ażeby prawo farmaceutyczne zaczęło jednak obowiązywać 1 stycznia. Nie spowoduje to żadnych skutków finansowych, co więcej, może przyczynić się do wzrostu dochodów, ponieważ prawo farmaceutyczne przewiduje, że za udzielenie zezwolenia na otwarcie apteki będą znacznie wyższe opłaty skarbowe aniżeli obecnie, ale najważniejsze jest to, że prawo farmaceutyczne nie dopuszcza do tego, by niefachowcy byli właścicielami aptek.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chce jeszcze zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

Wobec tego zgodnie z art. 52 ust. 2 zamykam dyskusję.

Stwierdzam, że został przedstawiony jeden wniosek legislacyjny, więc zgodnie z art. 52 proszę Komisję Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie. Dotyczy to jednego wniosku i tego, że obydwie komisje przedstawiły różne wnioski.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw zostanie przeprowadzone jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 14 grudnia bieżącego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 17 grudnia. Marszałek Senatu w dniu 17 grudnia, zgodnie z Regulaminem Senatu, skierował ją do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 35, a sprawozdanie komisji w druku nr 35A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi Janusza Lorenza o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Janusz Lorenz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie! Panie Ministrze!

Mam przyjemność złożyć sprawozdanie z posiedzenia Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii, izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt.

Ustawa jest ogromna. W części piątej ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt jest ewidentny błąd, który powoduje przesunięcie terminu wejścia w życie przepisu dotyczącego zakresu kontroli w sferze hodowli i rozrodu zwierząt do czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej. Inny przepis w tej ustawie, art. 40a, wprowadzający obowiązek takiej kontroli przez określoną jednostkę, wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. – vide art. 8 ust. 3 pkt 2 lit. c.

Dokonana zmiana z jednej strony eliminuje błędną regulację, co z formalnego punktu widzenia nie budzi zastrzeżeń, z drugiej natomiast przesunął termin wejścia w życie przepisu dotyczącego dostosowania do przepisów Unii Europejskiej warunków udziału koniowatych w zawodach. Jest to art. 40f.

Komisja uznała jednogłośnie, że nie ma powodów, dla których Unia Europejska powinna dostać przywileje ze strony polskiej, ale bez wzajemności.

Komisja proponuje przyjąć ustawę bez poprawek. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Przypominam, że zgodnie z Regulaminem Senatu można zadawać senatorowi sprawozdawcy krótkie pytania.

Czy ktoś ma pytania do pana senatora sprawozdawcy? Nie widzę chętnych. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była pilnym rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Witam sekretarza stanu, pana Józefa Jerzego Pilarczyka.

Czy pan minister chciałby zabrać głos w sprawie omawianej ustawy?

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Tak jest, Panie Marszałku.)

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Zgodnie z tym, co pan senator sprawozdawca przedstawił, nowelizacja ustawy o bardzo długim tytule, która dotyczy czterech ustaw, w tym również ustawy o hodowli zwierząt, zmierza do usunięcia ewidentnego błędu technicznego, bym powiedział. W wyniku błędnego oznaczenia art. 40f jako art. 40b zamieniono termin wejścia w życie odpowiednich przepisów dotyczących nadzoru nad hodowlą i rozrodem zwierząt. Chodzi o nadzór, który miałyby prowadzić Krajowe Centrum Hodowli Zwierząt. I tak zamiast terminu od 1 stycznia 2002 r. jest termin od dnia uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej. I odwrotnie, przepis mówiący o zasadach odbywania zawodów końskich, w skrócie, czyli udziale w nich trzech gatunków zaliczonych do koniowatych, który miał wejść w życie z dniem uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej, wchodziłby z dniem 1 stycznia 2002 r., co jest niezgodne z intencjami pierwotnego projektu rządowego. Z tego względu, że termin jest dość krótki, gdyż tę zmianę należałoby wprowadzić do 1 stycznia, rząd uznał ten projekt ustawy za pilny. Zgodnie z rekomendacją senackiej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi proszę Wysoką Izbę o uchwalenie tego projektu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję. Panie Ministrze, niech pan jeszcze choć chwilę zostanie przy trybunie.

Muszę zapytać państwa senatorów, czy ktoś chciałby zadać pytanie panu ministrowi. Nie widzę chętnych.

Teraz mogę panu podziękować.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Dziękuję, Panie Marszałku.)

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do głosu.

W związku z tym pytam, czy ktoś chciałby wziąć udział w dyskusji. Nie widzę chętnych.

Informuję, że zgodnie z art. 52 ust. 2 zamykam dyskusję.

Stwierdzam, że głosowanie w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich zostanie przeprowadzone jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 17 grudnia bieżącego roku i w tym dniu została przekazana do Senatu. Marszałek Senatu w dniu 17 grudnia 2001 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 49, a sprawozdanie komisji w druku nr 49A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Sławomira Izdebskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Sławomir Izdebski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Pragnę przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotyczące uchwalonej przez Sejm w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi analizowała ustawę na posiedzeniu 18 grudnia i wysłuchiwała argumentów rządu na rzecz zaproponowanych zmian. Pozwolę sobie przypomnieć, że rząd proponował zmianę art. 42 ust. 6 tak, aby w 2002 r. dopłaty do mleka klasy ekstra, czyli do mleka o jakości standardowej, zgodnie z normą w wysokości 7 gr za litr przysługiwały dopiero od 1 października 2002 r. Jednocześnie przedstawiciel rządu poinformował, że propozycja zmiany związana jest z wysokością środków finansowych przeznaczonych z budżetu państwa na rolnictwo i gospodarkę żywnościową. Po dokładnej analizie rząd

(senator S. Izdebski)

stwierdził, że polskiego budżetu nie stać na wyasygnowanie dodatkowych 250 milionów zł na produkcję i przetwarzanie mleka.

Komisja bardzo szczegółowo analizowała zapisy ustawy. Senatorowie zastanawiali się, czy są możliwości takich przesunięć środków w budżecie państwa na rok 2002, aby wspomóc polskie mleczarstwo. Zdaniem senatorów członków komisji, 7 gr to pewien krok w kierunku rozwoju polskiego mleczarstwa, krok, z którego nie należy rezygnować. W trakcie dyskusji na posiedzeniu komisji senatorowie zwracali uwagę, że podczas prac nad ustawą w poprzedniej kadencji pytali ówczesnego ministra finansów, czy są w budżecie środki na realizację tej ustawy.

Komisja po wysłuchaniu argumentów rządu postanowiła, że należy wprowadzić do ustawy jedną poprawkę. Za jej przyjęciem głosowało 2 senatorów, a 4 wstrzymało się od głosu.

Poprawka dotyczy art. 42 ust. 6 i polega na tym, ażeby dopłaty do mleka klasy ekstra przysługiwały nie od 1 października, lecz od 1 lipca 2002 r. Komisja uznała, że stan polskiego rolnictwa jest tak trudny, że nie można w dalszym ciągu ograniczać środków na rozwój polskiego mleczarstwa. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu pytam, czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać senatorowi sprawozdawcy pytanie w sprawie tej ustawy. Nie widzę chętnych. Dziękuję. A, przepraszam.

Proszę.

Senator Jan Szafraniec:

Nie wiem, czy komisja była jednomyślna w swojej decyzji, czy też były różnice zdań.

Senator Sławomir Izdebski:

Jak już powiedziałem, 2 senatorów było za, a 4 wstrzymało się od głosu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy.

W związku z tym pytam pana ministra, czy chciałby zabrać głos w tej sprawie.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Tak jest, Panie Marszałku.)

Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk:

Panie Marszałku, dziękuję bardzo.

Wysoki Senacie, w imieniu rządu chciałbym prosić Wysoką Izbę o uchwalenie tej ustawy w brzmieniu przedłożonym i uchwalonym w Sejmie.

Nie ulega wątpliwości, że większość punktów porządku obrad Senatu dotyczy złagodzenia skutków budżetowych w przyszłym roku. Ustawa, o której mówimy, pierwotnie została uchwalona 6 września bieżącego roku i wprowadza wiele istotnych dla branży mleczarskiej rozwiązań, głównie dotyczących rynku mleka i dostosowania jego reguł do przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej. Oprócz tego wprowadza kilka rozwiązań, które mają służyć stymulacji rozwoju hodowli bydła mlecznego i produkcji mleka w Polsce, po to by przyznane nam w przyszłości przez Unię Europejską kwoty mleczne były optymalne w stosunku do tego, czego oczekują polscy rolnicy.

W art. 42 jest przepis, który mówi, że od 1 stycznia 2002 r. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, czyli budżet państwa, do każdego litra mleka w klasie ekstra będzie dopłacać producentowi za pośrednictwem mleczarni 7 gr. Jak pan sprawozdawca mówił, skutki tego przepisu to około 350 milionów zł. Po porównaniu tego z możliwościami finansowymi budżetu państwa, które zostały zapisane i uwzględnione w projekcie złożonym do Sejmu, okazało się, że takich środków nie możemy zapewnić. Po wnikliwej dyskusji nie tylko w rządzie, ale również ze środowiskiem producentów mleka i przedstawicielami zakładów przetwarzających mleko doszliśmy do wniosku, że w tej sytuacji możliwe jest wprowadzenie tego przepisu jedynie od 1 października 2002 r. Przepis ten będzie obowiązywał do dnia naszego przystąpienia do Unii Europejskiej. Przewidujemy, że od 1 października do końca roku 2002 w Polsce wyprodukuje się około 1 miliarda 250 milionów l mleka w klasie ekstra, co będzie kosztować budżet państwa, jeśli chodzi o dopłatę, około 87 milionów 500 tysięcy zł. Jakikolwiek przyspieszenie momentu wprowadzenia tego przepisu pociąga za sobą dodatkowe skutki finansowe.

Pragnę poinformować Wysoką Izbę, że wchodzi również przepis mówiący o tym, że za pośrednictwem Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa dofinansowana będzie akcja „Szkłanka

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

mleka w szkole". Czyli szkoły otrzymają dofinansowanie na udostępnienie mleka uczniom w szkołach podstawowych i w gimnazjach. Przewidujemy, że w 2002 r. koszt tego programu, zapisany w projekcie budżetu przy rolnictwie, to kolejne 90 milionów zł.

Ustawa wprowadza też nowy system interwencji na rynku produktów mleczarskich, to jest na rynku mleka w proszku i masła. Przewidujemy, że koszty nowej interwencji będą większe niż koszty dotychczasowej. W zależności od tego, jak będą się kształtować ceny na rynkach światowych, w tym również na rynku europejskim, koszty tej interwencji mogą wynosić około 200 milionów zł.

Pragnę przypomnieć, że w dalszym ciągu obowiązuje wprowadzony w 1995 r. program restrukturyzacji i modernizacji sektora mleczarskiego. Jest on wspierany przez linię kredytową, a skutki dla budżetu w 2002 r. dopłat Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do kredytów udzielanych mleczarniom i producentom mleka na restrukturyzację to około 200 milionów zł.

Jeżeli zsumujemy te koszty, które spowodują różne formy wspierania mleczarstwa, będzie to wydatek 400–500 milionów zł dla tej jednej branży produkcji rolniczej. Przypomnę, że bez ulg w podatku akcyzowym od paliwa, których nie ma w projekcie budżetu, cały budżet na rolnictwo w 2002 r. wynosi około 3 miliardów zł. Oznacza to, że środki na mleczarstwo w budżecie na 2002 r. będą stanowić około 14–15% całego budżetu przeznaczonego na rolnictwo w wersji przedłożonej przez rząd i przyjętej przez Sejm. Gdybyśmy zwiększyli środki na mleczarstwo, należałoby to zrobić kosztem innych ważnych działów rolnictwa. Uznaliśmy to rozwiązanie za kompromisowe. Wskazuje ono, że rządowi i administracji rządowej obsługującej rolnictwo zależy na stymulowaniu rozwoju tego kierunku, ale ta stymulacja, z uwagi na kłopoty budżetowe, rozpocznie się 1 października, bo na tyle polski budżet stać. Wszystkie inne instrumenty chcemy wprowadzić od 1 stycznia 2002 r., a ten najkosztowniejszy od 1 października 2002 r.

Dlatego też, Panie Marszałku, Wysoki Senacie, proszę o przyjęcie projektu ustawy w brzmieniu przyjętym przez Sejm. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję. Panie Ministrze, jeszcze chwileczkę.

Zgodnie z Regulaminem Senatu, można panu ministrowi zadać krótkie pytanie z miejsca. Czy ktoś chciałby?

Bardzo proszę.

Senator Zygmunt Cybulski:

Panie Ministrze, wiadomo, że producenci mleka z niecierpliwością czekają na te 7 gr. Można to im różnie tłumaczyć. Wydaje mi się, że to pociągnięcie dotyczące akcji „Szkłanka mleka w szkole” ma zapobiec obniżce produkcji mleka. Chodzi o to, żeby wejść do Unii Europejskiej z odpowiednią kwotą. A to rolników boli – mam tu na myśli kwotę, którą są w stanie wypracować przed wejściem do Unii – to ich bardzo boli.

Stąd moje pytanie: jaki ministerstwo przewiduje udział akcji „Szkłanka mleka w szkole” w tej kwocie produkcji mleka? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk:

Panie Marszałku, Panie Senatorze, środki przeznaczone na dofinansowanie spożycia mleka w szkołach podstawowych i w gimnazjach są zapewnione niezależnie od tego instrumentu. Akcja ruszy 1 stycznia 2002 r. i będzie wprowadzona na podstawie programu przyjętego przez Radę Ministrów – został on już przygotowywany i niebawem zostanie przedłożony. Polegać to będzie na tym, że szkoły będą składać wnioski w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa o dofinansowanie tej akcji. W skali roku akcja będzie kosztować 90 milionów zł. Instrument w postaci dopłat do mleka ekstra będzie dodatkowym rozwiązaniem. Jeśli chodzi o skutki finansowe, jedno z drugim nie ma nic wspólnego. To jest niezależne.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś jeszcze chciałby zadać pytanie panu ministrowi? Tak.

Proszę bardzo.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Ministrze! Moje pytanie wynika z opinii producentów mleka, którzy są zaniepokojeni wprowadzaniem tego typu zmian do ustawy. Czy sądzi pan, że w sytuacji, kiedy zmodernizowano w naszym kraju przemysł mleczny, ulepszono warunki higieniczno-weterynaryjne i kosztem niekiedy wielkich nakładów finansowych uzyskuje się w produkcji mleka tak zwane standardy unijne, propozycja rządu nie ograniczy rozwoju mleczarstwa w Polsce, tym bardziej że wspieranie

(senator J. Szafraniec)

produkcji mleka klasy ekstra w postaci bezpośredniej nie jest przewidziane przez Unię Europejską.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

Panie Marszałku! Panie Senatorze! Pragnę zwrócić uwagę, że rozwiązania, o których mówimy: i szklanka mleka, i dopłata 7 gr od 1 października, to rozwiązania dodatkowe, które będą stosowane oprócz tych wszystkich instrumentów, które obowiązują do tej pory. To oczywiste, że gdyby ten przepis zaczął obowiązywać od 1 stycznia, sytuacja mleczarni czy producentów mleka byłaby bardziej komfortowa, poprawiłaby się opłacalność i dochodowość, ale koszty ponosiłby budżet państwa. Jeszcze raz powtarzam, że po wszelkich analizach okazuje się, że niemożliwe jest wprowadzenie tego instrumentu po prostu ze względu na brak pieniędzy w projekcie budżetu. Wszyscy mamy przecież świadomość, jakie są założenia budżetu i jakie są ograniczenia możliwości finansowania wydatków, pokrycia ich za pomocą deficytu budżetowego czy długu wewnętrznego.

Podzielał troskę pana senatora o dobro mleczarstwa i producentów mleka. Można powiedzieć, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi i rząd składali przedłożony projekt z ciężkim sercem, ale z pełną świadomością, że tylko na tyle nas stać.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania? Nie.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Do dyskusji zapisało się trzech senatorów. Przypominam o obowiązku składania podpisanych wniosków, bo tylko te będą rozpatrywane, i o limitach czasu.

Jako pierwszy zabierze głos senator Sławomir Izdebski, kolejnym mówcą będzie pan senator Krzysztof Borkowski.

Senator Sławomir Izdebski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Myślę, że produkcja mleka w Polsce jest bardzo specyficzna. W ostatnim czasie polscy producenci

mleka, którzy są członkami spółdzielni, ponieśli ogromne koszty, dostosowując przetwórnictwo do standardów Unii Europejskiej.

Niestety, z doświadczenia wiem, jak mało wiarygodne są niektóre obietnice rządowe. Z tego względu uważam za zasadne wprowadzenie poprawki do ustawy z 17 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych. Chodzi oczywiście o dopłatę 7 gr do każdego litra mleka klasy ekstra.

W ustawie znajduje się zapis, że rolnikowi przysługuje dopłata z dniem wejścia w życie ustawy. Moim zdaniem, termin „przysługuje” jest mało wiarygodny. Jest to jak gdyby termin grzecznościowy, który nie daje pełnej gwarancji. W związku z tym proponuję, aby słowo „przysługuje” zastąpiono terminem „otrzymują”. Jest to słowo bardziej precyzyjne i wiarygodne. Uważam, że zmiana tego terminu spowoduje, iż rolnicy na pewno otrzymają obiecaną dopłatę. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu senatora Borkowskiego.

Senator Krzysztof Borkowski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Doskonale zdajemy sobie sprawę, jak ważne dla polskiego rolnictwa i polskiego obywatela jest mleko i przetwory mleczne. Dzisiaj bez mleka praktycznie nie da się żyć. Sądzę, że to dobrze, że istnieje ustawa o regulacji rynku mleka. Wreszcie zrobiono krok w przód. Żle jednak, że się cofamy, bo ta ustawa cofa nas, ponieważ opóźnia możliwość korzystania z dopłaty przez rolników, gdyż przenosi termin jej stosowania z 1 stycznia na 1 października przyszłego roku.

Chciałbym zadać pytanie przedstawicielowi Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, który reprezentuje rząd. Czy jest to dobre, czy złe? Sądzę – tak jak powiedziałem wcześniej – że jest to złe. Mówimy przecież o wielkiej Unii, o przygotowywaniu się, o tym, że zakłady przetwórstwa rolno-spożywczego, czyli także mleczarnie, muszą się szybko dostosowywać, bo już w 2004 r. mamy być zintegrowani z wielką Europą, że rolnicy muszą przygotować swoje gospodarstwa, obory, ponieść nakłady. Sądzę, że takie działanie jest zdecydowanie złe. Czy warto robić na tym oszczędności w wysokości około 200 milionów z groszami? Sądzę, że nie. Czas ucieka, czasu jest dość mało. Myślę, że już długo oszczędzaliśmy na rolnictwie i obszarach wiejskich. Uważam, że trzeba z tym skończyć, bo możemy oszczędzać tam, gdzie powinniśmy dokonywać oszczędności, a nie w tej branży.

(senator K. Borkowski)

Panie Ministrze, sądzę także, że spadła – zapewne pan to potwierdzi – produkcja mleka w Polsce, dość mocno zmniejszyło się pogłowie bydła, więc kolejna oszczędność na pewno nie przyspieszy naszej integracji z Unią, a raczej zdecydowanie ją opóźni.

Jest to projekt rządowy, więc chciałbym zadać pytanie, dlaczego w ustawie przysłanej przez Sejm do Senatu znalazł się zapis, że dopłaty przysługują. Mamy w Polsce dużo grup społecznych, którym coś przysługuje, dużo takich rozwiązań. „Przysługuje” to takie słowo, które później pozwala powiedzieć, że nie ma pieniędzy, więc nie ma dopłaty. Właśnie tak rozumiem ten termin. Pozwolę więc sobie złożyć poprawkę i wrócić do zapisu rządowego, trochę zmodyfikowanego, który mówi, że dopłaty są udzielane.

Mam propozycję, jeśli pieniędzy rzeczywiście nie starczy i rząd wszędzie szuka oszczędności – wierzę w to, bo znam budżet, znam także realia naszej gospodarki i realia budżetowe – to zapiszmy, że te dopłaty będą wypłacane, a nie „będą przysługiwać” od 1 lipca. Pozwalam sobie zgłosić taką poprawkę.

Nadmienię jeszcze, że interwencja prowadzona na rynku mleka jest niewystarczająca. Trudno obarczać za to winą ten rząd, który dopiero rozpoczął działania. Pewnie pan minister podzieli moje zdanie, że wiele tysięcy ton masła, które wpłynęło z krajów CEFTA czy z innych krajów, to nie było ani masło czeskie, ani pochodzące z tych krajów, tylko był to reeksport masła pochodzącego z krajów Unii, a być może nawet zza oceanu. Interwencja jest więc niewystarczająca i dość mocno spóźniona. Wciąż mamy nieszczelne granice, więc Unia ma nas jak na tacy.

Jeśli mówimy o kwotowaniu produkcji, to Polska i polscy rolnicy zaczynają z bardzo niskiego pułapu. Jak już wcześniej mówiłem, jest małe pogłowie, produkuje się niewielką ilość mleka.

Dzisiaj podejmujemy trudną decyzję. Apeluję do pań i panów senatorów, żeby te poprawki, o których mówiłem, przyjąć. Nie oszczędzajmy tam, gdzie nie powinniśmy oszczędzać, albo wprowadzajmy te oszczędności w taki sposób, by były one jak najmniej dokuczliwe. Dziękuję bardzo za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Mimo zapowiedzi już nie będzie trzeciego mówcy, ponieważ złożył on wnioski legislacyjne na piśmie. W ten sposób lista mówców została wyczerpana.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze zabrać głos? Nie.

Stwierdzam, że złożono trzy wnioski legislacyjne. Wnioski te złożyli: senator Izdebski, senator Borkowski i senator Sławiński.

Zamykam dyskusję.

Pytam pana ministra, czy chciałby pan jeszcze zabrać głos? Tak.

Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Piłarczyk:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Chciałbym uzupełnić swoją wcześniejszą wypowiedź. Ustawa została uchwalona 6 września, w okresie kampanii wyborczej. W tym czasie w Sejmie i w Senacie było wiadomo, jakie tego będą skutki. Było już wtedy wiadomo, jaka jest sytuacja budżetowa, ale nikt nie miał odwagi, ażeby w czasie kampanii wyborczej wyraźnie powiedzieć, że budżetu na to nie stać.

Dzisiaj mamy takie realia, jakie mamy – znają je państwo senatorowie. Projekt budżetu na przyszły rok jest bardzo trudny. To, co przedstawia rząd, nie jest obietnicą, to jest realna propozycja wynikająca z możliwości budżetowych. Na tyle po prostu stać polski budżet. A więc nie są to mało wiarygodne obietnice, tylko jest to nowelizacja ustawy, która po wejściu w życie będzie zrealizowana. Potwierdzenie tego jest w projekcie budżetu złożonym do Sejmu.

Teraz chciałbym udzielić odpowiedzi panu senatorowi Izdebskiemu w kwestii dotyczącej tego, czy właściwe jest słowo „przysługuje” czy słowo „otrzymuje”.

Prosiłbym o zwrócenie uwagi na to, że jeżeli czytamy cały art. 42, to w ust. 1 zetknijemy się ze zwrotem „dopłata przysługuje”, a w ust. 2 ze sformułowaniem „dopłaty, o których mowa w ust. 1, są udzielane za okresem miesięcznym na podstawie wykazu dostawców” itd. A więc wydaje mi się, że to brzmienie jest jednoznaczne: w ust. 1 mówimy, że to świadczenie przysługuje, ta dopłata przysługuje, a w ust. 2 mówimy, o trybie udzielania tej dopłaty.

I to nie jest jakaś kombinacja, czy spekulacja rządu, tylko zapis wynikający z propozycji interpretacji Biura Legislacyjnego Sejmu. Takie brzmienie jest jednoznaczne, nie pozwala na dodatkowe interpretacje. I dlatego też jest akceptacja Sejmu dla tych właśnie propozycji.

Nie mogę podzielić zdania pana senatora Borkowskiego, że proponowane przez rząd rozwiązanie nie jest złe. Oczywiście, ono jest gorsze niż pierwotny zapis ustawy, ono jest gorsze niż na przykład brzmienie, które niektórzy posłowie proponowali. Dwa dni temu usłyszałem w porannej audycji radiowej, że dopłata będzie wynosiła 70 gr i to wszystko. Jest ono gorsze, ale lepsze od sytu-

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

acji dzisiejszej, lepsze od tego, co jest w roku 2002. To są dodatkowe środki, które budżet państwa wyasygnuje na wspieranie polskiego mleczarstwa. Będzie to 90 milionów zł od 1 października do końca roku. Ten instrument będzie obowiązywał do końca okresu dostosowawczego, czyli do pierwszego dnia naszego członkostwa w Unii. A więc nie jest to żadna oszczędność w odniesieniu do sytuacji dzisiejszej. To są dodatkowe wydatki budżetowe.

Zgadzam się z panem senatorem Borkowskim, że sytuacja w mleczarstwie w ostatnim czasie pogorszyła się. Przede wszystkim wynika to z załamania polskiej gospodarki oraz niekorzystnych relacji cenowych w handlu zagranicznym. Producenci mleka w proszku, eksporterzy mleka w proszku, eksporterzy masła narzekają na kurs dolara, na nieopłacalność eksportu wynikającą z uwarunkowań zewnętrznych.

Oczywiście, na dobrze uregulowanym rynku mleka i produktów mlecznych można by było wprowadzić instrumenty łagodzące tą sytuację na koszt budżetu. Na to w chwili obecnej polskiego budżetu jednak nie stać. Podkreślam jeszcze raz, że w 2002 r. wprowadzone będą tą ustawą, o której mówimy, instrumenty w inny sposób regulujące rynek masła i mleka w proszku. Polegać to będzie na tym, że nie na podstawie programu interwencji przyjętego przez rząd, ale w oparciu o mechanizmy zapisane w ustawie, czyli w oparciu o analizę rynku i porównanie z ustalonymi wcześniej cenami interwencyjnymi, będzie obowiązywać zasada, że Agencja Rynku Rolnego zawsze będzie interweniować wtedy, kiedy cena mleka w proszku i masła spadnie poniżej określonego poziomu.

System ten będzie już obowiązywał w 2002 r. i to, o co obawia się pan senator Borkowski, w moim przekonaniu, zostanie rozwiązane w 2002 r. Jeżeli cena masła na rynku spadnie poniżej ceny interwencyjnej, jeżeli cena mleka w proszku spadnie poniżej ceny interwencyjnej, to w każdym czasie, w sposób opisany w ustawie, Agencja Rynku Rolnego będzie zobowiązana do podjęcia interwencji. Dzisiaj jest to uznaniowe, dzisiaj taką decyzję podejmuje prezes agencji w oparciu o wcześniej przyjęty przez rząd program interwencji i w oparciu o to, ile mu pieniędzy starczy i ile jest zaprojektowane w programie interwencyjnym.

Stwierdzam, że te rozwiązania, które nie tylko w art. 42, ale w całej ustawie będą wprowadzone w 2002 r., są rozwiązaniami nie tylko przybliżającymi nas do rozwiązań unijnych, ale przede wszystkim stabilizującymi ten ważny kierunek produkcji rolniczej. Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panu Ministrze.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ustawy ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych zostanie przeprowadzone jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznymi dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw. (*Rozmowy na sali*)

Panowie, prosiłbym bardzo lewicę po lewej stronie, żeby jednak przerwać te klubowe rozmowy.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 14 grudnia tego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 17 grudnia. Marszałek Senatu w dniu 17 grudnia tego roku, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 36, zaś sprawozdanie komisji w druku nr 36A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Bernarda Drzęźłę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Bernard Drzęźła:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych mam zaszczyt przedstawić jej stanowisko w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw, uchwalonej przez Sejm w dniu 14 grudnia bieżącego roku. Przedmiotowa ustawa została rozpatrzona przez Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych w dniu 18 grudnia bieżącego roku.

Istotą ustawy jest zmiana jednej daty w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa.

(senator B. Drzęźła)

stwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw. Ustawa przewidywała, że od dnia 1 stycznia 2002 r. do udziału w obrocie tym dopuszczeni mają być tylko przedsiębiorcy posiadający wewnętrzny system kontroli i zarządzania obrotem towarami o znaczeniu strategicznym, poświadczony certyfikatem o zgodności tego systemu z międzynarodowymi normami serii ISO 9000.

Obecnie w obrocie towarami i usługami o znaczeniu strategicznym uczestniczy około trzystu pięćdziesięciu producentów, eksporterów, importerów, pośredników, spedytorów, ośrodków naukowo-badawczych i firm doradczych. Wydaje się, że ustawa z dnia 29 listopada 2000 r. przewidywała zbyt mało czasu na dostosowanie się do jej wymogów. Świadczy o tym fakt, że obecnie zaledwie trzy lub cztery firmy, i to niezbyt liczące się, dysponują wymaganym certyfikatem. W kierowanej do Ministerstwa Gospodarki korespondencji przedsiębiorcy sygnalizują, że pomimo podjętych działań do końca grudnia 2001 r. nie zdążą wdrożyć wewnętrznego systemu kontroli i uzyskać certyfikatu zgodności tego systemu z międzynarodowymi normami. Proces wdrażania podobnych systemów i certyfikacji jest bowiem czasochłonny i w przypadku dużych firm może trwać nawet półtora roku. Jest on również kosztowny. Koszt certyfikacji waha się od 60 do 100 tysięcy zł w zależności od wielkości firmy. Z tego wynika, że wymogi ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. nie powinny być egzekwowane, ponieważ Ministerstwo Gospodarki mogłoby wydać zezwolenia na eksport, import, tranzyt oraz świadczenie usług tylko nielicznej grupie przedsiębiorstw. A więc istotna większość firm musiałaby z dniem 1 stycznia 2002 r. zaprzestać swej działalności. Załamałoby to obrót towarami, o których mowa w ustawie, a przede wszystkim polski eksport sprzętu wojskowego oraz kooperację ze światowymi firmami zbrojeniowymi itd.

Niezbędne jest więc przesunięcie o jeden rok obowiązkowego terminu powołania wewnętrznego systemu kontroli przez przedsiębiorstwa i uzyskania odpowiedniego certyfikatu, jak to jest w znowelizowanej ustawie, a więc zastąpienie wyrazów „1 stycznia 2002 r.” wyrazami „1 stycznia 2003 r.”. Przedstawiciele Ministerstwa Gospodarki uważają, że zmiana ta umożliwi przedsiębiorstwom zakończenie stosownych procedur. Jest oczywiste, że nie powoduje ona skutków finansowych dla budżetu państwa.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych proponuje przyjęcie omawianej ustawy bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z Regulaminem Senatu można zadawać senatorowi sprawozdawcy krótkie pytania z miejsca. Czy ktoś chciałby skorzystać z tej okazji?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Mam pytanie. Pan senator mówił, że zaledwie kilka firm uzyskało taki certyfikat. Czy komisja zastanawiała się nad tym, jaki jest to procent ogółu firm i jaki jest stopień zaawansowania uzyskiwania certyfikatów przez duże firmy?

Senator Bernard Drzęźła:

To jest, Panie Senatorze, znikomy procent, bo jak mówiłem, na około trzysta pięćdziesiąt przedsiębiorstw zajmujących się eksportem, importem itd., zaledwie trzy czy cztery uzyskały stosowny certyfikat. Nie mogę podać dokładnej liczby, bo w materiałach, którymi dysponowałem, była podana liczba trzy, a urzędnik ministerstwa podawał liczbę cztery. Być może w międzyczasie coś się zmieniło.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania? Nie ma. Nie widzę chętnych.

Dziękuję panu senatorowi.

(Senator Bernard Drzęźła: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa jest pilnym projektem rządowym. Do reprezentowania stanowiska rządu został upoważniony minister gospodarki, a konkretnie podsekretarz stanu, pan Marek Kossowski.

Witam pana i pytam, czy chciałby pan zabrać głos w tej sprawie.

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Marek Kossowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Uzupełniając wypowiedź pana senatora Drzęźli, chciałbym powiedzieć, że nieprzyjęcie tej poprawki spowodowałoby poważne straty dla naszego eksportu. Chciałbym dodać, że ten wewnętrzny system kontroli jest uzupełnieniem systemu kontroli, który w tej chwili jest wprowadzany w Ministerstwie Gospodarki. Upraszcza on w istotny sposób obrót towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpie-

(podsekretarz stanu M. Kossowski)

czeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa. Chodzi o to, że przedsiębiorstwa, które wdrożą wewnętrzny system kontroli, będą mogły otrzymywać pozwolenia okresowe na obrót tymi towarami i nie będą musiały każdorazowo zabiegać o uzyskanie stosownego pozwolenia, co powinno w wydajny sposób poprawić obrót z zagranicą i prawdopodobnie także wyniki tego obrotu. Sądzymy, że wtedy polskie przedsiębiorstwa z dużo większą łatwością będą mogły współpracować z partnerami zagranicznymi. I to właściwie tyle z mojej strony, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję. Niech pan jeszcze zostanie chwilę, Panie Ministrze, ponieważ zgodnie z art. 34 ust. 6 naszego regulaminu mogą państwo zadawać krótkie pytania panu ministrowi.

Czy ktoś chciałby skorzystać z tej okazji?
Bardzo proszę.

Senator Gerard Czaja:

Czy jest pan pewien, że okres, o którym mówimy w tej ustawie, wystarczy, aby te trzysta sześćdziesiąt parę jednostek uzyskało certyfikat ISO? Jakoś nie jestem przekonany o tym, że w tym czasie wszystkie go uzyskają.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Marek Kossowski:**

Przedsiębiorstwa są zdania, że ten termin jest dla nich wystarczający do wdrożenia systemu. Opieramy się przede wszystkim na przekazywanych przez nie informacjach. Sądzymy, że przy odpowiednim reżimie i staranności przedsiębiorstwa będą w stanie wdrożyć wewnętrzny system kontroli. Jego podstawą jest system amerykański, który otrzymaliśmy na przełomie drugiego i trzeciego kwartału mijającego roku. Sądzę, że przy pomocy tego systemu oraz dzięki pomocy ministerstwa przedsiębiorstwa będą w stanie wdrożyć ten system.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.
Senator Wittbrodt.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.
To pytanie być może wiąże się z tym, o czym mówił pan senator Czaja. Czy państwo analizu-

jecie, jakie są przyczyny takiego stanu? Wcześniej pan senator sprawozdawca mówił, że na uzyskanie certyfikatu potrzeba trochę pieniędzy i maksymalnie półtora roku, ale co jest przyczyną? Czy zbyt wielka różnica na spełnienie wymagań związanych z uzyskaniem certyfikatu, czy jakieś inne powody?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Marek Kossowski:**

Panie Senatorze, na to, że jest taka sytuacja, jak sądzę, wpłynęło niedoszacowanie możliwości przedsiębiorstw przez ustawodawców i projektodawców tych rozwiązań prawnych, które obecnie obowiązują. System został przekazany dopiero we wrześniu, a więc przedsiębiorstwa, praktycznie rzecz biorąc, dopiero od września mogły już tak na serio zająć się wdrożeniem systemu i oczywiście było absolutnie niemożliwe, żeby te trzysta pięćdziesiąt przedsiębiorstw w przeciągu kwartału wdrożyło ten system.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.
Czy jeszcze ktoś chciałby zadać pytanie panu ministrowi?
(Senator Gerard Czaja: Czy można zadać jeszcze jedno pytanie?)
Tak.

Senator Gerard Czaja:

Czy koszt uzyskania certyfikatu będzie obciążał jedynie firmy? Czy ministerstwo ewentualnie będzie wspierało finansowo te przedsiębiorstwa, aby pokryć chociaż w części koszty związane z wprowadzeniem ISO?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Marek Kossowski:**

Panie Senatorze, będzie obciążał firmy.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Krótką, męską odpowiedź. Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Marek Kossowski: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do głosu. W związku z tym pytam: czy ktoś z państwa senatorów chciałby jednak zabrać głos w dyskusji? Nie widzę zgłoszeń.

Kilkakrotnie słyszałem dzwonki telefonów. Przypominam, że wchodząc na tę salę trzeba jednak tam, za drzwiami, wyłączyć te urządzenia.

(wicemarszałek K. Kutz)

W związku z tym, że nikt nie chce podjąć dyskusji w tej sprawie, zgodnie z art. 52 ust. 2 regulaminu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw zostanie przeprowadzone jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na ósmym posiedzeniu w dniu 14 grudnia tego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 14 grudnia tego roku. Marszałek Senatu w dniu 17 grudnia tego roku, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Ochrony Środowiska. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 32, a sprawozdanie komisji w druku nr 32A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ochrony Środowiska senatora Januarego Bienia o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator January Bień:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu senackiej Komisji Ochrony Środowiska projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne. Sejm uchwalił tę ustawę na ósmym posiedzeniu w dniu 14 grudnia tego roku, nowelizując ustawę – Prawo wodne z dnia 18 lipca 2001 r.

Ustawa dotycząca konieczności zmian w przepisach z uwagi na trudności finansów publicznych państwa została omówiona w sposób szczegółowy na posiedzeniu senackiej Komisji Ochrony Środowiska w obecności przedstawicieli Ministerstwa Środowiska, pana ministra Krzysztofa Szamałka, oraz przedstawicieli Ministerstwa Infrastruktury. Obecny był też dyrektor Departamentu Lotnictwa Cywilnego, pan Jacek Klauziński.

Nowelizacja dotyczy urzędu prezesa krajowego zarządu gospodarki wodnej. W obecnej chwili brakuje środków finansowych na utworzenie tego urzędu, nowego centralnego organu administracji rządowej właściwego w sprawach gospodarki wodnej. Zasadne i konieczne jest przesunięcie w czasie na dzień 1 stycznia 2004 r. wejścia w życie przepisu stanowiącego o utworzeniu urzędu

prezesa krajowego zarządu gospodarki wodnej, z jednoczesnym powierzeniem ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej wykonywania zadań i kompetencji przewidzianych w ustawie – Prawo wodne.

Z faktem powierzenia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej kompetencji prezesa krajowego zarządu gospodarki wodnej jest związana sprawa przesunięcia terminu przejścia pracowników zatrudnionych w Biurze Gospodarki Wodnej oraz konieczności przekazywania dochodów z należności i opłat, o których mowa w art. 142 ustawy – Prawo wodne, do środka specjalnego ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, a nie środka specjalnego prezesa krajowego zarządu gospodarki wodnej.

Ponadto nowelizacja wyłącza z katalogu zadań finansowanie przez budżet państwa osłony meteorologicznej lotnictwa cywilnego.

Nowelizacja dotyczy także usunięcia luki prawnej w zakresie prowadzenia akcji ratunkowej w przypadku powodzi powstałej w związku z tym, że nie weszła w życie ustawa o gotowości cywilnej i zarządzaniu kryzysowym.

Pozostałe zmiany mają charakter porządkowy.

W celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych senacka Komisja Ochrony Środowiska proponuje wprowadzenie poprawki w formie przepisu dodanego do art. 218a. To ust. 3 o brzmieniu: „do dnia 31 grudnia 2003 r. wydatki, o których mowa w art. 99 ust. 1 i art. 109 ust. 2, pokrywane są z części budżetu państwa będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej”.

Komisja jednomyślnie przyjęła nowelizację i poprawkę, wnoszę zatem do Wysokiej Izby o uchwalenie tej ustawy wraz z poprawką komisji. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z Regulaminem Senatu można zadawać senatorowi sprawozdawcy krótkie pytania. Czy ktoś ma potrzebę zadania pytania? Nie widzę zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu mamy na sali obecnego podsekretarza stanu, pana Krzysztofa Szamałka.

Witam go i pytam, czy chciałby zabrać głos.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Krzysztof Szamałek: Dziękuję bardzo.)

Dziękuję.

Zgodnie z Regulaminem Senatu chciałbym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów ma pytania do pana ministra w sprawie tej ważnej ustawy.

Bardzo proszę, najpracowitszy, zdaje się, senator.

(wicemarszałek K. Kutz)

(Senator Jan Szafraniec: Staram się, Panie Marszałku.)

Nie, to temperament, dziedziczny temperament.

Senator Jan Szafraniec:

Dziękuję bardzo.

Rozumiem, że intencją ustawy jest odłożenie o dwa lata wydatków związanych z powołaniem urzędu krajowego zarządu gospodarki wodnej, co jednocześnie ma racjonalizować wydatki państwa. I w związku z tym chciałbym postawić takie, powiedzmy, uboczne pytanie związane z problemem, nad którym dyskutujemy. Otóż w jakim procencie ściągane są podatki, kary od zakładów przemysłowych za tak zwany zrzut ścieków, zanieczyszczeń wód rzecznych i innych akwenów? A gdyby ściągalność tych podatków była stuprocentowa, to jaką sumę przyniosłoby to państwu? Czy rzeczywiście ta suma dochodziłaby do kilkunastu miliardów złotych?

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo. Podejrzewam, że gdyby w pytaniu chodziło o mniejszą sumę, to by pan nie podszedł do trybuny.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Krzysztof Szamalek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Na początek chciałbym stwierdzić, że opłaty za zrzut oraz opłaty za pobór wody nie mają charakteru podatków. Jest to danina publiczna, która jest płacona z tytułu korzystania ze środowiska. To jest pierwsza kwestia.

Oczywiście występują duże zróżnicowania między zakładami płacącymi i niepłacącymi. Nie potrafię w tej chwili, tak na gorąco, odpowiedzieć, jaki procent opłat nie jest wnoszony przez zakłady, które są do tego zobowiązane. Jeśli pan senator zechciałby, to oczywiście taką odpowiedź moglibyśmy przedstawić na piśmie. Jednocześnie pragnę stwierdzić, że opłaty, o których mówimy, nie są dochodem budżetu, ale dochodem, który jest kształtowany na poziomie województwa i wpływa za pośrednictwem wojewody na konto wojewódzkich funduszy ochrony środowiska. Przychód ten jest oczywiście przeznaczany na realizację zadań z zakresu gospodarki wodno-ściekowej, wspierania pożyczkami budowy oczyszczalni itp. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Krzysztof Szamalek: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Stwierdzam, że nikt nie zapisał się do tej dyskusji, lecz mimo to pytam, czy ktoś z państwa senatorów chciałby zabrać głos. Nie widzę chętnych.

Zgodnie z Regulaminem Senatu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne zostanie przeprowadzone jutro rano.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siódmym posiedzeniu w dniu 5 grudnia tego roku. Do Senatu została przekazana w dniu 7 grudnia tego roku. Marszałek Senatu w dniu 7 grudnia tego roku, zgodnie z art. 68 ust. 1 regulaminu, skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 24, a sprawozdanie komisji w druku nr 24A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu senatora Edmunda Wittbrodta o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Edmund Wittbrodt:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie!

W imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu mam zaszczyt przedstawić państwu sprawozdanie w sprawie projektu ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni.

Rozpatrywaną ustawę, która jest inicjatywą poselską, zawiera – tak jak pan marszałek powiedział – druk senacki nr 24. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej przyjął ją na posiedzeniu w dniu 5 grudnia tego roku. Komisja Nauki, Edukacji i Sportu dyskutowała nad tą ustawą 12 grudnia bieżącego roku i przyjęła ją bez poprawek, przy jednym głosie wstrzymującym się. To stanowisko zawarte jest w druku nr 24A.

Szanowni Państwo, Wyższa Szkoła Morska w Gdyni jest jedną z dwóch szkół morskich w Polsce. Kontynuuje ona tradycje Państwowej Szkoły

(senator E. Wittbrodt)

Morskiej w Tczewie z 1920 r. Jako Wyższa Szkoła Morska powołana została w drodze rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1968 r.

Uczelnia kształci na czterech wydziałach: nawigacyjnym, mechanicznym, elektrycznym i administracyjnym, prowadząc zajęcia na siedmiu kierunkach i w dziewiętnastu specjalnościach. Są to specjalności nie tylko typowo morskie, takie jak inżynieria ruchu morskiego, eksploatacja siłowni okrętowych czy elektroautomatyka okrętowa, ale również inne, które mają charakter ogólny, takie jak zarządzanie przedsiębiorstwem, organizacja usług turystyczno-hotelarskich, towaroznawstwo, ładunkoznawstwo, zarządzanie i marketing, nawet e-biznes, sieci teleinformatyczne, systemy komputerowe sterowania. Wszystkie kierunki, na których odbywa się kształcenie, spełniają kryteria określone przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego. Dwa wydziały – administracyjny oraz mechaniczny – mają uprawnienia do doktoryzowania, ponadto dwa wydziały – nawigacyjny i mechaniczny – mają certyfikat systemu ISO 9001 w zakresie kształcenia akademickiego i zawodowego. Zresztą są to w ogóle pierwsze tego typu wydziały czy certyfikaty wśród uczelni wyższych w Polsce.

Uczelnia kształci obecnie siedem tysięcy studentów. W swojej osiemdziesięcioletniej historii wypromowała około piętnastu tysięcy absolwentów pracujących w kraju i za granicą. Dyplomy kapitana żegluga wielkiej zdobyło tu prawie dwa tysiące absolwentów, w tym takie znakomitości jak Karol Olgierd Borchardt, Zygmunt Deyczkowski, Tadeusz Meissner, Andrzej Perepeczko czy też Kazimierz Jurkiewicz. Absolwenci szkoły obsadzali stanowiska dowódcze i oficerskie w rozbudowywanej flocie pełnomorskiej, transportowej i rybackiej oraz flocie specjalnego przeznaczenia, a także obsługiwali nowe linie i szlaki żeglugowe wszystkich akwenów morskich świata.

Uczelnia zatrudnia obecnie siedemdziesięciu sześciu profesorów, w tym dwudziestu czterech tytułarnych, oraz stu dwunastu doktorów. Dysponuje ona świetną bazą, między innymi specjalistycznymi laboratoriami, symulatorami, jednostkami „Horyzont II” i „Dar Młodzieży”. Współpracuje z uczelniami z dwudziestu dwóch państw, między innymi z Niemiec, Belgii, Holandii, Rosji, Wielkiej Brytanii, Danii, Australii, Portugalii, w tym w zakresie wprowadzania nowego europejskiego systemu punktów kredytowych, tak zwanego ECTS, który to system umożliwia współpracę międzynarodową w zakresie edukacji studentów, stanowiąc standard europejski zapisany w deklaracji bolońskiej. Uczelnia współpracuje też z wieloma stowarzyszeniami i organizacjami międzynarodowymi, między innymi z prestiżową londyńską International Maritime Organisation.

Szanowni Państwo, należy zauważyć, że zmiana nazwy jest naturalną konsekwencją dotychczasowych osiągnięć dydaktycznych, naukowych i badawczych szkoły. Uczelnia spełnia wszystkie wymagania dotyczące akademii, jakie zostały określone przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego. Spełnienie tych warunków potwierdza pozytywna opinia Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego wyrażona w uchwale nr 272/2001 z dnia 19 kwietnia bieżącego roku. Zmiana nazwy jest spełnieniem aspiracji szkoły i wynika z woli autonomicznej uczelni wyrażonej w stanowisku rektora oraz w jednomyślnej uchwale senatu uczelni. Zmianę nazwy popierają też wszystkie władze województwa pomorskiego, a także parlamentarzyści oraz Stowarzyszenie Absolwentów Szkół Morskich.

Zmiana nazwy nie powoduje skutków finansowych i nie koliduje z regulacjami Unii Europejskiej. Nie stanowi też – i chcę to wyraźnie podkreślić – przekształcenia uczelni, nie wywołuje więc innych skutków, na przykład konieczności zmiany statutu czy też powołania nowego rektora przez ministra.

Biorąc powyższe fakty pod uwagę, Komisja Nauki, Edukacji i Sportu pozytywnie zaopiniowała projekt ustawy i proponuje jej przyjęcie bez poprawek.

Wnoszę zatem, aby Wysoka Izba raczyła uchwalić załączoną ustawę. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z regulaminem państwo senatorowie mogą zadać krótkie pytania sprawozdawcy, dotyczące tej ustawy. Czy są chętni?

Proszę bardzo.

Senator Genowefa Grabowska:

Panie Senatorze, mam krótkie pytanie. Chodzi mi o informację, jak bywają nazywane podobne jednostki kształcące w innych europejskich lub pozaeuropejskich państwach. To uzasadnienie jest w pełni przekonujące. Ale chciałabym zapytać, czy nazwy tych zagranicznych uczelni, z którymi między innymi szkoła współpracuje, są analogiczne? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę bardzo, Panie Senatorze.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo.

Jeżeli chodzi o tę uczelnię, to właśnie zmiana nazwy na akademię powodowałaby upodobnienie

(senator E. Wittbrodt)

jej nazwy do nazw używanych w innych państwach. Generalnie rzecz biorąc, jest pewien problem, zresztą pani profesor doskonale o tym wie, dlatego że zwykle za granicą używa się nazwy *university* albo *academy*, albo czasami *school*. Na przykład polskie uczelnie techniczne, czyli politechniki, które są mi bliskie, mają problemy. Za granicą używana jest nazwa albo *technical university*, w języku angielskim, albo taka, jaką wybrały niektóre uczelnie w Polsce, jak Politechnika Warszawska, która każe siebie nazywać *institute of technology*, czyli jeszcze inna. Ale to dlatego, żeby to, co się kryje pod tą nazwą, odpowiadało temu, co potocznie przez to się rozumie w języku zagranicznym.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę bardzo, pan senator.

Senator Bernard Drzęzła:

Ja może jeszcze uzupełnię, że dosłowne tłumaczenie dotychczasowej nazwy szkoły jako *higher school* wyraźnie deprecjonowałoby tę szkołę i odbierałoby jej nimb szkoły wyższej. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy są jeszcze pytania do pana senatora Wittbrodta? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Panie Senatorze.

(Senator Edmund Wittbrodt: Dziękuję bardzo.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy.

Zgodnie z Regulaminem Senatu chciałbym zapytać przedstawicieli dwóch ministerstw, Ministerstwa Infrastruktury i Ministerstwa Nauki, Edukacji i Sportu, czyli podsekretarza stanu, pana Marka Szymańskiego, i podsekretarza stanu, pana Adama Giersza, których witam, czy chcieliby coś dodać.

Rozumiem, że nie, dziękuję bardzo.

Czy ktoś chciałby skierować krótkie pytanie do panów ministrów? Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję, do której nikt się nie zapisał.

Mimo to zapytam, czy ktoś chciałby jeszcze podjąć ten wątek? Nie widzę chętnych.

Wobec tego, zgodnie z art. 52 ust. 2, zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni zostanie przeprowadzone jutro rano.

Mówiąc prywatnie, jest mi miło, bo mam żonę z Gdyni.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwudziestego szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na siódmym posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2001 r. Do Senatu przekazana została w dniu 7 grudnia 2001 r. Marszałek Senatu w dniu 7 grudnia 2001 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 25, a sprawozdanie komisji w druku nr 25A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Nauki, Edukacji i Sportu senator Jolantę Popiołek o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Jolanta Połopiek:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu przedstawić Wysokiej Izbie jej stanowisko dotyczące ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie, uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 grudnia.

Szanowni Państwo, uczelnia powstała na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1969 r. Obecną nazwę nadano w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1981 r.

Ustawa wprowadza dwie zmiany. Pierwsza właściwie ma charakter czyszczący. Z nazwy uczelni wykreśla się nazwę dzielnicy Gdańska, bowiem gdańska AWF od dawna przestała być placówką o charakterze dzielnicowym.

Druga zmiana jest ważniejsza. Dodanie do nazwy uczelni kształcącej dotychczas głównie nauczycieli wychowania fizycznego wyrazów „i Sportu” ujmuje również to, czym ta uczelnia się zajmuje poza kształceniem nauczycieli wychowania fizycznego. Gdańska AWF już dawno przestała być ośrodkiem kształcenia tylko i wyłącznie nauczycieli WF. Stała się również ośrodkiem, centrum sportu. Tu kształci się wyczynowców, uczy się jak być menedżerem sportu, kierownikiem klubu sportowego czy pracownikiem odnowy biologicznej.

To centrum znane jest nie tylko w Polsce, ale także w Europie. Szkoli trenerów dla sportu wyczynowego na najwyższym poziomie, prowadzi poważne badania naukowe w tym zakresie, ma również zamiar kształcić specjalistów

(senator J. Popiołek)

organizatorów sportu, których nam w Polsce brakuje.

Corocznie mury uczelni opuszcza około czterystu trenerów instruktorów. AWF w Gdańsku-Oliwie kojarzy się z medalistami mistrzostw świata i olimpiad, którzy od momentu powstania tej uczelni przynosili chlubę Polsce i swojej Alma Mater, bo AWF w Gdańsku-Oliwie stawia na sport, tak jak inne uczelnie stawiają na turystykę czy rekreację. Dodanie do nazwy uczelni wyrazów „i Sportu” podkreśli w wyraźny sposób, że głównym wyróżnikiem gdańskiej akademii jest to, że oprócz kadr dla szeroko pojętej kultury fizycznej, kształci ona także trenerów na potrzeby sportu wyczynowego, i to na najwyższym światowym poziomie.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Biorąc pod uwagę wysoki poziom kadr dydaktyczno-naukowej, bazę sportowo-szkoleniową, nowoczesne systemy szkolenia sportowego oraz osiągnięcia sportowe, jako absolwentka tej uczelni wyrażam osobiste zadowolenie ze zmiany tej nazwy, gdyż oddaje ona obecną rangę szkoły, która rozpoczęła swoją działalność jako technikum sportowe, następnie było to studium nauczycielskie wychowania fizycznego, a od 1969 r. wyższa szkoła wychowania fizycznego, by wreszcie w 1981 r. uzyskać status akademii. Zmiana nazwy uczelni poprzez dodanie słów „i Sportu” ma odzwierciedlić rzeczywisty stan prowadzonej działalności dydaktycznej w zakresie kształcenia kadr trenerskich i rozwoju sportu.

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego pozytywnie odniosła się do proponowanej zmiany, wejście w życie ustawy nie spowoduje zaś dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu pozytywnie odniosła się do projektu i przyjęła przedstawiony państwu tekst ustawy – jeden senator wstrzymał się od głosu.

W imieniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu rekomenduję Wysokiej Izbie uchwalenie tej ustawy. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z Regulaminem Senatu można zadać krótkie pytania pani senator sprawozdawcy i skorzysta z tego senator Edmund Wittbrodt.

Proszę bardzo.

(Senator Edmund Wittbrodt: Ja nie mam pytania, później będę chciał zabrać głos w dyskusji.)

W dyskusji, dobrze. To za wcześniej pan podniósł rękę.

Czy ktoś chciałby jeszcze zabrać głos?

Proszę bardzo.

Senator Stanisław Nicieja:

Chciałbym zapytać, czy patron uczelni zostanie. A jeśli tak, to jakie są jego związki ze sportem? Czy bardzo głębokie?

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Biegał po lesie.)

Senator Jolanta Popiołek:

Patron zostanie, ale powiem szczerze, że w tym momencie nie odpowiem na to pytanie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy są jeszcze jakieś pytania?

Bardzo proszę.

Senator Zygmunt Cybulski:

Panie Marszałku, mam pytanie następującej treści. Faktycznie to jest akademia, uczelnia, która zajmuje się w istocie rzeczy wychowaniem fizycznym. Cóż takiego stało się, że to wychowanie fizyczne nie wystarcza dla określenia działalności tej uczelni? Czyżby szkoła chciała z akademii zmienić się w szkołę zawodową, a więc podjąć działania, które mają praktyczne, a nie teoretyczne znaczenie? Dziękuję.

Senator Jolanta Popiołek:

Uczelnia zapowiada poszerzenie i modyfikację programów szkolenia z wykorzystaniem doświadczeń najlepszych trenerów zagranicznych, ma również doskonałą kadrę dydaktyczną: spośród stu sześćdziesięciu ośmiu pracujących w niej nauczycieli akademickich dwunastu ma stopnie trenerskie klasy mistrzowskiej w ośmiu dyscyplinach sportowych, dwudziestu zaś legitymuje się pierwszą klasą trenerską w jedenastu dyscyplinach. Argumentem za dodaniem ewentualnie wyrazów „i Sportu” jest również utworzona baza sportowo-szkoleniowa, w tym unikatowe laboratorium wysiłku fizycznego.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania?

Proszę bardzo.

Senator Jan Szafraniec:

Przepraszam, Panie Marszałku, że znów zabieram głos, ale chodzi o to, że w sprawozdaniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 5 grudnia 2001 r. ustawy mówi się o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego itd., itd. Ale ja chciałbym wiedzieć, z jakiej nazwy na jaką? Wydaje mi się że wtedy byłoby to bardziej czytelne.

Senator Jolanta Popiołek:

To znaczy chodzi o dodanie tylko słów i „Sportu”.
(*Senator Jan Szafraniec:* Ale zmieniamy z jakiej nazwy na jaką? Bo wygląda na to, że chodzi o zmianę...)

Tam są dwie zmiany. Ta jedna, która polega na wykreśleniu Oliwy jako dzielnicy, wtedy pozostaje Gdańsk, i druga, gdzie dodaje się...

(*Senator Adam Biela:* Nie ma tego w druku.)

Aha, nie ma w druku, tak?

(*Głos z sali:* W ustawie jest.)

Jest to w tekście ustawy, a tu rzeczywiście tego nie ma.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Tak. Dziękuję.

Czy ktoś jeszcze chciałby o coś zapytać panią senator?

Proszę bardzo.

Senator Zdzisława Janowska:

Jak rozumiem, będzie to pierwsza uczelnia w Polsce, która będzie się tak nazywała. A co w związku z tym z renomowaną uczelnią – Akademią Wychowania Fizycznego w Warszawie? Co z uczelniami z innych miast? Na pewno siedzą na sali absolwenci tych uczelni. Czy to znaczy, że najważniejsza uczelnia tego typu w Polsce będzie teraz w Gdańsku? Czy oznacza to deprecjację innych akademii wychowania fizycznego? Bo to może sugerować, że na tych innych uczelniach nie kształcą się wybitnych wyczynowców, sportowców, kierowników klubów sportowych. Czy na to pytanie można usłyszeć odpowiedź?

Senator Jolanta Popiołek:

Na posiedzeniu Komisji Nauki, Edukacji i Sportu padło pytanie, czy nie zrobić tego hurtem. Stwierdziliśmy jednak, że każda uczelnia jest autonomiczna, działa na własnych zasadach i w tej sprawie, po pierwsze, musi być uchwała senatu uczelni, po drugie, trzeba się wykazać takim dorobkiem, który będzie zaakceptowany przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego. Ta uczelnia złożyła taki wniosek i uzyskała aprobatę, również aprobatę rządu. Tak więc, jeśli inne uczelnie o to wystąpią, to po akceptacji Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i rządu...

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Tak właśnie. To jest kwestia ich woli. W poprzedniej kadencji to było zjawisko bardzo nagminne. Są uczelnie tego samego typu, które zmieniały nazwę, akademie też. To jest po prostu ich uprawnienie i wola.

Dziękuję pani.

Czy są jeszcze pytania do pani senator sprawozdawcy? Nie ma. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy.

W związku z tym pytam pana ministra, już wcześniej go wymieniałem, czy chciałby coś powiedzieć.

(*Rozmowy na sali*)

Bardzo proszę, Panie Ministrze. Proszę państwa o ciszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Edukacji Narodowej i Sportu
Adam Giersz:**

Dziękuję, Panie Marszałku.

Rząd pozytywnie opiniuje projekt tej ustawy. Chciałbym tylko dodać, nawiązując do dyskusji, która się rozpoczęła, że krystalizuje się profil uczelni wychowania fizycznego. Uczelnia gdańska idzie w kierunku sportu wyczynowego, to znaczy kształcenia kadr trenerskich dla sportu wyczynowego. Na ogół uczelnie wychowania fizycznego kształcą głównie nauczycieli wychowania fizycznego. Uczelnia gdańska chciałaby się specjalizować w kształceniu kadr trenerskich, a także prowadzić badania w zakresie sportu wyczynowego. Inne uczelnie mogą przyjmować inne profile, na przykład turystyczny czy rehabilitacji.

Taka jest wola społeczności akademickiej tej uczelni i rząd nie zgłasza sprzeciwu, popiera ten projekt.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminem Senatu jest teraz okazja, aby zadawać panu ministrowi pytania. Czy ktoś chciałby?

Bardzo proszę.

Senator Marek Balicki:

Chciałbym panu ministrowi zadać pytanie związane z tym, co pan powiedział na temat tego, że uczelnia ma zamiar specjalizować się w kształceniu kadr dla sportu wyczynowego. Kto w regionie gdańskim, jaka uczelnia, będzie kształcić nauczycieli wychowania fizycznego na potrzeby szkół?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Edukacji Narodowej i Sportu,
Adam Giersz:**

Jedno nie zaprzecza drugiemu, równolegle będzie oczywiście kontynuowane kształcenie nauczycieli, ale rozwijany będzie profil kształcenia trenerów dla sportu wyczynowego.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś jeszcze chciałby zadać pytanie panu ministrowi? Nie widzę chętnych.

Dziękuję, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Adam Giersz: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

Informuję, że do głosu zapisało się dwóch senatorów.

Przypominam o obowiązku przestrzegania ustaleń dotyczących czasu przemawiania i składania wniosków o charakterze legislacyjny na piśmie.

Udzielam głosu senatorowi Jerzemu Smorawińskiemu. Następnym mówcą będzie senator Edmund Wittbrodt.

Senator Jerzy Smorawiński:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W Polsce funkcjonuje sześć jednoimiennych akademii wychowania fizycznego. Podczas rozpatrywania ustawy w Komisji Edukacji Narodowej i Sportu powstały te same wątpliwości, którymi państwo dzieliliście się przed chwilą. Te wątpliwości można by ująć w postaci trzech pytań.

Po pierwsze, czy uczelnia może dążyć do tego, aby w swej nazwie podkreślić specjalność czy specyfikę, która charakteryzuje ją w sposób szczególny? Po drugie, czy zmiana nazwy jednej uczelni spowoduje lawinę wniosków w tej sprawie pozostałych uczelni? I po trzecie, czy zmiana nazwy uczelni będzie się łączyła ze zmianą sposobu finansowania, a więc czy da swego rodzaju przywilej tej jednej uczelni spośród pozostałych sześciu?

Otóż te same wątpliwości nękały rektorów wszystkich uczelni i z przyjemnością mogę powiedzieć, a jestem członkiem Konferencji Rektorów Akademii Wychowania Fizycznego, że w dniu 3 grudnia również nad tym debatowaliśmy. Doszliśmy do wniosku, że jeśli jest wola senatu uczelni, to uczelnia ma prawo podkreślić swoją tożsamość i swój charakter.

Co do pierwszej sprawy. Nie zawsze mogę się tu zgodzić z argumentacją moich przedmówców. Wszyscy mamy na swoich uczelniach sportowców, mamy kierunki trenerskie, i to bardzo mocne, na przykład w Warszawie, także bardzo mocne kierunki trenerskie w wielu specjalnościach mamy w Poznaniu. Wielu wybitnych w latach siedemdziesiątych, osiemdziesiątych lekkoatletów, łącznie z nieżyjącym Komarem, kończyło tę uczelnię. Trzeba jednakże powiedzieć bardzo prosto i jasno: tak, aktualnie Akademia Wychowania Fizycznego w Gdańsku ma chyba największą z naszych wszystkich uczelni liczbę spor-

towników. Tam studiuje ponad setka sportowców z klasą mistrzowską. Uczelnia czyni bardzo wiele, więcej aniżeli stać pozostałe uczelnie, po to, aby pomagać tym studentom, aby organizować indywidualny tok nauczania. W związku z tym szanujemy wolę Senatu Akademii Wychowania Fizycznego w Gdańsku i akceptujemy ich propozycję zmiany nazwy.

Co do drugiej sprawy – tego, czy wszystkie uczelnie będą dążyły do zmiany nazwy. Otóż nie. Być może jeszcze jedna uczelnia pokusi się o to, ale z reguły jesteśmy uczelniami wielowydziałowymi. Ja się bardzo cieszę, że na swojej uczelni mam mocny wydział sportu, ale mam również bardzo mocny wydział turystyki i rekreacji, kształcę również bardzo dobre kadry w zakresie fizjoterapii. Stąd, chcąc podkreślić swoją specyfikę, musiałbym bardzo wydłużyć nazwę. Musiałaby to być „Akademia Wychowania Fizycznego, Sportu, Turystyki, Rekreacji i Fizjoterapii”. Dlatego prawie na pewno moja uczelnia pozostanie przy ogólnej nazwie: Akademia Wychowania Fizycznego, licząc na to, iż jej renoma jest taka, że i sportowcy dalej do tej uczelni będą przychodzić.

I co do trzeciej sprawy – tego, czy te zmiany będą wiązały się z przywilejem finansowania. Takie pytania padały podczas posiedzenia naszej komisji. Otóż nie. Jesteśmy uczelnią menowską, w związku z czym podlegamy menowskiemu algorytmowi. Jest to liczba studentów, liczba kadry, jakość tej kadry, liczba studentów zaocznych itd., itd. A więc algorytm jest taki sam jak w innych uczelniach, uczelniach innego typu. Jeśli zaś chodzi o to, czy za sportowców uczelnia będzie dostawała dodatkowe pieniądze, to odpowiem, że owszem, tak. Ale tylko wtedy, jeśli będą to sportowcy osiągający poziom kadry narodowej, upoważnieni do otrzymywania stypendiów itd., nie zaś z tytułu zmiany nazwy uczelni. A więc nie spowoduje to zmian zasad finansowania.

Chciałbym państwa uspokoić. Wniosek akademii wychowania fizycznego, czyli naszych kolegów z Gdańska, zaopiniowaliśmy pozytywnie po bardzo głębokiej analizie i przychylamy się do zmiany jej nazwy, co mam przyjemność państwu przekazać jako senator i członek Konferencji Rektorów Akademii Wychowania Fizycznego. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Wittbrodta.

Senator Edmund Wittbrodt:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Widzę, że temat jest ciekawy i budzi emocje, w związku z czym ja również chciałbym zabrać

(senator E. Wittbrodt)

głos, jako Pomorzanin, mieszkaniec Gdańska i osoba, która zna środowisko akademickie i uczelnie Pomorza. Wszystko, co zostało tu powiedziane, jest prawdziwe, dlatego w pełni popieram ten wniosek.

W Polsce jest tak, że o nazwie decyduje sam podmiot, uczelnia, która wybiera taką nazwę, jaką chce mieć. Pewne elementy są oczywiście zastrzeżone, nie można na przykład dowolnie używać nazw, które określają poziom uczelni, takich jak akademia, politechnika czy uniwersytet. Wiążą się z nimi określone standardy, więc jeżeli nie są one spełnione, uczelnia nie może używać takiej nazwy.

O tym, jaka ma być ta nazwa, decyduje w zasadzie senat. Musi o tym przesądzić parlament, bo zmiana nazwy uczelni wiąże się ze zmianą ustawową. Ale jeśli nie ma żadnych przeszkód, trzeba uszanować decyzję samego podmiotu.

Pan senator Cybulski pytał, po co w tej nazwie jeszcze „sport”? Prawdę mówiąc, ja też się zastanawiałem, dlaczego zamiast MEN mamy MENiS, skoro mogła zostać dawna nazwa. Pani minister chciała jednak podkreślić, że chodzi również o sport. Wcześniej ministerstwo też zajmowało się sportem, ale nie było to zaznaczone w nazwie. Dlatego taka wola została uszanowana.

Ponadto, jeżeli chodzi o Akademię Wychowania Fizycznego w Gdańsku-Oliwie, to akurat zmiana ta doprecyzowuje nazwę, bo po pierwsze, nie jest to już dzielnica Gdańsk-Oliwa, tylko miasto Gdańsk, a po drugie, uczelnia chce podkreślić swoją działalność sportową. Myślę, że ma ku temu powody.

Pani senator sprawozdawca Jolanta Popiołek mówiła o trenerach, dwunastu klasy mistrzowskiej i dwudziestu pierwszej klasy, pan senator Smorawiński mówił o stu siedmiu zawodnikach klasy mistrzowskiej itd. Ale jest jeszcze jedna rzecz. Otóż sportowcy z tej uczelni już po raz piąty uczestniczą w igrzyskach olimpijskich, zdobywając medale i miejsca punktowane. Można nawet powiedzieć, że AWF w Gdańsku-Oliwie wydał więcej olimpijczyków niż wszystkie pozostałe akademie wychowania fizycznego w Polsce. Wszystkim znane są takie nazwiska jak Monika Pyrek, Sylwia Gruchała, Magdalena Mroczkiewicz, Leszek Błanik czy wcześniej Grubba, Kucharski, Alicja Pęczak itd. To mówi samo za siebie.

Myślę, że to wystarczające argumenty, żeby ten wniosek poprzeć bez żadnych oporów. Wnoszę więc, aby Wysoka Izba przyjęła tę ustawę bez poprawek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Czy ktoś jeszcze chciałby zabrać głos w dyskusji? Nie widzę chętnych.

A zatem, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego imienia Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie zostanie przeprowadzone jutro rano.

Teraz komunikaty.

Senator Sekretarz Janusz Bargiel:

W dniu jutrzejszym, to jest 21 grudnia, o godzinie 8.30 odbędzie się w sali nr 179 posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych mające na celu rozpatrzenie wniosków zgłoszonych do ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe.

Kolejny komunikat. Bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach Senatu w sali nr 182 odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: W sali nr 182, tak?)

Tak.

Porządek obrad: rozpatrzenie wniosków zgłoszonych na posiedzeniu Senatu w dniu 19 grudnia 2001 r. do ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz innych ustaw – druk nr 47.

Ponadto po zakończeniu obrad w tej samej sali odbędzie się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Porządek obrad: rozpatrzenie wniosków zgłoszonych na posiedzeniu Senatu w dniu 19 grudnia 2001 r. do ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw – druk nr 46.

(senator sekretarz J. Bargieł)

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotyczące poprawek do ustawy z dnia 17 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych, zawartej w druku nr 49, odbędzie się dziesięć minut po zakończeniu posiedzenia w sali nr 217.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

To wszystko?

(Senator Sekretarz Janusz Bargieł: Tak, to wszystko.)

Proszę państwa, ogłaszam przerwę do godziny 10.30 dnia jutrzejszego.

Dziękuję i życzę państwu dobrej nocy.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 18 minut 46)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 10 minut 33)

(Posiedzeniu przewodniczy wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dzień dobry państwu. Bardzo państwa proszę o zajmowanie miejsc.

Wznawiam obrady.

Dziękuję za zajęcie miejsc senatorom sekretarzom.

Powracamy do rozpatrzenia punktu siedemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała w tej sprawie sprawozdanie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została definitywnie zamknięta i obecnie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Zbyszka Piwońskiego i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Zbyszko Piwoński:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przeanalizowała wszystkie wnioski i uwagi zgłoszone w czasie dyskusji nad tym punktem i, po pierwsze, potwierdziła przyjęcie wszystkich wniosków, które miałem przyjemność zgłaszać w czasie posiedzenia komisji. No może z wyjątkiem jednej kwestii, bo ta została nieco rozszerzona za sprawą wniosku złożonego przez pana senatora Zychowicza, ale do tego za chwilę wrócę.

Po drugie, komisja nie przychyliła się do wniosków, które zmierzały do wykreślenia z tej ustawy niektórych rozwiązań prawnych, tych zresztą, nad którymi dość namiętnie dyskutowano w czasie tej i nie tylko tej debaty.

Tym samym komisja, przychylając się do wniosków, o których mówię, jednocześnie rozpatrywała, co też wywołało troszkę kontrowersji, wniosek pana senatora Zychowicza – w druku jest to poprawka trzecia – dotyczący zmiany podporządkowania prezesa Wyższego Urzędu Górniczego. Zamiast sejmowej propozycji, by znajdował się on w gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji, pan senator Zychowicz proponuje, żeby przenieść go do resortu ministra ochrony środowiska, co zresztą było przedmiotem przedłożenia rządowego. Dość długa dyskusja z udziałem kilku senatorów niebędących członkami tej komisji doprowadziła do tego, że wprowadzić niejednogłośnie, niemniej większością głosów, komisja odrzuciła tę poprawkę, przychylając się do stanowiska Sejmu, choć wiele było dyskusji wokół tego, które rozwiązanie jest lepsze.

Poprawka ta była ściśle związana z poprawką siódmą, także autorstwa pana senatora Zychowicza, i obie, jak już wspominałem, stosunkiem głosów 3:5 nie zostały uwzględnione.

Następna poprawka pana senatora Zychowicza, piętnasta, niejako koresponduje z poprawką pierwotnie przyjętą przez komisję i przedłożoną Wysokiej Izbie, a dotyczy art. 31 ustawy o służbie cywilnej. Poprawka ta konsumuje naszą propozycję – nadal ją podtrzymujemy – żeby przejściowy okres stwarzający możliwość odstępstwa od rygorów tej ustawy skrócić jedynie do roku 2002, czyli krótko mówiąc, funkcjonowałoby to tylko przez rok, ale nieco dalej rozbudowuje tę kwestię, albowiem wkomponowany tu został szef służby cywilnej. Jemu właśnie przypisano określone decyzje, które będzie podejmował na wniosek dyrektora generalnego.

Ta poprawka pana senatora Zychowicza, łącznie z tym, co proponowaliśmy wcześniej, powoduje, że zapis ten nie powinien wywoływać tylu kontrowersji co do tej pory. Zważywszy, że noweli-

(senator Z. Piwoński)

zacja tej ustawy będzie obowiązywała tylko rok, tylko w okresie przejściowym, w przypadku przeprowadzenia konkursów wszystkie osoby powołane na mocy tej ustawy obejmą urzędy, jeżeli zgodnie z ustawą o służbie cywilnej rozstrzygną konkursy na swoją korzyść.

Wysoka Izbo! Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej proponuje przyjęcie poprawek: pierwszej, drugiej, piątej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, piętnastej, siedemnastej, osiemnastej i dziewiętnastej, wymienionych na pierwszej stronie sprawozdania.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Wnioski w sprawie tej ustawy zgłosili także następujący senatorowie.

Krzysztof Piesiewicz. Czy chce pan zabrać głos?

(Senator Krzysztof Piesiewicz: Nie, dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Andrzej Wielowieyski?

(Senator Andrzej Wielowieyski: Też dziękuję.)

Dziękuję.

Zbigniew Zychowicz?

(Senator Zbigniew Zychowicz: Nie.)

Mieczysław Janowski?

(Senator Mieczysław Janowski: Tak, Panie Marszałku.)

Proszę bardzo.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Przedstawiałem w czasie mojego wystąpienia argumenty o charakterze konstytucyjnym, dotyczące między innymi poprawki ósmej, związanej z art. 16, czyli dotyczącej Najwyższej Izby Kontroli, poprawki trzynastej, dotyczącej art. 29, związanej z Narodowym Bankiem Polskim, i poprawki czternastej, dotyczącej służby cywilnej. Bardzo proszę panie senator i panów senatorów o przyjęcie wspomnianych poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Senator Edmund Wittbrodt?

(Senator Edmund Wittbrodt: Dziękuję.)

Dziękuję.

Senator Andrzej Chronowski?

(Senator Andrzej Chronowski: Nie.)

Dziękuję.

Senator Janina Sagatowska?

(Senator Janina Sagatowska: Nie.)

Dziękuję.

Senator Robert Smoktunowicz?

Nie ma pana senatora.

Senator Anna Kurska?

(Senator Anna Kurska: Dziękuję.)

Dziękuję.

Czy senator Zbyszko Piwoński chciałby zabrać głos?

(Senator Zbyszko Piwoński: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski.

Wymieni przed chwilą senatorowie wnioskodawcy przedstawili wniosek o odrzucenie ustawy.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z art. 54 Regulaminu Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie ustawy, oznaczonym w druku nr 48Z rzymską jedynką, a następnie, w przypadku odrzucenia tego wniosku, nad poprawkami przedstawionymi we wniosku oznaczonym w tym samym druku rzymską dwójką, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem senatora Krzysztofa Piesiewicza oraz wnioskiem senatora Andrzeja Wielowieyskiego o odrzucenie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku o odrzucenie ustawy, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 86 obecnych senatorów 14 głosowało za wnioskiem, a 72 było przeciw. **(Głosowanie nr 43)**

Stwierdzam, że wniosek nie uzyskał wymaganej większości.

Przechodzimy zatem do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza, poparta przez komisję, dotyczy ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów. Dostosowuje treść przepisów upowa-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

znających premiera do przeniesień budżetowych mających na celu sfinansowanie działalności między innymi pełnomocnika organów pomocniczych, komisji wspólnych, do już obowiązującego w ustawie upoważnienia o podobnym zakresie i tym samym zawęży pole tych przeniesień do przeniesień tylko między częściami budżetu państwa. Przypominam, poprawka poparta przez komisję.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 87 obecnych senatorów 85 głosowało za, 1 przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 44)**

Poprawka uzyskała wymaganą większość.

Poprawka druga, również poparta przez komisję, dotyczy ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów. Ma ona charakter porządkujący i skreśla przepis zawierający zezwolenie na niestosowanie art. 96 ustawy o finansach publicznych przy dokonywaniu przeniesień między częściami budżetu państwa. Odwołanie to jest zbędne z uwagi na fakt, że wspomniany przepis dotyczy tylko przeniesień dokonywanych w ramach danej części budżetowej, natomiast przepis ustawy o Radzie Ministrów stanowi o przeniesieniach między tymi częściami. Przypominam, poprawka poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 87 głosowało za, nikt nie był przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 45)**

Nad poprawkami trzecią i siódmą będziemy głosowali łącznie. Są to poprawki senatora Zychowicza, niepoparte przez komisję. Poprawki trzecia i siódma do ustawy o działach administracji oraz do ustawy – Prawo geologiczne i górnicze powodują powierzenie nadzoru nad działalnością prezesa Wyższego Urzędu Górniczego ministrowi właściwemu do spraw ochrony środowiska.

Kto z państwa senatorów jest za tymi poprawkami?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 87 obecnych senatorów 3 głosowało za, 66 przeciw, 18 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 46)**

Stwierdzam, że poprawki nie uzyskały wymaganej większości.

Łącznie będziemy również głosowali nad niepopartymi przez komisję poprawkami czwartą i szóstą autorstwa senatorów: Mieczysława Janowskiego, Edmunda Wittbrodta, Andrzeja Chronowskiego, Janiny Sagatowskiej, Roberta Smoktunowicza, Anny Kurskiej i Krzysztofa Piesiewicza. W poprawkach czwartej i szóstej skreśla się zmiany w ustawie o działach administracji rządowej i w ustawie o regionalnych izbach obrachunkowych, które powodują powierzenie nadzoru nad działalnością izb ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej. Obecnie nadzór ten sprawuje premier. Przypominam, że poprawki czwarta i szósta nie uzyskały poparcia komisji.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 16 głosowało za, 71 przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 47)**

Stwierdzam, że poprawki nie uzyskały wymaganej większości.

Poprawka piąta, poparta przez komisję, dotyczy ustawy o działach administracji rządowej i rozszerza zakres spraw wchodzących do nowego działu „informatyzacja” na sprawy informatyzacji całej administracji publicznej, a nie tylko samorządowej i rządowej. Poprawka poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 82 głosowało za, nikt nie był przeciw, 6 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 48)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Nad poprawką szóstą głosowaliśmy razem z poprawką czwartą, a nad siódmą – z trzecią.

Przechodzimy do poprawki ósmej, niepopartej przez komisję, zgłoszonej przez senatorów: Janowskiego, Wittbrodta, Chronowskiego, Sagatowską, Smoktunowicza, Kurską i Piesiewicza. Poprawka ósma skreśla przepis znoszący prawo uczestniczenia w posiedzeniach Rady Ministrów prezesa Najwyższej Izby Kontroli. Przypominam, poprawka niepoparta przez komisję.

Kto z senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 16 głosowało za, 71 przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 49)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Stwierdzam, że poprawka została odrzucona.

Poprawka dziewiąta, poparta przez komisję, dotyczy ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego. Ma ona na celu umożliwienie przekazywania przez Agencję Mienia Wojskowego nieruchomości skarbu państwa wszystkim jednostkom samorządu terytorialnego, a nie tylko gminom. Poprawka poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za poparciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 50)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka dziesiąta, zgłoszona przez senatora Zbyszka Piwońskiego i poparta przez komisję, dotyczy ustawy – Prawo energetyczne i skreśla przepisy zmieniające już wcześniej skreślone artykuły.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za tą poprawką?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 88 obecnych senatorów 81 głosowało za, nikt nie był przeciw, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 51)**

Przechodzimy do głosowania łącznego nad poprawkami jedenastą i dziewiętnastą. Obie są poparte przez komisję, dotyczą nowelizacji ustawy o transporcie kolejowym i mają na celu ujednolicenie terminu wejścia w życie nowelizacji z terminem wejścia w życie przepisów już znowelizowanych. Poprawki poparte przez komisję.

Kto jest za tymi poprawkami?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 89 obecnych senatorów 87 głosowało za, nikt nie był przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 52)**

Stwierdzam, że poprawki jedenasta i dziewiętnasta zostały przez Wysoką Izbę przyjęte.

Poprawka dwunasta, poparta przez komisję, dotyczy ustawy – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi i ma charakter porządkujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 86 głosowało za, nikt nie był przeciw, 2 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 53)

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

W poprawce trzynastej, niepopartej przez komisję, zgłoszonej przez senatorów: Janowskiego, Wittbrodta, Chronowskiego, Sagatowską, Smoktunowicza, Kurską i Piesiewicza, skreśla się przepis znoszący prawo uczestniczenia w posiedzeniach Rady Ministrów prezesa Narodowego Banku Polskiego. Przypominam, poprawka nie jest poparta przez komisję.

Kto z państwa jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 88 obecnych senatorów 18 głosowało za, 69 przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 54)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba poprawkę tę odrzuciła.

Będziemy głosowali teraz nad poprawką czternastą. Jej przyjęcie wyklucza głosowanie nad poprawkami piętnastą i szesnastą. Poprawka czternasta nie została poparta przez komisję, a jej autorami są senatorowie: Janowski, Wittbrodt, Chronowski, Sagatowska, Smoktunowicz, Kurska i Piesiewicz. Poprawka ta dotyczy ustawy o służbie cywilnej. Jej celem jest pozbawienie stanowiska sekretarza Rady Ministrów statusu jednego ze stanowisk w służbie cywilnej oraz skreślenie dodawanego przepisu przejściowego, zgodnie z którym do 31 grudnia 2005 r. dyrektor generalny urzędu lub premier mogliby wyrazić zgodę na obsadzenie wolnych stanowisk przez osoby niebędące członkami korpusu służby cywilnej. Poprawka niepoparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za tą poprawką?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 88 obecnych senatorów 17 głosowało za, 70 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 55)**

Stwierdzam, że poprawka została odrzucona.

Wobec tego będziemy głosowali nad dalszymi poprawkami w tej sprawie, a więc piętnastą, a może nawet i szesnastą.

Poprawka piętnasta jest poprawką zgłoszoną przez senatora Zychowicza. Jej przyjęcie będzie wykluczało głosowanie nad poprawką szesnastą. Poprawka piętnasta, dotycząca ustawy o służbie cywilnej, nadaje nowe brzmienie art. 144a, zgodnie z którym o obsadzie stanowisk dyrektora departamentu, dyrektora wydziału i ich zastępców

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

przez osoby niebędące członkami korpusu służby cywilnej będzie decydował szef służby cywilnej, przy czym osoby ubiegające się o te stanowiska będą musiały spełniać warunki określone w art. 4 ustawy, to znaczy, między innymi, warunek posiadania kwalifikacji wymaganych w służbie cywilnej oraz nieposzlakowanej opinii. W przypadku stanowisk dyrektora generalnego oraz głównego inspektora audytu wewnętrznego umowę o pracę będzie zawierał premier na wniosek właściwego ministra, kierownika urzędu lub wojewody przedstawiony po zasięgnięciu opinii szefa służby cywilnej. Istota tej poprawki polega na tym, że przepis ten będzie miał zastosowanie do 31 grudnia 2002 r., a umowa o pracę z osobą spoza konkursu będzie zawarta do dnia obsadzenia tego stanowiska w drodze konkursu, nie dłużej jednak niż na sześć miesięcy. Przypominam, że poprawka jest poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 87 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 56)**

Poprawka piętnasta została przyjęta, co niniejszym stwierdzam.

Wyklucza to głosowanie nad poprawką szesnastą.

Poprawka siedemnasta, do której przechodzimy, jest poparta przez komisję. Ujednolica ona termin wejścia w życie nowelizacji do ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych z terminem wejścia w życie wcześniej znowelizowanych przepisów tej ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 88 obecnych senatorów 85 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 57)**

Stwierdzam, że poprawka siedemnasta została przyjęta.

Poprawka osiemnasta, także poparta przez komisję, ma na celu ujednolicenie terminu wejścia w życie nowelizacji ustaw – Prawo probiercze i nowej ustawy – Prawo o miarach z terminami wejścia w życie odpowiednio wcześniej znowelizowanych przepisów oraz całej ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 89 obecnych senatorów 87 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 58)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Nad poprawką dziewiętnastą głosowaliśmy razem z jedenastą. Tym samym można powiedzieć, że zakończyliśmy głosowania nad poprawkami do tej ustawy.

W związku z tym przystępujemy do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za podjęciem tej uchwały?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników.

Na 89 obecnych senatorów 73 głosowało za, 15 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. ***(Głosowanie nr 59)**

Wobec tych wyników stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, która odniosła się do wszystkich wniosków przedstawionych w toku debaty.

Dyskusja została, jak wiadomo, zakończona i teraz głos będą mogli zabrać tylko sprawozdawcy.

Sprawozdawcą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia jest pan senator Wojciech Pawłowski, którego bardzo proszę o przedstawienie wniosków uzgodnionych na posiedzeniu.

Senator Wojciech Pawłowski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

W przerwie w obradach zebrała się komisja i rozpatrywała wnioski. Pierwszy, najdalej idący, był wnioskiem o odrzucenie ustawy w całości. Przy nieobecności jednego z wnioskodawców,

* Wyniki zostały podane, zanim ostatecznie zakończyło się głosowanie. Poprawne wyniki tego głosowania są następujące: na 89 obecnych 72 głosowało za, 15 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu.

(senator W. Pawłowski)

wniosek został odrzucony stosunkiem głosów: 1 za, 7 przeciw, 1 osoba wstrzymała się od głosu. Wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek poparło 7 senatorów, nikt nie był przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Czy pan senator sprawozdawca wniosku mniejszości komisji Zbigniew Religa chciałby zabrać głos?

(Senator Zbigniew Religa: Dziękuję.)

Nie. Dziękuję bardzo.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty przedstawiono następujące wnioski: mniejszość Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawiła wniosek o odrzucenie ustawy, natomiast komisja wniosek o przyjęcie jej bez poprawek.

Rozstrzygniemy najpierw sprawę wniosku o odrzucenie ustawy. Wniosek ten zawarty jest w druku nr 46 i oznaczony rzymską jedyneką.

Bardzo proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku mniejszości o odrzucenie ustawy, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 85 obecnych senatorów 14 głosowało za, 70 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 60**)

Stwierdzam, że wniosek o odrzucenie ustawy został odrzucony.

W związku z tym będziemy głosowali nad wnioskiem komisji o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku komisji o przyjęcie ustawy bez poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 84 obecnych senatorów 68 głosowało za, 15 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 61**)

Wobec tego wyniku stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja jest oczywiście zamknięta i głos mogą zabierać już tylko sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia pana senatora Grzegorza Niskiego o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu wniosków.

Senator Grzegorz Niski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Po rozpatrzeniu na wspólnym posiedzeniu wniosków zgłoszonych w toku debaty w dniu wczorajszym Komisja Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawia Wysokiemu Senatowi następujące stanowisko: rekomenduje przyjęcie poprawek od pierwszej do dziesiątej, z wyjątkiem siódmej.

Ponadto informuję, że na podstawie art. 52 ust. 4 Regulaminu Senatu senator Maria Szyszkowska dokonała autopoprawki swojego wniosku, jednak nie zmieniając jego istoty. Połączone komisje po głosowaniu nad tą poprawką – nikt nie głosował za jej przyjęciem, przeciwko było 7 senatorów, a 6 wstrzymało się od głosu – rekomendują Wysokiej Izbie odrzucenie poprawki siódmej, zgłoszonej przez panią senator Marię Szyszkowską. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy pani senator wnioskodawca Maria Szyszkowska chciałaby zabrać głos?

Bardzo proszę.

Senator Maria Szyszkowska:

Nadal popieram tę poprawkę, którą przedstawiłam wczoraj Wysokiej Izbie, a następnie komisji. Obawiam się bowiem bardzo poważnie, że te trzy miesiące dzielące nas od 1 kwietnia mogą spowodować – a przypominam, że prawo farmaceutyczne według projektu ustawy ma wejść w życie dopiero z dniem 1 kwietnia zamiast z dniem 1 stycznia, jak to było wcześniej planowane – iż osoby, które nie są farmaceutami, wykorzystają ten czas na to, ażeby kupować apteki. Będzie to oczywiście niekorzystne nie tylko dla środowiska farmaceutycznego, ale przede wszystkim dla środowiska chorych. Ponadto nie ma żadnego rozsądnego powodu, ażeby prawo farmaceutyczne nie zaczęło obowiązywać z dniem 1 stycznia. Gdyby zaczęło obowiązywać z dniem 1 stycznia, to pewne metody, pewne sposoby reklamowania środków leczniczych byłyby uniemożliwione poprzez zakazy zawarte właśnie w owym prawie farmaceutycznym. Nie mam wątpliwości co do tego, że przyjęcie wniosku, by prawo farmaceutyczne obowiązywało od 1 stycznia, położy kres bardzo niezdrowej, wadliwej sytuacji. Nie spowoduje to też żadnych wydatków ze strony budżetu państwa.

Wicemarszałek**Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo. Zobaczmy, czy ta argumentacja przekona Wysoki Senat.

Sprawozdawcą Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia była pani senator Wiesława Sadowska.

Czy chciałaby pani jeszcze zabrać głos?

(Senator Wiesława Sadowska: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy zatem do głosowania.

Przypominam, że w toku debaty komisje oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek. Będziemy głosowali nad nimi w kolejności przepisów ustawy.

Rozpoczynamy od łącznego przegłosowania poprawek pierwszej i trzeciej. Są to poprawki poparte przez komisje. Zmierzają do sprecyzowania przepisów zapewniających żołnierzom odbywającym nadterminową służbę wojskową, służbę okresową i żołnierzom zawodowym dostęp do częściowo płatnego leczenia uzdrowiskowego, sanatoryjnego, również w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego innych niż tylko szpitale wojskowe, szpitale uzdrowiskowe resortu obrony narodowej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Czekamy jeszcze na senatora Wnuka.

Dziękuję.

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 62)**

Stwierdzam, że poprawki pierwsza i trzecia zostały przyjęte.

Poprawka druga, również poparta przez połączone komisje, polega na dodaniu pkt 2a. Jej istotą jest aktualizacja odesłania.

Bardzo proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Uzyskaliśmy jednomyślność, 83 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 63)**

Poprawka trzecia już była przegłosowana łącznie z pierwszą.

Poprawka czwarta, poparta przez połączone komisje, wprowadza dla żołnierzy zawodowych, analogicznie do rozwiązań przyjętych w powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, uprawnienie do leczenia za granicą, gdy przeprowadzenie takiego leczenia nie jest możliwe w kraju, oraz do leczenia w zakładzie opieki zdrowotnej innym niż publiczny, gdy leczenie takie nie jest dostępne w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za tą poprawką?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Znowu jednomyślność, 82 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 64)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Będziemy głosowali łącznie nad poprawką piątą i dziesiątą. Obie są poparte przez połączone komisje. Zmierzają do usunięcia ze znowelizowanej ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym przepisów art. 2 i 3, które pokrywają się z rozwiązaniami przyjętymi w art. 1 i 2 obecnej nowelizacji.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Na 84 obecnych senatorów 81 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 65)**

Zatem poprawki piąta i dziesiąta zostały przyjęte.

W poprawce szóstej, również popartej przez połączone komisje, uzupełnia się listę zmieniających przepisów, w których dokonuje się zmiany wyrazów „Lotnicze Służby Ratownicze” na wyrazy „Lotnicze Pogotowie Ratunkowe”.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za tą poprawką?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Osiągnęliśmy po raz trzeci jednomyślność, 84 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 66)**

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Czyli poprawka szósta została przyjęta.

Poprawka siódma, senator Marii Szyszkowskiej, niepoparta przez połączone komisje, stanowi, że ustawa – Prawo farmaceutyczne, ustawa o wyrobach medycznych i ustawa o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych... mają wejść w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., czyli w terminie przewidzianym dotychczas w ustawie z 6 września 2001 r.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za tą poprawką?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 85 obecnych senatorów 31 głosowało za, 23 – przeciw, 31 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 67)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

W poprawce ósmej zmierza się do doprecyzowania przepisu i wskazania, że poprzez datę pierwszego wprowadzenia do obrotu oryginalnego produktu leczniczego należy rozumieć pierwsze wprowadzenie leku do obrotu nie tylko na terytorium Polski, lecz również za granicą. Jest to poprawka poparta przez połączone komisje.

Proszę o potwierdzenie obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Na 83 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 68)**

Stwierdzam, że poprawka ósma została przyjęta.

Poprawka dziewiąta, poparta przez połączone komisje, poprawia odesłanie zawarte w przepisie.

Proszę o potwierdzenie obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest odmiennego zdania?

Kto się wstrzymuje od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 85 obecnych senatorów 83 głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 69)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Nad poprawką piątą i dziesiątą głosowaliśmy łącznie.

Przystępujemy teraz do głosowania za przyjęciem uchwały wraz z przyjętymi poprawkami.

Kto z pań i panów senatorów jest za podjęciem uchwały?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Na 85 obecnych senatorów 75 głosowało za, 6 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 70)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym

obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi przedstawiła projekt uchwały zawarty w druku senackim nr 35A, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten za chwilę poddam pod głosowanie, co niniejszym czynię.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z pań i panów senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest innego zdania, proszę o naciśnięcie przycisku „przeciw”.

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 83 obecnych senatorów 71 głosowało za, 5 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 71)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Przypominam, że w przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, która odniosła się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie. Obecnie jeszcze tylko sprawozdawcy i wnioskodawcy będą mogli zabrać głos.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Proszę bardzo o zabranie głosu pana senatora Sławomira Izdebskiego w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi i przedstawienie wniosków uzgodnionych na posiedzeniu.

Senator Sławomir Izdebski:

Panie Marszałku! Panie Senator i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi dotyczące uchwalonej przez Sejm 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych. Sprawozdanie to dotyczy wniosków zgłoszonych w trakcie debaty na posiedzeniu Senatu 20 grudnia 2001 r.

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi analizowała zgłoszone na posiedzeniu, które odbyło się 20 grudnia, poprawki. Komisja poparła poprawkę brzmiącą: w art. 1 wyraz „przysługują” zastępuje się wyrazami: „dostawcy hurtowi otrzymują”. Zdaniem członków komisji, zrezygnowanie z terminu „przysługują” jest konieczne, ponieważ termin ten jest zbyt mało wiarygodny. Senatorowie uważają, że sformułowanie „dostawcy hurtowi otrzymują” brzmi bardziej precyzyjnie, mówi wprost, kto ma się stać odbiorcą. Zmiana sformułowania spowoduje, iż obiecane dopłaty rolnicy na pewno otrzymają. Wniosek został przyjęty przez komisję jednogłośnie.

Tym samym, Panie Senator i Panowie Senatorowie, po dokładnej analizie członkowie komisji nie zaakceptowali wniosku o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Poprawka, o treści: w art. 1 wyrazy: „z dnia 1 października” zastępuje się wyrazami „1 lipca”, została poparta przez mniejszość komisji.

Zgodnie z art. 52 ust. 7 Regulaminu Senatu na posiedzeniu komisji poprawka o treści: „w 2002 r. dopłaty, o których mowa w ust. 1, są udzielane od dnia 1 lipca”, została wycofana. Przypominam, że poprawka ta została złożona przez senatora Krzysztofa Borkowskiego.

Doprecyzowując, chciałbym dodać, że poprawka pierwsza ma na celu zagwarantowanie utrzymania przez dostawców hurtowych dopłaty do jednego litra mleka w klasie ekstra w terminie wskazanym w tym przepisie. Poprawki drugiej, która została wycofana, nie będziemy tutaj analizować.

Poprawka trzecia ma na celu wskazanie wcześniejszego niż określony w ustawie terminu, od którego będą przysługiwać dopłaty do jednego litra mleka. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Czy senatorowie wnioskodawcy chcieliby zabrać głos?

Senator Ryszard Sławiński?

(Senator Ryszard Sławiński: Dziękuję.)

Senator Sławomir Izdebski? Rozumiem, że nie.

Senator Krzysztof Borkowski, który wycofał swój wniosek?

(Senator Krzysztof Borkowski: Jedno zdanie – jeśli można, Panie Marszałku.)

Proszę bardzo.

Senator Krzysztof Borkowski:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie!

Chcę zwrócić uwagę, że jeśli mówimy o dostosowaniu polskiego prawa do prawa Unii, o dostosowaniu przetwórstwa rolno-spożywczego czyli mleczarstwa, a także o dostosowaniu polskiego rolnictwa, to jest to właściwy krok. Opóźnianie wprowadzenia tej ustawy, tak że rolnicy będą otrzymywać od 1 października przyszłego roku dopłaty, jest niedobre.

Myślę, że idziemy tutaj w przeciwnym kierunku, zamiast zmierzać do integracji z Unią. Nie jest to wielka kwota – około sto kilkadziesiąt milionów. Nikt tego nie obliczył w przypadku, gdyby ustawa weszła w życie wcześniej, ale myślę, że jest to taki rząd pieniążków. Nie są to wielkie środki i stąd też apeluję do państwa senatorów o przyjęcie poprawki trzeciej, którą popiera mniejszość komisji.

Przypominam, że wcześniej Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi poparła tę poprawkę. Jest to też poprawka zgłoszona wcześniej przez komisję. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Przypominam, że senator Krzysztof Borkowski wycofał swoją poprawkę, która jest zamieszczona w sprawozdaniu w druku 49Z jako druga.

W związku z tym pytam, czy ktoś z państwa senatorów chce podtrzymać poprawkę wycofaną przez senatora Borkowskiego? Nie widzę zainteresowania, nawet u senatora Litwińca, ewentualnym podtrzymaniem.

(Senator Bogusław Litwiniec: Dziękuję za popularyzację.)

To w ramach moich obowiązków i przypomnień.

Dziękuję bardzo. Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski. Senator Ryszard Sławiński zgłosił wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

W pierwszej kolejności, zgodnie z przyjętym regulaminem, przystąpimy do głosowania nad wnioskiem senatora Ryszarda Sławińskiego o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem wniosku Ryszarda Sławińskiego o przyjęcie ustawy bez poprawek?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 84 obecnych senatorów 40 głosowało za wnioskiem senatora Ryszarda Sławińskiego, 31 – przeciw, 13 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 72)**

Wynik ten oznacza, że Wysoki Senat przyjął wniosek senatora Ryszarda Sławińskiego i wobec tego podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych, przyjmując tę ustawę bez poprawek.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, co jest uwidocznione w druku senackim nr 36A. Ten właśnie projekt poddam za moment pod głosowanie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności, kiedy tylko włączy nam się aparatura.

Kto z państwa jest za przyjęciem przedstawionego projektu, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 84 obecnych senatorów 73 głosowało za, 6 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 73)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została wczoraj zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Ochrony Środowiska przedstawiła w druku senackim nr 32A projekt uchwały, w którym wnosi o wprowadzenie poprawki do ustawy.

Poprawka ta ma na celu wyraźne stwierdzenie, iż do czasu powołania prezesa krajowego zarządu gospodarki wodnej jego zadania realizowane w tym czasie przez ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej będą finansowane z części budżetu państwa będącej w dyspozycji tego ministra.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez Komisję Ochrony Środowiska projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem projektu tej uchwały?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję.

Na 85 obecnych senatorów 81 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 74)**

W tej sytuacji stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Nauki, Edukacji i Sportu przedstawiła projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek, co widzimy w druku nr 24A.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję.

Na 85 obecnych senatorów 83 głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 75)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwudziestego szóstego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego imienia Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie.

Przypominam, że debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Przypominam też, że Komisja Nauki, Edukacji i Sportu przedstawiła w druku nr 25A projekt uchwały, w którym wnosi o przyjęcie tej ustawy bez poprawek.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego imienia Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za podjęciem tej uchwały?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 85 obecnych senatorów 83 głosowało za, nikt nie był przeciw, 2 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 76)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie.

(Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz: Panie Marszałku, czy można w sprawie formalnej?)

Proszę.

Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz:

Wydaje mi się, że przy poprawce Komisji Ochrony Środowiska mieliśmy tylko jedno głosowanie – głosowanie nad poprawką, natomiast nie było głosowania nad całością. Wydaje mi się, że formalnie byłoby ono potrzebne.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Tak, wiem o tym. Jest to rezultat przyjęcia stanowiska ekspertów w tej sprawie, w którym stwierdzili oni, że wystarczy taka właśnie forma głosowania, bez potrzeby dodatkowego głosowania.

Miałem to zaznaczone, ta wątpliwość mogła ewentualnie być zgłoszona i została zgłoszona, ale myślę, że sprawa została rozstrzygnięta. Dziękuję bardzo.

(Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz: Dziękuję.)

Przeczytaliśmy jedną książkę. Myślę, że przystąpimy teraz do czytania następnej, tak?

(Głosy z sali: Tak, tak.)

Wobec tego przystępujemy.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dziewiętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczegól-

nych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych panią senator Genowefę Ferenc i przedstawienie wniosków uzgodnionych na posiedzeniu komisji.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Państwo Senatorowie!

Z upoważnienia...

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Bardzo proszę o zwięzłość.)

Przewidywałam to.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Dziękuję bardzo.)

Z upoważnienia Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych pragnę Wysokiej Izbie przedstawić sprawozdanie z prac komisji, która rozpatrzyła poprawki do zawartej w druku nr 50 ustawy, o której przed chwilą mówił pan marszałek, wymieniając zmiany wszystkich tych ustaw.

Podczas wczorajszej debaty nad tymi trzynastoma ustawami zgłoszono czternaście poprawek, które dotyczyły art. 3, 8 i 10. Komisja wnosi o przyjęcie poprawek: drugiej, piątej, dziesiątej, dwunastej, trzynastej i czternastej. Wymienione poprawki nadają nowe brzmienie art. 3 i 10 oraz wprowadzają zmiany do art. 8. Zaznaczyć należy, że przy nadaniu nowego brzmienia art. 10 omawianej ustawy nastąpiło rozszerzenie materii ustawy, jednak jest to niezbędne dla czytelności uchwalanego prawa.

Proponowane zmiany art. 3 i 10 podyktowane są dążeniami do osiągnięcia kompromisu w sprawie finansowania partii i komitetów wyborczych z budżetu państwa. Z jednej strony proponuje się zmniejszenie skali oszczędności pozyskiwanych w budżecie państwa w związku z wykonywaniem obowiązków określonych w ordynacji wyborczej i w ustawie o partiach politycznych, a z drugiej strony wyraźnie i jasno określa się kryteria odrzucenia sprawozdania wyborczego, co pozwoli zapobiec finansowaniu z budżetu partii nieuczciwych. Jednocześnie

(senator G. Ferenc)

żadnej partii nie pozostawia się bez środków do egzystencji.

W poprawce piątej została wprowadzona auto-poprawka.

Sprawozdanie komisji zostało przedstawione w druku nr 50Z.

Bardzo proszę o przyjęcie poprawek popartych przez komisję. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Wchodzimy na ostatnią prostą naszego posiedzenia. Gwoli informacji, mamy dwa oświadczenia, ale złożone do protokołu, więc jest szansa, że przed dwunastą zakończymy nasze posiedzenie.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym i innych ustaw, których tytuły przed chwilą przeczytałem.

W pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, zawartym w druku nr 50Z w punkcie oznaczonym rzymską jedynką, a następnie, w przypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami.

Przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych o przyjęcie ustawy bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tego wniosku?

Kto jest mu przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 84 obecnych senatorów 7 głosowało za, 70 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 77)**

Stwierdzam, że wniosek nie uzyskał wystarczającego poparcia.

Przystępujemy do głosowania nad poprawkami.

Przyjęcie poprawki pierwszej wyklucza głosowanie nad poprawkami drugą i trzynastą. Jest to poprawka mniejszości Komisji Gospodarki Narodowej i Finansów Publicznych. Poprawka ta skreśliła art. 3 i usuwa z ustawy przepis nowelizujący przepisy o partiach politycznych dotyczące subwencji z budżetu państwa. Podkreślam, jest to poprawka...

Proszę bardzo.

Senator Andrzej Wielowieyski:

Ta poprawka została wycofana w czasie debaty.

(Senator Genowefa Ferenc: Czy można?)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Proszę bardzo.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku, w czasie debaty zostało zgłoszone wycofanie tej poprawki, ale nie złożono tego na piśmie. W związku z tym komisja musiała nad nią głosować.

(Senator Andrzej Wielowieyski: Komisja głosowała przedtem, na posiedzeniu.)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Niuans polega na tym, że wycofywał pan senator Wielowieyski, zaś autorem tej poprawki była jeszcze inna osoba, która nie wycofała. A zatem musimy nad tą poprawką głosować.

Przystępujemy do głosowania.

Kto jest za poprawką mniejszości, dotyczącą skreślenia art. 3, proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 86 obecnych senatorów 2 głosowało za, 81 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 78)**

Stwierdzam, że poprawka nie uzyskała większości.

Nad poprawkami drugą i trzynastą będziemy głosowali łącznie. Są to poprawki senator Genowefy Ferenc poparte przez komisję. Modyfikują one formułę obliczania subwencji przekazywanych partiom politycznym z budżetu państwa. Wprost określa się zasadę stopniowej regresji obliczania subwencji i wprowadza cykl subwencjonowania związany z rokiem kalendarzowym. Przejściowy przepis ustalający przejściowe obniżenie subwencji w latach 2002 i 2003 przesunięto na koniec ustawy, usuwając błąd legislacyjny. Poprawka jest poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Na 86 obecnych senatorów 82 głosowało za, 1 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 79)**

Stwierdzam, że poprawki druga i trzynasta zostały przyjęte.

Łącznie będziemy głosowali także nad poprawkami trzecią, czwartą, siódmą i ósmą. Są to poprawki senatora Bieli niepoparte przez komisję. Wprowadzają one do ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zmiany: upoważniające do obni-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

żenia wkładu mieszkaniowego o wysokość dotacji przypadającą na lokal, oprócz ujętego w obowiązującej ustawie umorzenia odpowiedniej części kredytu; uzależniające roszczenie o zawarcie umowy o przeniesienie własności lokalu od spłaty zobowiązań związanych z pomocą publiczną, korygujące również zasadę obliczania należnych spółdzielni wpłat; upoważniającą najemców mieszkań stanowiących wcześniej własność przedsiębiorstw państwowych do żądania przeniesienia własności po kosztach poniesionych przez spółdzielnię; nakazującą stosowanie przepisów tej ustawy do spółdzielni likwidowanych i upadłych. Przypominam, że są to poprawki senatora Bieli niepoparte przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto popiera te poprawki?

Kto jest im przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 87 obecnych senatorów 15 głosowało za, 68 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 80)**

Stwierdzam, że poprawki nie uzyskały wymaganej większości.

Poprawka piąta, senator Genowefy Ferenc, poparta przez komisję, upraszcza przepis określający obowiązki wojewodów w zakresie finansowania kosztów prac geodezyjnych związanych z porządkowaniem stosunków własnościowych nieruchomości spółdzielni.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania.

Na 86 obecnych senatorów 83 głosowało za, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 81)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka szósta, senatora Adama Bieli, wprowadza do ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zmianę zwalniającą z obowiązku korzystania z usług rzeczoznawców majątkowych przy ustalaniu wartości rynkowej nieruchomości zbywanych przez spółdzielnie posiadaczom lokatorskiego prawa spółdzielczego. Poprawka nie jest poparta przez komisję.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Na 86 obecnych senatorów 14 głosowało za, 69 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 82)**

Stwierdzam, że poprawka nie uzyskała wymaganej większości.

Poprawki siódmą i ósmą przegłosowaliśmy już w bloku.

Nad poprawkami dziesiątą i czternastą będziemy głosowali łącznie...

(Głosy z sali: Poprawka dziewiąta.)

Ale czy odrzuciliśmy poprawkę dziewiątą? Teraz dziewiąta, dobrze, dobrze. Przepraszam bardzo.

Przed nami poprawka dziewiąta. Jest to poprawka senatorów: Smoktunowicza, Kurskiej i Liszcz. Przyjęcie poprawki dziewiątej będzie wykluczało głosowanie nad poprawkami: dziesiątą, jedenastą, dwunastą i czternastą. Jest to poprawka trojga senatorów, niepoparta przez komisję. Skreśla ona zmiany w ordynacji wyborczej do Sejmu i do Senatu.

Kto jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 86 obecnych senatorów 14 głosowało za, 68 – przeciw, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 83)**

Stwierdzam, że poprawka dziewiąta nie została przyjęta.

W związku z tym będziemy głosowali łącznie nad poprawkami dziesiątą i czternastą. Przyjęcie tych poprawek wykluczy głosowanie nad poprawką jedenastą i pociągnie za sobą konieczność modyfikacji poprawki dwunastej. Poprawki dziesiąta i czternasta, senator Genowefy Ferenc, poparte przez komisję, wprowadzają do ordynacji parlamentarnej zmiany modyfikujące zasady rozpatrywania sprawozdań wyborczych i pomniejszenia dotacji w razie odrzucenia sprawozdania oraz ustalają szczególne rozliczenie dotacji za rok 2002.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 86 obecnych senatorów 79 głosowało za, 4 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 84)**

Stwierdzam, że poprawki dziesiąta i czternasta zostały przyjęte.

Pociąga to za sobą konieczność modyfikacji poprawki dwunastej, senatorów Lesława Podkańskiego, Krzysztofa Borkowskiego i Ryszarda Jarzembowskiego, popartej przez komisję. Poprawka ta przesuwła termin wejścia w życie nowego brzmienia przepisów dotyczących źródeł finansowania partii politycznych. Poprawka ta, jak już powiedziałem, została poparta przez komisję.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Na 86 senatorów 68 głosowało za, 11 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 85)**

Stwierdzam, że poprawka dwunasta została przyjęta.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Nad poprawką trzynastą już głosowaliśmy, nad czternastą także, wobec czego przechodzimy do głosowania nad całością ustawy, wraz z przyjętymi poprawkami.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem projektu uchwały wraz z przyjętymi poprawkami, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciwny?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o podanie wyników.

Na 86 obecnych senatorów 72 głosowało za, 9 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 86)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym i innych ustaw wymienionych w druku senackim nr 50.

Stwierdzam, że przeczytaliśmy również trzeci tom książki i w ten sposób wyczerpaliśmy porządek obrad. Moglibyśmy już stuknąć trzy razy laską, gdyby nie to, że pan senator Marian Żenkiewicz zgłosił się do wygłoszenia oświadczenia.

(Głos z sali: Niech zaśpiewa!)

(Wesołość na sali)

Proszę, Panie Senatorze. Jak widać, krok pana senatora spotkał się z manifestowanym entuzjazmem. Będzie to oświadczenie historyczne, prawdopodobnie ostatnie w tym roku.

Senator Marian Żenkiewicz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Będę mówił krótko. W dniu 26 października złożyłem oświadczenie kierowane do pani minister sprawiedliwości w sprawie przeprowadzenia analizy i sporządzenia wykazu parlamentarzystów, przeciwko którym toczyły się bądź toczą się postępowania prokuratorskie.

W odpowiedzi na moje oświadczenie otrzymałem od pani minister obszerną informację, z której wynika, że przeciwko szesnastu parlamentarzystom toczą się bądź toczyły się takie postępowania, przy czym nie dotyczy to członków Senatu. Pani minister obszernie opisała te przypadki, jednak jej odpowiedź nie w pełni mnie satysfakcjonuje.

(Koniec posiedzenia o godzinie 11 minut 49)

W dniu 28 listopada Trybunał Konstytucyjny wydał historyczne orzeczenie, które mówi, iż postępowania wszczęte przeciw posłowi lub senatorowi przed uzyskaniem przez niego mandatu powinny być kontynuowane. W związku z tym zwracam się z tej trybuny do pani minister sprawiedliwości Barbary Piwnik z prośbą, aby zechciała sporządzić nam dokładną informację na temat tego, w jaki sposób postanowienie Trybunału Konstytucyjnego jest przez ministra sprawiedliwości wdrażane i jaka jest sytuacja w omawianych sprawach. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Konstruktywny gest w postaci złożenia oświadczeń do protokołu wykonali senatorowie: Tadeusz Rzemykowski, Andrzej Spychalski, Marian Lewicki i Sławomir Izdebski, a także Genowefa Grabowska, Adam Graczyński i Jerzy Markowski.*

Informuję, że porządek obrad został wyczerpany, nie ma też już żadnych oświadczeń.

Czy pani senator sekretarz ma do odczytania jakieś komunikaty?

(Senator Sekretarz Krystyna Doktorowicz: Nie.)

Informuję zatem, że protokół szóstego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji, zgodnie z art. 39 ust. 3 Regulaminu Senatu, zostanie udostępniony senatorom w terminie trzydziestu dni po posiedzeniu Senatu w Biurze Prac Senackich, pokój nr 255.

Zamykam szóste posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

(Głos z sali: A życzenia?)

Życzenia świąteczne złożymy sobie za chwilę, ponieważ jest to doniosła sprawa. Spotkanie odbędzie się piętro wyżej o godzinie 12.00. Zapraszam.

(Głos z sali: A następne posiedzenie Senatu, Panie Marszałku?)

(Senator Gerard Czaja: W tym roku już nie?)

Bardzo to sobie cenię, że państwo tak domagają się tych posiedzeń. Myślę, że w ciągu miesiąca spotkamy się ponownie. Dziękuję bardzo. Do widzenia.

* Oświadczenia złożone do protokołu – w załączeniu.

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 J. Adamski	-	-	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
2 A. Anulewicz	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzarz	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	-	-	-	-	.	-	-
4 M. Balicki	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
5 J. Bargieł	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	.	+	+
6 T. Bartos	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
7 M. Berny	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
9 J. Bielawski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
10 J. Bień	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
11 F. Bobrowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
12 K. Borkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
13 W. Bułka	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
14 C. Christowa	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
15 A. Chronowski	+	+	-	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
16 J. Cieślak	-	-	+	+	?	?	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
17 Z. Cybulski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
18 G. Czaja	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
19 J. Danielak	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
20 K. Doktorowicz	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
21 K. Drożdż	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
22 B. Drzęzła	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
23 H. Dzido	.	.	.	+	+	+	+	?	?	?	+	+	+	-	-	-	-	-	-	-
24 J. Dziemdziała	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
25 G. Ferenc	-	-	+	.	.	.	.	.	.	.	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
26 A. Gierek	-	-	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
27 W. Gładkowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
28 Z. Gołabek	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
29 H. Gołębiowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
30 G. Grabowska	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+
31 A. Graczyński	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
32 S. Izdebski	+	+	-	+	+	+	+	?	?	?	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
33 A. Jaeschke	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
34 A. Jamróz	.	.	.	+	?	+	-	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	-	+	+
35 Z. Janowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
36 M. Janowski	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
37 Z. Jarmużek	-	-	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
38 R. Jarzembowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
39 D. Kempka	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
40 A. Klepacz	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+
41 J. Konieczny	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
42 A. Koszada	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	-	+	+
43 M. Kozłowski	-	-	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
44 Z. Kruszewski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	+	-	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	-	-	-	?	+	-	#
46 Z. Kulak	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
47 A. Kurska	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	?	-	-	-	?	+	.	-
48 I. Kurzępa	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
49 K. Kutz	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	?	?	?	?	+
50 G. Lato	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
51 M. Lewicki	-	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
52 G. Lipowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
53 T. Liszcz	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+
54 B. Litwiniec	.	.	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
55 J. Lorenz	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
56 W. Łęcki	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
57 W. Mańkut	-	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
58 J. Markowski	-	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
59 G. Matuszak	.	.	.	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
60 B. Maśior	-	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
61 M. Mietła	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
62 S. Nicieja	.	.	.	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+
63 G. Niski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
64 M. Noga	-	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 L. Pastusiak	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	#	+	+	+	-	+	+
66 K. Pawełek	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
67 W. Pawłowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
68 J. Pieniążek	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	?	+
69 K. Piesiewicz	.	.	-	+	?	?	+	-	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	+
70 W. Pietrzak	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
71 Z. Piwoński	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	.	+	+	+	-	+	+
72 S. Plewa	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
73 B. Podgórski	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
74 L. Podkański	-	-	+	.	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+
75 J. Popiołek	-	-	+	.	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
76 Z. Religa	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
77 Z. Romaszewski	+	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
78 T. Rzemyskowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	-	+	+
79 W. Sadowska	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
80 J. Sagatowska	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
81 E. Serocka	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
82 K. Sienkiewicz	-	-	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
83 D. Simonides	+	+	?	?	?	?	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	-	+	-	+
84 R. Sławiński	.	.	.	+	?	+	-	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	-	+	+
85 R. Smoktunowicz	+	+	-	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	-	?	?	?	+	?	?
86 J. Smorawiński	.	.	.	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
87 A. Spychalski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
88 G. Staniszevska	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	-	?	+	-	+
89 H. Stokłosa	-	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
90 A. Stradomska	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
91 J. Suchański	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	.
92 J. Szafraniec	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
93 J. Sztorc	.	.	.	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+
94 K. Szydłowski	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
95 M. Szyszkowska	.	.	.	.	+	+	-	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+
96 A. Wielowieyski	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	?	?	+	-	+
97 E. Wittbrodt	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	-	-
98 T. Wnuk	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+
99 Z. Zychowicz	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+
100 M. Żenkiewicz	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+
Obecnych	84	84	86	86	89	89	89	87	89	89	91	91	91	90	91	91	91	89	90	90
Za	14	14	72	85	80	86	21	80	85	87	88	91	38	72	72	72	72	19	69	77
Przeciw	69	70	11	0	0	0	65	4	2	0	0	0	37	15	16	16	13	66	16	11
Wstrzymało się	1	0	3	1	9	3	2	3	2	2	3	0	15	2	3	3	6	4	5	1
Nie głosowało	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	0	1

	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
1 J. Adamski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzarz	-	+	-	+	?	?	?	+	+	+	?	?	+	+	-	-	-	-	-	-
4 M. Balicki	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
6 T. Bartos	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
7 M. Berny	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
8 A. Biela	.	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
9 J. Bielawski	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
12 K. Borkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
13 W. Bułka	-	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	-	+	-	+	+	-	?	+	+	+	?	?	+	+	-	-	-	-	-	-
16 J. Cieślak	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
20 K. Doktorowicz	?	+	.	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
21 K. Drożdż	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
23 H. Dzido	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
24 J. Dziemdziała	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	-	+	+	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	-	+	+	+	+	+	+	?	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
27 W. Gładkowski	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
28 Z. Gołabek	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 H. Gołębiewski	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 G. Grabowska	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
31 A. Graczyński	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
32 S. Izdebski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
33 A. Jaeschke	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
34 A. Jamróz	+	?	+	+	?	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 Z. Janowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
36 M. Janowski	-	+	-	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
37 Z. Jarmużek	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
38 R. Jarzembowski	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 D. Kempka	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
40 A. Klepacz	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 J. Konieczny	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 A. Koszada	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 M. Kozłowski	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 Z. Kruszewski	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	?	-	-	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	-
46 Z. Kulak	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 A. Kurska	-	-	-	-	-	?	+	+	+	+	?	?	+	+	-	-	-	-	-	-
48 I. Kurzępa	-	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 K. Kutz	-	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	-	+
50 G. Lato	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 M. Lewicki	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 G. Lipowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 J. Adamski	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-
2 A. Anulewicz	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
3 F. Bachleda-Księżdzarz	-	+	+	+	+	?	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	?	+	-	+
4 M. Balicki	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
5 J. Bargieł	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	#	+	.	.	.	.	.	+	+	-
6 T. Bartos	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
7 M. Berny	+	.	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
8 A. Biela	-	?	+	+	+	-	+	?	+	?	?	+	+	+	+	+	?	+	-	+
9 J. Bielawski	+	+	-	+	+	?	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
10 J. Bień	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
11 F. Bobrowski	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?
13 W. Bułka	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
14 C. Christowa	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
15 A. Chronowski	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
16 J. Cieślak	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
17 Z. Cybulski	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
18 G. Czaja	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
19 J. Danielak	+	+	-	+	+	?	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
20 K. Doktorowicz	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
21 K. Drożdż	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
22 B. Drzęzła	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
23 H. Dzido	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
24 J. Dziemdziała	+	+	-	+	+	?	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
25 G. Ferenc	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
26 A. Gierek	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
27 W. Gładkowski	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
28 Z. Gołabek	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
29 H. Gołębiewski	+	+	-	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
30 G. Grabowska	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
31 A. Graczyński	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
32 S. Izdebski	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
33 A. Jaeschke	+	+	-	+	+	.	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
34 A. Jamróz	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
35 Z. Janowska	.	.	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
36 M. Janowski	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
37 Z. Jarmużek	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
38 R. Jarzembowski	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
39 D. Kempka	+	+	-	+	+	?	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
40 A. Klepacz	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
41 J. Konieczny	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
42 A. Koszada	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
43 M. Kozłowski	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
44 Z. Kruszewski	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	.	+	+	-	-	+	+	+	+	-
45 O. Krzyżanowska	-	?	+	?	+	-	+	?	+	?	?	+	+	+	+	?	+	+	-	+
46 Z. Kulak	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
47 A. Kurska	-	+	+	-	?	-	+	?	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	-	+
48 I. Kurzępa	+	+	-	+	+	?	-	+	?	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
49 K. Kutz	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
50 G. Lato	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
51 M. Lewicki	+	+	-	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-
52 G. Lipowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	-	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	-	+	-
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-
3 F. Bachleda-Księżdzarz	-	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	-	-	+	+	+	-	?	+	+
4 M. Balicki	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
5 J. Bargieł	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
6 T. Bartos	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	+	-
7 M. Berny	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	-	?	-
8 A. Biela	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+	+	+	+	-	-	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
15 A. Chronowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	-	+	+	+	-	?	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	?	-
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
19 J. Danielak	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
20 K. Doktorowicz	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
22 B. Drzęzła	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
23 H. Dzido	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
25 G. Ferenc	+	+	+	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
26 A. Gierek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	?	+	+	+	+	-	-	+	-
27 W. Gładkowski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	.
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
29 H. Gołębiewski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
30 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
31 A. Graczyński	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
32 S. Izdebski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+
33 A. Jaeschke	+	.	.	.	.	.	-	+	+	+	.	+	+	+	+	+	-	-	+	-
34 A. Jamróz	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
35 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
36 M. Janowski	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+	+	+	-	-	+	+
37 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
38 R. Jarzembowski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
39 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	-	+	-
40 A. Klepacz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
41 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
42 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	.	+	+	+	-	-	+	-
43 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-
44 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
45 O. Krzyżanowska	?	+	+	+	+	+	?	+	+	-	?	.	+	+	+	+	-	-	+	?
46 Z. Kulak	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	?	+	?	-	+	-
47 A. Kurska	-	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	-	-	-	+	+	-	+	-	+
48 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-
49 K. Kutz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	?	+	+	+	+	-	-	+	-
50 G. Lato	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	+	-
51 M. Lewicki	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+	-
52 G. Lipowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

Za

Przeciw

Wstrzyp

Nie głosowało

INC g1030waid0

	81	82	83	84	85	86
1 J. Adamski	+	-	-	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	-	-	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	?	+	+	-	-	-
4 M. Balicki	+	-	-	+	+	+
5 J. Bargieł	+	-	-	+	+	+
6 T. Bartos	+	-	-	+	+	+
7 M. Berny	+	-	-	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	?	-
9 J. Bielawski	+	-	-	+	+	+
10 J. Bień	+	-	-	+	+	+
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	+	+	?	+	+	+
13 W. Bułka	+	-	-	+	+	+
14 C. Christowa	+	-	-	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	-	-
16 J. Cieślak	+	-	-	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	-	-	+	+	+
18 G. Czaja	+	-	-	+	+	+
19 J. Danielak	+	-	-	+	+	+
20 K. Doktorowicz	+	-	-	+	+	+
21 K. Drożdż	+	-	-	+	+	+
22 B. Drzęzła	+	-	-	+	+	+
23 H. Dzido	+	+	+	+	-	#
24 J. Dziemdziała	+	-	-	+	+	+
25 G. Ferenc	+	-	-	+	+	+
26 A. Gierek	+	-	-	+	+	+
27 W. Gładkowski	.	.	.	.	.	+
28 Z. Gołabek	+	-	-	+	+	+
29 H. Gołębiewski	+	-	-	+	+	+
30 G. Grabowska	+	-	-	+	+	+
31 A. Graczyński	+	-	-	+	+	+
32 S. Izdebski	+	+	+	+	?	#
33 A. Jaeschke	+	-	-	+	+	.
34 A. Jamróz	+	-	-	+	+	+
35 Z. Janowska	+	-	-	+	+	+
36 M. Janowski	+	+	+	+	-	-
37 Z. Jarmużek	+	-	-	+	+	+
38 R. Jarzembowski	+	-	-	+	+	+
39 D. Kempka	+	-	-	+	+	+
40 A. Klepacz	+	-	-	+	+	+
41 J. Konieczny	+	-	-	+	+	+
42 A. Koszada	+	-	-	+	+	+
43 M. Kozłowski	+	-	-	+	+	+
44 Z. Kruszewski	+	-	-	+	+	+
45 O. Krzyżanowska	+	-	?	+	-	+
46 Z. Kulak	+	-	-	+	+	+
47 A. Kurska	+	+	+	-	?	-
48 I. Kurzępa	+	-	-	+	+	+
49 K. Kutz	+	-	?	+	?	+
50 G. Lato	+	-	-	+	+	+
51 M. Lewicki	+	-	-	+	+	+
52 G. Lipowski	.	.	.	.	.	.

	81	82	83	84	85	86
53 T. Liszcz	+	+	+	+	?	?
54 B. Litwiniec	+	-	-	+	+	+
55 J. Lorenz	+	-	-	+	+	+
56 W. Łęcki	+	-	-	+	+	+
57 W. Mańkut	+	-	-	+	+	+
58 J. Markowski	?	?	-	+	+	?
59 G. Matuszak	+	-	-	+	+	+
60 B. Maśior	+	-	-	+	+	+
61 M. Mietła	+	-	-	+	+	+
62 S. Nicieja	+	-	-	+	-	+
63 G. Niski	+	-	-	+	+	+
64 M. Noga	.	.	.	.	.	.
65 L. Pastusiak	.	.	.	.	.	.
66 K. Pawełek	+	-	-	+	+	+
67 W. Pawłowski	+	-	-	+	+	+
68 J. Pieniążek	+	-	-	+	+	+
69 K. Piesiewicz	+	+	+	-	-	?
70 W. Pietrzak	.	.	.	.	.	.
71 Z. Piwoński	+	-	-	+	+	+
72 S. Plewa	+	-	-	+	+	+
73 B. Podgórski	.	.	.	.	.	.
74 L. Podkański	+	-	-	?	+	+
75 J. Popiołek	+	-	-	+	+	+
76 Z. Religa	?	?	+	?	-	-
77 Z. Romaszewski	.	.	.	.	.	.
78 T. Rzemyskowski	+	-	-	+	+	+
79 W. Sadowska	+	-	-	+	+	+
80 J. Sagatowska	+	+	+	+	-	-
81 E. Serocka	+	-	-	+	+	+
82 K. Sienkiewicz	+	-	-	+	+	+
83 D. Simonides	.	.	.	.	.	.
84 R. Sławiński	+	-	-	+	+	+
85 R. Smoktunowicz	.	.	.	.	.	.
86 J. Smorawiński	+	?	-	?	+	+
87 A. Spychalski	+	-	-	+	+	+
88 G. Staniszevska	.	.	.	.	.	.
89 H. Stokłosa	.	.	.	.	.	.
90 A. Stradomska	+	-	-	+	+	+
91 J. Suchański	.	.	.	.	.	.
92 J. Szafraniec	+	+	+	+	?	-
93 J. Sztorc	.	.	.	.	.	.
94 K. Szydłowski	+	-	-	+	?	+
95 M. Szyszkowska	+	-	?	+	+	+
96 A. Wielowieyski	+	+	+	-	-	+
97 E. Wittbrodt	+	+	+	+	-	-
98 T. Wnuk	+	-	-	+	+	+
99 Z. Zychowicz	+	-	-	+	+	+
100 M. Żenkiewicz	+	-	-	+	+	+
Obecných	86	86	86	86	86	86
Za	83	14	14	79	68	72
Przeciw	0	69	68	4	11	9
Wstrzymało się	3	3	4	3	7	3
Nie głosowało	0	0	0	0	0	2

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 6. posiedzenia Senatu

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Gierka oraz senatora Jerzego Markowskiego

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki Jacka Piechoty.

Oświadczenie to dotyczy likwidacji kopalni „Niwka – Modrzejów”.

Kopalnia „Niwka – Modrzejów” jest szóstą zlikwidowaną w Zagłębiu Dąbrowskim kopalnią, która zatrudniała ponad cztery tysiące osób.

Kopalnia ta należała do grupy kapitałowej Katowickiego Holdingu Węglowego SA. Jej zasoby operatywne to około 25 milionów t węgla, zapewniających żywotność kopalni na wiele lat. Kopalnia olbrzymim wysiłkiem, ponosząc kilkunastomilionowe koszty, przygotowała uruchomienie wydobywania pokładu 510 o zasobach około 6 milionów t węgla o najwyższych parametrach jakościowych.

Mimo zapewnień ministerstwa oraz podpisanych porozumień dwustronnych, paraflowanych przez ówczesnego wojewodę śląskiego, dotyczących wydobywania węgla z pokładu 510 na zasadzie udostępnienia przez wyrobiska jednej z sąsiadujących kopalń, doszło do całkowitej likwidacji „Niwki – Modrzejów”. Ściana w pokładzie 510, całkowicie uzbrojona i przygotowana do natychmiastowej eksploatacji, została zlikwidowana, a 6 milionów t węgla o wyjątkowych parametrach jakościowych zostało straconych.

Decyzją holdingu, przy pełnej akceptacji wiceministra gospodarki Jana Szlązaka, zdecydowano o likwidacji kopalni, mimo że w ostatnim okresie funkcjonowania wykazała ona pozytywne wyniki finansowe – akumulacja narastająca na początku 1999 r. na poziomie 10 zł klasyfikowała kopalnię do czołówki zakładów wydobywczych w Polsce.

Zadłużenie kopalni w latach poprzednich spowodowane było ogólną sytuacją gospodarczą w tym sektorze przemysłu i decyzją Katowickiego Holdingu Węglowego. Nieopłacalny wówczas eksport węgla był decyzją holdingu alokowany w tej kopalni, generując jej rosnące zadłużenie.

Negatywny obraz „Niwki – Modrzejów” nie wynikał więc z obiektywnych analiz jej sytuacji finansowej, ale był rezultatem popełnionych błędów i złej polityki ekonomicznej w całym sektorze wydobywczym.

Likwidacja kopalni oraz innych zakładów zaplecza górniczego przyczyniła się do gwałtownego wzrostu bezrobocia w Sosnowcu, które wynosi obecnie ponad 20%.

W świetle przedstawionych faktów zwracamy się do Pana Ministra o wyjaśnienie celowości tak kosztownej, arbitralnej i noszącej znamiona polityczne decyzji z lat 1998–1999, dotyczącej likwidacji kopalni „Niwka – Modrzejów”.

Jednocześnie, powołując się na prawo górnicze i geologiczne, prosimy o wyjaśnienie faktu zaniechania wyeksploatowania zasobów węgla w pokładzie 510.

Prosimy o powołanie niezależnego zespołu ekspertów w celu wyjaśnienia następującego problemu: czy istnieje, w sytuacji dobrej aktualnie koniunktury światowej na węgiel kamienny, możliwość udostępnienia złóż węgla, które zostały wyłączone z eksploatacji?

Adam Gierek
Jerzy Markowski

Oświadczenie złożone przez senator Genowefę Grabowską

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra finansów Marka Belki oraz ministra środowiska Stanisława Żelichowskiego.

Oświadczenie złożone również w imieniu senatora Adama Graczyńskiego oraz senatora Jerzego Markowskiego.

Kierujemy do panów pytanie: czy znana jest panom trudna, by nie powiedzieć tragiczna sytuacja, w jakiej znalazł się Wojewódzki Park Kultury i Wypoczynku, czyli WPKiW, w Chorzowie?

Chorzowski park to miejsce wyjątkowe w skali nie tylko Polski, ale i Europy. Powstał w latach pięćdziesiątych po przeprowadzeniu gigantycznych prac ziemnych na terenach dawnych hałd, biedaszybów i wysypisk śmieci. Wystarczy przypomnieć, że dla ukształtowania terenu użyto ponad 4 milionów m³ ziemi, posadzono tam miliony drzew i krzewów, założono ogród zoologiczny, uruchomiono wesołe miasteczko, planetarium i wybudowano Stadion Śląski. Zagospodarowanie tego miejsca miało wprost nieocenione znaczenie dla mieszkańców przemysłowego Śląska i jego okolic. Każdego roku miejsce to odwiedza od sześciu do jedenastu milionów gości, dla których jest to niekiedy jedyna forma wypoczynku i rekreacji. Chorzowski Park Kultury i Wypoczynku może jeszcze dzisiaj stanowić znakomity przykład udanej rekultywacji terenów zdegradowanych ekologicznie.

Tymczasem park w Chorzowie z powodów od niego niezależnych znalazł się w dramatycznej sytuacji finansowej. W projekcie budżetu na rok 2002 nie zostały przewidziane środki finansowe przeznaczone na dotację dla WPKiW w Chorzowie, mimo że o taką dotację wnosił przedstawiciel rządu – wojewoda śląski.

Należy wyraźnie podkreślić, że zgodnie z art. 6 ustawy o przedsiębiorstwach państwowych z 24 września 1981 r. WPKiW jest przedsiębiorstwem państwowym użyteczności publicznej, którego działalność jest planowo nierentowna, ale konieczna dla zaspokajania potrzeb ludności. Wymieniona wyżej ustawa nakłada na organ założycielski, to jest na wojewodę śląskiego, obowiązek dotowania tego przedsiębiorstwa. W świetle obowiązującego prawa obowiązek ten jest bezwarunkowy, więc państwo nie może uchylić się od jego wykonania. Potwierdza to także dotychczasowa praktyka finansowania WPKiW. Od początku swej działalności park był bowiem dotowany przez budżet centralny, zmieniała się tylko skala tego finansowania: od 75% w latach 1985–1998 do 52% w ostatnich dwu latach.

W praktyce brak dotacji dla parku w roku 2002 może oznaczać tylko jedno – jego faktyczną likwidację. Powtórzmy: brak środków spowoduje likwidację państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej. Bezpośrednim skutkiem likwidacji WPKiW będzie utrata miejsc pracy przez blisko czterystuosobową załogę przedsiębiorstwa oraz kilkaset kolejnych osób pracujących w państwowych i prywatnych instytucjach położonych na terenie parku. Ze względu na dwudziestotrzyprocentowe bezrobocie w okolicznych gminach koszty społeczne likwidacji WPKiW byłyby ogromne. Pracę straciliby przede wszystkim ludzie o niewysokich kwalifikacjach, bez jakiegokolwiek szansy na znalezienie innego zatrudnienia. Nadto wydatki związane z likwidacją parku obciążyłyby budżet państwa kwotą około 7 milionów zł.

Nie ulega wątpliwości, że zarówno ukazane wyżej negatywne skutki społeczne, jak i finansowe konsekwencje decyzji o likwidacji parku, mogą okazać się w perspektywie dużo bardziej dolegliwe niż wywiązanie się z prawnego obowiązku dotowania przedsiębiorstwa użyteczności publicznej.

W tej sytuacji zwracamy się do panów ministrów finansów i środowiska o zabezpieczenie w budżecie na rok 2002, w wydatkach dla województwa śląskiego, środków finansowych na dotację dla Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku w Chorzowie.

G. Grabowska
J. Markowski
A. Graczyński

Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego

Oświadczenie skierowane do minister sprawiedliwości Barbary Piwnik.

Szanowna Pani,

uprzejmie proszę o zainteresowanie się sytuacją istniejącą w Sądzie Rejonowym w Sokołowie Podlaskim. Napływają do mnie nieustannie skargi mieszkańców Sokołowa Podlaskiego, których bulwersuje sposób traktowania ich przez tamtejszych urzędników. Oto jedna z nich: „...sprawy nasze są traktowane stronniczo i nierzetelnie. Każda sprawa prowadzona przez p. sędziego Józefa Cejmery jest dla nas największą tragedią naszego życia...”.

Wobec powyższego wydaje się zasadne przeprowadzenie szczegółowej kontroli w wyżej wymienionej placówce.

Z wyrazami szacunku
Sławomir Izdebski

Oświadczenie złożone przez senatora Sławomira Izdebskiego

Oświadczenie skierowane do dyrektora do spraw pracowniczych PKP SA Krzysztofa Mamińskiego.

Szanowny Panie Dyrektorze,

oczekuję od Pana pilnej odpowiedzi na pytanie: dlaczego Zarząd PKP SA opóźnia wykup mieszkań w Warszawie przy ulicy Wileńskiej 6, 6a, 12, 12a, których lokatorami są długoletni i zasłużeni pracownicy PKP?

Z wyrazami szacunku

Sławomir Izdebski

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Koniecznego

Oświadczenie skierowane do ministra pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera.

W dniu 7 grudnia 2001 r. otrzymałem pismo od wójta gminy Krempna, powiat jasielski, województwo podkarpackie, w sprawie uznania tej gminy za szczególnie zagrożoną wysokim bezrobociem strukturalnym.

Na tym terenie do niedawna istniały państwowe gospodarstwa rolne w Kotani, Ożennej i Wyszowatce. Powierzchnia gminy wynosi 23 tysiące 358 ha i zamieszkuje ją dwa tysiące sto pięćdziesiąt osób. Odległość do miasta powiatowego, Jasła, ewentualnego rynku pracy, wynosi około 45 km. Osób czynnych zawodowo jest dziewięćset siedemdziesiąt dwie, a w Powiatowym Urzędzie Pracy w Jasle w końcu listopada bieżącego roku zarejestrowane były dwieście czterdzieści trzy osoby, w tym bez prawa do zasiłku sto dziewięćdziesiąt sześć osób.

Jak wynika z powyższych danych, bezrobocie na terenie gminy sięga 25%. Z uwagi na duże oddalenie od miasta, a także niskie zaludnienie (dziesięć osób na 1 km²) rozwój działalności gospodarczej w zakresie usług jest prawie niemożliwy.

Uznanie gminy Krempna za zagrożoną szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym jest bardzo ważne dla byłych pracowników państwowych gospodarstw rolnych. Na mocy ustawy z dnia 18 września 2001 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa uzyskała znaczne kwoty ze sprzedaży majątku położonego na terenie tej gminy. Byli pracownicy państwowych gospodarstw rolnych oczekują na świadczenia przedemerytalne. Ponadto na tym terenie występuje znaczne zadłużenie wobec pracowników oświaty.

W związku z powyższym podjęcie decyzji uznającej gminę Krempna za zagrożoną szczególnie wysokim bezrobociem strukturalnym jest, moim zdaniem, zasadne.

W imieniu mieszkańców tej gminy proszę o zainteresowanie się tą sprawą.

Z poważaniem
Janusz Konieczny

Oświadczenie złożone przez senatora Janusza Koniecznego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra rolnictwa i rozwoju wsi Jarosława Kalinowskiego.

W dniu 10 grudnia 2001 r. otrzymałem pismo od starosty powiatowego w Przemyślu, województwo podkarpackie, w sprawie ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia. Daje ona możliwość zamiany użytkowania rolniczego na leśny gruntów o niskiej klasie bonitacji, położonych na stokach, okresowo zalewanych oraz zdegradowanych.

Ze względu na warunki naturalne powiatu przemyskiego duża powierzchnia gruntów spełnia kryteria kwalifikujące je, w myśl wspomnianej wyżej ustawy, do zalesienia. Zdaniem starosty przemyskiego, wchodząca w życie 1 stycznia 2002 r. ustawa cieszy się bardzo dużym zainteresowaniem wśród rolników. Do Starostwa Powiatowego w Przemyślu codziennie wpływają wnioski o ujęcie gruntów w planie zalesień, a także zgłaszają się rolnicy z prośbą o udzielenie informacji dotyczących możliwości zalesiania oraz sposobu praktycznej realizacji ustawy. Pomimo ustawowego zapisu (art. 13 ustawy) o ukazaniu się w terminie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia odpowiednich rozporządzeń, nie wydano ich do dnia dzisiejszego.

Mając na uwadze dobro mieszkańców powiatu przemyskiego (a także znacznej części województwa podkarpackiego), Starostwo Powiatowe w Przemyślu wystąpiło do Ministerstwa Środowiska z prośbą o interpretację budzących wątpliwość przepisów ustawy (pismo z dnia 16 lipca 2001 r.), lecz do chwili obecnej żadnej odpowiedzi nie otrzymało. Pismo skierowane do Ministerstwa Środowiska zostało przez nie przekazane do załatwienia według właściwości Ministerstwu Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 25 lipca 2001 r.

Bardzo proszę o wyjaśnienie tej sprawy i poinformowanie zainteresowanych stron.

Z poważaniem
Janusz Konieczny

Oświadczenie złożone przez senatora Mariana Lewickiego

Oświadczenie skierowane do minister sprawiedliwości Barbary Piwnik.

Na podstawie art. 49 Regulaminu Senatu pozwalam sobie złożyć następujące oświadczenie.

W dniu 18 września 2001 r. parlament uchwalił ustawę o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji oraz o zmianie niektórych innych ustaw (DzU nr 130, poz. 1452). Ustawa znówelizowała obowiązującą od 29 sierpnia 1997 r. ustawę o komornikach sądowych i egzekucji (DzU nr 133, poz. 882 z późniejszymi zmianami), wprowadzając wiele nowych rozwiązań, w tym także o znaczeniu ustrojowym dla instytucji komornika.

Uchwalenie ustawy spotkało się jednak z dużą dezaprobatą środowiska komorniczego. Uznano, iż ustawodawca wbrew opinii samorządu komorniczego, aczkolwiek kierując się słuszną dewizą zwiększenia skuteczności egzekucji komorniczej, wprowadził wiele niejasnych czy wręcz błędnych rozwiązań. Samorząd komorniczy województwa dolnośląskiego, wyrażając swoje zaniepokojenie z powodu uchwalenia ustawy, stwierdza, iż wprowadzenie jej w życie spowoduje oprócz dużych problemów finansowych samych komorników mniejsze dochody budżetu państwa.

Będąc adresatem owego niepokoju środowiska komorniczego, pozwalam sobie skierować na ręce pani minister sprawiedliwości następujące pytania:

1. Czy uchwalenie ustawy było poprzedzone analizą skutków finansowych dla budżetu państwa?
2. Czy wprowadzenie w życie ustawy spowoduje zmniejszenie dochodów budżetu państwa, a jeśli tak, to o jaką kwotę?
3. Czy w przypadku negatywnych skutków dla budżetu rząd planuje przedłużenie zawieszenia wprowadzenia ustawy w życie?

Niezależnie od powyższych pytań, które w mojej ocenie dotyczą spraw obecnie najważniejszych, pozwalam sobie nadto przedstawić kilka uwag na temat przyjętych rozwiązań.

1. Ustawa w art. 3a stwierdza, iż komornik na własny rachunek wykonuje czynności, o których mowa w art. 2, i nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej.

Z powyższego wynika, iż diametralnej zmianie ulega status komornika z pracownika sądowego na osobę wykonującą pracę na własny rachunek. Dotychczasowy status pracownika mianowanego musi ulec rozwiązaniu. Ta oczywista konsekwencja pociąga za sobą konieczność wypłacenia, jak sądzę, odprawy pieniężnej zwalnianemu mianowanemu pracownikowi. Jak wysoką kwotę pieniężną w skali kraju będą musiały wypłacić sądy zwalnianym komornikom i czy rząd zapewnił na to środki?

2. Ustawa w art. 45 zmienia wysokość opłaty stosunkowej, jakiej komornik może żądać od wierzyciela przed wszczęciem egzekucji, określając ją na poziomie 15% albo 25% najniższego wynagrodzenia.

Zmieniono tym samym obowiązującą zasadę ustalania opłaty stosunkowej na 7% kwoty egzekwowanej. Wydaje się, że tak określona opłata nie wystarczy na pokrycie nawet najmniejszych opłat, które są zmuszeni pokrywać z niej komornicy. To rozwiązanie, zdaniem samorządu komorniczego, może przyczynić się do upadłości wielu kancelarii komorniczych z powodu drastycznego spadku dochodów. Przedstawiane dane szacunkowe wskazują, iż upadłością może być zagrożonych do 30% kancelarii.

3. Diametralnej zmianie uległy zasady wyboru komornika w granicach administracyjnych Sądu Apelacyjnego.

Do tej pory wierzyciel miał pełną możliwość wyboru komornika w podanych granicach. Z nieznanых powodów ustawodawca zmienił tę zasadę, dopuszczając taki wybór w drodze swobodnego wyboru tylko w przypadku, gdy komornik nie ma zaległości w prowadzeniu egzekucji przekraczających sześć miesięcy. Zasada ta wydaje się niesłuszną, ustawodawca nie uwzględnił bowiem opóźnień w postępowaniu egzekucyjnym zaistniałych nie z winy komornika, ale z przyczyn leżących poza kancelarią.

4. W art. 47 ustawy wprowadzono prawo komornika do pobrania opłaty w przypadku egzekucji świadczeń powtarzających się dopiero po roku egzekucji.

Wprowadzenie tej zasady jest niesłuszne. Najczęściej występującymi świadczeniami powtarzalnymi są egzekucje alimentacyjne. Wprowadzenie rozwiązania, na mocy którego komornik uzyskuje prawo do wynagrodzenia po roku, jest nie tylko niezrozumiałe, prawnie niesłuszne, ale wręcz krzywdzące komorników, ustawodawca bowiem zmusza ich do pracy bez wynagrodzenia przez rok. Tak długi okres wyczekiwania na wynagrodzenie za pracę nie jest znany dotychczas polskiemu prawu. Wyrażam wątpliwości co do konstytucyjności tego rozwiązania.

5. W art. 45a wprowadzono obowiązek podjęcia czynności egzekucyjnych w terminie trzech dni od daty wpłynięcia wniosku. Niedopełnienie tej powinności w podanym terminie rodzi odpowiedzialność dyscyplinarną komornika.

Rozwiązanie to, aczkolwiek idące we właściwym kierunku, z uwagi na zbyt ogólną redakcję oraz zbyt krótki okres wydaje się błędne.

Przepis art. 45 wprowadzający pojęcie przeszkód prawnych uzasadniających odrzucenie wniosku o egzekucję nie został zdefiniowany. Rodzić to może wiele wątpliwości interpretacyjnych. Penalizacja za niechania komornika zawarta w art. 45a nie została właściwie powiązana z przepisem art. 45, dającym prawo odrzucenie wniosku.

6. Ustawa nie daje podstaw do jednoznacznego wyjaśnienia pojęć „przychód”, „dochód komornika” oraz „koszty ogólne”. Ten brak jasności ma bardzo duże znaczenie dla realizacji powinności odprowadzania należności na rzecz skarbu państwa i może owe powinności zakłócać.

Przedstawione uwagi i wątpliwości upoważniają do stwierdzenia, że ustawa została uchwalona bez głębokiej analizy jej skutków prawnych, a niepokoję, jakie wywołała w środowisku komorniczym, dają podstawę do stwierdzenia, że także bez dogłębnej konsultacji z samorządem komorniczym. Wydaje się, że powinność dbania o jakość prawa nakazuje, aby nad tą ustawą zastanowić się raz jeszcze i jeśli byłoby to możliwe, wydłużyć jej *vacatio legis*, by w tym czasie rozważyć wszystkie argumenty przemawiające zarówno za ustawą, jak i przeciw ustawie.

Postulat ten jest niezwykle ważny szczególnie w kontekście ewentualnych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Oświadczenie złożone przez senatora Tadeusza Rzemykowskiego

Korzystając z faktu, że obecne posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej jest ostatnim w bieżącym roku i odbywa się niemal w przeddzień Świąt Bożego Narodzenia, pragnę przekazać w imieniu Komisji Emigracji i Polaków za Granicą serdeczne pozdrowienia wszystkim naszym Rodakom mieszkającym poza rodzinnym krajem. Wyrażam przekonanie, że do moich pozdrowień i życzeń, które za chwilę wyrażę, przyłączą się wszyscy senatorowie.

Życzę Polakom rozsiانym po całym, szerokim świecie miłej, rodzinnej i patriotycznej atmosfery podczas spotkań świątecznych i noworocznych oraz dumy z Macierzy, która jest wolna, demokratyczna i rozwija się. Życzę Rodakom dużo zdrowia, radości oraz spełnienia planów i marzeń. Niech nowy rok niesie im nowe nadzieje i nowe szanse na życie jeszcze lepsze, sprawiedliwe i obfitujące w bogate dary dla ciała i ducha.

Pragnę zapewnić Polonię i liczne krajowe organizacje pracujące na jej rzecz, że Senat RP będzie w szerokim zakresie kontynuował ponad siedemdziesięcioletnią tradycję sprawowania patronatu nad Polakami mieszkającymi poza granicami Polski. Liczymy na szeroką współpracę wszystkich organizacji polonijnych oraz licznych instytucji, firm i ludzi dobrej woli z kraju. Zamierzamy w najbliższym roku uchwalić ustawy o obywatelstwie polskim, Karcie Polaka i ustanowieniu 2 Maja Dniem Polonii.

W tej ostatniej sprawie Komisja Emigracji i Polaków za Granicą podjęła ponownie inicjatywę legislacyjną w dniu 19 grudnia. Jestem przekonany, że kontakty Polonii z Macierzą oraz Macierzy z Polonią będą coraz częstsze i pełniejsze, przynoszące obu stronom wymienne korzyści i dużo satysfakcji.

Tadeusz Rzemykowski
przewodniczący Komisji Emigracji
i Polaków za Granicą

Oświadczenie złożone przez senatora Andrzeja Spychalskiego

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Mariusza Łapińskiego.

Przedstawiciele niepublicznych zakładów opieki psychiatrycznej mający kontakt z kasą chorych oraz rodziny korzystające z usług tych zakładów podnoszą pilną potrzebę prawnego ujednolicenia uprawnień lekarzy i uproszczenia oraz ułatwienia możliwości leczenia i opiniowania chorych psychicznie.

Wydaje się, że konieczność nowelizacji ustawy jest wynikiem reformy służby zdrowia. Ustawa, która powstała w 1994 r., nie przewidywała wszystkich rozwiązań, jakie ukształtowały się w praktyce funkcjonowania placówek opieki psychiatrycznej. Mowa w niej jedynie o publicznych zakładach opieki zdrowotnej, gdy tymczasem na równych prawach z tymi zakładami funkcjonują i mają zawarte kontrakty z kasami chorych niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej.

Brak nowelizacji ustawy powoduje istotne utrudnienia w zapewnieniu opieki zdrowotnej osobom psychicznie chorym wówczas, gdy zachodzą przesłanki do umieszczania chorych w zakładach opieki zdrowotnej w trybie warunkowym.

Art. 10 ustawy stanowi, że za świadczenia zdrowotne udzielane osobom chorym psychicznie lub upośledzonym umysłowo przez publiczne zakłady psychiatrycznej opieki zdrowotnej nie pobiera się od tych osób opłat. A co z niepublicznymi zakładami świadczącymi usługi w ramach umów z kasami chorych?

Ale najistotniejszym problemem jest to, że na mocy art. 29 do szpitala psychiatrycznego może być również przyjęta, bez zgody wymaganej w art. 22, osoba chora psychicznie.

W art. 30 jest mowa, że świadectwo wydaje lekarz psychiatra publicznego zakładu psychiatrycznej opieki zdrowotnej na uzasadnione żądanie osoby lub organu uprawnionego do składania wniosku o wszczęcie postępowania sądowego w tej sprawie.

W wielu regionach kraju poradnie zdrowia psychicznego są poradniami niepublicznymi. Zgodnie z treścią ustawy sądy nie respektują tych zaświadczeń i odstępują od postępowania zmierzającego do skierowania chorego do szpitala psychiatrycznego. Rodziny chorych są w tej sytuacji zmuszane do szukania lekarzy publicznych zakładów opieki psychiatrycznej i proszenia ich o wydanie takiego zaświadczenia. W wielu miastach w kraju, a także w wielu powiatach nie ma publicznych poradni zdrowia psychicznego. Poza tym ustawa w swoim obecnym kształcie ogranicza prawa lekarzy psychiatrów zatrudnionych w niepublicznych zakładach, a świadczących usługi w ramach umów z kasami chorych, a więc jest to nierówność stosowania prawa.

Art. 30 powtarza to samo – jest w nim jedynie mowa o zakładach publicznych, w art. 30a jest podobnie. Jeśli chodzi o art. 46, to w wypadku, gdy osoba psychicznie chora, która ma być poddana badaniu przez biegłego, odmawia stawienia się w publicznym zakładzie psychiatrycznej opieki zdrowotnej, sąd może zarządzić doprowadzenie tej osoby do publicznego zakładu psychiatrycznej opieki zdrowotnej przez policję.

Uprzejmie proszę o zajęcie stanowiska w omawianych kwestiach oraz o określenie skutków finansowych ewentualnej nowelizacji ustawy.

Rozważam wspólne z grupą senatorów podjęcie inicjatywy ustawodawczej.

Z wyrazami szacunku
Andrzej Spychalski

Uchwały
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
podjęte na 6. posiedzeniu

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa
i samorządzie zawodowym psychologów**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów oraz ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym“;

2) w art. 1 wyrazy „1 stycznia 2006 r.“ zastępuje się wyrazami „1 stycznia 2003 r.“;

3) dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 129, poz. 1444) w art. 6 dodaje się na końcu wyrazy „oraz art. 1 pkt 81, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763 i Nr ..., poz. ...)”.“.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat wprowadził do ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów 3 poprawki. Przede wszystkim Izba podjęła decyzję o skróceniu *vacatio legis* ustawy. Sejm postanowił ustawą z 5 grudnia 2001 r. o wejściu w życie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów z dniem 1 stycznia 2006 r., podczas gdy pierwotnie ustawa miała wejść w życie 1 stycznia 2002 r. Senat uznał, że jest to zbyt długie *vacatio legis* i proponuje skrócić je do końca 2002 r.

Ponadto Senat uznał potrzebę dokonania zmiany w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym, która miała (z wyjątkami) wejść w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. Ustawa ta w art. 124a w ust. 1 stanowi o wydawaniu przez wojewodę zezwoleń na przeprowadzanie badań psychologicznych przedsiębiorcom, którzy złożą wniosek o wydanie i spełnią m. in. wymóg posiadania świadectwa wydanego przez Regionalną Izbę Psychologów potwierdzającego zgodność posiadanych metod badawczych oraz warunków lokalowych ze szczegółowymi warunkami przeprowadzania badań psychologicznych. Oprócz tego w art. 124a w ust. 2 definiując psychologa uprawnionego do przeprowadzania badań psychologicznych ustawa odsyła do przepisów ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów. Wejście w życie tych przepisów w związku z wydłużeniem *vacatio legis* ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów spowodowałoby niemożność ich zastosowania. Z tych względów Senat postanowił wprowadzić niniejszą poprawkę, przy czym poprawka do tytułu ustawy stanowi jej konsekwencję.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 6, w art. 180 w § 6 wyrazy „jest obowiązana zgłosić” zastępuje się wyrazem „zgłasza”;
- 2) w art. 1 w pkt 6, w art. 180 w § 6 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „przypadający bezpośrednio po terminie rezygnacji z części urlopu macierzyńskiego przez pracownicę.”;
- 3) w art. 1 w pkt 7, w art. 180¹ w § 1 w zdaniu pierwszym na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „nie krócej jednak niż przez okres 7 dni od dnia zgonu dziecka.”;
- 4) w art. 1 w pkt 8, w art. 183 w § 1 wyrazy „6 miesięcy” zastępuje się wyrazami „12 miesięcy”;
- 5) w art. 1 w pkt 10 w lit. b), w § 3 wyrazy „Przepis art. 183 § 3” zastępuje się wyrazami „Przepisy art. 183 § 1 i 2”;
- 6) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Do pracownicy będącej w ciąży w dniu wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Pracownica może wystąpić do pracodawcy z wnioskiem o udzielenie jej urlopu macierzyńskiego w wymiarze i na zasadach obowiązujących od dnia wejścia w życie ustawy.”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Rozpatrując ustawę o zmianie ustawy – Kodeks pracy Senat uznał za konieczne wprowadzenie do jej tekstu poprawek, z których większość ma na celu doprecyzowanie regulacji zawartych w przepisach i tym samym wyeliminowanie wątpliwości w ich stosowaniu.

Poprawka druga do art. 1 pkt 6, odnosząca się do § 6 w art. 180 precyzuje przepis dotyczący części urlopu macierzyńskiego udzielanego pracownikowi – ojcu wychowującemu dziecko, poprzez wskazanie początku jego biegu. Tym samym nie powinno być już wątpliwości co do wymiaru tego urlopu.

Poprawka trzecia do art. 1 pkt 7, odnosząca się do § 1 w art. 180¹ uściśla przepis dotyczący urlopu udzielanego na warunkach urlopu macierzyńskiego w sytuacji przysposobienia dziecka w ten sposób, że eliminuje stan prawny pozbawiający matkę dziecka zmarłego pomiędzy 7 a 8 tygodniem życia prawa do minimum urlopu macierzyńskiego, tj. 7 dni od dnia zgonu dziecka.

Poprawka piąta, do art. 1 pkt 10 lit. b), eliminująca podwójne odesłanie w dodawanym przepisie, dotyczącym zwiększenia uprawnień pracownika przysposabiającego dziecko, czyni przyjęte rozwiązania bardziej przejrzystymi.

W poprawce czwartej i szóstej Senat wprowadza zmiany merytoryczne.

W poprawce czwartej, dotyczącej art. 183 § 1, zaproponował wydłużenie z 8 do 16 tygodni urlop na warunkach urlopu macierzyńskiego, udzielany w sytuacji, kiedy przysposobione ma być dziecko w wieku pomiędzy 7 a 12 miesiącem życia. Zdaniem Senatu, poprawka dostosowuje przepis do realiów formalno – prawnych, związanych z przebiegiem przysposobienia. Ze względu na jego skomplikowany charakter, skorzystanie z wydłużonego, 16 – tygodniowego urlopu macierzyńskiego, ograniczone byłoby do niewielkiej liczby przypadków adopcji. Senat jest przekonany, że przyjęcie poprawki rozszerzy krąg podmiotów mogących skorzystać z tego przepisu i jest ono uzasadnione, przede wszystkim, potrzebą zapewnienia sprzyjających warunków umożliwiających stworzenie więzi emocjonalnej pomiędzy matką i dzieckiem, szczególnie w sytuacji, gdy kobieta nie jest matką biologiczną.

Przyjmując poprawkę szóstą do przepisu art. 2 ust.3, zawierającego regulację przejściową, Senat utrzymał przyjętą przez Sejm zasadę umożliwiającą kobiecie będącej w ciąży w dniu wejścia w życie ustawy dokonanie wyboru pomiędzy skorzystaniem z urlopu macierzyńskiego w wymiarze dotychczasowym – dłuższym a urlopem w wymiarze krótszym – wprowadzanym w nowelizacji. Zamiarem Senatu było jedynie zmodyfikowanie sytuacji prawnej kobiety w ten sposób, że z mocy samej ustawy miałyby ona prawo do dłuższego urlopu, a w przypadku zamiaru skorzystania z wymiaru krótszego, prawo takie przyznawane byłoby na jej wniosek. Zdaniem Senatu, takie rozwiązanie jest korzystniejsze dla pracownicy oraz odzwierciedla ochronną funkcję norm Kodeksu pracy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym,
ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych
i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego
w razie choroby i macierzyństwa**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny,
ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży,
ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych,
ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach
z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach
będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego,
ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom
zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach,
zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym
przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym
w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń
w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę:

- 1) w art. 3 w ust. 1 w pkt 9 wyrazy „i spółek prawa handlowego” zastępuje się wyrazami „, spółek prawa handlowego, samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, wprowadził do jej tekstu jedną poprawkę. Wynika ona z istniejącej, zdaniem Izby, potrzeby definitywnego stwierdzenia, iż samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie dotyczy wyrażona w art. 3 ust. 1 ustawy zasada zamrożenia środków na wynagrodzenia w roku 2002 na poziomie z roku 2001. Senat uznał, iż dokonane przez Sejm wykreślenie w art. 3 punktu dotyczącego samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej nie wystarczy do osiągnięcia zamierzonego celu tej zmiany, gdyż podmioty te obejmuje kategoria osób prawnych wymieniona w ust. 1 pkt 9 tego przepisu. Izba wzięła pod uwagę ścisły związek art. 3 ust. 1 ustawy z art. 5 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych i wzorując się na wyraźnym wyłączeniu państwowych szkół wyższych z katalogu podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 9 dokonała analogicznego wyłączenia w odniesieniu do samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 3, w art. 1a w ust. 2 wyraz „inwalidzkiej” zastępuje się wyrazem „inwalidów”;
- 2) w art. 1 w pkt 3, w art. 1b w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) osób odbywających podróż na podstawie wykupionych od przewoźnika na rzecz tych osób legitymacji lub biletów uprawniających do ulgowych przejazdów,”;
- 3) w art. 1 w pkt 3, w art. 1b w ust. 1:
 - a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) osób odbywających podróż z wykorzystaniem ulg lub zniżek taryfowych przyznanych przez przewoźnika,”;
 - b) skreśla się pkt 3;
- 4) w art. 1 w pkt 3, w art. 1b w ust. 2 wyrazy „78% i 37%” zastępuje się wyrazami „78%, 49% i 37%”;
- 5) w art. 1 w pkt 4, w art. 2 w ust. 5 wyrazy „78%” zastępuje się wyrazami „100%”;
- 6) w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w ust. 1 i 2 wyrazy „w pociągach osobowych i pospiesznych” zastępuje się wyrazami „w pociągach osobowych, pospiesznych i ekspresowych”;
- 7) w art. 1 w pkt 6, w art. 4 w ust. 3 po wyrazie „kolejowego” dodaje się wyrazy „w pociągach osobowych, pospiesznych i ekspresowych”;
- 8) w art. 1 w pkt 8, w art. 6:
 - a) w ust. 1 wyrazy „o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, ust. 2, ust. 4 pkt 1 i 2, ust. 5 oraz art. 3-5” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 6, ust. 2, ust. 3 - w zakresie dotyczącym osób wymienionych w ust. 1 pkt 6, i ust. 4 pkt 1, ust. 5 oraz art. 3-5.”;
 - b) w ust. 2 wyrazy „o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2-5, ust. 3 oraz ust. 4 pkt 3” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2-5, ust. 3 - w zakresie dotyczącym osób wymienionych w ust. 1 pkt 2-5, oraz ust. 4 pkt 2”;
- 9) w art. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:
„9) w art. 7:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Przepis ust. 1 nie dotyczy osób, których uprawnienia do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego reguluje:
 - 1) ustawa z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68, z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 36, poz. 206, z 1991 r. Nr 104, poz. 450, z 1992 r. Nr 21, poz. 84, z 1993 r. Nr 129, poz. 602, z 1994 r. Nr 10, poz. 37, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 138, poz. 681, z 1996 r. Nr 136, poz. 636, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1118 oraz z 2001 r. Nr 81, poz. 877),
 - 2) ustawa z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 1997 r. Nr 142, poz. 950, z 1998 r. Nr 37, poz. 204, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 38, poz. 360 i Nr 77, poz. 862, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 oraz z 2001 r. Nr 98, poz. 1070).”;
 - b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Przepisy ustawy nie naruszają przepisu art. 43 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 73, poz. 350 i Nr 137, poz. 638, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 98, poz. 604, Nr 106, poz. 679, Nr 121, poz. 770 i Nr 160, poz. 1080, z 1998 r. Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 52, poz. 527 i 528, z 2000 r. Nr 6, poz. 69 oraz z 2001 r. Nr 94, poz. 1032).”;
- 10) w art. 2, w art. 16 w ust. 2 i 5 wyraz „inwalidzkiej” zastępuje się wyrazem „inwalidów”;
- 11) w art. 2, w art. 16 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje dokumentów poświadczających uprawnienia do korzystania z ulgowych przejazdów, o których mowa w ust. 3-5.”;

12) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. W ustawie z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, z 1992 r. Nr 54, poz. 254 i Nr 63, poz. 314, z 1994 r. Nr 1, poz. 3 Nr 43, poz. 163, Nr 105, poz. 509 i Nr 121, poz. 591, z 1996 r. Nr 5, poz. 34 i Nr 24, poz. 110, z 1997 r. Nr 28, poz. 153 Nr 96 poz. 590, Nr 104, poz. 661, Nr 121, poz. 770 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 50, poz. 310, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1115 i 1118, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 i Nr 122, poz. 1314 oraz z 2001 r. Nr 85, poz. 924, Nr 103, poz. 1129, Nr 111, poz. 1193 i 1194 i Nr 126, poz. 1383) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Art. 153. Studentom przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy środkami komunikacji miejskiej.”;

13) w art. 4 po wyrazach „w art. 20” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako pkt 1 i dodaje się pkt 2 w brzmieniu:

„2) dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje dokumentów poświadczających uprawnienia do korzystania z ulgowych przejazdów, o których mowa w ust. 2 pkt 1.”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat wprowadził trzynaście poprawek do ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw.

Senat wprowadził poprawki nr 2 i 3 chcąc ograniczyć, ujęte przez Sejm zbyt szeroko, wyłączenia spod przepisów nowelizowanej ustawy osób, na rzecz których wykupiono od przewoźnika legitymacje lub bilety uprawniające do ulgowych przejazdów, oraz pracowników firm przewozowych, emerytów i rencistów tych firm oraz najbliższych członków ich rodzin. W myśl poprawki nr 2 przepisów ustawy nie będzie się stosować jedynie do osób odbywających podróże z wykorzystaniem takich legitymacji lub biletów. W myśl poprawki nr 3 przepisów ustawy nie będzie się stosować do osób odbywających podróże z wykorzystaniem ulg lub zniżek taryfowych przyznanych przez przewoźnika – zarówno własnym pracownikom, jak i innym pasażerom.

W celu uszczelnienia przepisów i zapobieżenia nadużyciom Senat wprowadził poprawkę nr 4 uzupełniającą katalog ulg, których nie może przyznawać przewoźnik, o ulgę 49%.

Senat zwiększył z 78% do 100% ulgę przysługującą dzieciom i młodzieży dotkniętym inwalidztwem lub niepełnosprawnym na przejazd z miejsca zamieszkania do przedszkola, szkoły, właściwej placówki, ośrodka, zakładu lub poradni, i z powrotem (poprawka nr 5). Zdaniem Senatu placówki, w których osoby te mogą zdobywać wiedzę, poddawać się leczeniu lub rehabilitacji są z reguły oddalone od ich miejsca zamieszkania i nie należy jeszcze bardziej utrudniać im dojazdu do tych placówek.

W poprawce nr 6 Senat usunął niezgodność przepisów polegającą na tym, iż osobie niewidomej, ociemniałej albo niezdolnej do samodzielnej egzystencji przysługiwałaby ulga na przejazdy pociągami osobowymi i pociągami pospiesznymi, natomiast przewodnikowi i opiekunowi towarzyszącemu w podróży takiej osobie – ulga na przejazdy pociągami osobowymi, pospiesznymi i ekspresowymi.

Kierując się przyjętym przez Sejm sposobem zapisu analogicznych przepisów ustawy Senat w poprawce nr 7 jednoznacznie wskazał, w jakich pociągach dzieci i młodzież w wieku szkolnym oraz studenci mogą podróżować z ulgą 37%.

W poprawce nr 9 Senat wyeliminował błąd związany z treścią przepisów art. 7 ust. 1 i 2 nowelizowanej ustawy, które dotyczą przepisów „dotychczasowych” czyli obowiązujących w dniu 1 stycznia 1993 r. Błąd polegał na przyjęciu, iż ustawa z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora obowiązywała już w tym dniu.

Senat stwierdził brak w rozpatrywanej ustawie delegacji dla właściwego ministra do wydania rozporządzeń określających dokumenty poświadczające uprawnienia inwalidów wojennych i kombatanów do korzystania z ulgowych przejazdów. Dlatego Senat wprowadził poprawki nr 11 i 13.

W poprawce nr 12 Senat poprawił nowelizację ustawy o szkolnictwie wyższym zawartą w art. 3. Sposób nowelizacji przyjęty przez Sejm spowodowałby dodanie przepisu o treści identycznej jak przepis poprzedzający.

Pozostałe poprawki Senatu zmierzają do ujednolicenia terminologii ustawy (poprawki nr 1 i 10) oraz poprawiają błędne odesłania (poprawka nr 8).

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.
w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela
oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym
oraz o zmianie niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 20 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych,
ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 20 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym,
ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym
oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów
oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej
oraz o zmianie niektórych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 7 w lit. c), w pkt 17 i w pkt 27 w lit. a), w ust. 1b skreśla się wyrazy „i działami”;
- 2) w art. 1 w pkt 25 po lit. a) dodaje się lit. a¹⁾ w brzmieniu:
„a¹⁾ skreśla się ust. 1c.”;
- 3) w art. 2 w pkt 6, w art. 12a w pkt 3 wyrazy „rządowej i samorządowej” zastępuje się wyrazem „publicznej”;
- 4) w art. 21 pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) w art. 23 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„2. Nieruchomości Skarbu Państwa mogą być przekazane przez Agencję, w drodze umowy, na własność jednostce samorządu terytorialnego na cele związane z inwestycjami infrastrukturalnymi służącymi wykonywaniu zadań własnych.
3. Zasady gospodarowania nieruchomościami regulują przepisy o gospodarce nieruchomościami, z tym że decyzje w sprawie oddania nieruchomości w trwały zarząd wydaje Prezes Agencji. Od decyzji wydanej przez Prezesa Agencji służy odwołanie do Ministra Obrony Narodowej.”;
- 5) w art. 24 skreśla się pkt 5 i 6;
- 6) w art. 25:
 - a) w pkt 1 skreśla się wyrazy „w brzmieniu obowiązującym do dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej”,
 - b) w pkt 2 skreśla się wyrazy „w brzmieniu obowiązującym od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej”;
- 7) w art. 26 przed pkt 1 dodaje się pkt ...) w brzmieniu:
„...) w art. 2 w ust. 2, w art. 20 w ust. 4, w art. 23 w ust. 5, w art. 31 w ust. 2 i w art. 60 w ust. 5 wyrazy „Minister Finansów” zastępuje się wyrazami „Minister właściwy do spraw instytucji finansowych”;
- 8) w art. 31 w pkt 10 art. 144a otrzymuje brzmienie:
„Art. 144a. 1. W okresie do dnia 31 grudnia 2002 r., jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu, Szef Służby Cywilnej na wniosek dyrektora generalnego urzędu może w każdym czasie obsadzić wolne stanowiska, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, przez osoby nie będące członkami korpusu służby cywilnej, spełniające warunki określone w art. 4.
2. W odniesieniu do stanowisk, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu, umowę o pracę z osobami spełniającymi warunki określone w art. 4 zawiera Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego lub wojewody, przedstawiony po zasięgnięciu opinii Szefa Służby Cywilnej.
3. W sytuacjach określonych w ust. 1 lub 2 stosuje się odpowiednio wymagania art. 22.
4. Z osobą nie będącą członkiem korpusu służby cywilnej, której powierzono pełnienie obowiązków zgodnie z ust. 1 lub 2, zawiera się umowę o pracę na czas określony, do dnia obsadzenia tego stanowiska w drodze konkursu, nie dłużej jednak niż na sześć miesięcy. Wcześniejsze cofnięcie powierzenia obowiązków ma skutki wypowiedzenia stosunku pracy przez pracodawcę.”;
- 9) w art. 53 w pkt 3 po wyrazach „art. 5” dodaje się wyrazy „, art. 28”;
- 10) w art. 53 w pkt 3 na końcu dodaje się przecinek i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) art. 12 pkt 2 oraz art. 37 pkt 1 - 4, pkt 5 w zakresie art. 5 ust. 2, art. 8 ust. 2 i art. 13, oraz pkt 6, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2003 r.”;
- 11) w art. 53 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) art. 25 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw, postanowił wprowadzić do jej treści jedenaście poprawek.

Poprawki pierwsza i druga dotyczą ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów. Poprawka pierwsza dostosowuje treść przepisów upoważniających Premiera do przeniesień budżetowych dotyczących przekształcenia ministerstwa lub mających na celu sfinansowanie działalności pełnomocnika, organów pomocniczych, komisji i komisji wspólnych do już obowiązującego upoważnienia o podobnym zakresie przedmiotowym (art. 33 ust. 1b). Poprawka ta zawęża pole przeniesień budżetowych do przeniesień tylko między częściami budżetu państwa. Przyjmując tę poprawkę, Senat stanął na stanowisku, iż tak daleko posunięta możliwość ingerencji w budżet państwa powinna mieć charakter wyjątkowy, tak jak to przewiduje art. 97 ustawy o finansach publicznych, rezerwując taką kompetencję dla Rady Ministrów i to tylko w przypadku wprowadzenia stanu nadzwyczajnego.

Poprawka druga ma charakter porządkujący i skreśla przepis zawierający zezwolenie na niestosowanie art. 96 ustawy o finansach publicznych przy dokonywaniu przeniesień między częściami budżetu państwa. Odwołanie to jest zbędne, z uwagi na fakt, że wspomniany przepis dotyczy tylko przeniesień dokonywanych w ramach danej części budżetowej, natomiast przepis ustawy o Radzie Ministrów stanowi o przeniesieniach między tymi częściami. Ponadto pozostawienie tego przepisu, w kontekście dodanych nowych upoważnień o zbliżonym zakresie, mogłoby budzić wątpliwości interpretacyjne.

Przyjmując poprawkę czwartą, dotyczącą ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego, Senat stanął na stanowisku, iż wobec pojawienia się nowych form samorządu terytorialnego nie znajduje uzasadnienia utrzymanie obecnego stanu prawnego, zgodnie z którym Agencja Mienia Wojskowego może przekazywać nieruchomości Skarbu Państwa tylko gminom. Tak więc Senat przyznał to prawo wszystkim jednostkom samorządu terytorialnego.

Poprawka ósma, dotycząca ustawy o służbie cywilnej, nadaje nowe brzmienie art. 144a. Senat uznał, iż z uwagi na szczególny charakter tego przepisu należy go doprecyzować i skrócić jego działanie tylko do jednego roku. Zgodnie z tym brzmieniem o obsadzie stanowisk dyrektora departamentu, dyrektora wydziału i ich zastępców, przez osoby nie będące członkami korpusu służby cywilnej będzie decydował szef Służby Cywilnej, przy czym osoby ubiegające się o te stanowiska będą musiały spełniać warunki określone w art. 4 ustawy tzn. m.in. warunek posiadania kwalifikacji wymaganych w służbie cywilnej oraz posiadania nieposzlakowanej opinii. W stosunku do stanowisk dyrektora generalnego oraz Głównego Inspektora Audytu Wewnętrznego umowę o pracę będzie zawierał Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra, kierownika urzędu lub wojewody, przedstawiony po zasięgnięciu opinii Szefa Służby Cywilnej. Ponadto istotnym elementem tej regulacji jest zastrzeżenie, że umowa o pracę z osobą spoza korpusu będzie zawarta do dnia obsadzenia tego stanowiska w drodze konkursu, nie dłużej niż na 6 miesięcy.

Pozostałe poprawki mają charakter porządkowy, z tym że poprawki nr 9, 10 i 11 mają na celu ujednolicenie terminów wejścia w życie nowelizacji niektórych ustaw do terminów wejścia w życie przepisów już wcześniej znowelizowanych lub z wejściem w życie zupełnie nowych regulacji.

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym
i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym
oraz niektórych innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony
Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych,
ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym,
ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym
oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym,
ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo farmaceutyczne,
ustawę o wyrobach medycznych
oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych,
Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych
oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza
oraz o zmianie innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 2, w art. 69a w ust. 1 po wyrazach „do bezpłatnego” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem leczenia uzdrowiskowego sanatoryjnego,”;
- 2) w art. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:
„2a) w art. 164 w ust. 1 wyrazy „art. 69 pkt 2” zastępuje się wyrazami „art. 69”;;
- 3) w art. 2, w art. 61 w ust. 1 po wyrazach „do bezpłatnego” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem leczenia uzdrowiskowego sanatoryjnego,”;
- 4) w art. 2, w art. 61 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Minister Obrony Narodowej może skierować żołnierza zawodowego do przeprowadzenia:
a) w zakładzie opieki zdrowotnej innym niż publiczny, leczenia lub badań diagnostycznych, których nie przeprowadza się w publicznych zakładach opieki zdrowotnej,
b) za granicą leczenia lub badań diagnostycznych, których nie przeprowadza się w kraju.
Koszty tych świadczeń oraz koszty transportu żołnierza zawodowego są finansowane z budżetu państwa.”;
- 5) w art. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w art. 12 w pkt 2:
a) wyrazy „oraz art. 2, 3, 7 pkt 2” zastępuje się wyrazami „oraz art. 7 pkt 2”,
b) wyrazy „1 stycznia 2002 r.” zastępuje się wyrazami „1 stycznia 2003 r.”;
- 6) w art. 5 w pkt 1 po wyrazach „34 ust. 2” dodaje się wyrazy „i ust. 5 pkt 2”;
- 7) w art. 6:
a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) w art. 1 w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z wyjątkiem art. 4 oraz art. 116, które wchodzą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”,
b) pkt 3 skreśla się,
c) w pkt 5, art. 28 otrzymuje brzmienie:
„Art. 28. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r.”;
- 8) w art. 6 w pkt 2 po wyrazach „od daty wprowadzenia do obrotu” dodaje się wyrazy „na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo za granicą,”;
- 9) w art. 8 w ust. 3 wyrazy „w art. 19a” zastępuje się wyrazami „w ust. 1”;
- 10) w art. 9 skreśla się wyrazy „i art. 4 pkt 1”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Na 6 posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2001 r. Senat, po rozpatrzeniu ustawy z dnia 17 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawdzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw zadecydował o wprowadzeniu do jej tekstu 10 poprawek.

Wprowadzenie poprawek nr 1 i 3 zapewnić ma żołnierzom odbywającym nadterminową zasadniczą służbę wojskową, służbę okresową i żołnierzom zawodowym, dostęp do częściowo płatnego leczenia uzdrowskiego sanatoryjnego również w innych zakładach lecznictwa uzdrowskiego niż tylko szpitale uzdrowskowe resortu Obrony Narodowej.

Poprawką nr 4 Senat zaproponował zapewnienie żołnierzom zawodowym, analogicznie do rozwiązań przyjętych w przepisach o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, uprawnienia do leczenia za granicą gdy przeprowadzenie takiego leczenia nie jest możliwe w kraju oraz do leczenia w zakładzie opieki zdrowotnym innym niż publiczny gdy leczenie takie nie jest dostępne w publicznym zakładzie opieki zdrowotnej.

Wprowadzając zmiany zawarte w poprawkach 5 i 10 Senat miał na celu usunięcie z nowelizowanej ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, przepisów art. 2 i 3, które pokrywają się z rozwiązaniami przyjętymi w art. 1 i 2 obecnej nowelizacji.

W poprawce nr 7 Senat wyraził swoje przekonanie, o braku konieczności przesuwania w czasie terminu wejścia w życie ustaw - Prawo farmaceutyczne, ustawy o wyrobach medycznych i ustawy o urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych i zadecydował, że mają one wejść w życie z dniem 1 stycznia 2002 roku, czyli w terminie przewidzianym dotychczas w ustawie z dnia 6 września 2001 r. Przepisy wprowadzające ustawę- Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów medycznych i Produktów Biobójczych.

W kolejnej poprawce, oznaczonej nr 8 Senat zmierzał do doprecyzowania zmienianego przepisu i wskazania, że poprzez datę pierwszego wprowadzenia do obrotu oryginalnego produktu leczniczego, należy rozumieć pierwsze wprowadzenie leku do obrotu nie tylko na terytorium Polski, lecz również za granicą.

Pozostałe poprawki nr 2, 6 i 9 mają charakter redakcyjny.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii
i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt,
badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej
oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami
o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania
międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustawy - Prawo wodne, wprowadza do jej tekstu następującą poprawkę:

1) - w art. 1 w pkt 4, w art. 218ª dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do dnia 31 grudnia 2003 r. wydatki, o których mowa w art. 99 ust. 1 i art. 109 ust. 2, pokrywane są z części budżetu państwa będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej.“.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne podjął uchwałę o wprowadzeniu do jej tekstu jednej poprawki. Potrzeba jej wprowadzenia wynika, zdaniem Senatu, z powstałej niejasności, co do tego z jakich środków będą finansowane wydatki na utrzymanie Krajowej Rady Gospodarki Wodnej oraz na funkcjonowanie państwowej służby hydrologiczno – meteorologicznej oraz państwowej służby hydrogeologicznej określone w art. 109 ust. 2, w okresie kiedy zadania i kompetencje Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej wykonywać będzie minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Izba uznała, iż sformułowanie użyte w art. 1 pkt 4 nowelizacji (art. 218ª ust. 1 ustawy nowelizowanej) o przekazaniu zadań i kompetencji Prezesa Krajowego Zarządu ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej nie obejmuje *expressis verbis* przekazania środków finansowych, o czym świadczy również wprowadzona do ustawy szczególna regulacja dotycząca środka specjalnego.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni
nazwy Akademia Morska w Gdyni**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2001 r. ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

**w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego
im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

U C H W A Ł A SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 21 grudnia 2001 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe", o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 18 grudnia 2001 r. ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe", o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

1) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. W ustawie z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 857) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 28 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Subwencja, o której mowa w ust. 1, przysługuje poczynając od 1 stycznia roku następującego po roku, w którym odbyły się wybory. Subwencja wypłacana jest do końca roku, w którym odbywają się kolejne wybory, z zastrzeżeniem art. 32.“;

2) w art. 29:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Wysokość rocznej subwencji, o której mowa w art. 28, dla danej partii politycznej albo koalicji wyborczej ustalana jest na zasadzie stopniowej regresji proporcjonalnie do łącznej liczby głosów ważnych oddanych na listy okręgowe kandydatów na posłów tej partii albo koalicji wyborczej, w rozbiciu na liczby głosów odpowiadające poszczególnym przedziałom określonym w procentach, według następującego wzoru:

$$S = W_1 \times M_1 + W_2 \times M_2 + W_3 \times M_3 + W_4 \times M_4 + W_5 \times M_5$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

S – kwota rocznej subwencji,

W_{1-5} – liczby głosów kolejno obliczane dla każdego wiersza poniższej tabeli, podane odrębnie w wyniku rozbięcia łącznej liczby głosów ważnych oddanych w skali kraju łącznie na listy okręgowe kandydatów na posłów danej partii politycznej albo koalicji wyborczej, odpowiednio do wyznaczonego w procentach przedziału,

M_{1-5} – wysokość kwoty w złotych dla kolejnych wierszy poniższej tabeli:

Wiersz	Głosy ważne oddane w całym kraju łącznie na listy okręgowe kandydatów na posłów danej partii politycznej albo koalicji wyborczej w rozbiu odpowiednio dla każdego przedziału	Wysokość kwoty za jeden głos (M)
	procent	liczba głosów (W)
1	do 5%	10 złotych
2	powyżej 5% do 10%	8 złotych
3	powyżej 10% do 20%	7 złotych
4	powyżej 20% do 30%	4 złote
5	powyżej 30%	1 złoty 50 gr

2. Roczna subwencja, w kwocie ustalonej na podstawie ust. 1 i art. 28, jest każdego roku w okresie kadencji Sejmu wypłacana danej partii politycznej w czterech równych kwartalnych ratach, z zastrzeżeniem art. 32.",

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Pierwsza kwartalna rata przysługującej partii politycznej subwencji wypłacona zostanie najpóźniej 30 dnia od dnia ogłoszenia przez Państwową Komisję Wyborczą w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” informacji o przyjętych i odrzuconych sprawozdaniach wyborczych komitetów wyborczych.”;

2) w art. 8 w pkt 3 w lit. b), ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Wojewoda zwraca koszty uzasadnionych prac geodezyjnych, o których mowa w ust. 4.”;

3) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. W ustawie z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 46, poz. 499 i Nr 74, poz. 786) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 122:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwowa Komisja Wyborcza, w terminie 4 miesięcy od dnia złożenia sprawozdania wyborczego:

1) przyjmuje sprawozdanie bez zastrzeżeń,

2) przyjmuje sprawozdanie wskazując na jego uchybienia, albo

3) odrzuca sprawozdanie w wypadku stwierdzenia:

a) pozyskania lub wydatkowania środków komitetu wyborczego z naruszeniem przepisów art. 110 albo limitu określonego w art. 114 ust. 1 i 2,

b) przekazania koalicyjnemu komitetowi wyborczemu albo komitetowi wyborczemu wyborców lub przyjęcia przez komitet środków finansowych lub wartości niepieniężnych z naruszeniem przepisów art. 111 ust. 2–4,

c) przeprowadzania zbiorów publicznych wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 112 ust. 2,

d) przyjęcia przez komitet wyborczy partii politycznej środków finansowych pochodzących z innego źródła niż Fundusz Wyborczy tej partii.”,

b) w ust. 2 wyrazy „może zwrócić się do danego komitetu wyborczego o usunięcie wad sprawozdania lub o udzielenie” zastępuje się wyrazami „wzywa komitet wyborczy do usunięcia wad sprawozdania lub udzielenia”;

2) art. 126 otrzymuje brzmienie:

„Art. 126. 1. W razie odrzucenia przez Państwową Komisję Wyborczą sprawozdania wyborczego lub odrzucenia skargi, o której mowa w art. 123 ust. 1, przysługująca komitetowi wyborczemu dotacja, o której mowa w art. 128, pomniejszona zostaje o kwotę stanowiącą równowartość trzykrotności wysokości środków pozyskanych lub wydatkowanych z naruszeniem przepisów, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3 lit. a)–d).

2. W razie odrzucenia przez Państwową Komisję Wyborczą sprawozdania wyborczego lub odrzucenia skargi, o której mowa w art. 123 ust. 1, przysługująca partii politycznej, która utworzyła komitet wyborczy partii politycznej albo koalicyjny komitet wyborczy, subwencja, o której mowa w art. 28 i art. 29 ustawy o partiach politycznych, pomniejszona zostaje o kwotę stanowiącą równowartość trzykrotności wysokości środków pozyskanych lub wydatkowanych z naruszeniem przepisów, o których mowa w art. 122 ust. 1 pkt 3 lit. a) – d).

3. Pomniejszenie wysokości dotacji lub subwencji, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie może przekraczać 75% wysokości dotacji ustalonej na zasadach określonych w art. 128 ust. 3 i 4, lub 75% wysokości subwencji ustalonej na zasadach określonych w art. 28 i art. 29 ustawy o partiach politycznych.".";
- 4) w art. 10 dodaje się pkt ...) w brzmieniu:
„... w art. 246 wyrazy „po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy” zastępuje się wyrazami „1 listopada 2002 r.”;”;
- 5) dodaje się art. 13a w brzmieniu:
„Art. 13a. W 2002 r. i 2003 r. wysokość rocznej subwencji dla danej partii politycznej albo koalicji wyborczej ustala się na zasadach określonych w art. 29 ustawy, o której mowa w art. 3, z tym że wysokość kwoty za jeden głos przedziału wymienionego w pierwszym wierszu tabeli zawartej w art. 29 powołanej ustawy wynosi 8 złotych, w drugim wierszu – 4 złote, w trzecim wierszu – 3 złote, w czwartym wierszu – 1,5 złote, a w piątym wierszu – 50 groszy.”;
- 6) dodaje się art. 13b w brzmieniu:
„Art. 13b. Dotacja podmiotowa, która przysługuje partii politycznej albo komitetowi wyborczemu wyborców na podstawie art. 128 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 10, wypłacana jest w 2002 r. w wysokości 50% kwoty ustalonej zgodnie art. 128 ust. 2–4 powołanej ustawy i z uwzględnieniem przepisów art. 126 ust. 1 i 3 tej ustawy. Pozostałe 50% należnej kwoty dotacji wypłacone zostanie w pierwszym półroczu 2003 r.”.

MARSZAŁEK SENATU

Longin PASTUSIAK

UZASADNIENIE

Ustawa o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego "Polskie Koleje Państwowe", o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001-2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe nowelizuje 12 aktów normatywnych.

Propozycje Senatu dotyczą problematyki regulowanej tylko trzema z nich: ustawą o partiach politycznych, ustawą o spółdzielniach mieszkaniowych i parlamentarną Ordynacją wyborczą. Senat skupił swoją uwagę na sprawach środków finansowych, przekazywanych partiom politycznym z budżetu państwa, do ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wprowadzając jedną redakcyjną korektę. Wracając do zasadniczego przedmiotu zainteresowania Izby – Senat odnosi się w uchwale i do subwencji, przyznawanej partiom politycznym na podstawie ustawy o partiach politycznych, i do dotacji, wypłacanej zgodnie z Ordynacją.

Senat proponuje korektę formuły obliczania subwencji przekazywanych partiom politycznym z budżetu państwa. W sugerowanym, nowym brzmieniu wprost określa się zasadę stopniowej degresji obliczania subwencji i wprowadza cykl subwencjonowania związany z rokiem kalendarzowym. Nowa redakcja art. 29 – w tym tabeli wchodzącej w skład tego przepisu – usuwa praktyczne wątpliwości związane z korzystaniem z algorytmu określającego wysokość dotacji. Zmodyfikowano również granice procentowej liczebności ważnych głosów oddanych na okręgowe listy kandydatów na posłów partii lub koalicji w przedziale odpowiadającym najwyższej jednostkowej dotacji; dotychczasowe granice od 3 do 5 % zastąpiono nowymi – od 0 do 5 %.

Przejęciowy przepis ustalający przejściowe obniżenie subwencji w latach 2002 i 2003 przesunięto na koniec ustawy, usuwając wątpliwości co do jego czasowego charakteru.

Do parlamentarnej Ordynacji wyborczej wprowadzono zmiany modyfikujące zasady rozpatrywania sprawozdań wyborczych oraz ustalono reguły pomniejszania dotacji w razie odrzucenia sprawozdania. Dotąd rozstrzygnięcia Państwowej Komisji Wyborczej odnoszące się do sprawozdań wyborczych przynosiły alternatywny skutek; akceptacja sprawozdania pozwalała na wypłatę dotacji podmiotowej, odrzucenie sprawozdania zaś pociągało za sobą utratę prawa do dotacji.

Propozycje Senatu łagodzą wymagania stawiane komitetom (partiom), ustalając zamknięty, krótki katalog przesłanek odrzucenia sprawozdania wyborczego i jednocześnie – redukują negatywne skutki odrzucenia sprawozdania, wiążąc z tym faktem jedynie częściową redukcję wyborczej dotacji podmiotowej i subwencji określonej w ustawie o partiach politycznych.

Odrębna poprawka, wprowadzona do parlamentarnej Ordynacji wyborczej przesuwając w czasie termin wejścia w życie nowego brzmienia przepisów o partiach politycznych dotyczących źródeł finansowania. Senat proponuje, aby przesunąć do 1 listopada 2002 r. termin wejścia w życie nowego brzmienia przepisów art. 24 ust. 3 – 5 ustawy o partiach politycznych. Przepisy, których realizacja ma być odroczone, zakażają partiom prowadzenia działalności gospodarczej, ustalają zamknięty katalog źródeł ich dochodów majątkowych oraz określają dopuszczalne formy udostępniania należących do partii nieruchomości.

Treść

6. posiedzenia Senatu w dniach 19, 20 i 21 grudnia 2001 r.

(Obrady w dniu 19 grudnia)

Otwarcie posiedzenia	senator Zbigniew Kulak	10
Wyznaczenie sekretarza	senator Jerzy Cieślak	10
Przekazanie Betlejemskiego Światła Pokoju	senator Dorota Kempka	10
zastępcą naczelnika	senator Ewa Serocka	10
Związku Harcerstwa Polskiego	senator Zbigniew Romaszewski	10
Teresa Hernik.	senator Robert Smoktunowicz	10
	senator Jerzy Adamski	11
Przyjęcie protokołu czwartego posiedzenia	senator Grażyna Staniszevska	11
Projekt porządku obrad	senator Sergiusz Plewa.	11
senator Zbigniew Romaszewski		
Wniosek formalny o wykreślenie z porządku obrad punktu drugiego: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw	Wniosek formalny o zmianę kolejności rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe	
senator Mieczysław Janowski	senator Jerzy Markowski.	11
senator Zbyszko Piwoński	Przyjęcie wniosku formalnego	
senator Marian Żenkiewicz	Głosowanie nr 3.	12
senator Jolanta Danielak	Zatwierdzenie porządku obrad szóstego posiedzenia	
senator Mieczysław Janowski		
senator Edmund Wittbrodt		
Głosowanie nr 1		
Odrzucenie wniosku formalnego		
Wniosek formalny o wykreślenie z porządku obrad punktów od trzeciego do dwudziestego czwartego		
senator Zbigniew Romaszewski		
senator Dorota Kempka		
senator Andrzej Chronowski.		
senator Jerzy Cieślak		
senator Zbigniew Romaszewski		
Głosowanie nr 2		
Odrzucenie wniosku formalnego		
Wniosek formalny o zmianę kolejności rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad		
senator Zbyszko Piwoński		
Przyjęcie wniosku formalnego		
senator Marian Żenkiewicz		
senator Grażyna Staniszevska		

Punkt pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów

Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Olga Krzyżanowska 12

Zapytania i odpowiedzi

senator Jan Szafraniec 13

senator sprawozdawca

Olga Krzyżanowska 14

Wystąpienie ministra pracy i polityki społecznej

minister Jerzy Hausner 14

Zapytania i odpowiedzi

senator Dorota Simonides 15

minister Jerzy Hausner 15

senator Andrzej Chronowski 15

minister Jerzy Hausner 15

senator Adam Biela 16

minister Jerzy Hausner 16

senator Adam Biela 17

senator Jan Szafraniec 17

minister Jerzy Hausner 17

Otwarcie dyskusji

senator Adam Biela 18

senator Marek Balicki 19

senator Zbigniew Romaszewski 20

senator Andrzej Chronowski 21

senator Marek Balicki 21

Zamknięcie dyskusji

Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy

Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności

senator sprawozdawca Ewa Serocka . . . 22

Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Alicja Stradomska 22

Zapytania i odpowiedzi

senator Zbigniew Romaszewski 23

senator sprawozdawca Ewa Serocka . . . 23

Wystąpienie ministra pracy i polityki społecznej

minister Jerzy Hausner 23

Otwarcie dyskusji

senator Jerzy Cieślak 25

senator Jan Szafraniec 26

senator Jerzy Cieślak 26

senator Anna Kurska 26

senator Zbigniew Romaszewski 27

senator Zygmunt Cybulski 28

senator Ewa Serocka 28

Zamknięcie dyskusji

Wystąpienie ministra pracy i polityki społecznej

minister Jerzy Hausner 29

Punkt trzeci porządku obrad: stanowisko

Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Jerzy Cieślak 30

Otwarcie dyskusji

Zamknięcie dyskusji

Punkt czwarty porządku obrad: stanowisko

Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Wiesława Sadowska 32

Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej

sekretarz stanu

Jolanta Banach 33

Otwarcie dyskusji

senator Gerard Czaja 33

Zamknięcie dyskusji

Punkt piąty porządku obrad: stanowisko

Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójkątnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół

Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Alicja Stradomska 35

Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej

sekretarz stanu

Jolanta Banach 35

Zapytania i odpowiedzi

senator Jan Szafraniec 36

sekretarz stanu	
Jolanta Banach	36
senator Aleksandra Koszada	37
sekretarz stanu	
Jolanta Banach	37
Otwarcie dyskusji	
senator Zbigniew Zychowicz	37
senator Jan Szafraniec	38
Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej	
sekretarz stanu	
Jolanta Banach	38
Punkt szósty porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Jerzy Cieślak	39
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej	
sekretarz stanu	
Jolanta Banach	40
Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Romaszewski	40
sekretarz stanu	
Jolanta Banach	40
Otwarcie dyskusji	
senator Olga Krzyżanowska	41
Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej	
sekretarz stanu	
Jolanta Banach	41
Punkt siódmy porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny	
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Olga Krzyżanowska	42
Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Romaszewski	43
senator sprawozdawca	
Olga Krzyżanowska	43
Otwarcie dyskusji	

Zamknięcie dyskusji	
Komunikaty	
Wznowienie obrad	
Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Władysław Mańkut	44
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Janusz Bielawski	44
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jerzy Cieślak	45
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Finansów	
Halina Wasilewska-Trenkner	45
senator Ewa Serocka	45
podsekretarz stanu	
Halina Wasilewska-Trenkner	45
Otwarcie dyskusji	
senator Jerzy Cieślak	46
senator Marek Balicki	46
senator Ewa Serocka	47
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziewiąty porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury	
senator sprawozdawca	
Mieczysław Mietła	47
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafraniec	48
senator sprawozdawca	
Mieczysław Mietła	48
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury	
podsekretarz stanu	
Marek Szymoński	48
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafraniec	48
podsekretarz stanu	
Marek Szymoński	49
senator Zbigniew Kulak	49
podsekretarz stanu	
Marek Szymoński	49
Otwarcie dyskusji	
senator Zbigniew Kulak	49
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziesiąty, jedenasty i dwunasty porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta	

Nauczyciela; stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela; stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu	
senator sprawozdawca Irena Kurzępa	50
Zapytania i odpowiedzi	
senator Bogusław Litwiniec	51
senator sprawozdawca Irena Kurzępa	51
podsekretarz stanu	
Halina Wasilewska-Trenkner	52
senator Gerard Czaja.	52
podsekretarz stanu	
Halina Wasilewska-Trenkner	52
senator Edmund Wittbrodt.	52
senator Edmund Wittbrodt.	53
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie	
Edukacji Narodowej i Sportu	
Tadeusz Sławecki	53
Otwarcie łącznej dyskusji	
senator Edmund Wittbrodt.	53
senator Adam Gierek.	54
senator Dorota Simonides	55
senator Edmund Wittbrodt.	55
Zamknięcie łącznej dyskusji	
Punkt trzynasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu	
senator sprawozdawca	
Marian Żenkiewicz	56
Otwarcie dyskusji	
senator Edmund Wittbrodt.	56
senator Marian Żenkiewicz.	57
senator Edmund Wittbrodt.	58
senator Marian Żenkiewicz.	58
Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu	
sekretarz stanu	
Adam Jamróz	58
Punkt czternasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu	
senator sprawozdawca	
Kazimierz Drożdż	59
Zapytania i odpowiedzi	
senator Dorota Simonides	60
senator sprawozdawca	
Kazimierz Drożdż	60
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	
podsekretarz stanu	
Halina Wasilewska-Trenkner	60
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafraniec.	61
senator Władysław Mańkut	61
podsekretarz stanu	
Halina Wasilewska-Trenkner	61
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt piętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Teresa Liszcz	62
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafraniec.	63
senator sprawozdawca	
Teresa Liszcz	64
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
podsekretarz stanu	
Marek Staszak.	64
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt szesnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Aleksandra Koszada	65
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości	
podsekretarz stanu	
Marek Staszak.	65
Zapytania i odpowiedzi	
senator Kazimierz Pawelek	66
podsekretarz stanu	
Marek Staszak.	66
senator Gerard Czaja.	66
podsekretarz stanu	
Marek Staszak.	66
senator Jerzy Pieniążek	67
podsekretarz stanu	
Marek Staszak.	67
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Komunikaty	

*(Obrady w dniu 20 grudnia)***Wznowienie** posiedzenia**Punkt pierwszy porządku obrad** (cd.)**Sprawozdanie** Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Olga Krzyżanowska 68

Głosowanie nr 4 69

Głosowanie nr 5 69

Głosowanie nr 6 69

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów**Punkt drugi porządku obrad** (cd.)**Sprawozdanie** połączonych Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Alicja Stradomska 69

Głosowanie nr 7 70

Głosowanie nr 8 70

Głosowanie nr 9 70

Głosowanie nr 10 70

senator Teresa Liszcz 71

Głosowanie nr 11 71

Głosowanie nr 12 71

Głosowanie nr 13 71

Głosowanie nr 14 72

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks pracy**Punkt trzeci porządku obrad** (cd.)

Głosowanie nr 15 72

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa**Punkt czwarty porządku obrad** (cd.)

Głosowanie nr 16 72

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej, ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych**Punkt piąty porządku obrad** (cd.)

senator Marek Balicki 72

Głosowanie nr 17 73

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych

w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół

Punkt szósty porządku obrad (cd.)**Sprawozdanie** Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Jerzy Cieślak 73

Głosowanie nr 18 74

Głosowanie nr 19 74

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich**Punkt siódmy porządku obrad** (cd.)

Głosowanie nr 20 74

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny**Punkt ósmy porządku obrad** (cd.)**Sprawozdanie** połączonych Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia

senator sprawozdawca

Janusz Bielawski 74

senator Jerzy Cieślak 75

Głosowanie nr 21 75

Głosowanie nr 22 75

Głosowanie nr 23 75

Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw**Punkt dziewiąty porządku obrad** (cd.)**Sprawozdanie** Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury

senator sprawozdawca

Mieczysław Mietła 75

Głosowanie nr 24 76

Głosowanie nr 25 76

Głosowanie nr 26	76	oraz ustawy – Prawo działalności gospo-	
Głosowanie nr 27	76	darczej	
Głosowanie nr 28	76	Wniosek formalny o ogłoszenie przerwy	
Głosowanie nr 29	77	senator Kazimierz Kutz.	80
Głosowanie nr 30	77	Przyjęcie wniosku formalnego	
Głosowanie nr 31	77	Komunikaty	
Głosowanie nr 32	77	Wznowienie obrad	
Głosowanie nr 33	77	Punkt siedemnasty porządku obrad: sta-	
Głosowanie nr 34	77	nowisko Senatu w sprawie ustawy	
Głosowanie nr 35	77	o zmianie ustawy o organizacji i trybie	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		pracy Rady Ministrów oraz o zakresie	
nie ustawy o uprawnieniach do bezpłat-		działania ministrów, ustawy o działach	
nych i ulgowych przejazdów środkami		administracji rządowej oraz o zmianie	
publicznego transportu zbiorowego oraz		niektórych ustaw	
o zmianie innych ustaw		Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto-	
Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)		rialnego i Administracji Państwowej	
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji		senator sprawozdawca	
i Sportu		Zbyszko Piwoński	81
senator sprawozdawca Irena Kurzępa	78	Zapytania i odpowiedzi	
senator Edmund Wittbrodt.	78	senator Mieczysław Janowski	83
Głosowanie nr 36	78	senator sprawozdawca	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		Zbyszko Piwoński	84
nie ustawy – Karta Nauczyciela		senator Mieczysław Janowski	84
Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)		minister spraw wewnętrznych	
Głosowanie nr 37	78	i administracji	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy zmie-		Krzysztof Janik	84
niającej ustawę o zmianie ustawy – Karta		senator Henryk Dzido	85
Nauczyciela		minister Krzysztof Janik	85
Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)		senator Anna Kurska	86
Głosowanie nr 38	79	minister Krzysztof Janik	86
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy zmie-		senator Anna Kurska	86
niającej ustawę o zmianie ustawy – Karta		minister Krzysztof Janik	86
Nauczyciela oraz o zmianie niektórych in-		senator Dorota Simonides	86
nych ustaw		minister Krzysztof Janik	86
Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)		senator Anna Kurska	87
Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji		minister Krzysztof Janik	87
i Sportu		senator Andrzej Chronowski	88
senator sprawozdawca		minister Krzysztof Janik	88
Marian Żenkiewicz	79	senator Mieczysław Janowski	88
senator Edmund Wittbrodt.	79	minister Krzysztof Janik	88
Głosowanie nr 39	80	senator Władysław Mańkut	89
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		minister Krzysztof Janik	89
nie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz		senator Adam Graczyński	89
o zmianie niektórych innych ustaw		minister Krzysztof Janik	89
Punkt czternasty porządku obrad (cd.)		senator Genowefa Grabowska	90
Głosowanie nr 40	80	minister Krzysztof Janik	90
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		Otwarcie dyskusji	
nie ustawy o kulturze fizycznej		senator Andrzej Spychalski	90
Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)		senator Mieczysław Janowski	92
Głosowanie nr 41	80	senator Zbigniew Zychowicz	93
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy zmie-		senator Krzysztof Piesiewicz	94
niającej ustawę – Prawo o ustroju sądów		senator Andrzej Wielowieyski	95
powszechnych, ustawę o prokuraturze		senator Olga Krzyżanowska	96
oraz ustawę o kuratorach sądowych		Zamknięcie dyskusji	
Punkt szesnasty porządku obrad (cd.)		Wystąpienie ministra spraw wewnętrznych	
Głosowanie nr 42	80	i administracji	
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia-		minister Krzysztof Janik	97
nie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym,		Wznowienie obrad	
ustawy – Przepisy wprowadzające		Punkt osiemnasty porządku obrad: stano-	
ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym		wisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie	

ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Wojciech Pawłowski	99
Sprawozdanie mniejszości Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca mniejszości	
Zbigniew Religa	100
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia	
podsekretarz stanu	
Jan Kopczyk	101
Zapytania i odpowiedzi	
senator Dorota Simonides	102
podsekretarz stanu	
Jan Kopczyk	102
senator Zdzisław Jarmużek	102
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dziewiętnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Genowefa Ferenc	103
Sprawozdanie mniejszości Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca mniejszości	
Andrzej Wielowieyski	104
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafranec	104
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Finansów	
Halina Wasilewska-Trenkner	104
Otwarcie dyskusji	
senator Genowefa Ferenc	105
senator Dorota Simonides	106
senator Genowefa Ferenc	106
senator Robert Smoktunowicz	106
senator Adam Biela	107
senator Andrzej Wielowieyski	108
Zamknięcie dyskusji	
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	
podsekretarz stanu	
Halina Wasilewska-Trenkner	108
Punkt dwudziesty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw	
Sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego	
senator sprawozdawca	
Grzegorz Niski	109
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Wiesława Sadowska	110
Otwarcie dyskusji	
senator Maria Szyszkowska	110
Zamknięcie dyskusji	
Punkt dwudziesty pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca	
Janusz Lorenz	111
Wystąpienie sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	

sekretarz stanu Józef Pilarczyk	112	podsekretarz stanu Marek Kossowski.	119
Otwarcie dyskusji		senator Gerard Czaja	119
Zamknięcie dyskusji		podsekretarz stanu Marek Kossowski.	119
Punkt dwudziesty drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych		Otwarcie dyskusji	
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi		Zamknięcie dyskusji	
senator sprawozdawca Sławomir Izdebski	112	Punkt dwudziesty czwarty porządku ob- rad: stanowisko Senatu w sprawie usta-	
Zapytania i odpowiedzi		wy o zmianie ustawy – Prawo wodne	
senator Jan Szafraniec	113	Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska	
senator sprawozdawca Sławomir Izdebski	113	senator sprawozdawca January Bień.	120
Wystąpienie sekretarza stanu w Minister-		Zapytania i odpowiedzi	
stwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi		senator Jan Szafraniec	121
sekretarz stanu		podsekretarz stanu	
Józef Pilarczyk	113	w Ministerstwie Środowiska	
Zapytania i odpowiedzi		Krzysztof Szamałek.	121
senator Zygmunt Cybulski	114	Otwarcie dyskusji	
sekretarz stanu		Zamknięcie dyskusji	
Józef Pilarczyk	114	Punkt dwudziesty piąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy	
senator Jan Szafraniec	114	o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdy-	
sekretarz stanu		ni nazwy Akademia Morska w Gdyni	
Józef Pilarczyk	115	Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji	
Otwarcie dyskusji		i Sportu	
senator Sławomir Izdebski	115	senator sprawozdawca	
senator Krzysztof Borkowski	115	Edmund Wittbrodt	121
Zamknięcie dyskusji		Zapytania i odpowiedzi	
Wystąpienie sekretarza stanu w Minister-		senator Genowefa Grabowska	122
stwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi		senator sprawozdawca	
sekretarz stanu		Edmund Wittbrodt	122
Józef Pilarczyk	116	senator Bernard Drzęzła	123
Punkt dwudziesty trzeci porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą to-		Otwarcie dyskusji	
warami, technologiami i usługami o zna-		Zamknięcie dyskusji	
czeniu strategicznym dla bezpieczeństwa		Punkt dwudziesty szósty porządku ob- rad: stanowisko Senatu w sprawie usta-	
państwa, a także dla utrzymania między-		wy o zmianie nazwy Akademii Wychowa-	
narodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz		nia Fizycznego im Jędrzeja Śniadeckiego	
o zmianie niektórych ustaw		w Gdańsku-Oliwie	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan-		Sprawozdanie Komisji Nauki, Edukacji	
sów Publicznych		i Sportu	
senator sprawozdawca		senator sprawozdawca	
Bernard Drzęzła	117	Jolanta Popiołek	123
Zapytania i odpowiedzi		Zapytania i odpowiedzi	
senator Edmund Wittbrodt	118	senator Stanisław Nicieja	124
senator sprawozdawca		senator sprawozdawca	
Bernard Drzęzła	118	Jolanta Popiołek	124
Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-		senator Zygmunt Cybulski	124
sterstwie Gospodarki		senator sprawozdawca	
podsekretarz stanu		Jolanta Popiołek	124
Marek Kossowski.	118	senator Jan Szafraniec	124
Zapytania i odpowiedzi		senator sprawozdawca	
senator Gerard Czaja	119	Jolanta Popiołek	125
podsekretarz stanu		senator Zdzisława Janowska	125
Marek Kossowski.	119	senator sprawozdawca	
senator Edmund Wittbrodt	119	Jolanta Popiołek	125
		Wystąpienie podsekretarza stanu w Mini-	
		sterstwie Edukacji Narodowej i Sportu	
		podsekretarz stanu Adam Giersz	125

senator Jerzy Smorawiński	126
senator Edmund Wittbrodt	126
Zamknięcie dyskusji	
Komunikaty	

senator Krzysztof Borkowski 137

Głosowanie nr 72	138
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych	
Punkt dwudziesty trzeci porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 73	138
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw	
Punkt dwudziesty czwarty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 74	138
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne	
Punkt dwudziesty piąty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 75	138
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni	
Punkt dwudziesty szósty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 76	139
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie	
senator Franciszek Bachleda-Księżdzularz	139
Punkt dziewiętnasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca Genowefa Ferenc	139
Głosowanie nr 77	140
senator Andrzej Wielowieyski	140
senator sprawozdawca Genowefa Ferenc	140
Głosowanie nr 78	140
Głosowanie nr 79	140
Głosowanie nr 80	141
Głosowanie nr 81	141
Głosowanie nr 82	141
Głosowanie nr 83	141
Głosowanie nr 84	141
Głosowanie nr 85	141
Głosowanie nr 86	142
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach i zada-	

niach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu o Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania na cele mieszkaniowe

Oświadczenia

senator Marian Żenkiewicz 142

Zamknięcie posiedzenia

Wyniki głosowań

Przemówienia i oświadczenia senatorów

przekazane do publikacji, niewyłoszone podczas 6. posiedzenia Senatu

Oświadczenie złożone

przez senatora Adama Gierka oraz senatora Jerzego Markowskiego . . 157

Oświadczenie złożone

przez senator Genowefę Grabowską . . . 158

Oświadczenie złożone

przez senatora Sławomira Izdebskiego. . 159

Oświadczenie złożone

przez senatora Sławomira Izdebskiego. . 160

Oświadczenie złożone

przez senatora Janusza Koniecznego . . 161

Oświadczenie złożone

przez senatora Janusza Koniecznego . . 162

Oświadczenie złożone

przez senatora Mariana Lewickiego . . . 163

Oświadczenie złożone

przez senatora Tadeusza Rzemyskowskiego 165

Oświadczenie złożone

przez senatora Andrzeja Spychalskiego . 166

Uchwały

Uchwała Senatu w sprawie ustawy

o zmianie ustawy o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów . 169

Uchwała Senatu w sprawie ustawy

o zmianie ustawy – Kodeks pracy 171

Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie

ustawy o funduszu alimentacyjnym, ustawy o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych i ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa 173

Uchwała Senatu w sprawie ustawy

o zmianie ustawy o pomocy społecznej,

ustawy o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych	174	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o szkolnictwie wyższym oraz o zmianie niektórych innych ustaw	186
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudnienia absolwentom szkół	175	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej	187
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich	176	Uchwała Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę o prokuraturze oraz ustawę o kuratorach sądowych	188
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniu dla cywilnych ofiar wojny	177	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy – Prawo działalności gospodarczej	189
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw	178	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw	190
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego oraz o zmianie innych ustaw	180	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym i ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw	192
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela	183	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym, ustawy o zmianie ustawy o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym oraz niektórych innych ustaw, ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo farmaceutyczne, ustawę o wyrobach medycznych oraz ustawę o Urzędzie Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych oraz o zmianie ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza oraz o zmianie innych ustaw	193
Uchwała Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela	184	Uchwała Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz ustawy o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich	195
Uchwała Senatu w sprawie ustawy zmieniającej ustawę o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw	185	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych	196
		Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami	

o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa oraz o zmianie niektórych ustaw . . .	197	i zadaniach gmin górniczych, o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, Prawo telekomunikacyjne, o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, o spółdzielniach mieszkaniowych, o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2001–2006, o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych oraz o utracie mocy ustawy o kasach oszczędnościowo-budowlanych i wspieraniu przez państwo oszczędzania cele mieszkaniowe . . .	202
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo wodne	198		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o nadaniu Wyższej Szkole Morskiej w Gdyni nazwy Akademia Morska w Gdyni	200		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie nazwy Akademii Wychowania Fizycznego im. Jędrzeja Śniadeckiego w Gdańsku-Oliwie	201		
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustaw: o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, Prawo energetyczne, o partiach politycznych, o dostosowaniu górnictwa węgla kamiennego do funkcjonowania w warunkach gospodarki rynkowej oraz szczególnych uprawnieniach			